

JOHN GRISHAM

SLOŽNA BRATA

JOHN GRISHAM

SLOŽNI BRÁČA

ZA REDOVITI TJEDNI sastanak sudski je lakrdijaš odjednuo uobičajeni komplet: svojski iznošenu i silno izbljedjelu smeđe-crvenu pidžamu i papuče od frotira boje lavande, bez čarapa. On, međutim, nije bio jedini zatvorenik koji je svakodnevnne poslove obavljao u pidžami, no nitko drugi nije se odvažio na blijedoplave šlape. Zvao se T. Karl, a nekoć je bio vlasnik nekoliko banaka u Bostonu.

Pidžama i papuče nisu uznemiravali ni približno koliko perika. Bila je razdijeljena na sredini i u više se slojeva spuštala sa strane, preko ušiju, dok su čvrsti uvojci stršili u tri smjera i svom težinom padali na ramena. Perika je bila blistavo sijeda, gotovo bijela, izrađena po uzoru na engleske odvjetničke perike od prije nekoliko stoljeća. Neki prijatelj na slobodi pronašao ju je u nekoj prodavaonici rabljenih kostima na Manhattanu, u Villageu.

T. Karl nosio ju je na sud s velikim ponosom i, koliko god bila neobična, s vremenom je postala sastavnim dijelom predstave. Ostali su se zatočenici ionako, bez obzira na periku, držali podalje od T. Karla.

Ustao je od svog krhkog sklopivog stolića u zatvorskoj kantini, plastičnim čekićem udario po njegovoj površini, nakašljao se svojim piskutavim glasom i dostojanstveno objavio: "Pozor, pozor, pozor! Niži savezni sud sjeverne Floride počinje sa zasjedanjem. Ustanite, molim!"

Nitko se nije ni pomaknuo, odnosno, barem nitko nije pokušao ustati. Tridesetorica zatvorenika dokono su, u različitim stadijima ispruženosti sjedili na plastičnim stolcima. Neki su gledali sudskog lakrdijaša, a neki su brbljali kao da ga nema.

T. Karl nastavi: "Svi vi koji tražite pravdu priđite i popušite."

Nitko se nije nasmijao. Te su riječi bile smiješne prije nekoliko mjeseci, kada ih je T. Karl prvi put iskušao. Sada je to bio tek još jedan dio predstave. On oprezno sjedne, dobro pazeći da svima pruži priliku da vide redove uvojaka kako mu poskakuju na ramenima, a potom otvori debelu, u crvenu kožu uvezanu knjigu koja je služila kao službeni sudski zapisnik. Prema poslu se odnosio vrlo ozbiljno.

Njih trojica u tom su trenutku u prostoriju ušli iz kuhinje. Dvojica su na nogama imali cipele. Jedan je jeo nekakav slani štapić. Onaj bosonogi imao je gole noge sve do koljena, tako da su mu se ispod ogrtača nazirale tanahne noge. Bile su vrlo tanke, bez dlaka i potamnjele od sunca. Na lijevom listu imao je poveću tetovažu. Bio je iz Kalifornije.

Sva trojica na sebi su imali stare crkvene ogrtače iz istog zbora,

blijedozelene sa zlatnim obrubom. Nabavljeni su u istoj prodavaonici kao i T. Karlova perika, on im ih je darovao za Božić. Zbog toga je i zadržao mjesto službenog sudskog pisara.

Dok su suci polagano koračali keramičkim pločicama, svečano i dostojanstveno, uz lepršanje toga, iz gledališta se začulo ponešto psikanja i podrugljivog dovikivanja. Suci su zauzeli mjesta za dugačkim sklopivim stolom, blizu T. Karlu ali ne preblizu, i okrenuli se prema sudionicima tjednog skupa. Niski zdepasti muškarac sjedio je u sredini. Zvao se Joe Roy Spicer i po dogovoru je bio stalni predsjednik sudskog vijeća. Nekoć, u prijašnjem životu, sudac Spicer bio je mirovni sudac³ u Missisippiju, uredno izabran glasovima stanovnika svog malog okruga. U zatvoru je završio kada ga je FBI uhvatio kako prisvaja dio zarade od lutrije u klubu Shriners².

"Sjednite, molim", reče on. Nitko živ i nije stajao.

Suci približe sklopive stolce i namjeste ogrtače koji su sada skladno padali oko njih. Pomoćnik upravitelja zatvora stajao je po strani. Nitko od zatvorenika nije mu pridavao ni najmanje pozornosti. S njim je bio i jedan uniformirani stražar. Braća su se sastajala jednom na tjedan, uz dopuštenje uprave zatvora. Preslušavali bi argumente, posredovali u sporovima, rješavali manje sukobe među dečkima i općenito, kako se pokazalo, služili kao faktor stabilnosti među zatvorskom populacijom.

Spicer pogleda dnevni red, uredan rukom ispisan list papira koji je priredio T. Karl i reče: "Sud traži mir i počinje s radom."

Njemu zdesna sjedio je sudac iz Kalifornije, Finn Yarber, šezdesetogodišnjak, zatvorenik s dvogodišnjim stažem, pred kojim je bilo još pet godina zbog utaje poreza. Osobna osveta, još je uvijek tvrdio svima koji su ga bili voljni slušati. Hajku protiv njega pokrenuo je republikanski guverner koji je uspio nagovoriti glasače da predsjedatelja Yarbera opozovu iz Vrhovnog suda savezne države Kalifornije. A pridobio ih je na temelju Yarberova opiranja smrtnoj kazni i njegovoj samovolji u odgađanju svih smaknuća. Narod je želio krv, Yarber je to sprječavao, republikanci su podignuli hajku i u pokušaju opozivanja suca postigli fantastičan uspjeh. Izbacili su ga na ulicu, gdje se još neko vrijeme ostao nespretno koprcati, sve dok se s pitanjima nije pojavila Porezna uprava. Školovao se na Stanfordu, optužili su ga u Sacramentu, osudili u San Franciscu, a sada je odrađivao kaznu u saveznom zatvoru na Floridi.

Iako je u zatvoru već proveo dvije godine, Finn je još uvijek bio ogorčen. I dalje je vjerovao u vlastitu nedužnost, i dalje sanjao o poražavanju neprijatelja. No i ti su snovi blijedjeli. Velik dio vremena provodio je na atletskoj stazi, sam,

¹ Justice of the Peace - sudac za prekršaje bez pravnih kvalifikacija; posreduje u sporovima, sklapa građanske brakove - prev.

² Tajna organizacija uglednih masona, poznata po dobrotvornome radu.

pržeći se na suncu i maštajući o novom životu.

"Prvi je slučaj *Schneider protiv Magruder*", objavi Spicer kao da svakog trenutka treba započeti nekakvo veliko suđenje u kojem je jedna strana optužena za monopolističko ponašanje na tržištu.

"Schneidera nema", reče Beech.

"Gdje je?"

"U ambulanti. Ponovno žučni kamenci. Upravo sam došao odande."

Hatlee Beech bio je treći član sudskog vijeća. Veći dio vremena provodio je u ambulanti zbog hemoroida, glavobolja ili otečenih žlijezda. Beechu je bilo pedeset šest godina, bio je najmlađi od njih trojice, a kako je pred njim bilo još devet godina, bio je uvjeren da će u zatvoru i umrijeti. Prije zatvora bio je savezni sudac u istočnom Tek- sas, tvrdokorni konzervativac koji je dobro poznao Bibliju i koji se na suđenjima volio služiti navodima iz nje. Nekoć je imao političke ambicije, lijepu obitelj, novac iz naftne zaklade ženine Obitelji. Imao je i problema s alkoholom, za što nitko nije znao dok nije pregazio dvoje izletnika u Yellowstoneu. Oboje su podlegli ozljedama. Automobil kojim je Beech tom prilikom upravljao bio je u vlasništvu jedne mlade dame koja mu nije bila supruga. Pronašli su je голу na prednjem sjedalu, toliko pijanu da nije mogla hodati.

Osudili su ga na dvanaest godina.

Joe Roy Spicer, Finn Yarber, Hatlee Beech. Niži sud sjeverne Floride, poznatiji pod nazivom Braća iz Trumblea, saveznog zatvora s najnižom mogućom razinom osiguranja, bez ograda, bez povišenih stražarnica, bez bodljikave žice. Ako već morate u zatvor, otiđite u savezni, u ustanovu što sličniju Trumbleu.

"Hoćemo li ga kazniti zbog nedolaska na sud?" upita Spicer Beecha.

"Ne, samo odgodi za sljedeći tjedan."

"U redu. Ne bih rekao da bi mogao nekamo otići."

"Protivim se odgodi", reče Magruder iz gledališta.

"Šteta", reče Spicer. "Odgođeno za sljedeći tjedan." Magruder je već bio na nogama. "Stvar odgađamo već treći put.

Ja sam podnio tužbu. A on pobjegne u ambulantu kad god imamo *zakazan* termin."

"A oko čega se uopće sporite?" upita Spicer.

"Sedamnaest dolara i dva časopisa", reče T. Karl uslužno.

"Toliko novca, ha?" reče Spicer. Zbog sedamnaest dolara čovjek bi u Trumbleu redovito završio na sudu.

Finn Yarber već se počeo dosađivati. Jednom rukom gladio je čupavu sijedu bradu, a drugom je dugačkim noktima besciljno prelazio površinom stola. Potom je glasno zapucketao nožnim prstima opirući se njima o pod, a sve

to u sklopu vrlo učinkovite vježbice koja je pilila živce. U svom drugom životu, kada je imao titulu - gospodin predsjedatelj Vrhovnog suda savezne države Kalifornije - često je vodio vijećanja u kožnim klompama, bez čarapa, kako bi za trajanja dosadnih usmenih argumentacija mogao razgibavati nožne prste. "Odgodi", reče sada.

"Odgodena pravda zapravo je uskraćena pravda", reče Magruder svečanim tonom.

"Evo konačno i nečeg originalnog", reče Beech. "Još tjedan dana i osudit ćemo Schneitera zbog nedolaska."

"To je odluka suda", reče Spicer tonom izražavajući neupitnu neopozivost. T. Karl nešto zabilježi u zapisnik. Magruder uvrijeđeno sjedne. Svoju tužbu Nižem sudu podnio je predajući T. Karlu sažetak optužbi protiv Schneitera na jednoj stranici. Na samo jednoj stranici. Braća ne podnose papirologiju. Jedna stranica i dobivaš termin pred sudom. Schneider je odgovorio na šest stranica pogrda i vrijeđanja, koje je T. Karl u kratkom postupku izbacio iz službene dokumentacije o slučaju.

Pravila su bila jednostavna. Kratko iznošenje slučaja. Bez prethodnog otkrivanja argumenata i dokaza suparničkoj strani. Brza pravda. Odluke na licu mjesta, a sve su obvezujuće za obje strane pod jurisdikcijom suda. Nema žalbi; nema instance kojoj bi se mogle podnijeti. Svjedoci se ne zaklinju da će govoriti istinu. Laganje je posve očekivana pojava. S obzirom da se svi nalaze u zatvoru.

"Što imamo dalje?" upita Spicer.

T. Karl na trenutak ostane neodlučno šutjeti, a onda reče. "Slučaj Lumen."

Sve se odjednom na trenutak smirilo, posve utihnulo, a onda su plastični stolci iz kantine bučno navalili prema naprijed. Zatvorenici su ih povlačili i gurali sve dok T. Karl nije rekao: "To bi bilo dovoljno blizu!" Svi su već bili na manje od sedam metara od sudačkog stola.

"Zadržat ćemo dolično ponašanje!" pridoda svečano.

Slučaj Lumen bubrio je u Trumbleu već mjesecima. Lumen je bio mladi prevarant iz Wall Streeta koji je prevario nekolicinu bogatih klijenata. Četiri milijuna dolara nikada nije pronađeno, a prema predaji, Lumen ih je smjestio na sigurno, nekamo u inozemstvo i novcem upravljao iz Trumblea. Ostalo mu je još šest godina, a kada ga uvjetno puste bit će mu već gotovo četrdeset. Općenito se držalo da tiho i u miru guli svoje, sve do jednog veličanstvenog dana kada će izići na slobodu, još uvijek mlad, i osobnim mlažnjakom odletjeti do pješčane obale na kojoj će ga čekati novac.

U zatvoru se legenda neprestano razvijala i rasla, djelomično i jer se Lumen držao povučeno i svakodnevno provodio sate i sate proučavajući financije i stručne tablice, te čitao nerazumljive knjige i časopise s područja gospodarstva. Čak ga je i upravitelj zatvora pokušao nagovoriti da mu oda koju tajnu ili da

savjet u vezi s financijskim tržištem.

Jedan bivši odvjetnik, poznat pod imenom Varalica, uspio se nekako smjestiti pokraj Lumena i nagovoriti ga da pokoju mrvicu savjeta udijeli ulagačkom klubu koji se jednom tjedno sastajao u zatvorskoj kapeli. U ime kluba, Varalica je sada tužio Lumena zbog prijevare.

Varalica je sjeo na stolac za svjedoke i započeo svoju priču. U- običajene procedure i pravila o iznošenju dokaza ovdje su se zanemarivala kako bi se što brže došlo do istine, bez obzira na formu.

"I tako sam se obratio Lumenu i pitao ga što misli o tvrtki ValueNow, novoj internet-tvrtki o kojoj sam čitao u *Forbesu*", objasni Varalica. "Spremala se po prvi put ponuditi dionice na burzi, a meni se nekako dopala ideja koju je tvrtka zastupala. Genijalac je rekao da će mi provjeriti taj posao. Nije mi se javio. Stoga sam ponovno otišao do njega i upitao ga: 'Hej, Lumen, što je s tim ValueNowom?' A on mi je rekao da mu se čini kako je tvrtka solidna i kako će vrijednost dionica naglo poskočiti."

"Nisam to rekao", ubacio se brzo Lumen. Sjedio je na suprotnoj strani prostorije, sam, ruku sklopljenih preko naslona stolca koji je stajao ispred njega.

"Jesi."

"Nisam."

"Bilo kako bilo, vratio sam se u klub i rekao im da Lumen ima povoljno mišljenje o toj mogućnosti i tako smo odlučili kupiti dio dionica ValueNowa. Ali sitne ribe ne mogu kupovati jer je ponuda zatvorenog tipa. Vraćam se Lumenu i pitam ga: 'Čuj, Lumen, misliš li da možeš potegnuti koju vezu sa svojim dečkima u Wall Streetu i nabaviti nam nekoliko dionica ValueNowa?' A Lumen mi kaže kako misli da može."

"To je najobičnija laž", reče Lumen.

"Tišina", reče sudac Spicer. "I ti ćeš doći na red."

"Laže" reče Lumen, kao da postoji neko pravilo prema kojem bi to bilo zabranjeno.

Ako je Lumen i imao novac, čovjek to po njemu nikada ne bi rekao, barem ne u zatvoru. Njegova ćelija, tri sa četiri, bila je prazna. Unutra je imao samo hrpu časopisa s područja financija. Nije bilo ni glazbene linije, ni ventilatora, ni knjiga, ni cigareta, ničega od uobičajene imovine kojom su raspolagali gotovo svi ostali. A to je samo raspirivalo legendu. Smatrali su ga škrcem, malim čudakom koji štedi svaki cent i koji sve nesumnjivo sprema na sigurno, u inozemstvo.

"U svakom slučaju", nastavi Varalica, "odlučili smo se okušati sreću stjecanjem velikog udjela u ValueNowu. Razradili smo strategiju prema kojoj

ćemo likvidirati imovinu i konsolidirati se."

"Konsolidirati?" upita sudac Beech. Prema Varaličnim riječima čovjek je mogao zaključiti da vodi ulagački fond vrijedan milijarde dolara.

"Tako je, konsolidirati. Posudili smo koliko god smo mogli od prijatelja i rodbine i skupili gotovo tisuću dolara."

"Tisuću dolara", ponovi sudac Spicer. Nije loše za posao vođen iz zatvora. "I što je onda bilo?"

"Rekao sam tom Lumenu da smo spremni. Može li nam nabaviti te dionice? To je bilo jednog utorka. Prodaja je trebala početi u petak. Lumen je rekao da nema problema. Rekao je da ima prijatelja u Goldman Suxu⁴ ili takvoj nekakvoj tvrtki koji će se za to pobrinuti."

"To je obična laž", poviče Lumen sa suprotnog kraja prostorije.

"Bilo kako bilo, u srijedu sam vidio Lumena u istočnom dvorištu i upitao ga za dionice. Rekao je da nema problema."

"Laže."

"Imam svjedoka."

"Koga?" upita sudac Spicer.

"Picassa."

Picasso je sjedio iza Varalice, kao i još šestorica članova kluba ulagača. Picasso nevoljko podigne ruku.

"Je li to istina?" upita Spicer.

"Je", odgovori Picasso. "Varalica se raspitivao za dionice. Lumen je rekao da će ih nabaviti. Nema problema."

Picasso je svjedočio u brojnim slučajevima i u laži je uhvaćen više puta nego većina zatvorenika.

"Nastavi", reče Spicer.

"Bilo kako bilo, u četvrtak Lumena nije bilo nigdje. Skrivao se od mene."

"Nisam."

"U petak su dionice išle u javnu prodaju. Ponuđene su po dvadeset dolara za jednu dionicu, po cijeni po kojoj smo ih mogli kupiti da je onaj gospodin iz Wall Streeta učinio što je obećao. Na otvaranju burze cijena je bila šezdeset, veći dio dana zadržala se na osamdeset, a onda završila na sedamdeset. Kanili smo ih prodati što brže. Mogli smo kupiti pedeset dionica po dvadeset, prodati ih po osamdeset i posao zaključiti sa zaradom od tri tisuće dolara."

Nasilje je u Trumbleu bilo vrlo rijetka pojava. Zbog tri tisuće dolara čovjeka ne bi ubili, ali bi mu možda polomili pokoju kost. Lumen se dosada dobro izvukao. Nije naišao ni na kakvu zasjedu.

⁴ Ugledna tvrtka Goldman Sachs za financijsko savjetovanje i ulaganja. Ovo je igra riječi zbog identičnog izgovora.

"I držite da vam Lumen duguje tu izgublenu zaradu?" upita bivši predsjedatelj Vrhovnog suda Finn Yarber, koji je sada cupkao obrve.

"Još kako. U svemu tome još najviše smrdi to što je Lumen kupio dionice ValueNowa za sebe."

"Kakva prokleta laž", reče Lumen.

"Pazit ćemo na izražavanje, molim", reče sudac Beech. Želi li netko izgubiti parnicu pred Braćom, treba samo psovati.

Glasine o tome da je Lumen dionice kupio za sebe potaknuli su Varalica i njegova družina. Za to nije bilo nikakvih dokaza, no priča se pokazala neodoljivom i većina zatvorenika toliko ju je puta ponovila da se to sada smatralo gotovom činjenicom. Tako se dobro uklapala.

"Je li to sve?" upita Spicer Varalicu.

Varalica je želio detaljnije objasniti još neke momente, no Braća nisu imala strpljenja za blagoglagoljive parničare. Osobito za nekadašnje odvjetnike koji su još uvijek u mislima proživljavali dane najveće slave. U Trumbleu je takvih bilo najmanje pet i činilo se da su nekako neprestano na dnevnom redu sudskih rasprava.

"Rekao bih da jest", reče Rook.

"Što ti imaš reći?" upita Spicer Lumena.

Lumen ustane i za nekoliko se koraka približi njihovom stolu. Bijesno je pogledao svoje tužitelje, Varalicu i njegovu hrpu propalica.

A onda se obratio sudu. "Na kome je teret dokazivanja u ovom slučaju?"

Sudac Spicer istog trenutka spusti pogled, čekajući pomoć. Kao mirovni sudac, iza sebe nije imao pravničku naobrazbu. Nije završio ni srednju školu, a potom je dvadeset godina radio u očevu seoskom dućanu. To je i presudilo kod glasanja. Spicer se oslanjao na zdrav razum, što se često nije slagalo sa zakonom. Sva pitanja u vezi s pravosudnom teorijom rješavaju njegova dvojica kolega.

"Na onome na kome mi hoćemo", reče sudac Beech, radujući se raspravi o proceduralnim pitanjima s jednim burzovnim mešetarom.

"Potreban je jasan i uvjerljiv dokaz?" upita Lumen.

"Moguće, ali ne u ovom slučaju."

"Izvan svake razumno opravdane sumnje?"

"Vjerojatno ne."

"Prevaga dokaza?"

"Sada si već malo bliže."

"U tom slučaju nemaju nikakvih dokaza", reče Lumen, mašući rukama poput glumca u kakvoj lošoj televizijskoj drami.

"A da nam ti jednostavno ispričaš svoju verziju priče?" reče Beech.

"Vrlo rado. ValueNow bila je tipična internet-tvrtka koja se spremala ponuditi dionice, uz puno reklame i propagande i velike gubitke u poslovnim

knjigama. Da, svakako, Varalica mi se obratio, tražio me savjet, no dok sam ja uspio obaviti sve telefonske razgovore, ponudu su već obustavili. Nazvao sam jednog prijatelja koji mi je rekao da više nije moguće ni primirisati te dionice. Čak su i velike zvjerke ostale kratkih rukava."

"A kako je to, točno, moguće?" upita sudac Yarber.

Prostorijom je vladala tišina. Lumen je pričao o lovi i svi su napeto slušali.

"To je redovita pojava kada je u pitanju IPO. To je početna javna ponuda⁵."

"Znamo što je IPO", reče Beech.

Spicer to posve sigurno nije znao. Takve pojave kod njega, u ruralnome dijelu Mississippija, nisu osobito česte.

Lumen se opusti, premda tek neznatno. Može ih na trenutak opčiniti, odnijeti pobjedu u toj gnjavaži od spora i potom se vratiti u svoju špilju i na njih se više ne obazirati.

"IPO ValueNowa vodila je tvrtka Bakin-Kline, specijalizirana za ulaganja. To je jedna mala kompanija u San Franciscu. Ponuđeno je pet milijuna dionica. Bakin-Kline u biti je u preprodaji rasprodao dionice odabranim mušterijama i prijateljima, tako da većina velikih investicijskih tvrtki za to nije ni dobila priliku. To je uobičajena pojava."

Suci i zatvorenici, čak i sudski komedijaš, gutali su svaku riječ.

On nastavi: "Glupo je i pomisliti da bi neki seljak koji je ostao bez odvjetničke dozvole i koji je prelistavao stari broj *Forbesa* nekako mogao kupiti dionice ValueNowa vrijedne tisuću dolara."

I u tom trenutku to je doista izgledalo vrlo glupo. Varalica je bjesnio, dok su članovi kluba krivnju potihom počeli prebacivati na njega.

"Jesi li ti kupio koju dionicu?" upita Beech.

"Dakako da nisam. Nisam se mogao ni približiti tim dionicama. Usto, najveći dio novih tehnoloških i internet-tvrtki izgrađen je sumnjivim novcem. Ja ih se klonim."

"A čemu si skloniji?" upita Beech brzo, ne uspijevajući nadvladati znatiželju.

"Vrijednosti. Dugoročnijim stvarima. Meni se ne žuri. Eto, ovaj slučaj, koji zapravo i nije nikakav slučaj, isforsirali su dečki koji su se željeli lako domoći nekakve zarade." Rukom je pokazao prema Varalici, koji je sve više tonuo prema dnu naslona. Lumenove riječi zvučale su posve uvjerljivo i legitimno.

Varaličina tužba temeljila se na glasinama, pretpostavkama i potpori Picassa, notornog lažljivca.

"Imaš li svjedoke?" upita Spicer.

⁵ Initial Public Offering - prvi paket dionica neke tvrtke koji se nudi na javnoj prodaji na burzi.

"Nisu mi potrebni", reče Lumen i sjedne.

Sva trojica sudaca potom su nešto nažvrljali na komadiće papira. Vijećanje je trajalo kratko, presude su se donosile istog trena. Yarber i Beech predali su papiriće Spiceru, koji objavi: "Odlukom od dva glasa protiv jednog, za pravo dajemo optuženiku. Slučaj je zaključen. Tko je sljedeći?"

Odluku su zapravo donijeli jednoglasno, no svaku presudu službeno su donosili omjerom dva prema jedan. Na taj način svatko od njih naknadno bi, u slučaju suočavanja s nezadovoljnom stranom, imao ponešto manevarskog prostora.

No Braća su u Trumbleu bila cijenjena. Odluke su donosili brzo i pravedno koliko je god bilo moguće. Štoviše, bili su nevjerojatno točni s obzirom na klimave iskaze koje su im često iznosili. Spicer je godinama posredovao u sitnim sporovima, u stražnjoj prostoriji obiteljske prodavaonice. I na dvadeset metara odmah bi prepoznao onoga tko laže. Beech i Yarber cijeli su život proveli u sudnicama i nisu podnosili dugotrajne rasprave i odgađanja, uobičajene taktičke smicalice.

"To je sve za danas", objavi T. Karl. "Bila je to posljednja točka."

"U redu. Sud s radom nastavlja sljedeći tjedan."

T. Karl poskoči na noge, uz novo poskakivanje uvojaka, i objavi: "Sud završava zasjedanje. Ustanite, molim."

Nitko nije ustao, nitko se nije ni pomaknuo dok su Braća izlazila iz kantine. Varalica i njegova banda nešto su se došaptavali, nesumnjivo spremajući novu tužbu. Lumen se brzo izgubio.

Pomoćnik upravitelja i čuvar udaljili su se posve neprimijećeni. Tjedno zasjedanje suda bilo je jedna od boljih predstava u Trumbleu.

Washingtonom se još uvijek vozio vlastitim automobilom. Nije trebao ni želio vozača ili pomoćnika ili tjelohranitelja. Katkada bi s njim pošao netko od pripravnika i zapisivao bilješke, no Lake je najčešće uživao u miru automobila, usred prometne gužve i slušao snimke klasične gitare. Mnogi među njegovim prijateljima, osobito oni koji su stekli položaj gospodina predsjednika ovog ili gospodina potpredsjednika onog, imali su veće automobile s vozačem. Neki su imali čak i limuzine.

Lake nije. Za njega je to značilo nepotrebno gubiti i vrijeme i novac i privatnost. Bude li se ikada kandidirao za neku višu dužnost, posve sigurno neće željeti za vratom imati i teret vozača. Usto, tako voli biti sam. Ured mu se pretvorio u pravu ludnicu. Petnaestero ljudi ondje juri amo-tamo, javlja se na telefone, otvara dosjee, služi narodu Arizone koji ga je uputio u Washington. Još dvoje ljudi u opisu posla imaju samo prikupljanje novčane pomoći. Troje pripravnika dodatno zakrčuju njegove uske hodnike i oduzimaju više vremena nego što zaslužuju.

Bio je samac, udovac, i imao je zgodnu malu kuću u George-townu⁶ koja mu je bila vrlo draga. Živio je povučeno, s vremena na vrijeme izlazeći na društvenu pozornicu koja je u početku privlačila i njega i njegovu pokojnu suprugu.

Vozio se Beltwayem⁷, polagano i oprezno, kao i svi, zbog slabog snijega. Brzo su ga propustili kroz ulaz u Langley⁸, a onda je sa zadovoljstvom uočio kako ga ispred zdanja čeka rezervirano mjesto za parkiranje, zajedno s dvojicom agenata osiguranja u civilu.

"Gospodin Maynard vas očekuje", reče jedan od njih smrtno ozbiljnim glasom, dok mu je otvarao vrata automobila, a drugi mu već uzimao aktovku. Moć uistinu donosi određene pogodnosti.

Lake se s direktorom CIA-e još nikada nije sastao u Langleyju. Dvaput su razgovarali u Kongresu, prije nekoliko godina, dok se jadnik još mogao kretati. Teddy Maynard bio je u invalidskim kolicima i neprestano ga je mučila bol, a čak su i senatori dolazili u Langley kad god bi ih zatrebao. U četrnaest godina Lakea je nazvao pet – šest puta, no Maynard je bio vrlo zaposlen čovjek. Sitnije stvari u njegovo su ime obično obavljali pomoćnici.

Sigurnosne prepreke samo su nestajale oko kongresmena dok se s dvojicom pratitelja probijao u dubinu sjedišta CIA-e. U trenutku kada je stigao u ured gospodina Maynarda, Lake je već hodao ponešto uspravnije, jedva se primjetno i šepireći. Tome nije bilo pomoći. Moć opija.

Teddy Maynard pozvao ga je na razgovor.

⁶ Luksuzni rezidencijalni dio Washingtona.

⁷ Kružna autocesta oko Washingtona.

⁸ Sjedište CIA-e.

U VELIKOJ SOBI, četvrtastoj, bez prozora, neslužbeno poznatoj pod nazivom bunker, direktor je sjedio sam, odsutno zagledan u veliki ekran na kojem se vidjelo nepomično lice kongresmena Aarona Lakea. Bila je to razmjerno svježa fotografija, snimljena na svečanoj večeri priređenoj s ciljem prikupljanja novca, prije tri mjeseca, kada je Lake popio pola čaše vina, pojeo komadić pečene piletine, bez deserta, odvezao se kući, sam, i na spavanje otišao prije jedanaest. Fotografija je bila lijepa jer je Lake bio vrlo zgodan - svijetlocrvena kosa gotovo posve bez sijedih vlasi, kosa koja nije bila ni obojena ni nijansirana i koja je pokrivala cijelo tjeme, tamnoplave oči, četvrtasta donja vilica, vrlo pravilni i lijepi zubi. Imao je pedeset tri godine i starenje je podnosio vrhunski. Svakog dana pola sata bi proveo na spravi za veslanje, a kolesterol mu nije prelazio 160. Nisu mu pronašli ni jednu jedinu lošu naviku. Volio je biti u društvu žena, osobito kada bi bilo važno biti viđen među njima. Njegova stalna draga bila je jedna šezdesetogodišnja udovica u Bethesdi čiji se pokojni muž obogatio lobiranjem.

Roditelji su mu već bili pokojni. Jedino njegovo dijete bila je kći koja je radila kao učiteljica u Santa Feu. Supruga s kojom je u braku proveo dvadeset devet godina umrla je 1996. od raka jajnika. Godinu dana kasnije uginuo mu je i trinaestogodišnji španijel, tako da je Aaron Lake, kongresmen iz Arizone, živio istinski sam. Bio je katolik, premda mu to više i nije bilo važno, i barem jednom na tjedan odlazio je na misu. Teddy pritisne neko puce i lice se izgubi.

Lake je izvan Washingtona bio nepoznat, prije svega zbog toga što je znao vladati vlastitim egom. Ako je i imao sklonosti prema nekoj višoj dužnosti, pomno ih je čuvao u sebi. Ime su mu jednom spomenuli u kontekstu mogućih kandidata za guvernera Arizone, no on je odviše uživao u životu u Washingtonu. Upravo je obožavao Georgetown - mase ljudi, anonimnost, gradski život - dobre restorane i pretrpane knjižare, kafiće s espressom. Volio je kazalište i koncerte, a s pokojnom suprugom nikada nije propustio nijednu priredbu u Kennedy Centru.

U Kongresu je Lake bio poznat kao inteligentan i marljiv kongresmen koji se dobro izražava, koji je beskompromisno pošten i odan, besprijekorno savjestan. Kako su na području koje je zastupao sjedište imale četiri velike tvrtke ugovorima vezane za Ministarstvo obrane, postao je pravim stručnjakom za vojnu opremu i bojnu gotovost. Bio je predsjednik Odbora za oružane snage Predstavničkog doma i upravo je u tom svojstvu upoznao Teddyja Maynarda.

Teddy ponovno pritisne ono puce i Lakeovo se lice ponovno pojavi na ekranu. Kao veteran s pedesetogodišnjim iskustvom u obavještajnim ratovima, Teddy bi rijetko osjetio grčenje u želucu. Izmicao se mecima, skrivao pod mostovima, u ledom okovanim planinama, otrovao je dvojicu čeških špijuna,

ustrijelio jednog izdajicu u Bonnu, naučio sedam jezika, aktivno sudjelovao u hladnome ratu, nastojao spriječiti novi, iza sebe imao više pustolovina nego bilo kojih deset agenata zajedno, pa ipak, dok je tako promatrao nedužno lice kongresmena Aarona Lakea osjećao je kako mu se želudac bolno grči.

On - odnosno Cl A - spremaju se učiniti nešto što ta agencija još nikada nije učinila.

Počeli su od stotinu senatora, pedeset guvernera, četiri stotine trideset pet kongresmena. Svi su bili na popisu CIA-e, a sada im je, nakon eliminacije ostalih, preostao još samo jedan čovjek. Zastupnik Aaron Lake iz Arizone.

Teddy pritisne puce i velika slika na zidu se izgubi. Preko nogu je imao prebačen pokrivač. Svakog dana bio je odjeven jednako - tamnoplavi pullover s V-izrezom, bijela košulja, neupadljiva leptir-kravata. On sada kolicima priđe vratima i pripremi se za susret sa svojim kandidatom.

TIJEKOM ONIH OSAM minuta, koliko je čekao, Lake je dobio kavu, a ponuđen mu je i kolač, što je odbio. Bio je visok stotinu osamdeset dva centimetra, imao je sedamdeset osam kilograma i pomno je pazio na izgled. Da je uzeo kolač Teddy bi se iznenadio. Koliko su znali, Lake nikada ne konzumira šećer. Nikada.

Kava je, međutim, bila jaka i dok ju je pijuckao u mislima je još jednom sažimao rezultate vlastitog malog istraživanja. Svrha sastanka bila je razgovarati o zabrinjavajućem dotoku oružja s crnog tržišta na Balkan. Lake je imao dva spisa, osamdeset stranica podataka ispisanih s dvostrukim proredom koje je pregledavao i provjeravao do dva ujutro. Nije mu bilo posve jasno zašto ga je gospodin Maynard pozvao da dođe u Langley i razgovara o takvoj temi, no čvrsto je odlučio dobro se pripremiti.

U tom trenutku oglasio se prigušen zvučni signal, vrata su se otvorila, a na njima se u kolicima pojavio direktor CIA-e, omotan pokrivačem. Na njegovu izgledu jasno se vidio trag svake od sedamdeset četiri godine života. Imao je, međutim, čvrst stisak ruke, vjerojatno zahvaljujući naporima koje je iziskivalo guranje kolica. Lake za njim pođe u njegov ured, ostavljajući onu dvojicu pit-bullova s fakultetskim diplomama da čuvaju vrata.

Sjeli su jedan nasuprot drugome, svatko s jedne strane vrlo dugačkog stola koji se protezao sve do završetka sobe, gdje je veliki bijeli zid služio kao ekran. Nakon kratkog uvoda, Teddy pritisne jedno puce i na zidu se pojavi neko drugo lice. Još jedno drugo puce i svjetla se priguše. Lakeu se to silno svidjelo - pritiskom na mala puceta sofisticirani se prikazi pojavljuju istog trenutka. Nema sumnje da je u ovoj sobi postavljeno toliko elektroničkog smeća da mu i s udaljenosti od deset metara mogu pratiti rad srca.

"Prepoznajete li ga?" upita ga Teddy.

"Moguće. Čini mi se da sam negdje već vidio to lice."

"Natli Čenkov. Bivši general. A sada zastupnik u onom što je ostalo od ruskog parlamenta."

"Poznat i pod imenom Natty", reče Lake ponosno.

"Tako je. Komunist, tvrdolinijaš, tijesno povezan s vojskom, velik um, još veći ego, vrlo ambiciozan, beščutan i trenutačno najopasniji čovjek na svijetu."

"To nisam znao."

Treptaj slike, novo lice, ovaj put kameno, ispod drečave paradne vojne kape. "Ovo je Jurij Golcin, prvi zamjenik glavnog zapovjednika onoga što je ostalo od ruske vojske. Čenkov i Golcin imaju velike planove." Novi treptaj, zemljovid, prikaz dijela Rusije sjeverno od Moskve. "U ovom području gomilaju oružje", reče Teddy. "Zapravo ga krađu od sebe samih, pljačkaju rusku vojsku, no, što je važnije, kupuju ga na crnom tržištu."

"Odakle namiču novac?"

"S raznih strana. Mijenjaju naftu za izraelske radare. Preprodaju drogu i preko Pakistana kupuju kineske tenkove. Čenkov ima tijesne veze s nekolicinom mafijaša, od kojih je jedan nedavno kupio tvornicu u Maleziji u kojoj se proizvode isključivo jurišne puške. Sve je vrlo pomno razrađeno, Čenkov ima mozak, vrlo visok kvocijent inteligencije. Vjerojatno je genij."

Teddy Maynard je genij, a ako tom riječju karakterizira nekog drugog, kongresmen Lake svakako će mu povjerovati. "Koga će, dakle, napasti?"

Teddy samo prijeđe preko tog pitanja jer nije bio pripravan odgovoriti. "Vidite grad Vologdu. Nalazi se na nekih osamsto kilometara istočno od Moskve. Prošli smo tjedan u jednom tamošnjem skladištu otkrili šezdeset Vetrova. A kao što znate, Vetrov..."

"...je praktički isto što i naša krstareća raketa Tomahawk, samo duža šezdesetak centimetara."

"Upravo tako. I tako dolazimo do brojke od tri stotine raketa koje su premjestili u posljednja tri mjeseca. Vidite grad Ribinsk, neposredno sjeverno od Vologde?"

"Poznat po plutoniju."

"Da, ondje plutonija ima na tone. Dovoljno za deset tisuća nuklearnih bojevih glava. Čenkov, Golcin i njihovi ljudi imaju nadzor nad cijelim tim područjem."

"Nadzor?"

"Da, posredstvom mreže mjesnih mafijaša i ondje šacioniranih vojnih postrojbi. Čenkov ima svoje ljude na pravim mjestima."

"Na pravim mjestima za što?"

Teddy pritisne jedno puce i slika iščezne sa zida. No svjetla su ostala prigušena, tako da je, kada se oglasio sa suprotne strane stola, izgledalo kao da govori iz nekakve sjene. "Pred nama je prevrat, gospodine Lake. Ostvaruju se naše najgore noćne more. Nema tog segmenta ruskog društva i kulture koji ne puca i ne raspada se. Demokracija je ondje neuspjela šala. Kapitalizam je noćna mora. Mislili smo da ćemo moći mekdonaldizirati cijelu prokletu državu, a pokazalo se da se taj plan pretvorio u katastrofu. Radnici ne dobivaju plaću, no oni su sretnici jer imaju posao. Dvadeset posto ljudi nema posao. Djeca umiru jer nema lijekova. Kao i velik broj odraslih. Deset posto stanovništva nema dom. Dvadeset posto gladije. Iz dana u dan situacija se pogoršava. Zemlju su poharali najraznovrsniji mafijaši. Držimo da je najmanje pet stotina milijardi dolara ukradeno i prebačeno iz zemlje. A ne nazire se nikakav pomak. Idealan je trenutak za pojavu novog jakog vođe, novog diktatora koji će obećati da će u zemlju vratiti stabilnost. Ta država upravo vapi za vođom, a gospodin Čenkov zaključio je da sada sve ovisi o njemu."

"A on ima vojsku."

"Ima vojsku i ne treba mu ništa više. Udar će se provesti bez krvi, jer su ljudi za to spremni. Objeručke će prihvatiti Čenkova. On će paradu dovesti na Crveni trg i izazvati nas, Sjedinjene Države, da mu se pokušamo suprotstaviti. Mi ćemo ponovno postati negativci- ma."

"Znači, vraćamo se u hladni rat", reče Lake. Posljednje riječi izgovorio je već gotovo nečujno.

"U tom ratu ništa neće biti hladno. Čenkov se želi širiti, ponovno steći nekadašnji Sovjetski Savez. Očajnički mu je potreban novac, tako da će ga jednostavno uzeti, u obliku zemlje, tvornica, nafte, uroda. Započet će male regionalne ratove koje će s lakoćom dobivati." Na zidu se pojavio novi zemljovid. Lakeu je tako predstavljena Prva faza novog svjetskog poretka. Teddy je pazio na svaku riječ. "Pretpostavljam da će pregaziti baltičke države, svrgnuti vlast u Estoniji, Letoniji, Litvi itd. Potom će se namjeriti na nekadašnji Istočni blok i udružiti se s dijelom tamošnjih komunista."

Kongresmen nije uspijevaio reći ni riječi dok je gledao kako se Rusija širi. Teddyjeva su predviđanja bila toliko izvjesna, toliko precizna.

"A što je s Kinezima?" upita Lake.

No Teddy još nije bio završio s istočnom Europom. Pritisnuo je puce; zemljovid se promijenio. "I tu razvoj situacije uvlači i nas."

"Poljska?"

"Tako je. Uvijek ista stvar. Poljska je sada članica NATO-a, zbog nekog proketo nedokučivog razloga. Zamislite samo. Poljska se obvezuje pomagati u

zaštiti nas i Europe. Čenkov učvršćuje nekadašnji ruski teritorij i čeznutljivo pogledava prema zapadu. Jednako kao Hitler, samo što je ovaj gledao prema istoku."

"Zašto mu je potrebna Poljska?"

"A zašto je Hiti eru trebala Poljska? Jer se nalazila između njega i Rusije. Mrzio je Poljake i bio je pripravan započeti rat. Čenkovu se živo fućka za Poljsku, samo želi njome ovladati. I želi razoriti NATO."

"Voljan je izložiti se opasnosti od trećeg svjetskog rata?"

Teddy još nekoliko puta nešto pritisne; ekran se ponovno pretvorio u zid; pojačala su se i svjetla. Audiovizualni je dio završio i došao je trenutak za još ozbiljniji razgovor. Teddy u nogama osjeti oštru bol te se i nehotice namršti.

"Na to vam ne mogu odgovoriti", reče. "Znamo puno toga, ali ne znamo kako taj čovjek razmišlja. Poteze vuče vrlo diskretno, postavlja ljude na željena mjesta, priprema cijelu stvar. No, znate, sve to i nije posve neočekivano."

"Dakako. Takvim scenarijima bavimo se već osam godina, no uvijek smo se nadali da do toga neće doći."

"Ali to se događa, zastupnice. Čenkov i Golcin i ovog trenutka rade na uklanjanju protivnika."

"Kakav je vremenski raspored?"

On se ponovno premjesti pod pokrivačem, iskuša nov položaj kako bi se riješio boli. "To je teško reći. Ako je pametan, a u to nema sumnje, pričekat će izbijanje nemira, demonstracije na ulicama. Držim da će za godinu dana Natty Čenkov već biti najpoznatiji čovjek na svijetu."

"Godinu dana", reče Lake samome sebi, kao da mu je netko upravo objavio smrtnu presudu.

Tijekom poduže stanke koja je uslijedila, razmišljao je o pro- pasti svijeta. Teddy mu je to više nego rado dopustio. Ono grčenje koje je osjećao u želucu sada se bitno smanjilo. Lake mu se silno svidio. Uistinu je bila riječ o vrlo zgodnom, promišljenom i pametnom čovjeku. Dobro su odabrali.

Pogodan je za izbor.

NAKON KAVE i telefonskog razgovora koji je Teddy morao obaviti - zvao ga je potpredsjednik - nastavili su svoj mali sastanak i pošli dalje. Kongresmenu je bilo drago što Teddy njemu može posvetiti toliko vremena. Rusi nadolaze, a Teddy se ipak doima toliko smirenim.

"Ne moram vam ni naglašavati koliko je naša vojska nepripremljena", reče tada vrlo ozbiljnim glasom.

"Nepripremljena za što? Za rat?"

"Moguće. Ne budemo li spremni, lako bi nam se mogao dogoditi rat. Budemo li jaki, izbjeći ćemo ga. U ovom trenutku Pentagon ne bi bio u stanju izvesti ono što je 1991. učinio u Zaljevskom ratu."

"Na sedamdeset smo posto", reče Lake autoritativnim glasom. Bilo je to njegovo područje.

"Sedamdeset posto dovest će nas do rata, gospodine Lake. Rata u kojem ne možemo pobijediti. Čenkov svaku rublju koju uspije ukrasti troši na novu vojnu opremu. A mi smanjujemo proračune i prorjeđujemo vojsku. Želimo pritiskati puceta i lansirati inteligentne rakete kako ne bi došlo do prolijevanja američke krvi. A Čenkov će imati dva milijuna gladnih vojnika, željnih borbe, voljnih poginuti, bude li potrebno."

U jednom kratkom trenutku Lake osjeti ponos. Osobno je imao dovoljno hrabrosti i posljednji je put glasao protiv najnovijeg prijedloga proračuna jer je u njemu smanjena potrošnja za potrebe vojske. Ljudi su u Arizoni zbog toga bili uzrujani. "Možete li sada razotkriti Čenkova?" upita.

"Ne. Nikako. Imamo iznimno dobre obavještajne izvore i podatke. Reagiramo li, znat će da mi znamo. Ovo su špijunske igre, gospodine Lake. Od njega još ne možemo stvarati čudovište."

"I kakav je onda plan?" upita Lake odvažno. Bilo je to poprilično drsko, pitati Teddyja kakve ima planove. Sastanak je ostvario željeni cilj. Još jedan kongresmen dobio je dovoljnu količinu podataka. U bilo kojem trenutku Lakea bi mogli zamoliti da iziđe, kako bi u ured ušao predsjednik nekog drugog odbora ili nečeg sličnog.

No Teddy je imao velike planove i želio ih je što prije iznijeti. "Do nominacijskih predizbora u New Hampshireu ostala su dva tjedna. Imamo četiri republikanca i trojicu demokrata koji govore praktički iste stvari. Nitko od njih ne želi povećati izdvajanja za vojsku. Imamo višak sredstava u proračunu, čudo nad čudima, i svi imaju na stotine zamisli o tome kako ta sredstva utrošiti. Hrpa idiota. Prije samo nekoliko godina suočavali smo se s velikim proračunskim deficitima, a Kongres je novac trošio brže nego što ga je bilo moguće otisnuti. Sada imamo višak. Dave se u njemu."

Kongresmen Lake na trenutak odvрати pogled, a onda odluči ne reagirati.

"Oprostite", reče Teddy, pribavši se. "Kongres je odgovoran kao cjelina, no svakako imamo niz izvanrednih kongresmena."

"Meni to ne trebate objašnjavati."

"Bilo kako bilo, na igralištu se natiskuje masa klonova. Prije dva tjedna imali smo druge favorite. Međusobno se nabacuju blatom ijedan drugome zabijaju nož u leđa, a sve zbog četrdeset četvrte po veličini savezne države. To je čista besmislica." Teddy načas zašuti, načini grimasu i pokuša promijeniti položaj

beskorsnih nogu. "Potrebno nam je novo lice, gospodine Lake, a mi držimo da ste taj novi upravo vi."

Lake je najprije morao zatomiti smijeh, a to je učinio smiješeći se, potom i zakašljavši. Zatim se pokušao pribрати, te je rekao: "Zacijelo se šalite."

"Znate da se ne šalim, gospodine Lake", reče Teddy strogim glasom, tako da više nije bilo sumnje u to da je Aaron Lake ugazio u pomno postavljenu stupicu.

Lake se nakašlje i posve se pribere. "U redu, slušam."

"Stvar je vrlo jednostavna. Štoviše, divna je upravo zbog te jednostavnosti. Sada je već prekasno da biste se prijavili za New Hampshire, no to ionako nije važno. Neka se ostali ondje lijepo potuku. Pričekajte da se sve završi, a onda sve zapanjite najavom predsjedničke kandidature. Mnogi će se upitati: 'Tko je, dovraga, taj Aaron Lake?' A to je dobro. To je upravo ono što želimo. Doznat će ubrzo.

Na samom početku, vaša će politička platforma imati samo jednu točku. Govorit ćete samo o troškovima za vojsku. Vi ste zloguki prorok i raspolazete raznovrsnim sumornim predviđanjima o tome kako naša vojska slabi. Opću pozornost privući ćete kada zatražite udvostručavanje ulaganja u vojsku."

"Udvostručavanje? "

"Vidite da lijepo funkcionira, zar ne? Privukao sam vam pozornost. Udvostručavanje u razdoblju od četiri godine."

"Ali zašto? Trebamo više trošiti na vojsku, ali na udvostručavanje će se gledati kao na pretjerivanje."

"Ništa neće biti pretjerano ako je pred nama novi rat, gospodine Lake. Rat u kojem pritiskamo puceta i lansiramo tisuće i tisuće *tomahawka*, vrijednih milijun dolara po komadu. Dobijesa, prošle nam ih je godine u onoj balkanskoj noćnoj mori zamalo ponestalo. Ne uspijevamo pronaći dovoljno vojnika, mornara i pilota, gospodine Lake. To dobro znate. Vojsci su potrebne silne količine novca kako bi regrutirala mlade. Nedostaje nam svega - vojnika, projektila, tenkova, aviona, nosača. Čenkov izgrađuje svoju vojsku. Mi ne. Mi još uvijek štedimo i smanjujemo kapacitete, a nastavimo li tako i u sljedećem četverogodišnjem mandatu, gotovi smo."

Teddyjev se glas bio povisio, bio je ispunjen gotovo bijesom, a kada je završio riječima "gotovi smo", Aaron Lake gotovo je osjetio podrhtavanje tla izazvano bombardiranjem.

"Odakle namaknuti novac?" upita on.

"Novac za što?"

"Za vojsku?"

Teddy prijezirno otpuhne, a potom reče: "Odakle i inače. Trebam li vas, gospodine, podsjećati, da imamo proračunski višak?"

"Silno se trudimo kako bismo ga utrošili."

"Dakako... Čujte, gospodine Lake, u vezi s novcem budite bez brige. Ubrzo po objavljivanju vaše kandidature, nasmrtno ćemo prestrašiti američku javnost. Isprva će vas smatrati napola luđakom, nekakvim čudakom iz Arizone koji želi proizvoditi još više raketa. Ali mi ćemo ih uzdrmati. *Izazvat* ćemo krizu na drugome kraju svijeta i Aarona Lakea odjednom će početi nazivati vizionarom. Najvažnije je pogoditi pravi trenutak. Navedete li u govoru kako smo slabi u Aziji, malo je onih koji će vas slušati. A onda ćemo ondje stvoriti krizu zbog koje će zastati dah cijelom svijetu i odjednom će svi željeti razgovarati s vama. I tako će to ići dalje, tijekom cijele kampanje. Mi ćemo sa svoje strane stvarati napetosti. Objavljivat ćemo izvještaje, poticati određene situacije, manipulirati medijima, postidivati vaše protivnike. Iskreno govoreći, gospodine Lake, uopće ne očekujem da bi pri vašem izboru moglo biti nekakvih poteškoća."

"Po vašim riječima čovjek bi rekao da to ne činite prvi put."

"To nije točno. Činili smo ponešto neuobičajenih stvari, sve u nastojanju da zaštitimo ovu zemlju. Ali još nikada nismo pokušali odrediti ishod predsjedničkih izbora", reče Teddy uz određeni prizvuk žaljenja.

Lake polako odmakne stolac, ustane, protegne ruke i noge i uza stol pođe do suprotnog kraja prostorije. Noge su mu u međuvremenu otežale. Srce mu je neobuzdano udaralo. Zamka se zatvorila; uhvatili su ga.

Potom se vrati i sjedne. "Nemam dovoljno novca", reče tada sugovorniku. Znao je da ga sluša osoba koja je o tome već razmišljala.

Teddy se nasmiješi i kimne, pretvarajući se da o tome još razmišlja. Lakeova kuća u Georgetownu vrijedila je 400.000 dolara. Oko dvije stotine tisuća imao je u investicijskim fondovima, te još 100.000 u javnim obveznicama. Nije imao većih dugovanja. Na računu za reizbor imao je 40.000 dolara.

"Bogati kandidat ne bi bio privlačan", reče Teddy, a potom pritisne još neko puce. Na zidu se ponovno pojave slike, oštre, u boji. "Novac neće biti ni najmanja poteškoća, gospodine Lake", reče, sada već puno vedrijim glasom. "Troškove će podmirivati tvrtke koje imaju ugovore s Pentagonom. Pogledajte samo", reče, odmahujući desnom rukom, kao da Lake točno ne zna što bi trebao gledati. "Prošle su godine aeronautičke i vojne djelatnosti ostvarile gotovo dvije stotine milijardi dolara prometa. Mi ćemo uzeti samo djelić toga."

"Koliko velik?"

"Koliko vam treba. Posve je realno očekivati da od njih možemo prikupiti milijun dolara."

"Ali milijun dolara ne možete i sakriti."

"Ne bih se kladio da sam na vašem mjestu, gospodine Lake. I budite bez brige. Mi ćemo se pobrinuti za novac. Vi držite govore, snimajte reklame, vodite predizbornu kampanju. Novac će uredno dotjecati. Do studenoga, američki će

glasači biti toliko užasnuti zbog mogućnosti izbijanja sveopćeg rata da će im se živo fučkati za to koliko ste utrošili. Bit će to nadmoćna pobjeda."

Znači, Teddy Maynard nudi mu sigurnu pobjedu. Lake je sjedio osupnut, ali i obuzet vrtoglavicom, u tišini, i odsutno piljio u sve te brojke na zidu - 194 milijarde, obrana i aeronautička industrija. Prošlogodišnji proračun za vojsku iznosio je 270 milijardi. Nakon udvostručenja, za četiri godine, bit će to 540 milijardi, a tvrtke će se opet lijepo omastiti. A tek radnici! Plaće će poletjeti do neba! Bit će posla za sve!

Kandidata Lakea podržat će direktori s novcem i sindikati koji imaju glasove. Početni šok sada je počeo blijedjeti, a jednostavnost Teddyjeva plana postala je očitom. Pokupiti novac od onih koji će profitirati. Zaplašiti glasače koji će pojuriti na glasačka mjesta. Pobjediti nadmoćnom većinom glasova. I time spasiti svijet.

Teddy ga pusti da još nekoliko trenutaka razmišlja, a onda reče: "Veći dio posla obaviti ćemo posredstvom raznih političkih odbora. Sindikati, inženjeri, menadžeri, poslovni savezi - već registriranih političkih skupina uistinu nam ne nedostaje. A osnovati ćemo i neke nove."

Lake ih je već osnivao. Stotine odbora a svi su pretrpani količinama novca kakve još nijedni izbori nisu vidjeli. Šokiranost se sada već posve povukla. Zamijenilo ju je čisto uzbuđenje zbog same te zamisli. Mislima su mu se rojile tisuće pitanja: Tko će mi biti potpredsjednik? Tko će voditi kampanju? Tko će biti šef kabineta? Gdje objaviti kandidaturu? "Moglo bi upaliti", reče, sada već posve pod nadzorom.

"O, da. Upaliti će, gospodine Lake. Vjerujte mi. Na tim planovima radimo već duže."

"Koliko ljudi zna za to?"

"Tek nekolicina. Pomno smo vas birali, gospodine Lake. Proučili smo mnoštvo potencijalnih kandidata, a vaše ime neprestano je izbijalo na vrh. Ispitali smo i vašu prošlost."

"Poprilično dosadno, zar ne?"

"Moglo bi se reći. Premda me brine vaš odnos s gospodom Valotti. Dvaput se razvodila i sklona je analgeticima."

"Nisam znao da imam nekakav odnos s gospođom Valotti."

"Nedavno ste s njom viđeni."

"Vi doista budno pazite, zar ne?"

"Očekujete nešto drugo?"

"Ne bih rekao."

"Odveli ste je na svečani plačion za ugnjetavane žene Afganistana. Dajte, molim vas..." Teddy se odjednom počeo izražavati kratko i s puno sarkazma.

"Nisam želio ići onamo."

"U tom slučaju to i nemojte činiti. Klonite se takvih sranja. To prepustite Hollywoodu. Valottijeva vam može donijeti samo probleme."

"Još netko?" upita Lake, sada se već više nego blago braneći. Život na privatnome planu postao mu je poprilično dosadan otkako je ostao udovac. Sada se time odjednom ponosio.

"Zapravo i ne", reče Teddy. "Gospođa Benchley doima se po prilično stabilnom i okuje ugodna pratilja."

"Oh, baš vam hvala."

"Poprilično će vas kritizirati zbog pobačaja, ali nećete biti prvi."

"To je već potrošeno pitanje", reče Lake. A već je bio i umoran od hvatanja u koštac s tim problemom. Bio je za pobačaj, protiv pobačaja, popustljiv prema reproduktivnim pravima, nepopustljiv prema reproduktivnim pravima, za pravo izbora, za prava djece, protiv žena, u milosti feministica. U četrnaest godina provedenih u Kongresu progonili su ga cijelim minskim poljem pitanja pobačaja, a sa svakim novim strateškim pomakom na njemu bi ostajali tragovi krvi.

Pitanje abortusa više ga ne plaši, barem ne trenutačno. Više ga muči to što mu je CIA prekopavala po prošlosti.

"A što je s GreenTreeom?" upita.

Teddy odmahne desnom rukom kao da je riječ o zanemarivoj sitnici. "Prije dvadeset dvije godine. Nitko nije osuđen. Vaš je partner bankrotirao i završio s optužnicom na vratu, no porota ga je oslobodila. To će se pitanje pojaviti; sve će isplivati na površinu. Ali, iskreno govoreći, gospodine Lake, održavat ćemo pozornost na drugim pitanjima. Ulazak na pozornicu u posljednjem trenutku ima svojih prednosti. Novinari neće imati odviše vremena za prekopavanje po smeću."

"Živim sam. Još nikada nismo izabrali neoženjenog predsjednika. "

"Udovac ste, suprug vrlo dražesne dame koja je bila cijenjena i ovdje i kod kuće. To se neće pojaviti kao važno pitanje. Vjerujte mi."

"Što vas onda zabrinjava?"

"Ništa, gospodine Lake. Apsolutno ništa. Solidan ste kandidat, vrlo pogodan za izbor. Mi ćemo poticati važna pitanja i izazivati strah. I mi ćemo prikupiti novac."

Lake ponovno ustane, obiđe sobu, trljajući tjeme, češkajući bradu, pokušavajući razbistriti misli. "Imam još puno pitanja", reče.

"Možda mogu odgovoriti na neka od njih. Razgovarajmo ponovno sutra, ovdje, u isto vrijeme. Vidjet ćemo se nakon prospavane noći, gospodine Lake. Vrijeme je od presudne važnosti, no pretpostavljam da bi čovjek morao imati dvadeset četiri sata prije nego što donese takvu odluku." Teddy se na te riječi čak i nasmiješio.

"To je odličan prijedlog. Dopustite da razmislim o tome. Sutra ću imati spreman odgovor."

"Nitko ne zna za ovaj naš mali razgovor."

"Baš nitko."

3

PO KVADRATURI, pravni odjel zauzimao je točno četvrtinu površine cijele knjižnice u Trumbleu. Nalazio se u kutu, a od preostalog je prostora bio odvojen crvenim zidom od opeka i stakla, ukusno uređenim novcem poreznih obveznika. Na pravnom odjelu police sa svojski izlizanim knjigama stajale su natisnute jedna uz drugu, ostavljajući jedva toliko prostora da se netko od zatvorenika može uvući između njih. Uza zidove su se nalazili radni stolovi s pisačim strojevima i računalima, s gomilom knjiga i spisa koji su bili dio istraživanja u tijeku, tako da je čitav prostor nalikovao knjižnici u kakvoj velikoj tvrtki.

Braća su vladala pravnim odjelom. Svi zatvorenici imali su pravo njime se služiti, dakako, no nepisano je pravilo bilo da je za duži boravak ondje potrebno dopuštenje. Možda ne baš pravo dopuštenje, ali barem obavijest.

Sudac Joe Roy Spicer iz Missisipija zarađivao je četrdeset centa na sat metući podove i brinući se za stolce, stolove i police. Praznio je i koševе za smeće i općenito se držalo da je neuredan kao svinja kada je bila riječ o fizičkome radu. Sudac Hatlee Beech iz Teksasa bio je službeni knjižničar pravnog odjela i primao je najveću plaću, pedeset centa na sat. Bio je vrlo sitničav kad god se radilo o "njegovim izdanjima" i često bi se zakvačio sa Spicerom u vezi s brigom o njima. Sudac Finn Yarber, nekoć sudac u kalifornijskom Vrhovnom sudu, dobivao je dvadeset centa na sat kao računalni tehničar. Tako malu plaću dobivao je jer je o računalima znao toliko malo.

Njih trojica najčešće bi na pravnom odjelu knjižnice provodili šest do osam sati na dan. Ako bi neki zatvorenik iz Trumblea imao pravnih poteškoća, jednostavno bi zakazao sastanak s jednim od Braće i posjetio ih u njihovu malom uredu. Hatlee Beech bio je stručnjak za presude i žalbe. Finn Yarber bavio se

bankrotima, razvodima i skrbništvom nad djecom. Joe Roy Spicer, koji nije imao formalne pravničke naobrazbe, zapravo nije imao svoje specijalizacije. A nije ju ni želio. On je vodio prijevare.

Strogo prema pravilima, Braća nisu imala pravo naplaćivati naknadu za svoje pravne usluge, no stroga su pravila značila vrlo malo. Radilo se, naposljetku, o osuđenim kriminalcima, a ako mogu bez puno prašine namaknuti malo dodatne zarade, svi će biti zadovoljni. Poslovi u vezi s kaznama donosili su pravi novac. Približno četvrtina zatvorenika koji bi stigli u Trumble bili su neprimjereno kažnjeni. Beech je mogao preko noći pregledati zapisnike i pronaći rupe. Mjesec dana ranije za četiri je godine skratio zatvorsku kaznu nekom mladiću osuđenom na petnaest godina. Obitelj je pristala platiti i Braća su tako zaradila 5.000, što im je bio najveći honorar u povijesti. Spicer je sredio tajno polaganje na račun posredstvom njihova odvjetnika u Neptune Beachu.

Iza pravnog odjela, iza polica, jedva vidljiva iz glavne prostorije, nalazila se konferencijska soba. Vrata su imala veliko staklo, no nitko se nije ni trudio pogledati unutra. Braća bi se onamo povlačila na tihi rad. Sobu su nazivali *komorom*.

Spicer se upravo bio vidio s njihovim odvjetnikom i donio je poštu, nekoliko istinski dobrih pisama. Zatvorio je vrata i iz jednog fascikla izvadio nekakvu oмотnicu. Potom je njome mahnuo kako bi je Beech i Yarber dobro vidjeli. "Žuta je", reče. "Nije li to upravo slatko? Za Rickyja."

"Od koga je?" upita Yarber.

"Od Curtisa iz Dallasa."

"Onog bankara?" upita Beech uzbuđeno.

"Ne, Curtis je vlasnik draguljarnice. Slušajte." Spicer otvori pismo, također napisano na blijedožutom papiru. Nasmiješivši se, nakašljao se i počeo čitati: "Dragi Ricky, tvoje me pismo od osmog siječnja rasplakalo. Odložio sam ga tek nakon trećeg čitanja. Jadnice moj mali. Zašto te drže iza rešetaka?"

"Gdje je?" upita Yarber.

"Ricky je zatvoren na najmodernijem odjelu za rehabilitaciju ovisnika. To mu plaća bogati ujak. Odgulio je godinu, riješio se ovisnosti i posve je rehabilitiran, no ti užasni ljudi koji ga ondje drže ne puštaju ga prije travnja jer dobivaju dvadeset tisuća dolara na mjesec od njegova bogatog ujaka koji samo želi da ovaj ostane zatočen i ne želi mu slati džeparac. Sjećate li se barem djelomično?"

"Ja se sada sjećam."

"Ti si pomogao s pričom. Smijem li nastaviti?"

"Molim te."

Spicer nastavi čitati: "U velikom sam iskušenju: najradije bih doputovao onamo i osobno se suočio s tim zlim ljudima. A tvoj ujak, kakva ništarija!

Takvi bogataši misle da mogu jednostavno slati novac i ne miješati se. Kao što sam ti rekao, moj je otac bio poprilično imućan, a bio je najjadnija osoba koju sam ikada upoznao. U redu, dakako, kupovao mi je razne stvari... prolazne stvari koje, kada ih više nije bilo, nisu značile apsolutno ništa. No nikada nije imao vremena za mene. Bio je bolestan, jednako kao tvoj ujak. Pismu prilažem ček na tisuću dolara, zatreba li ti nešto iz kantine'."

"Ricky, jedva čekam da se vidimo u travnju. Supruzi sam već rekao da se u Orlando tada održava međunarodna izložba dijamanata, a nju to ne zanima i ne želi ići sa mnom'."

"U travnju?" upita Beech.

"Da. Ricky je uvjeren da će ga osloboditi u travnju."

"Kako je to slatko", reče Yarber uz osmijeh. "A Curtis ima ženu i djecu?"

"Curtisu je pedeset osam godina, troje odrasle djece, dvoje unučadi."

"Gdje je ček?" upita Beech.

Spicer okrene papir i prijeđe na drugu stranicu. "Moramo samo biti sigurni da ćeš se u travnju moći naći sa mnom u Orlando'", čitao je dalje. "Jesi li siguran da će te u travnju konačno pustiti? Molim te, reci mi da hoće. Neprestano mislim na tebe. Tvoju sliku držim skrivenu u ladici radnog stola i kad te pogledam u oči, pouzdano znam da trebamo biti zajedno'."

"Bolesno, bolesno, bolesno", reče Beech, i dalje se smiješeći. "A tip je iz Teksasa."

"Uvjeren sam da u Teksasu ima puno dragih mladića", reče Yarber.

"A u Kaliforniji ne?"

"Sve je ostalo zaljubljeno trabunjanje", reče Spicer, pogledom preletjevši preostale odlomke. Za čitanje će kasnije biti i više nego dovoljno vremena. Tada je kolegama pokazao ček na tisuću dolara. Nakon određenog vremena, prokrijumčarit će ga iz zatvora, dostaviti njihovu odvjetniku, a on će ga položiti na njihov tajni račun.

"Kada ćemo ga pritisnuti?" upita Yarber.

"Razmijenimo još pokoje pismo. Ricky mu mora prenijeti još malo svoje tuge i jada."

"Možda bi ga netko od čuvara mogao pretući ili takvo što", reče Beech.

"Nemaju čuvar", odvrati Spicer. "To je skupa i ultramoderna klinika, zar si zaboravio? Imaju savjetnike."

"Ali ondje su ipak zatvoreni, zar ne? A to znači da imaju vrata, ograde, pa onda moraju imati i pokojeg čuvara. A kako bi bilo da Rickyja napadnu pod tušem ili u svlačionici, da na njega navali neki nasilnik koji je poželio njegovo tijelo?"

"Napad ne smije biti seksualne prirode", reče Yarber. "Curtisa bi to moglo

prestrašiti. Mogao bi pomisliti da je Ricky pokupio neku bolest ili takvo što."

I tako su još nekoliko minuta izmišljali razne priče, smišljali nove okolnosti pod kojima će Ricky utonuti u još veće nevolje. Njegovu sliku skinuli su s oglasne ploče jednog kolege zatvorenika, potom ju je kopirao njihov odvjetnik, te su je uputili na petnaestak adresa novih prijatelja širom Sjeverne Amerike. Na fotografiji je bio prikazan nasmiješeni diplomant, u tamnoplavom talaru sa svečanom kapom na glavi. U ruci je držao fakultetsku diplomu. Bio je to vrlo zgodan mladić.

Na koncu je zaključeno da će Beech nekoliko dana raditi na novoj priči, a potom napisati radnu verziju sljedećeg pisma Curtisu. Beech je bio Ricky i njihov izmučeni izmišljeni mladić trenutačno se tako jadao osmorici brižnih muškaraca. Sudac Yarber bio je Percy, također mladić zatvoren zbog droge, no sada oslobođen ovisnosti i na nekoliko koraka od izlaska na slobodu, mladić koji je tražio postarijeg situiranog muškarca s kojim bi provodio svrsishodne trenutke. Percy je u vodi imao pet udica i sada ih je već polako izvlačio.

Joe Roy Spicer nije bio čovjek od pera. On je koordinirao cijelu operaciju, pomagao sa smišljanjem priča, održavao ispravan smjer i sastajao se s odvjetnikom koji je donosio poštu. I brinuo se za novac.

Izvukavši sljedeće pismo, on reče: "Ovo je, časni moji suci, pismo od Quincea."

Beech i Yarber stali su kao ukopani i zagledali se u pismo. Quince je bio imućni bankar iz nekog gradića u Iowi, tako je barem stajalo u šest pisama koliko ih je razmijenio s Rickyjem. Kao i ostale, i njega su pronašli zahvaljujući malim oglasima u časopisu za homoseksualce koji je sada bio skriven na pravnom odjelu knjižnice. Bio im je drugi plijen, dok je prvi postao ponešto sumnjičav te se izgubio. Quince je poslao fotografiju na kojoj je stajao uz nekakvo jezero, bez košulje, s izbočenim trbuhom, mršavim rukama, prorijeđenom kosom pedesetjednogodišnjaka - okružen članovima Obitelji. Bila je to loša fotografija, fotografija koju je Quince nesumnjivo odabrao jer bi ga na temelju nje bilo teško identificirati, kada bi to netko jednom eventualno pokušao.

"Hoćeš li ga pročitati, Ricky dragi?" upita Spicer, predajući pismo Beechu, koji ga uzme i pogleda omotnicu. Obična, bijela, bez adrese pošiljatelja, natipkana slova.

"Jesi li ga pročitao?" upita Beech.

"Nisam. Hajde, počni."

Beech polako izvadi pismo, običan list bijelog papira s gusto ispisanim odlomcima, bez proreda, očito napisanima na nekom starom pisaćem stroju. On se nakašlje i pročita: "'Dragi Ricky, sve je sređeno. Ne mogu vjerovati da sam to učinio, ali uspio sam. Poslužio sam se telefonskom govornicom i novčanom

uputnicom, tako da se ničemu ne može ući u trag - mislim da iza sebe nisam ostavio ništa. Ona newyorška tvrtka koju si mi predložio bila je izvanredna, bili su vrlo diskretni i spremni pomoći. Moram biti iskren, Ricky, nasmrt sam se prestrašio. Uplata krstarenja za homoseksualce svakako je nešto o čemu nikada nisam ni sanjao. I znaš što? Bilo je to toliko uzbudljivo iskustvo. Silno se ponosim samim sobom. Imamo pravi apartman, tisuću dolara na noć, i jedva čekam'."

Beech zastane i pogleda preko naočala za čitanje koje su mu bile spuštene na pola nosa. Obojica njegovih kolega smiješili su se, uživajući u tim riječima.

Potom nastavi: "Isplovljavamo desetog ožujka, a na pamet mi je pala jedna odlična zamisao. U Miami ću doputovati devetog, tako da nećemo imati puno vremena za upoznavanje. Nađimo se na brodu, u svome apartmanu. Ja ću onamo stići prvi, pritajiti se, naručiti pjenušac s ledom i pričekati te. Ne bi li to bilo silno zabavno, Ricky? Imat ćemo puna tri dana samo za sebe. Predlažem da i ne napuštamo sobu'."

Beech nije mogao ne nasmiješiti se, a uz to je nekako uspio istodobno i odmahivati glavom od gađenja.

Potom nastavi: "Toliko sam uzbuđen zbog tog našeg malog izleta. Konačno sam odlučio otkriti tko sam zapravo duboko u sebi, a ti si mi dao hrabrosti za taj prvi korak. Premda se nismo upoznali, Ricky, ne mogu ti ni reći koliko sam ti zahvalan.

Molim te, javi se odmah i potvrdi dogovor. Čuvaj se, Ricky moj. Voli te Quince'."

"Čini mi se da ću povraćati", reče Spicer, no u tome nije bio uvjerljiv. Pred njima je bilo previše posla.

"Sredimo ga", reče Beech. Ostali su se odmah složili.

"Koliko?" upita Yarber.

"Najmanje stotinu tisuća", reče Spicer. "Njegova obitelj već dvije generacije u vlasništvu ima banke. Znamo da mu je otac još uvijek aktivan u poslu, tako da moramo pretpostaviti da bi stari mogao poludjeti kada bi se doznalo za prave sklonosti njegova sina. Quince si ne može priuštiti udaljavanje od obiteljske krave muzare, pa će platiti koliko god zatražimo. Situacija ne može biti bolja."

Beech je već pisao bilješke. Yarber također. Spicer je počeo koračati malom sobom amo-tamo, kao medvjed koji vreba plijen. Ideje su se pojavljivale polako, kao i riječi, stavovi, strategija, no pismo je ubrzo poprimilo poprilično jasan oblik.

Beech pročita prvu dovršenu radnu verziju: "Dragi Quince, tvoje pismo od četrnaestog siječnja silno me obradovalo. Tako sam sretan jer si rezervirao krstarenje. Čini se da bi to mogao biti pređi - van provod. Postoji, međutim, jedna poteškoća. Neću moći doći, a tome su barem dva razloga. Jedan je od njih činjenica da na slobodu neću izići još nekoliko godina. U zatvoru sam, a ne u

klinici za oporavak ovisnika. I nisam homoseksualac, daleko od toga. Imam suprugu i dvoje djece, a oni su trenutačno u teškoj financijskoj situaciji jer ja ležim ovdje, u zatvoru, i ne mogu ih uzdržavati. I tako dolazimo i do tvoje uloge, Quince. Potrebno mi je nešto tvog novca. Od tebe želim stotinu tisuća dolara. To možemo nazvati novcem za ušutkavanje. Pošalji mi taj novac, a ja ću zaboraviti cijelu priču s Rickyjem i krstarenjem za homoseksualce, tako da nitko u Bakersu, u Iowi, o tome nikada neće doznati ništa. Tvoja supruga i djeca, tvoj otac i svi ostali iz tvoje bogate Obitelji nikada neće doznati za Rickyja. Ne pošalješ li mi novac, ja ću tvoj mali gradić preplaviti kopijama naših pisama.

To se naziva iznuđivanjem, Quince. Jednostavno si se uhvatio. Ucjena je okrutna, zlobna i protuzakonita, no meni je svejedno. Meni je potreban novac, a ti ga imaš!."

Beech zastane i pogleda oko sebe, tražeći odobravanje.

"Predivno je", reče Spicer, u glavi već trošeći plijen.

"Opako je", reče Yarber. "Ali, što ako se ubije?"

"To baš i nije osobito vjerojatno", reče Beech.

Pismo su potom pročitali još jednom, a zatim se još pozabavili pitanjem je li sada pravi trenutak za to. Ni jednom riječju nisu spomenuli koliko je njihov pothvat protuzakonit, kao ni kaznu u slučaju da ih netko razotkrije. Od takvih su rasprava odustali još prije nekoliko mjeseci, kada je Joe Roy Spicer uvjerio drugu dvojicu da mu se priključe. Rizik je bio beznačajan u odnosu na potencijalnu dobit. Quinceovi koji bi tako nasjeli teško će se odlučiti na obraćanje policiji zbog ucjene.

No još nisu sredili nikoga. Dopisivali su se s petnaestak potencijalnih žrtava, a odreda je bila riječ o sredovječnim muškarcima koji su kobnu pogrešku počinili javljajući se na ovaj kratki oglas:

SBM 20-ih godina traži ljubaznog i diskretnog
gospodina 40-ih ili 50-ih godina radi dopisivanja.

Običan mali oglas, otisnut sitnim slovima na posljednjim stranicama časopisa za homoseksualce privukao je šezdeset odgovora, a Spiceru je dopalo u dužnost da odvoji smeće i odredi bogate potencijalne žrtve. U početku mu je ta zadaća bila odvratna, no ubrzo ga

U izvorniku "SWM" = "single white male" - slobodan bijelac, muškarac.

je počela zabavljati. Sada je to već bio pravi posao, jer su se spremali iznuditi stotinu tisuća dolara od savršeno nedužne osobe.

Njihov odvjetnik uzet će trećinu, što je uobičajena naknada koja je, međutim, ipak izazivala frustriranost. No nisu imali izbora. On je bio ključna figura u njihovim zločinima.

Još sat vremena radili su na pismu koje će poslati Quinceu, a potom se dogovorili da će najprije prespavati noć i konačnu verziju dovršiti sutradan. Tog su dana primili još jedno pismo, od nekog muškarca koji se potpisivao pseudonimom Hoover. Bilo je to njegovo drugo pismo, a uputio ga je Percyju. Puna četiri odlomka raspredao je o promatranju ptica. Yarber će biti prisiljen proučiti ptice prije nego što mu otpise u Percyjevo ime i iskaže veliko zanimanje za tu temu. Po svemu sudeći, Hoover se pribojava i vlastite sjene. Nije otkrio ništa od pojedinosti osobne prirode, a nije bilo ni naznaka o novcu.

Dat ćemo mu još malo vremena, zaključila su Braća. Dopisivati se o pticama, a onda ga pokušati pridobiti za temu tjelesne veze. Ne bude li Hoover reagirao na taj mig i ne otkrije li nešto o svojim financijama, prekinut će vezu.

UPRAVA ZA ZATVORE Trumble je službeno svrstavala u kategoriju zatvorenih naselja. To je značilo da oko ustanove ne postoji ograda, ni bodljikava žica, da nema stražarnica, kao ni čuvara s puškama koji čekaju bjegunce. To je značilo i da je sigurnost na najmanjoj mogućoj razini, tako da je svaki zatvorenik, ako bi to poželio, mogao jednostavno otići. U Trumbleu ih je bilo tisuću, no onih koji su otišli bilo je vrlo malo.

U tom je zatvoru bilo ljepše nego u većini državnih škola. Klimatizirane sobe, čista kantina u kojoj su se posluživala tri obroka na dan, teretana, biljar, stolovi za kartanje, prostori za *racquetball*, košarku, odbojku, atletska staza, knjižnica, kapela, svećenici, stručni savjetnici i terapeuti, socijalni radnici, neograničeni posjeti.

Trumble sa stajališta zatvorenika, a svi su ondje pripadali kategoriji niske rizičnosti, nije mogao biti bolji. Osamdeset posto osuđenika ondje se našlo zbog droge. Približno četrdeset je opljačkalo banke, pritom zapravo i ne ozlijedivši i ne prestrašivši nikoga. Preostali su bili obrazovani tipovi koji su počinili prijestupe u rasponu od sitnih prijevara do dr. Floyd, liječnika čija je ordinacija tijekom dvadeset godina od Saveznog zavoda za zdravstveno osiguranje na prijevaru izvukla šest milijuna dolara.

Nasilje se u Trumbleu nije toleriralo. Prijetnje su bile rijetka pojava. Postojalo je mnoštvo pravila, a uprava s njihovim provođenjem nije imala osobitih poteškoća. Zezneš li stvar, uprava te prebacuje u neki zatvor u kojem su mjere osiguranja na srednjoj razini, s bodljikavom žicom i nemilosrdnim čuvarima.

Zatvorenici u Trumbleu rado su se ponašali u skladu s pravilima i broj ili dane do izlaska, sve u skladu sa saveznim propisima.

Bavljenje ozbiljnim kriminalnim aktivnostima u zatvoru bilo je nepoznat pojam, sve do dolaska Joea Roya Spicera. Prije vlastitog posrnuća, Spicer je slušao priče o velikoj prijevari Angola, nazvanoj po ozloglašenoj državnoj kaznionici u Louisiani. Neki su tamošnji zatvorenici usavršili metodu iznuđivanja novca od homoseksualaca, a prije nego što su ih otkrili, uspjeli su od žrtava iskamčiti 700.000 dolara.

Spicer je potekao iz jednog ruralnog okruga u blizini granice s Louisianom, tako da je ta prijevara u njegovu dijelu države prerasla u pravu legendu. Nikada nije ni sanjao da će se poslužiti takvim planom. No jednog se jutra probudio u saveznom zatvoru i tada je odlučio zeznuti svakog živog čovjeka kojem se može dovoljno približiti.

Svakog dana u jedan iza podneva hodao je atletskom stazom, obično sam, uvijek s kutijom Maribora. Prije dolaska u zatvor deset godina živio je kao nepušač; sada je pušio dvije kutije na dan. Pješačio je kako bi poništio štetno djelovanje na pluća. U trideset četiri mjeseca tako je prepješačio 1988 kilometara. I skinuo je devet kilograma, premda vjerojatno ne zahvaljujući tjelesnoj aktivnosti, kako je volio tvrditi. Većeg udjela u tome prije je imala zabrana konzumiranja piva.

Trideset četiri mjeseca hodanja i pušenja, a pred njim je ostao još dvadeset jedan mjesec.

Devedeset tisuća dolara od lutrije koje je ukrao bilo je doslovce zakopano u vrtu, kojih osam stotina metara iza njegove kuće, pokraj spremišta za alat - u betonskome sefu domaće proizvodnje o kojem njegova supruga nije imala pojma. Ona mu je pomogla utrošiti preostali dio plijena, ukupno vrijednog 180.000 dolara, premda su agenti FBI-a uspjeli naći trag samo polovici novca. Kupovali su Cadillace i putovali u Las Vegas, prvim razredom iz New Orleansa, vozili su se limuzinama iz kasina i odsjedali u apartmanima.

Ako mu je još i ostao pokoji san, onda je to bio san da postane profesionalni kockar, sa sjedištem u Vegasu, ali poznat svugdje, i to tako da svi pred njim budu u strahu. Njegova je igra bila ajnc i premda je izgubio hrpu novca, i dalje je bio uvjeren da može pobjeđivati sve. Na Karibima je još bilo kasina koje nikada nije vidio. Azijsko se tržište tek zagrijavalo. Putovao bi svijetom, prvim razredom, sa suprugom ili bez nje, odsjedao u skupim apartmanima, tražio dostavu u sobu i terorizirao svakog djelatnika koji bi bio dovoljno glup da mu podijeli karte.

Uzet će onih devedeset tisuća iz vrta, pridodati ih svome dijelu plijena iz Angola-namještaljke i preseliti se u Vegas. S njom ili bez nje. Nje u Trumbleu nije bilo već četiri mjeseca, premda je nekoć dolazila svaka tri tjedna. U noćnim

morama koje su ga katkada mučile ona je preoravala vrt i tražila njegovo skriveno blago. Bio je gotovo posve uvjeren da ne zna za novac, no bilo je i određenog prostora za sumnju. Dvije večeri prije odlaska u zatvor podosta je pio i rekao je nešto o tih devedeset tisuća. Nije se sjećao točno što. Koliko god se trudio, jednostavno se nije mogao prisjetiti što joj je rekao.

Nakon prvih kilometar i pol pripalio je još jednu cigaretu. Možda sada ima nekog novog muškarca. Rita Spicer bila je privlačna žena, pomalo krupna na određenim mjestima, no ne toliko da 90.000 dolara to ne bi moglo prikriti. Što ako su ona i taj netko novi pronašli novac i već ga troše? Jedna od najužasnijih noćnih mora koje su često opsjedale Joea Roya bio je prizor iz nekog jeftinog filma - Rita i neki nepoznati muškarac poput idiota mahnito kopaju lopatama na kiši. Zbog čega baš na kiši nije mu bilo jasno. No to je svaki put bilo noću, usred olujnog nevremena, i tada bi bljesnula munja i on bi ih vidio kako se muče s lopatama u vrtu, svaki put sve bliže onom spremištu.

U jednom je snu novi zagonetni mladić upravljao buldožerom, i premještao hrpe zemlje po farmi Spicerovih, dok je Rita stajala u blizini, lopatom pokazujući čas jedno, čas drugo, čas treće mjesto.

Joe Roy žudio je za novcem. Osjećao ga je u rukama. Krast će i iznuđivati koliko god može dok broji dane u Trumbleu, a onda izvaditi zakopano blago i uputiti se u Vegas. Nikome u njegovu rodnom gradu neće se pružiti prilika da rukom pokazuje prema njemu i šapuće: "Eto i starog Joea Roya. Bit će da je izišao iz bajbuka." To nikako.

Živjet će na visokoj nozi. S njom ili bez nje.

4

TEDDY POGLEDA svoje bočice s tabletama poredane uz rub stola, nalik na male krvnike koji su spremni osloboditi ga boli. York mu je sjedio nasuprot i čitao neke bilješke.

York u jednom trenutku reče: "Noćas je telefonirao do tri ujutro, razgovarao je s prijateljima u Arizoni."

"S kim?"

"S Bobbyjem Landerom, Jimom Gallisonom, Richardom Hasselom... uobičajeno društvo. S ljudima koji imaju novac."

"I Dale Winerom?"

"Da, razgovarao je i s njim", reče York, zadivljen Teddyjevim pamćenjem. Teddy je sada imao zatvorene oči i masirao sljepoočnice. Negdje između njih, negdje duboko u mozgu, znao je imena Lakeovih prijatelja, osoba koje su mu pomagale novcem, ljudi kojima se povjerava, njegovih anketara i njegovih nastavnika iz srednje škole. Sve to bilo je uredno pohranjeno, na dohvat ruke, za eventualnu uporabu, ukaže li se za tim potreba.

"Nešto neuobičajeno?"

"Ne, zapravo ne. Tipična pitanja kakva se mogu očekivati od čovjeka koji razmišlja o tako neočekivanom koraku. Prijatelji su se iznenadili, neki i šokirali. Ponešto su neodlučni, no već će ga podržati."

"Jesu li se raspitivali za novac?"

"Dakako. On je odgovarao neodređeno, ali i govorio kako s novcem neće biti poteškoća. Oni su skeptični."

"Je li sačuvao naše tajne?"

"Apsolutno."

"Je li bio zabrinut zbog našeg eventualnog prisluškivanja?"

"Ne bih rekao. Jedanaest poziva obavio je iz ureda, a osam od kuće. Nijedan s mobilnog telefona."

"Telefaks-poruke? E-mail?"

"Ništa od toga. Dva sata proveo je sa Schiarom, svojim..."

"Sefom kabineta."

"Tako je. U biti su se bavili planiranjem kampanje. Schiara je želi voditi. Kao mogući potpredsjednički kandidat sviđa im se Nance iz Michigana."

"Nije loše."

"Izgleda nam u redu. Već ga provjeravamo. Razveo se s dvadeset tri godine, no to je bilo prije trideset godina."

"To nije ništa. Je li Lake pripravan posve se predati stvari?"

"O, da. Ipak je on političar, zar ne? Obećani su mu ključevi kraljevstva. Već piše govore."

Teddy iz jedne bočice izvadi tabletu i proguta je bez ikakve tekućine. Namrštio se jer je bila gorka. Stisnuvši bore na čelu, reče: "York, reci mi da nam nije promaknulo ništa o tom tipu. Da nema nikakvih tajni."

"Nema, šefe. Šest mjeseci proučavamo njegovo prljavo rublje. Nema ničega što bi nam moglo naškoditi."

"Neće oženiti neku glupaču, zar ne?"

"Ne. Izlazi s nekoliko žena, no ništa od toga nije ozbiljno."

"Nema seksa s pripravnicama?"

"Nema. Čist je."

Ponavljali su dijalog koji su ponovili već nebrojeno puta. Još jednom neće škoditi.

"Nema mutnih financijskih poslova iz nekog prijašnjeg života?"

"Ovo je njegov jedini život, šefe. U prošlosti nema ničega."

"Alkohol, droga, tablete, kockanje na Internetu?"

"Ne, gospodine. Posve je čist, trezven, pošten, pametan, upravo vrijedan divljenja."

"Razgovarajmo s njim."

AARONA LAKEA ponovno su uveli u istu sobu duboko unutar Lang- leyja. Ovaj put čuvala su ga trojica zgodnih mladih muškaraca, kao da opasnost vreba baš na svakom koraku. Koračao je još brže nego dan ranije, glavu držeći još uspravnije, posve ravnih leđa. Držanje mu se popravljalo iz sata u sat.

Ponovno je pozdravio Teddyja i stisnuo njegovu žuljevima prekrivenu ruku, a onda za dekom prekrivenim kolicima ušao u bunker i sjeo na suprotnu stranu stola. Najprije su razmijenili nekoliko kurtoaznih rečenica. York ih je promatrao iz jedne sobe dalje niz hodnik, gdje su monitori priključeni na skrivene kamere prenosili svaku riječ, svaki pokret. Uz Yorcka su bila još dvojica specijalista koji su se bavili proučavanjem snimaka, načinom na koji netko govori, diše, pokreće ruke, oči, glavu i noge, a sve u pokušaju da utvrde što govornik doista misli.

"Jeste li prošle noći uspjeli spavati?" upita Teddy, uspijevajući se nekako nasmiješiti.

"Zapravo i jesam", slaže Lake.

"Odlično. Pretpostavljam da ste voljni prihvatiti naš sporazum."

"Sporazum? Nisam znao da je riječ baš o sporazumu."

"O, da, gospodine Lake, riječ je upravo o sporazumu. Mi vama obećajemo da ćemo se pobrinuti za vaš izbor na mjesto predsjednika, a vi obećajete da ćete udvostručiti obrambeni proračun i pripremiti se za Ruse."

"U tom slučaju pristajem na dogovor."

"Odlično, gospodine Lake. Drago mi je. Bit ćete odličan kandidat i izvrstan predsjednik."

Te su riječi još nekoliko trenutaka odzvanjale u Lakeovim ušima. Nije mogao vjerovati. Predsjednik Lake. Predsjednik Aaron Lake. Protekle je noći do pet ujutro šetao kućom amo-tamo, pokušavajući samog sebe uvjeriti u to da mu se nudi Bijela kuća. Sve je izgledalo tako lako.

Koliko god se trudio, nije mogao ne obazirati se na simbole vlasti. Ovalni ured. Svi oni mlažnjaci i helikopteri. Svijet kojim treba putovati. I stotine

pomoćnika i savjetnika koji samo očekuju njegov poziv. Službene večere s najmoćnijim ljudima svijeta.

I, povrh svega, mjesto u povijesti.

O, da, Teddy i te kako može računati na taj njihov sporazum.

"Razgovarajmo o samoj kampanji", reče Teddy. "Držim da kandidaturu trebate najaviti dva dana nakon New Hampshirea. Neka se prašina slegne. Neka pobjednici uživaju u svojim petnaest minuta slave, neka poraženi nabace još ponešto blata, a onda objavite novost."

"To je poprilično brzo", reče Lake.

"Nemamo puno vremena. Ne obaziremo se na New Hampshire, ali se pripremamo za Arizonu i Michigan, dvadeset drugog veljače. Od najveće je moguće važnosti da pobijedite u te dvije države. Nakon toga potvrdit ćete da ste ozbiljan kandidat i tako se pripremiti za ožujak."

"Razmišljao sam o tome da kandidaturu objavim negdje bliže svojim ljudima, negdje u Phoenixu."

"Michigan je bolji. Veća država, pedeset osam delegata, u odnosu na dvadeset četiri u Arizoni. Kod kuće će se pobjeda očekivati. Pobijedite li isti dan i u Michiganu, bit ćete kandidat s kojim treba računati. Najprije najavite u Michiganu, a onda to nekoliko sati kasnije ponovite u svom izbornom okrugu."

"To je odlična zamisao."

"U Flintu postoji tvornica helikoptera, D-L Trilling. Imaju veliki hangar, četiri tisuće radnika. Generalni je direktor čovjek s kojim mogu razgovarati."

"Dogovorite mi termin", reče Lake, uvjeren da je Teddy već popričao s tim direktorom.

"Možete li prekосуtra početi snimati reklamne spotove?"

"Mogu sve što treba", reče Lake, udobno se smještajući na suvozačevo mjesto. Postajalo je sve jasnije i jasnije tko je zapravo za upravljačem.

"Uz vaš pristanak, angažirat ćemo jednu vanjsku tvrtku koja će se službeno brinuti za promidžbu i publicitet. No ovdje imamo bolje ljude, a oni vas neće stajati ni centa. Premda s novcem, dakako, neće biti poteškoća, to vam je jasno."

"Držim da bi stotinu milijuna trebalo pokriti sve troškove."

"Trebalo bi. U svakom slučaju, već danas počet ćemo raditi na televizijskim spotovima. Mislim da će vam se dopasti. Užasno su sumorni i zloslutni - katastrofalno stanje u našoj vojsci, sve moguće prijetnje izvana. Apokalipsa i slične stvari. Nasmrt će prestrašiti javnost. Ubacit ćemo vaše ime i lice i nekoliko kratkih rečenica. Prije nego što se snađete, bit ćete najpoznatiji političar u zemlji."

"Samom slavom ne mogu dobiti izbore."

"Ne, to je točno. Ali novcem već da. Novcem se kupuju televizija i ankete, a ništa drugo i nije potrebno."

"Nekako bih volio imati dojam da je važna i nekakva poruka."

"Oh, važna je, gospodine Lake, a naša je poruka neusporedivo važnija od smanjenja poreznog opterećenja i potpomaganja ravnopravnosti manjina, pobačaja, povjerenja i obiteljskih vrijednosti i ostalih gluposti koje slušamo. Naša je poruka život ili smrt. Naša će poruka izmijeniti svijet i zaštititi naše blagostanje. To je jedino do čega nam je stalo."

Lake je kimao glavom, izražavajući slaganje. Zaštititi gospodarstvo, očuvati mir i američki će glasači izabrati bilo koga. "Imam dobrog čovjeka za vođenje kampanje", reče Lake, želeći svakako i osobno ponuditi nešto.

"Koga?"

"Mikea Schiaru, svog šefa kabineta. On mi je najbliži savjetnik, čovjek u kojeg imam potpuno povjerenje."

"Ima li kakvog iskustva na nacionalnoj razini?" upita Teddy, posve svjestan činjenice da odgovor mora biti negativan.

"Nema, ali vrlo je sposoban."

"U redu. Riječ je o vašoj kampanji."

Lake se nasmiješi i istodobno kinine. To mu je bilo drago čuti. Već je bio počeo sumnjati.

"A što ćemo s potpredsjednikom?" upita Teddy.

"Imam dva imena. Senator Nance iz Michigana moj je dugogodišnji prijatelj. U obzir dolazi i guverner Teksasa, Guyce."

Teddy je te informacije primio oprezno i promišljeno. Zapravo uopće nije riječ o lošem odabiru, premda to s Guyceom nikako ne bi išlo. Bio je to bogati momak koji je studij proveo na klizaljkama, tridesete godine života na golf-terenima, a potom pravo malo bogatstvo, naslijeđeno od oca, utrošio na kupnju guvernerske rezidencije na rok od četiri godine. Usto, s Teksasom neće biti nikakvih poteškoća.

"Sviđa mi se Nance", reče Teddy.

U tom slučaju, bit će to Nance, zamalo reče Lake.

Još su sat vremena razgovarali o novcu, o tome kako će prvi val doći iz raznih političkih odbora i o tome kako odjednom prihvatiti milijune dolara a da to ne izazove pretjerane sumnje. Potom će drugi val stići iz tvrtki koje rade za Ministarstvo obrane. Nakon toga stiže i treći val novca i drugi iznosi kojima neće biti moguće ući u trag.

Postojat će i četvrti val za koji Lake nikada neće dozanti. Ovisno o popularnosti u javnosti, Teddy Maynard i njegova organizacija bit će pripravnici u sindikalne dvorane, crnačke crkve i bjelačke udruge ratnih veterana, primjerice u Chicagu, Detroitu, Memphisu, te širom krajnjeg Juga, doslovce dovući kutije prepune novca. U suradnji s mjesnim pomagačima na čijem

pronalaženju već rade, bit će spremni kupiti svaki glas do kojeg će biti moguće doći.

Što je više razmišljao o tom planu, Teddy je postajao sve uvjere - nije da će na izborima pobijediti gospodin Aaron Lake.

TREVOROV MALI odvjetnički ured nalazio se u Neptune Beachu, nekoliko ulica od Atlantic Beacha, premda nitko nije znao točno odrediti gdje jedan obalni gradić završava, a drugi počinje. Jacksonville se nalazio petnaestak kilometara zapadnije i iz minute u minutu sve se više primicao moru. Ured je bio smješten u jednoj preuređenoj vikendici, a s uleknutog stražnjeg trijema Trevor je vidio obalu i more, čuo galebove. Ni sam nije mogao vjerovati da taj prostor u najmu ima već dvanaest godina. U prvo je vrijeme volio skrivati se na trijemu, daleko od telefona i klijenata, u beskraj zagledan u blago valovitu površinu Atlantika udaljenu samo dvije ulice.

Odrastao je u Scrantonu i, poput svih kontinentalaca, konačno se umorio od gledanja u more, bosonogog tumaranja obalom, bacanja kruha pticama. Sada je više volio gubiti vrijeme zaključan u uredu.

Trevor se užasavao sudnica i sudaca. I premda je bio neuobičajen, pa čak i unekoliko častan, taj je njegov stav zahtijevao drukčiji način obavljanja odvjetničkog posla. Trevoru je tako preostalo bavljenje papirologijom - ugovori o kupoprodaji nekretnina, oporuke, ugovori o najmu, građevinske dozvole - sva ona svakodnevna, obična, ni po čemu osobita mala područja koja mu za vrijeme studija nitko nije ni spomenuo. S vremena na vrijeme pojavio bi se i kakav slučaj u vezi s drogom, no nikada takav koji bi zahtijevao suđenje, a upravo jedan od njegovih nesretnih klijenata iz Trumblea povezo ga je sa sucem Joeom Royem Spi cerom. Ubrzo je postao službenim odvjetnikom sve trojice - Spicera, Beecha i Yarbera. Trojice Braće, kako ih je zvao čak i Trevor.

Bio je njihov dostavljač, ni manje ni više od toga. Donosio im je pisma skrivena među lažnim službenim dokumentima, te stoga zaštićena povlaštenim odnosom odvjetnika i klijenta. I potajno je iznosio njihova pisma iz zatvora. Nije im davao savjete, a oni ih i nisu tražili. Vodio je njihov inozemni bankovni račun i primao telefonske pozive članova Obitelji njihovih klijenata iz Trumblea. Služio je kao pokriće za njihove prljave poslice i tako izbjegavao sudnice, suce i druge odvjetnike. Trevoru je to više nego odgovaralo.

I on je bio suučesnik u njihovoj zavjeri i vrlo bi se lako našao na popisu optuženih dođe li kada do razotkrivanja njihovih aktivnosti. No to ga nije brinulo. Plan Angola bio je apsolutno genijalan jer se žrtve nisu mogle potužiti. Za lako stečenu naknadu s potencijalnim većim nagradama, riskirat će u tom poslu s Braćom.

Iz ureda se izvukao ne vidjevši se s tajnicom, a potom se neopaženo udaljio svojom obnovljenom *Bubom* iz 1970. bez klima-uređaja. Prvom ulicom krenuo je prema Atlantic Boulevardu, gdje se more vidjelo između kuća, vikendica i nizova apartmana za iznajmljivanje. Na sebi je imao stare hlače od kepera, bijelu pamučnu košulju, žutu leptir-kravatu, plavi sako od lagane tkanine s gustim tankim prugama, a sve to bilo je vidljivo izgužvano. Prošao je pokraj Peteova *Bar and Grilla*, najstarije stalne postaje na obali i svog omiljenog mjesta, unatoč tome što su ga u posljednje vrijeme otkrili i studenti. Ondje je imao izniman i vrlo star dug od 361 dolara, koji se gotovo u cijelosti odnosio na pivo Coors i daiquirije⁹ s limunom, i doista je želio podmiriti račun.

Na Atlantic Boulevardu skrenuo je prema zapadu i boreći se s gustim prometom ušao u Jacksonville. Proklinjao je sve veći grad, gužvu i automobile s kanadskim registarskim pločicama. A onda se našao na obilaznici, prošao pokraj aerodroma, s njegove sjeverne strane, i ubrzo se našao duboko u pustim ravninama Floride.

Pedeset minuta kasnije parkirao je ispred Trumblea. Čovjek jednostavno mora voljeti taj savezni sustav, reče još jednom samome sebi. Puno parkirališnih mjesta ispred glavnog ulaza, lijepo uređen okoliš, za koji se svakodnevno brinu zatvorenici, i suvremene, kvalitetno održavane zgrade.

Bijelom čuvaru na vratima rekao je "Bok, Mackey", a crnom "Bok, Vince". Rufus na recepciji rendgenskim je uređajem pregledao aktovku, dok je Nadine ispunjavala formulare za njegov posjet. "Kakvi su lubini?" upita on Rufusa.

"Ne grizu", odgovori mu ovaj.

Nijedan odvjetnik u kratkoj povijesti Trumblea u posjete nije dolazio toliko često kao Trevor. Ponovno su ga fotografirali, na nadlanicu mu udarili žig s nevidljivom tintom i proveli ga kroz dvojna vrata i kratak hodnik. "Bok, Link", reče on sljedećem stražaru.

"Jutro, Trevore", reče Link. Link je bio zadužen za prostor za posjetitelje, veliku dvoranu s mnoštvom podstavljenih stolaca, automatima s pićima i raznim sitnicama poredanima uz jedan zid, igraonicom za djecu i malom terasom na otvorenom na kojoj je dvoje ljudi moglo sjediti za drvenim stolom i nekoliko trenutaka proboraviti nasamo. Prostor je bio čist, ulašten i posve prazan. Bio je radni dan. Gužve bi se stvorile subotom i nedjeljom, no sve ostalo vrijeme Link je nadzirao prazan prostor.

Otišli su u sobu za odvjetnike, jedan od nekoliko odijeljenih kutaka s vratima koja su se zatvarala i prozorima kroz koje je Link mogao obavljati svoje promatranje, ako bi za time pokazao želju. Joe Roy Spicer čekao ga je i čitao sportsku rubriku s rezultatima utakmica sveučilišnih košarkaških momčadi na koje se kladio. Trevor i Link zajedno uđu u sobu, a Trevor vrlo brzo izvadi dvije

⁹ Koktel od bijelog Bacardi ruma, narančina soka i sezonskog voća.

novčanice od dvadeset dolara i preda ih čuvaru. Sigurnosne kamere to nisu mogle zabilježiti jer su to obavili neposredno po prolasku kroz vrata. Dio predstave bilo je i to što se Spicer pretvarao da ne primjećuje transakciju.

Potom su otvorili aktovku i Link je odglumio da je pregledava. To je učinio ne dotaknuvši ni jednu jedinu stvar. Trevor izvadi veliku zatvorenu smeđu omotnicu na kojoj je velikim slovima pisalo "Službeni dokumenti". Link je uzme i stisne prstima kako bi se uvjerio da su u njoj samo papiri, a ne kakav pištolj ili bočica s tabletama, a potom je vrati. Jednak postupak proveli su već nekoliko desetaka puta.

Prema pravilima koja su vrijedila u Trumbleu, čuvar je morao biti nazočan u sobi kada se vade svi dokumenti i otvaraju omotnice. No Link je zahvaljujući dvjema dvadeseti čama izišao i smjestio se uz vrata, jer u tom trenutku jednostavno nije bilo ničeg drugog što bi mogao čuvati. Znao je da se unutra razmjenjuju pisma, no do toga mu nije bilo nimalo stalo. Sve dok Trevor ne krijumčari oružje ili drogu, Link se neće miješati. U tom zatvoru ionako ima previše glupih pravila. Leđima se naslonio na vrata i već nekoliko trenutaka kasnije utonuo u jedan od brojnih drijemeža, u stojećem položaju, uz jednu nogu ukočenu, a drugu svijenu u koljenu.

U sobi za odvjetnike obavljalo se malo pravničkog posla. Spicer je još uvijek bio zaokupljen tablicama sportske prognoze. Većina zatvorenika s radošću je dočekivala posjetitelje. Spicer je svog tek podnosio.

"Sinoć me nazvao brat Jeffa Daggetta", reče Trevor. "Onaj mali iz Coral Gablesa."

"Znam ga", reče Spicer, konačno spuštajući novine jer se na obzoru pojavio novac. "Dobio je dvanaest godina za sudjelovanje u zavjeri s drogom."

"Tako je. Njegov brat kaže da je u Trumbleu neki bivši savezni sudac koji je pregledao njegove papire i drži da bi mu mogao skinuti pokoju godinu. Taj sudac traži naknadu, pa je stoga Daggett nazvao svog brata, koji je, pak, nazvao mene." Trevor svuče izgužvani sako i prebaci ga preko stolca. Spicer se užasavao njegove leptir-kravate.

"Koliko mogu platiti?"

"Jeste li mu naveli visinu naknade?" upita Trevor.

"Beech je možda nešto rekao, ne znam. Za smanjenje od dvije do pet godina pokušavamo izvući pet tisuća." Spicer je to rekao kao da je na kakvom saveznom sudu godinama radio na krivičnim djelima.

"Znam", reče Trevor. "Nisam baš siguran da mogu platiti pet tisuća. Malog je zastupao javni pravobranitelj."

"U tom slučaju izvuci koliko možeš, ali dogovori barem tisuću unaprijed. Klinac nije loš."

"Postaješ mekan, Joe Roy."

"Ne, sve sam podliji."

To je zapravo bilo točno. Joe Roy bio je među Braćom izvršni partner. Yarber i Beech raspolagali su darom i obrazovanjem, no njih je pad toliko ponizio da više nisu imali nikakvih ambicija. Spicer, koji nije imao naobrazbe, a kod kojeg se nadarenost pokazivala u tragovima, raspolagao je s dovoljno sposobnosti manipuliranja kako bi kolege zadržao na željenom smjeru. Dok su se oni prepuštali mračnim razmišljanjima, on je sanjao o povratku.

Joe Roy otvori jedan fascikl i izvadi ček. "Ovdje je tisuću dolara koje treba položiti. Ček nam je poslao prijatelj iz Teksasa s kojim se dopisujemo, Curtis."

"Kakav ima potencijal?"

"Vrlo dobar, rekao bih. Spremni smo pritisnuti Quincea iz Iowe." Joe Roy tada izvadi lijepu omotnicu boje lavande, čvrsto zalijepljenu, namijenjenu Quinceu Garbeu u Bakersu, u saveznoj državi Iowi.

"Koliko?" upita Trevor, uzimajući omotnicu.

"Stotinu tisuća."

"Oho-ho."

"Ima toliko novca i platit će. Dao sam mu upute za prijenos. Obavijesti banku."

Za dvadeset tri godine bavljenja odvjetničkim pozivom, Trevor još nijednom nije zaradio honorar koji bi došao blizu iznosu od 33.000 dolara. A sada je odjednom tako jasno vidio taj novac, gotovo ga mogao dodirnuti i, premda se trudio da to ne čini, počeo ga trošiti - 33.000 ni za što, za običnu dostavu pošte.

"Doista misliš da će to upaliti?" upita, u glavi već otplaćujući dug u Peteovu baru, šaljući ček MasterCardu, govoreći im neka ga uzmu i nose se. Zadržat će isti automobil, svoju ljubljenu *Buhu*, no mogao bi si priuštiti klima-uređaj.

"Dakako da hoće", reče Spicer, u čijem glasu nije bilo ni tračka sumnje.

Imao je još dva pisma. Oba je napisao sudac Yarber, u ime mladog Percyja iz centra za rehabilitaciju. Trevor ih uzme s puno očekivanja.

"Arkansas večeras igra u Kentuckyju", reče Spicer, vraćajući se novinama. "Granica je četrnaest. Što ti misliš?"

"Bit će puno manja razlika. Kentucky je kod kuće vrlo jak."

"Jesi li za?"

"A ti?"

Trevor je imao kladioničara u Peteovu baru i premda se rijetko kladio, naučio je povoditi se za primjerom suca Spicera.

"Stavit ću stotinu na Arkansas", reče Spicer.

"Mislim da ću tako postupiti i ja."

Još su pola sata igrali ajnc, uz Linka koji bi ih s vremena na vrijeme pogledao i s neodobravanjem se namrštio. Kartanje je tijekom posjeta zabranjeno, no koga to još zanima? Joe Roy igrao je punom snagom, jer je

vježbao za svoje buduće zvanje. U sobi za rekreaciju bili su omiljeni poker i remi, tako da je Spicer često imao poteškoća s pronalaženjem protivnika u ajncu.

Trevor nije bio osobito dobar, no bio je u svako doba voljan igrati. Bila je to, po Spicerovu mišljenju, jedina njegova odlika kojom se mogao iskupiti.

OBJAVU KANDIDATURE obilježila je slavljenička atmosfera pobjedničke proslave, s velikim crvenim, bijelim i plavim natpisima, zastavicama učvršćenima za strop i paradnom glazbom koja je treštala cijelim hangarom. Od svih namještenika D-L Trillinga tražilo se da dođu na skup. Bilo ih je ukupno četiri tisuće, a kako bi im podignula moral, uprava im je obećala i cijeli dodatni dan godišnjeg odmora. Osam plaćenih sati, uz prosjek od 22,40 dolara na sat, no to nikoga u upravi nije zanimalo, jer su upravo pronašli svog čovjeka. U žurbi podignuta pozornica također je bila pokrivena raznobojnim natpisima i na njoj su se natiskivali svi važni ljudi tvrtke. Svi su se široko osmjehivali i neobuzdano pljeskali uz glazbu koja je masu dovodila do ruba zanosa. Prije samo tri dana nitko nije ni čuo za Aarona Lakea. A danas je to njihov spasitelj.

Nitko nije mogao poreći da izgleda kao pravi kandidat, uz novu, ponešto kraću i uredniju frizuru, koju je predložio jedan od savjetnika, te tamnosmeđe odijelo koje je predložio jedan drugi. Samo je Reagan mogao nositi smeđa odijela, a on je dvaput odnio premoćnu pobjedu na izborima.

Kada se Lake konačno pojavio i promišljenim korakom došao do središnjeg dijela pozornice, energično se rukujući s velikim zvjerkama tvrtke koje više nikada neće vidjeti, radnici su upravo pomahnitali. Glazba se upravo tada pojačala, a za to je bio zaslužan stručnjak za zvuk iz ekipe za zvučnu prezentaciju koju su Lakeovi ljudi samo za tu priliku angažirali za 24.000 dolara. O novcu se gotovo i nije razmišljalo.

Baloni su se stali spuštati poput mane. Neke su probijali radnici od kojih je to zatraženo, tako da je nekoliko sekundi izgledalo kao da je hangar zahvatio prvi val napada neprijateljskih jedinica. Spremite se. Pripremite se za rat, Lake - prije nego što bude prekasno.

Generalni direktor Trillinga obujmio ga je kao da su najbolji prijatelji iz istog studentskog bratstva, a zapravo su se prvi put vidjeli dva sata ranije. Direktor je potom stupio za govornicu i pričekao da se masa stiša. Na temelju bilješki koje je telefaksom primio dan ranije, započeo je s dugotrajnim i poprilično velikodušnim uvodom o Aaronu Lakeu, budućem predsjedniku. Na točno određenim mjestima pljesak ga je prekidao pet puta.

Lake je domahivao kao junak koji je pokorio sve pred sobom i čekao za mikrofonom, a onda u savršeno odabranom trenutku stupio naprijed i rekao: "Zovem se Aaron Lake i kandidirao sam se za predsjednika." Ponovno zaglušujući pljesak. Još malo zaglušujuće glazbe. Nova masa balona koja se spušta prema okupljenom mnoštvu.

Kada se zasitio, započeo je s govorom. Osnovna tema, platforma, jedini razlog

zbog kojeg se kandidirao nacionalna je sigurnost. Lake ih je sada zasipavao zastrašujućim statističkim podacima koji su dokazivali koliko je sadašnja vlada opustošila oružane snage. Ni jedno drugo pitanje zapravo nije toliko važno, rekao je otvoreno. Dovedite nas u rat u kojem ne možemo pobijediti i zaboravit ćemo na sve dosadne višegodišnje prepirke o pobačaju, rasnim pitanjima, oružju, ravnopravnosti manjina, porezima. Brinu vas obiteljske vrijednosti? Pričekajte da u bitkama počnemo ostajati bez sinova i kćeri, pa ćete vidjeti kako izgledaju Obitelji suočene s pravim problemima.

Lake je bio vrlo dobar. Govor je napisao sam, uredili su ga razni savjetnici, izbrusili drugi stručnjaci, a večer ranije predao ga je Teddyju Maynardu, sam, duboko unutar Langleyja. Teddy ga je odobrio, uz tek neznatne promjene.

Teddy je sjedio udobno smješten pod svojim pokrivačem i s velikim ponosom pratio predstavu. York je sjedio pokraj njega, kao i obično bez riječi. Njih dvojica često su sjedili sami, zagledani u ekrane, i promatrali kako svijet postaje sve opasniji.

"Dobar je", reče York tiho u jednom trenutku.

Teddy kimne, čak se uspije i blago nasmiješiti.

Negdje oko polovice govora Lake se upravo prelijepo ražestio na Kineze. "U razdoblju od dvadeset godina dopustili smo im da nam ukradu četrdeset posto nuklearnih tajni!" rekao je, a radnici su stali izvikivati pogrdne riječi i zviždati.

"Četrdeset posto!" vikao je.

Stvarno je stanje bilo bliže brojci pedeset, no Teddy je svjesno odlučio taj podatak malo ublažiti. CIA-u su već dovoljno okrivljavali za krađe od strane Kineza.

Punih pet minuta Aaron Lake žestoko je napadao Kineze, njihovo pljačkanje i neviđeno koncentriranje vojnih potencijala. Tu je strategiju osmislio Teddy. S pomoću Kineza, a ne Rusa, zastrašiti američko biračko tijelo. Ne treba ništa najaviti o Rusima. Stvarnu prijetnju čuvati do kasnijih faza kampanje.

Lake je govor vodio gotovo savršeno. Na završne riječi prolomio se zaglušujući pljesak. A kada je obećao da će za svog četverogodišnjeg mandata udvostručiti izdvajanja za obranu, četiri tisuće zaposlenika D-L Trillinga, koji su izrađivali vojne helikoptere, poludjelo je od oduševljenja.

Teddy je sve to promatrao mimo, silno ponosan na svoje djelo. Spektakl u New Hampshireu uspjeli su zasjeniti samim time što su ga ignorirali. Lakeovo ime nije bilo na glasačkim listićima i on je, nakon desetljeća i desetljeća, bio prvi kandidat koji se tom činjenicom i ponosio. "Kome još treba New Hampshire?" bilježile su se njegove riječi. "Pobijedit ću u svim ostalim državama."

Lake je govor završio usred gromoglasnog pljeska, te se ponovno rukovao sa svima na pozornici. CNN je ponovno počeo emitirati program iz studija, gdje će voditelji sljedećih petnaest minuta gledateljima prepričavati što su upravo vidjeli.

Teddy pritisne nekoliko puceta na stolu i slika se promijeni. "Evo i dovršenog

proizvoda", reče. "Prva epizoda."

Bio je to televizijski spot, promocija kandidata Lakea koja je započela kratkom sekvencom u kojoj su namrgođeni kineski generali ukočeno stajali i gledali nekakav vojni mimohod, divovsku vojnu opremu kako prolazi ispred njih. "Mislite da je svijet postao sigurniji?" pitao je neki duboki, zvučni, zlokobni glas. A onda su se nakratko pojavili likovi današnjih svjetskih luđaka. Svi su također gledali parade svoje vojske - Hussein, Gaddafi, Milošević, Kim u Koreji. Čak je i jadni Castro, koji je gledao kako ostaci njegove šarolike vojske polako prolaze Havanom, dobio svoj djelić sekunde. "Naša vojska danas ne bi bila u stanju učiniti ono što je učinila 1991. u Zaljevskom ratu", rekao je onaj glas, tonom ozbiljnim kao da je upravo objavljen novi rat. A onda se začula eksplozija i na ekranu se pojavila atomska gljiva, a zatim tisuće rasplesanih Indijaca na ulicama. Nova eksplozija i u susjedstvu su se rasplesali Pakistanci.

"Kina želi zauzeti Tajvan", nastavi onaj glas dok je milijun kineskih vojnika marširalo u besprijeckornom skladu. "Sjeverna Koreja želi Južnu Koreju", reče potom glas, dok su tenkovi prolazili demilitariziranom zonom. "A Sjedinjene su Države uvijek zahvalna meta."

Glas je tada ubrzano postao povišen, a na ekranu se pojavila snimka ispitivanja pred nekom kongresnom komisijom. Neki general s mnoštvom odlikovanja držao je predavanje članovima pododbora. "Vi, Kongres", govorio im je, "svake godine za vojsku izdvajate sve manje. Sadašnji je proračun za obranu manji nego prije petnaest godina. Od nas očekujete da budemo pripravnici za rat u Koreji, na Bliskom istoku, a sada i u istočnoj Europi, a naš se proračun i dalje smanjuje. Ovo je prijelomni trenutak." U tom trenutku ekran se posve zacrnio, a onaj prvi glas reče: "Prije dvanaest godina na svijetu su postojale dvije supersile. Sada više nema nijedne." Uto se pojavilo skladno lice Aarona Lakea, a spot je završio riječima: "Lake, dok još ima vremena."

"Nisam baš siguran da mi se jako sviđa", reče York nakon kraće stanke.

"Zašto?"

"Odviše je negativan."

"Odlično. Izaziva nelagodu, zar ne?"

"I te kako."

"Odlično. Tjedan dana njime ćemo preplavljivati sve televizijske programe, a pretpostavljam da će se Lakeova ionako mala popularnost još više smanjiti. Zbog tih spotova ljudima će biti nelagodno, nikako im se neće sviđati."

York je sada znao što se sprema. Ljudi će uistinu osjećati nelagodu i averziju prema tim spotovima, a onda će ih oni nasmrtno prestrašiti i Lake će odjednom postati vizionarom. Teddy je radio na izazivanju paničnog straha.

U SVAKOM KRILU Trumblea postojale su dvije sobe s televizorom; dvije male prazne sobe u kojima se moglo pušiti i gledati program po izboru čuvara. Nije bilo daljinskog upravljača - isprva su pokušali držati ga uz televizor, no pokazalo se da izaziva previše problema. Do najgorih je sukoba dolazilo upravo kada se momci nisu mogli dogovoriti što će gledati. Otada programe biraju čuvari.

Pravila nisu dopuštala da zatvorenici imaju vlastite prijemnike.

Dežurni je čuvar slučajno volio košarku. Na ESPN-u se prikazivala utakmica sveučilišne lige i soba je bila prepuna zatvorenika. Hatlee Beech mrzio je sport i sjedio je sam u drugoj sobi s televizorom i gledao jednu banalnu televizijsku komediju za drugom. Dok je bio sudac i radio dvanaest sati na dan, nikada nije gledao televiziju. Tko je za to imao vremena? U kući je imao ured u kojem je dokasna diktirao i snimao stavove dok su svi omamljeno gledali udarne emisije. Sada je, gledajući to praznoglavo smeće, uvidio koliko je imao sreće. Bio je tako sretan zbog mnogo toga.

Pripali cigaretu. Nije pušio još od studija i prva dva mjeseca u Trumbleu opirao se iskušenju. Sada se uz cigaretu lakše odupirao dosadi, no pušio je samo kutiju na dan. Krvni mu je tlak oscilirao. Bolesti srca u Obitelji su bile nasljedne. Kako je imao pedeset šest godina i kako je pred njim bilo još devet godina kazne, bio je uvjeren da će iz zatvora izići u lijesu.

Tri godine, jedan mjesec, jedan tjedan, a Beech je još uvijek brojio koliko je iza rešetaka, a ne koliko mu je još ostalo. Još prije samo četiri godine gradio je ugled kao nepopustljivi mladi savezni sudac koji je već poznat u javnosti i napreduje. Četiri odvratne godine. Kada bi išao od sudnice do sudnice u istočnom Texasu, putovao bi s vozačem, tajnicom, pisarom i saveznim šerifom. Kada bi ušao u sudnicu, nazočni bi iz poštovanja ustali. Odvjetnici su ga cijenili zbog pravednosti i marljivosti. Supruga mu je bila neugodna žena, no zahvaljujući naftnoj zakladi njezine Obitelji s njom je uspijevaao živjeti u miru. Brak im je bio stabilan, ne odviše topao, no uz troje dobre djece na fakultetu imali su razloga za ponos. Pregrmjeli su nekoliko teških razdoblja i bili odlučni u nakani da zajedno ostare. Ona je imala novac. On je imao položaj i ugled. Zajedno su podignuli obitelj. Kamo još mogu poći?

Svakako ne u zatvor.

Četiri godine jada.

Alkohol se pojavio niotkuda. Možda je stvar bila u opterećenju na poslu, možda način bijega od ženina zanovijetanja. Još godinama nakon završetka studija prava, pio je umjereno i u društvu, ništa ozbiljno. Nikako nije bila riječ o navici. Jednom, kada su još bila mala, supruga je djecu na dva tjedna odvela u Italiju. Beech je ostao sam, što mu nije nimalo smetalo. Zbog nekog razloga koji nikada nije uspio odrediti, ili ga se prisjetiti, odao se bourbonu. U velikim količinama. I više nije prestajao. Bourbon mu je postao važan. Držao ga je u radnoj sobi i kriomice pio kasno noću.

Spavali su odvojeno, tako da bi ga rijetko uhvatila na djelu.

U Yellowstone je otputovao na nekakav trodnevni stručni skup. Mladu je damu upoznao u nekom baru u Jackson Hol eu. Nakon nekoliko sati uz piće donijeli su tu nikad prežaljenu odluku i krenuli na vožnju. Dok je Hatlee vozio, ona se svukla, ali bez nekog osobitog razloga. O seksu nisu čak ni razgovarali, a on je tada već ionako bio posve bezopasan.

Dvoje izletnika onamo je stiglo iz Washingtona. Mladi studenti koji su se vraćali s pješačenja. Oboje su preminuli na mjestu nesreće, a na samome rubu uske ceste usmrtio inje vozač koji ih ni u jednom trenutku nije čak ni vidio. Automobil one mlade dame pronađen je u nekom jarku. Beech je objema rukama obavijao upravljač, ne uspijevajući se izvući sa sjedala. Ona je bila gola i u nesvijesti.

Nije se sjećao ničega. Kada se nekoliko sati kasnije probudio prvi je put vidio unutrašnjost jedne ćelije. "Bit će ti najbolje da se na to navikneš", rekao mu je šerif podrugljivim tonom.

Beech se pozvao na sve moguće usluge i potegnuo sve uopće zamislive veze, no nije bilo pomoći. Dvoje je mladih ljudi poginulo. Uhvaćen je s golom ženom. Njegova je supruga imala novac od nafte, tako da su se njegovi prijatelji razbježali poput prestrašenih pasa. Na koncu se nitko nije zauzeo za suca Hatleeja Beecha.

Dobro je i prošao sa samo dvanaest godina. Majke iz MADD-a i studenti iz SADD-a⁸ prosvjedovali su ispred sudnice kada se prvi put službeno pojavio pred sudom. Tražili su doživotni zatvor. Doživotni!

I tako je on sam, časni sudac Hatlee Beech, glavom i bradom, optužen za ubojstvo dvoje ljudi iz nehaja. A u takvom slučaju jednostavno nije bilo moguće braniti se. U njegovoj krvi pronađeno je toliko alkohola da bi netko umro već i od toga. Jedan je svjedok rekao da je jurio pogrešnom stranom ceste.

Razmišljajući o tom događaju iz ove perspektive, činilo mu se kako je imao sreće što je krivično djelo počinio na saveznom zemljištu. Inače bi ga poslali u neku državnu kaznionicu u kojoj bi sve bilo puno gore. Što god tko mislio, savezne vlasti znaju kako upravljati zatvorima.

Pušio je, sam u polutama, i gledao humorističnu seriju u udarnom terminu koju su napisali dvanaestogodišnjaci, a onda se pojavio i politički promidžbeni spot, jedan od mnogih koji su počeli preplavljivati ekrane. Bio je to spot koji Beech još nije vidio, kratki prijeteći prikaz uz koji je neki sumorni glas predviđao pravu propast ako se u zemlji ubrzo ne počnu proizvoditi nove i nove količine rake- t'a. Spot je bio odlično napravljen, trajao je minutu i pol, koštao pravo malo bogatstvo, a prenosio je poruku koju nitko nije želio čuti. 'Lake, dok još ima vremena.'

Tko je, dobijesa, Aaron Lake?

Beech se razumio u politiku. Strastveno joj se posvećivao u onom prijašnjem

⁸ Udruge za borbu protiv vožnje pod utjecajem alkohola (MADD - Mothers Against Drunk Driving; SADD - Students Against Drunk Driving); inače "mad" = bijesan, ljutit, "sad" = tužan.

životu, a u Trumbleu su ga znali kao tipa koji prati Washington. Bio je jedan od malobrojnih zatvorenika kojima je do toga bilo stalo.

Aaron Lake? Beechu je taj tip nekako promaknuo. Kakva neuobičajena strategija, u utrku za Bijelu kuću uključiti se kao posve nepoznat kandidat nakon New Hampshirea. U ovoj zemlji nikada ne nedostaje klaunova koji žele postati predsjednikom.

Beechu je supruga dala nogu prije nego što je priznao krivnju za dva ubojstva bez predumišljaja. Posve prirodno, više ju je razbjesnila gola žena nego oni poginuli izletnici. Djeca su stala uz nju jer je imala novac i jer je on tako gadno zeznuo stvar. Za njih to nikako nije bila lagana odluka. Odluka o razvodu postala je pravovaljana tjedan dana nakon što je stigao u Trumble.

Najmlađe ga je dijete posjetilo dvaput u razdoblju od tri godine, jednog mjeseca i jednog tjedna. Oba puta potajno, kako majka ne bi doznala. Djeci je zabranila odlazak u Trumble.

A onda su stigle nove optužnice. Obitelji poginulih tužile su ga za ubojstvo iz nehaja. Kako nije imao prijatelja koji bi bili voljni priskočiti u pomoć, pokušao se sam braniti iz zatvora. No za obranu i nije bilo osobitih temelja. Sud je odredio kaznu u visini od pet milijuna dolara. Zalio se iz Trumblea, izgubio iz Trumblea i ponovno podnio žalbu.

Na stolcu pokraj njega, uz cigarete, nalazila se omotnica koju je ranije donio Trevor, onaj odvjetnik. Sud je odbacio njegovu posljednju žalbu. Presuda je sada bila nepromjenjiva.

To zapravo i nije bilo važno, jer je prijavio i bankrot. Sam je u pravnoj knjižnici natipkao sve potrebne dokumente i poslao ih, zajedno s potpisanom izjavom o neposjedovanju financijskih sredstava, na isti onaj sud u Teksasu na kojem je nekoć bio pravo božanstvo.

Osuđen, razveden, bez pravosudne dozvole za rad, u zatvoru, s izgubljenom parnicom na leđima, bez prebijene pare.

Većina gubitnika u Trumbleu dobro se nosila s kaznom jer su i njihovi padovi bili kratki i razmjerno bezbolni. Većinu su činili prijestupnici kojima to nije bilo prvi put i koji su upropastili treću ili četvrtu priliku. Većini se to prokletu mjesto i dopadalo jer je bilo bolje od svih zatvora koje su dotada iskušali.

Ali Beech je izgubio tako puno, pao s tako velike visine. Prije samo četiri godine imao je suprugu s milijunima dolara, troje djece koja su ga voljela, te veliku kuću u malome gradu. Bio je savezni sudac kojeg je Predsjednik imenovao na doživotnu dužnost, zarađivao 140.000 na godinu, što je bilo neusporedivo manje od njihovih tantijema od nafte, no ipak, kao plaća, nije bilo loše. Dvaput na godinu zvali bi ga u Washington na skupove u Ministarstvu pravosuđa. Beech je bio važna osoba.

Jedan dugogodišnji prijatelj, odvjetnik, posjetio ga je dvaput, na putu za Miami, gdje su mu bila djeca, a zadržao se dovoljno dugo kako bi mu prenio priče i glasine.

Većina je toga bila bezvrijedna, no naveliko se govorkalo i da se nekadašnja gospođa Beech sada viđa s nekim drugim. Uz nekoliko milijuna dolara i vitku liniju, bilo je to samo pitanje vremena.

Još jedna politička reklamna poruka. Ponovno 'Lake, dok još ima vremena'. Ovaj je spot započeo s ne posve oštrim videozapisom na kojem su se vidjeli neki muškarci s puškama kako jure pustinjom, izmičući se, padajući i pucajući, očito prolazeći neku vrstu obuke. Zatim se pojavilo mračno lice nekog terorista - tamne oči i kosa, crte lica, bilo je jasno da je riječ o nekakvom islamskom radikalnu – koji na arapskom, uz potpise na engleskom, govori: "Ubijati ćemo Amerikance gdje god ih zateknemo. Poginuti ćemo u svom svetom ratu protiv velikog Sotone." Nakon toga, nekoliko brzih prikaza zgrada u plamenu. Napadi na veleposlanstva. Autobus pun turista. Ostaci velikog putničkog aviona razasuti nekakvim pašnjakom.

Tada se pojavilo neko lijepo, skladno lice, glavom i bradom gospodin Aaron Lake. Pogledao je izravno u Hatleeja Beecha i rekao: "Zovem se Aaron Lake i vjerojatno me ne poznajete. Kandidirao sam se za predsjednika jer se bojim. Bojim se Kine, Istočne Europe i Bliskog istoka. Bojim se opasnog svijeta. Bojim se onoga što se dogodilo s našom vojskom. Prošle je godine Savezna vlada imala velik proračunski višak, a ipak je na obranu utrošila manje nego što je naša država za te potrebe trošila prije petnaest godina. Osjećamo se sigurno i samozadovoljni smo jer nam je gospodarstvo snažno. No svijet je danas neusporedivo opasniji nego što uviđamo. Naših je neprijatelja sva sila, a mi se ne možemo zaštititi. Izaberete li mene, za svog ću mandata udvostručiti izdvajanja za obranu."

Bez osmijeha, bez topline. Samo jasne i jednostavne riječi iz usta čovjeka koji i misli to što govori. Glas spikera tada je rekao: "Lake, dok još ima vremena."

Nije loše, pomisli Beech.

Potom pripali još jednu cigaretu, posljednju za tu večer i zagleda se u omotnicu na praznome stolcu - pet milijuna koje od njega potražuju dvije Obitelji. Platilo bi im kada bi mogao. Prije nego što ih je usmrtio, klince nije ni vidio. U novinama su sutradan objavljene fotografije na kojima su se smiješili, mladić i djevojka. Obični studenti, uživaju u ljetnom odmoru.

Nedostajao mu je bourbon.

Polovicu dosuđenog iznosa mogao je pribrojiti u stečaj. Druga je polovica određena na ime kaznene odštete i nije ju bilo moguće podvesti pod stečaj. Stoga će ga ta polovica pratiti kamo god krene, a to je, pretpostavljao je, značilo nikamo. Kada odsluži kaznu bit će mu šezdeset pet godina, no prije toga će svakako umrijeti. Iz Trumblea će ga iznijeti u lijesu, prebaciti ga kući, u Teksas, gdje će ga zakopati iza male seoske crkve u kojoj se krstio. Možda će netko od njegove djece dati pokoji dolar za nadgrobni kamen.

Beech je izišao iz sobe ne isključivši televizor. Bilo je već gotovo deset, vrijeme za

gašenje svjetala. Spavao je s Robbiejem, kincem iz Kentuckyja koji je, prije nego što su ga uhitili, provalio u dvjesto četrdeset kuća. Pištolje, mikrovalne pećnice i hi-fi uređaje prodavao je kako bi se domogao kokaina. Robbie je bio veteran Trumblea, s četverogodišnjim stažem, a zahvaljujući tome odabrao je donji ležaj. Beech se uspne na gornji i reče: "Laku noć, Robbie", te isključi svjetlo.

"Noć, Hatlee", začuo se tih odgovor.

Katkada bi čavrljali u tami. Zidovi su bili od blokova, vrata metalna, tako da su sve riječi ostajale unutar te njihove sobice. Robbieju je bilo dvadeset pet godina, a iz Trumblea će izići kao četrdesetpeto- godišnjak. Dvadeset četiri godine - po jedna za svakih deset kuća.

Razdoblje između lijevanja i sna bilo je najgore od cijelog dana. Prošlost bi se vraćala nesmiljenom snagom - sve pogreške, sav jad, sve što je moglo biti i sve što je trebalo biti. Koliko se god trudio, Hatlee nije mogao jednostavno zatvoriti oči i zaspati. Najprije se morao kažnjavati. Imao je unuku koju nikada nije vidio, tako da je redovito počinjao s njom. Potom bi na red došlo njegovo troje djece. Fućka mu se za ženu. No redovito bi razmišljao o njezinu novcu. I o prijateljima. Ah, prijatelji. Gdje li su sada?

Nakon tri godine u zatvoru i bez budućnosti, preostala mu je samo prošlost. Čak je i jadni Robbie ispod njega sanjario o novom početku sa četrdeset pet godina. Beech se nije bavio takvim mislima. U pojedinim je trenucima gotovo žudio za toplom teksaskom zemljom, za slojevima te zemlje na svome tijelu, iza male crkve.

Netko će mu već platiti nadgrobni kamen.

6

QUINCEU GARBEU treći će veljače biti najgori dan u životu. Zamalo mu je bio i posljednji, a tako bi i bilo da je njegov liječnik

ostao u gradu. Nije uspio dobiti recept za tablete za spavanje, a nije bio dovoljno hrabar da se ustrijeli pištoljem.

Dan je počeo posve ugodno, kasnim doručkom, zdjelicom zobene kaše, pokraj kamina u dnevnoj sobi, u samoći. Supruga s kojom je u braku bio dvadeset šest godina već je bila otišla u grad, gdje ju je očekivao još jedan dan ispunjen dobrotvornim susretima uz čaj, prikupljanjem novca i mahnitim humanitarnim

radom tipičnim za male sredine, što ju je zaokupljalo i držalo podalje od njega.

Kada je izišao iz njihove pretenciozne bankarske kuće na samome rubu Bakersa, u Iowi, vani je sniježilo. Deset minuta vozio se do posla u svom dugačkom crnom Mercedesu, starom jedanaest godina. Bio je jedan od važnijih ljudi u gradu, jedan od Garbeovih, pripadnik Obitelji koja tu banku u vlasništvu ima već generacijama. Parkirao se na rezerviranom mjestu iza banke koja je gledala prema glavnoj ulici i brzo skrenuo u poštanski ured, što je inače činio dvaput na tjedan. Godinama je ondje imao osobni pretinac, daleko od supruge i, što je bilo još važnije, tajnice.

Kako je bio jedan od rijetkih bogataša u Bakersu, rijetko je razgovarao s ljudima na ulici. Nije ga zanimalo što misle. Oni su obožavali njegova oca, a to je bilo dovoljno za održavanje posla.

No kada stari umre, hoće li se i on morati promijeniti? Hoće li biti prisiljen smiješiti se na pločnicima Bakersa i učlaniti se u Rotary Club, udrugu koju je u gradu osnovao njegov djed?

Quinceu je već bila puna kapa ovisnosti o hirovima javnosti koji su mogli utjecati na njegovu sigurnost. Bilo mu je dosta oslanjanja na oca kako bi mušterije bile zadovoljne. Bilo mu je dosta bankarskog posla, dosta Iowe i dosta snijega, dosta supruge. Quince je tog zimskog jutra više od svega priželjkivao pismo od svog ljubljenog Rickyja. Lijepu, kratku poručicu koja će potvrditi njihov susret.

Quince je zapravo istinski žudio za tri topla dana na brodu ljubavi s Rickyjem. Možda se više i neće vratiti.

U Bakersu je živjelo osamnaest tisuća ljudi, tako da je središnji poštanski ured u ulici Main obično bio opterećen poslom. A na šalteru je uvijek bio neki drugi službenik. Tako je i unajmio pretinac - čekao je trenutak kada je dužnost na šalteru preuzela neka nova službenica. Pretinac je službeno glasio na tvrtku CMT Investments. Sada se uputio izravno prema pretincu, iza ugla, do zida sa stotinama drugih pretinaca.

U njemu je zatekao tri pisma i u trenutku kada ih je zgrabio i ugurao u džep kaputa srce mu je zastalo jer je uvidio da je jedno od njih i od Rickyja. Žurno je izišao na ulicu i već nekoliko minuta kasnije ušao u svoju banku, točno u deset. Njegov je otac ondje boravio već četiri sata, no njih su se dvojica još davno prestali prepirati oko Quinceova radnog vremena. Kao i uvijek, zastao je pokraj tajničina stola kako bi brzo skinuo rukavice, kao da ga čekaju važne stvari. Ona mu je uručila poštu, predala mu dvije poruke primljene telefonom i podsjetila ga da za dva sata ima dogovoren ručak s jednim mjesnim posrednikom za nekretnine.

Ušao je u ured i zaključao vrata, odbacio rukavice na jednu stranu a kaput na drugu i rastrgnuo omotnicu u kojoj se nalazilo Rickyjevo pismo. Potom je sjeo na sofu, nataknuo naočale za čitanje, zadihan, ne od hodanja nego od silnog iščekivanja. Kada je počeo čitati, već je bio gotovo uspaljen.

Riječi su ga tako pogodile poput metaka. Nakon drugog odlomka ispustio je nekakav neobičan, bolan zvuk: "Aaaauuuu". Potom je još nekoliko puta rekao: "O, Bože moj". A na koncu prigušeno, gotovo sikćući: "Kučkin sin!"

Tiho, reče samome sebi, tajnica uvijek osluškuje. Pri prvom je čitanju doživio šok, pri drugom ga je obuzela nevjerica. Stvarnost je počeo shvaćati tek kod trećeg čitanja i tada su mu počele podrhtavati usne. Ne plači, dovraga, reče samome sebi.

Bacio je pismo na pod i stao koračati oko radnog stola, ne obazirući se, koliko je to bilo moguće, na nasmiješena lica supruge i djece.

Školske fotografije i obiteljski portreti iz posljednjih dvadeset godina bili su poredani čitavom dužinom ormara za spise, neposredno ispod prozora. Pogledao je van i zagledao se u snijeg, koji je padao gušće i već se nakupljao na pločnicima. Bože, kako samo mrzi Bakers i Iowu. Pomislio je kako će moći pobjeći na more, gdje bi se mogao zabavljati s nekim zgodnim mladim prijateljem i možda se više nikada ne vratiti.

A sada će otići u posve drukčijim okolnostima.

To je samo šala, obična prijevara, govorio je samome sebi, no istog trena postalo mu je jasno da nije tako. Plan je bio bez rupa. Završne su riječi bile odviše savršene. Stupicu mu je namjestio pravi profesionalac.

Cijeli život odupirao se svojim porivima. I onda je nekako konačno skupio dovoljno hrabrosti da za nekoliko centimetara otvori vrata tajnog spremišta, i sada ga je neki vrhunski prevarant, u prvom pokušaju, ustrijelio točno među oči. Glupan, glupan, glupan. Kako to može biti tako teško?

Nasumične misli pogađale su ga sa svih strana dok je stajao pokraj prozora zagledan u snijeg. Samoubojstvo je lako rješenje, no liječnik je otputovao, a on zapravo ne želi umrijeti. Barem ne trenutačno. Nije točno znao kako doći do stotinu tisuća dolara koje bi mogao prebaciti a da to ne bude sumnjivo. Stari gad iz susjednog ureda plaća ga mizerno i pazi na svaki cent. Supruga odlučno zahtijeva da ona vodi evidenciju u njihovoj čekovnoj knjižici. Ima nešto novca u investicijskim fondovima, no s njima ne može učiniti ništa a da za to ne dozna i ona. Život bogatog bankara u Bakersu donosi ugled, Mercedes, veliku kuću pod hipotekom i suprugu s brojnim društvenim aktivnostima. O, kako samo želi pobjeći!

Svejedno će otići na Floridu, nekako će doći do pošiljatelja pisma i suočiti se s tim prevarantom, razotkriti njegov pokušaj iznuđivanja novca, doći do nekakve pravde. On, Quince Garbe, nije počinio nikakav prijestup. A ovo je nedvojbeno krivično djelo. Možda bi mogao angažirati kakvog istražitelja, a možda i odvjetnika, pa bi ga oni zaštitili. Oni bi razriješili cijelu tu podvalu.

Čak i ako se nekako domogne novca i prebaci ga prema uputama, vrata će se otvoriti i Ricky bi, tko god to, dovraga, bio, mogao tražiti još. Što bi ga moglo spriječiti da novac zatraži još jednom, pa još, pa još?

Da ima muda, svejedno bi pobjegao, otišao u Key West ili neko drugo toplo

mjesto gdje nikada ne pada snijeg i živio kako god bi prokletio htio, a tim jadničcima u Bakersu prepustio da o njemu govorkaju sljedećih pedeset godina. Ali nema muda i upravo ga je to toliko rastužilo.

Djeca su ga nepomično promatrala, s pjegavim osmijesima i zubima povezanim srebrnim ortodontskim aparatima. Tada osjeti kako ga obuzima malodušje. U tom trenutku postalo mu je jasno da će nekako doći do tog novca i poslati ga točno prema uputama. Mora ih zaštititi. Ona nisu ništa skrivila.

Dionice banke vrijedile su oko deset milijuna dolara, no sve to još je uvijek bilo pod strogim nadzorom njegova starog koji je trenutačno na nekoga vikao na hodniku. Starom je bilo osamdeset jedna godina, bio je vrlo vitalan i živahan, no ipak je imao osamdeset jednu. Nakon njegove smrti, Quince će se morati natezati sa sestrom u Chicagu, ali banka će ipak biti njegova. Prodat će je koliko brže bude mogao i otići iz tog prokletog Bakersa s nekoliko milijuna u džepu. Dotada, međutim, bit će prisiljen činiti što i uvijek: ugađati starom.

Kada bi nekakav prevarant tako nasilno i javno pokazao da je Quince peder, njegova bi oca to dotuklo i uglavnom riješilo pitanje dionica. Sestra u Chicagu dobila bi sve.

Kada se ona dernjava pred vratima stišala, tiho je izišao i prošao pokraj tajnice kako bi uzeo šalicu kave. Na povratku se nije obazirao na nju, nego je samo zaključao vrata, četvrti put pročitao pismo i pokušao se pribitati. Doći će do tog novca i prebaciti ga na drugi račun točno prema uputama. Potom će se nadati i usrdno se moliti da više nikad ne čuje za Rickyja. U protivnom, zatraži li ovaj još novca, Quince će nazvati svog liječnika i zatražiti tablete.

Posrednik s kojim se trebao naći na objedu bio je veliki igrač koji je puno riskirao, tražio prečace, vjerojatno i varao. Quince sada počne kovati planove. Njih dvojica dogovorit će nekoliko mutnih kredita. Uvećati vrijednost nekog zemljišta, posuditi novac, prodati nepostojećem kupcu itd. Posrednik će već znati kako se to radi.

A Quince će doći do novca.

LAKEOVI ZLOSLUTNI televizijski spotovi u javnosti su odjeknuli poput velikog praska. Opsežno anketiranje tijekom prvog tjedna pokazalo je silan porast postotka prepoznavanja imena, s dva na dvadeset posto, no reklame su svima bile odbojne. Zastrašivale su, a ljudi jednostavno nisu željeli razmišljati o ratovima, terorizmu i starim nuklearnim raketama koje netko u tami prenosi preko planina. Ljudi su vidjeli te televizijske spotove (bilo je nemoguće izbjeći ih), i čuli su poruku, no većina glasača jednostavno se nije željela gnjaviti tim temama. Bili su odviše zauzeti stjecanjem novca i trošenjem. Kada se u razdobljima više nego uspješnog

gospodarstva govori o konkrentim pitanjima, obično se ograničavaju na vječne teme, obiteljske vrijednosti i smanjenje poreza.

Prvi novinari koji su razgovarali s kandidatom Lakeom prema njemu su se odnosili kao prema još jednom čudaku, sve dok nije objavio, uživo na televiziji, da je njegova kampanja dosada prikupila više od jedanaest milijuna dolara i to za manje od tjedan dana.

"Za dva tjedna očekujemo da ćemo doseći proračun od dvadeset milijuna", rekao je bez imalo razmetanja i tek tada pojavile su se prave vijesti. Teddy Maynard uvjerio ga je da će traženi novac stići.

Dvadeset milijuna u dva tjedna bilo je nešto što još nitko nikada nije postigao i cijela je priča do večeri upravo opčinila Washington. Mahnitost je dosegla vrhunac kada su razgovor s Lakeom, ponovno uživo, u udarnim večernjim vijestima vodile dvije od triju vodećih televizijskih mreža. Izgledao je odlično; širok osmijeh, uglađene riječi, lijepo odijelo i frizura. Čovjek je posve pogodan za izbor.

Završna potvrda činjenice da je Aaron Lake ozbiljan kandidat došla je kasno tog dana, kada ge se dotaknuo jedan od njegovih protukandidata. Senator Britt iz Marylanda predizbornu je kampanju vodio već godinu dana i u New Hampshireu je završio čvrsto na drugome mjestu. Prikupio je devet milijuna dolara, utrošio puno više, i bio prisiljen pola vremena posvećivati prikupljanju novca umjesto samoj kampanji. Već mu je bilo dosta prosjačenja, dosta smanjivanja broja osoblja, dosta brige zbog televizijskih reklama, a kada mu je neki novinar postavio pitanje u vezi s Lakeom i njegovih dvadeset milijuna, Britt je odlučno odvratio: "Taj novac smrdi. Nema poštenog kandidata koji tako brzo može skupiti toliki novac." Britt se rukovao s ljudima na kiši, pred ulazom u neku tvornicu kemijskih proizvoda u Michiganu.

Novinari su s velikim oduševljenjem dočekali opasku o prljavom novcu i ubrzo se lansirali na sva moguća udarna i manje udarna mjesta.

Aaron Lake stupio je na glavnu pozornicu.

Senator Britt imao je i drugih problema, premda je njih nastojao zaboraviti.

Prije devet godina otišao je u obilazak jugoistočne Azije kako bi došao do određenih podataka. Kao i uvijek, on i njegovi kolege iz Kongresa putovali su prvim razredom, odsjedali u skupim hotelima i jeli jastoge, a sve u nastojanjima da prouče siromaštvo u tom dijelu svijeta i da proniknu u samu bit velike kontroverze koju je tvrtka Nike izazvala korištenjem jeftine strane radne snage. Još u ranim fazama putovanja, Britt je u Bangkoku upoznao neku djevojku, te je, hineći bolest, odlučio ondje ostati dok su njegovi prijatelji nastavili istraživati Laos i Vijetnam.

Zvala se Payka i nije bila prostitutka. Bila je to dvadesetogodišnja tajnica u američkom veleposlanstvu u Bangkoku, a kako je primao plaću iz državnog proračuna, Britt je osjetio zanimanje karakteristično za svojevrsan vlasnički odnos. Bio je daleko od Marylanda, daleko od supruge i petero djece, kao i od svojih birača.

Payka je bila ocharavajuća i krasno građena i jako željna studiranja u Sjedinjenim Državama.

Nešto što je u početku bilo usputna vezica ubrzo je preraslo u veliku ljubav i senator Britt morao se upravo prisiliti na povratak u Washington. Dva mjeseca kasnije već se vratio u Bangkok zbog, kako je objasnio supruzi, neodložnog ali tajnog posla.

U devet mjeseci četiri je puta odlazio u Tajland, svaki put prvim razredom, svaki put na trošak poreznih obveznika, a čak i poznati svjetski putnici u Senatu počeli su se došaptavati. Britt je potegnuo nekoliko veza u State Departmentu i činilo se da je pred Paykom preseljenje u Sjedinjene Države.

Međutim, do toga ipak nije došlo. Tijekom četvrtog i posljednjeg susreta Payka je priznala da je trudna. Kako je bila katolkinja, pobačaj jednostavno nije dolazio u obzir. Britt ju je odbio, govoreći kako mu je potrebno vremena za razmišljanje, a onda je usred noći pobjegao iz Bangkoka. Upoznavanje sa situacijom naprasno je završilo.

U početku senatske karijere Britt je, kao političar nepopustljiv u pitanjima fiskalne politike, jedanput-dvaput dospio na naslovne stranice kritizirajući CIA-u zbog neumjerene rastrošnosti. Teddy Maynard nije rekao ni riječi, no posve sigurno nije mu bilo drago zbog takvih ekshibicija. S poprilično tankog dosjea o senatoru Brittu skinuli su prašinu i prebacili ga među prioritetne slučajeve, a kada je drugi put otišao u Bangkok, s njim je putovala i CIA. Dakako, on to nije znao, no agenti su i u zrakoplovu sjedili blizu njega, također u prvom razredu, a imali su i ljude na terenu, u Bangkoku. Motrili su hotel u kojem je dvoje golubova provelo tri dana. Snimili su ih kako jedu u skupim restoranima. Vidjeli su sve. Britt je bio glupo nepromišljen i nije ništa primjećivao.

Poslije, kada se dijete rodilo, CIA se domogla zdravstvenog kartona kako bi usporedila krv i DNA. Payka je nastavila raditi u veleposlanstvu, tako da ju je bilo lako pronaći.

Kada je dijete napunilo godinu dana, snimili su ga kako sjedi u Paykinu krilu u nekom parku u središtu grada. Uslijedile su nove fotografije, a kada je napunilo četiri godine, već je počelo blago nalikovati na senatora iz Marylanda, Dana Britta.

A njegova tate već dugo nije bilo. Brittov žar prema istraživanju stanja u jugoistočnoj Aziji naglo je splasnuo, tako da je pozornost usmjerio na druga kritična područja u svijetu. Nakon nekog vremena obuzele su ga predsjedničke ambicije, stara boljetica koja prije ili poslije zahvati sve senatore. Payka mu se više nikada nije javila, a tu noćnu moru nije bilo teško zaboraviti.

Britt je imao petero zakonite djece, te brbljavu ženu. Bili su prava ekipa, senator i gospođa Britt, oboje predvodnici pokreta za obiteljske vrijednosti i pomoć djeci. Zajednički su napisali knjigu o tome kako podizati djecu usred bolesne američke kulture, premda je njihovu najstarijem djetetu bilo tek trinaest godina. Kada su

mediji posramili predsjednika otkrivanjem njegovih seksualnih pustolovina, senator Britt postao je najvećim washingtonskim čistuncem.

On i supruga pogodili su u pravu žicu i novac je počeo pristizati od raznih konzervativaca. Ostvario je dobar rezultat na stranačkim predizborima u Iowi, dok mu je u New Hampshireu do pobjede nedostajalo vrlo malo. Međutim, ponestajalo mu je novca i sada je u ispitivanjima javnog mišljenja upravo tonuo.

A potonut će još dublje. Nakon nesmiljenog dana posvećenog kampanji, s pratnjom se smjestio u neki motel u Dearbomu, u Michiganu, gdje su trebali provesti nekoliko preostalih sati do jutra. Upravo se ondje senator konačno suočio sa svojim šestim djetetom, premda ne osobno.

Agent se zvao McCord i već je tjedan dana, zahvaljujući lažnim iskaznicama, pratio senatora Britta. Predstavio se kao novinar nekog lista iz Tallahasseeja, no zapravo je već jedanaest godina radio kao agent CIA-e. Oko Britta se uvijek natiskivalo toliko novinara da nikome nije ni padalo na pamet da provjeri o kome je točno riječ.

McCord se sprijateljio s jednim višim dužnosnikom koji je radio za Brittovu kampanju i uz noćno piće u baru Holiday Inn povjerio mu da raspolaže nečim što bi posve sigurno uništilo kandidata Britta. Rekao je da je to nešto dobio iz suparničkog tabora, od ljudi guvernera Tarryja. Bila je to jedna bilježnica koja je na svakoj novoj stranici imala novu eksplozivnu napravu: potpisana izjava u kojoj je Payka u općim crtama opisala njihovu vezu; dvije fotografije djeteta, od kojih je posljednja snimljena mjesec dana ranije i na kojoj dijete, sada već sedmogodišnjak, sve više nalikuje ocu; sažet prikaz ispitivanja krvi i DNA kojima su neizbrisivo povezani otac i sin; te podaci o putovanjima koji su, crno na bijelo, pokazivali da je senator Britt 38.600 dolara poreznih obveznika utrošio na održavanje ljubavne veze na suprotnome kraju svijeta.

Ponuda je bila jednostavna i posve jasna: neka se odmah povuče iz utrke i priča nikada neće ugledati svjetlo dana. McCord, taj novinar, silno drži do etike i nema želudac za takvo smeće. Guverner Tarry o svemu će šutjeti samo ako Britt nestane. Odustani, pa čak ni gospođa Britt neće ništa doznati.

Ubrzo nakon jedan iza ponoći u Washingtonu, Teddy se javio na telefon. Zvao ga je McCord. Pošiljka je predana. Britt sutradan u podne kani održati konferenciju za novinare.

Teddy je imao dosjee s prljavim rubljem o stotinama političara, nekadašnjih i sadašnjih. Općenito uzevši, bilo ih je lako namamiti u stupicu. Samo im na put postavi neku lijepu mladu ženu i u pravilu ćeš već doći do nečega za dosje. Ne upali li trik sa ženom, novac će uvijek učiniti svoje. Prati ih na putovanjima, motri ih kako gmižu i ulaze u postelju s lobistima, prati ih kako podilaze svakoj stranoj vladi koja

je dovoljno pametna da u "Washington upućuje puno novca, prati ih kako osnivaju izborne stožere i odbore za prikupljanje novca. Samo ih dobro motri i dosjei će neprestano rasti. Kada bi barem s Rusima bilo tako lako, razmišljao je Teddy.

Premda je političare kao društvenu skupinu prezirao, nekolicinu među njima ipak je poštovao. Jedan od njih bio je i Aaron Lake. Nikada nije jurio za suknjama, nikada nije previše pio niti stjecao loše navike, činilo se da nije opsjednut novcem i nikada nije bio sklon razmetanju. Što ga je više pratilo, to mu se više sviđao.

On sada uzme posljednju tabletu za tu večer i doveze se do kreveta. Znači, riješili su se Britta. Hvala Bogu! Šteta što ipak ne može javnosti podariti tu priču. Taj je samoprogllašeni čistunac zaslužio poštenu lekciju. Sačuvaj priču, reče samome sebi. I upotrijebi je ponovno. Predsjedniku Lakeu Britt bi jednog dana mogao zatrebati, pa bi i im onaj dječak u Tajlandu mogao dobro doći.

7

PICASSO JE TUŽIO Sherlocka i druge neimenovane optuženike kako bi ishodio sudsku zabranu u nastojanju da ih spriječi u mokrenju na njegove ruže. Malo pogrešno usmjerenog urina neće narušiti ravnotežu života u Trumbleu, no Picasso je tražio i odštetu u visini od pet stotina dolara. A pet stotina dolara već je ozbiljna stvar.

Spor je bubrio još od prošlog ljeta, kada je Picasso uhvatio Sherlocka na djelu, pa je konačno intervenirao i pomoćnik upravitelja. Zamolio je Braću da riješe spor. Podnijeta je tužba, a Sherlock je onda angažirao bivšeg odvjetnika po imenu Ratliff, još jednog utajivača poreza, kako bi zavlacio, otezao, odgađao i podnosio neozbiljne prijedloge, provodio uobičajene postupke svih onih koji pravosudno umijeće prakticiraju u vanjskome svijetu. No Ratliffova se taktika nikako nije dopala Braći, tako da sudačko vijeće nije pokazalo naklonost ni prema Sherlocku ni prema njegovu odvjetniku.

Picassov je ružičnjak bio pomno njegovan komadić zemlje uz sportsku dvoranu. Pune tri godine proveo je u ratovanju s birokracijom i na koncu uspio uvjeriti nekog

washingtonskog ne osobito visoko pozicioniranog pisara da je takav hobi oduvijek blagotvoran, prava terapija, budući da Picasso pati od više različitih poremećaja. Čim su mu odobrili vrtlarenje, upravitelj je potpisao dopuštenje, a Picasso se objeručke dao na posao. Ruže je nabavio od jednog dobavljača iz Jacksonvillea, za što je bila potrebna još jedna kutija dokumenata.

Inače je radio kao perlač posuđa u kantini, čime je zarađivao trideset centa na sat. Upravitelj je odbio službeno ga voditi kao vrtlara, tako da su se ruže smatrale hobbijem. Tijekom sezone, Picassa se i rano ujutro i kasno uvečer moglo vidjeti na tom malom komadu zemlje, na sve četiri, kako obrađuje zemlju, kopa i zalijeva. Sa svojim je cvijećem čak i razgovarao.

Ruže o kojima je bila riječ zvale su se *Belindin san* i imale blijedoružičaste cvjetove. Nisu bile osobito lijepe, no Picasso ih je ipak obožavao. Kada ih je dobavljač dostavio, svi u Trumbleu znali su da su Belinde stigle. On ih je s ljubavlju posadio u prednjem i središnjem dijelu svog vrta.

Sherlock je na njih počeo mokriti iz čiste objesti. Picasso mu ionako nije bio drag jer je bio na glasu kao lažljivac, a mokriti na njegove ruže jednostavno mu se činilo nekako prikladnim. Tako su i drugi prihvatili tu naviku. Sherlock ih je poticao uvjeravajući ih da tako zapravo pomažu ružama jer ih gnoje.

Belinde su počele gubiti ružičastu boju i venuti, a Picasso se užasnua. Netko mu je ostavio poruku pod vratima i tajna je tako izišla na vidjelo. Njegov ljubljani vrt postao je omiljenim okupljalištem muškaraca punog mjehura. Dva dana kasnije dočekao je Sherlocka u zasjedi, uhvatio ga na djelu i tako su se dvojica zdepastih sredovječnih muškaraca stali hrvati na pločniku, što nije bio nimalo ugodan prizor.

Lattice su poprimile mutnožutu boju i Picasso je tada podnio tužbu.

Kada je konačno došlo do suđenja, nakon što je Ratliff tu fazu odgađao mjesecima, Braći je već bilo dosta. Još na samom početku slučaj su potajno dodijelili sucu Finnu Yarberu, čija je majka nekoć uzgajala ruže, a nakon nekoliko sati istraživanja građe, on je drugu dvojicu izvijestio kako mokrača zapravo ne može promijeniti boju ruža. I tako su dva dana prije saslušanja donijeli odluku: Sud će Sherlocku i ostalim svinjama zabraniti mokrenje po Picassovim ružama, ali njemu neće dosuditi odštetu.

Puna tri sata slušali su odrasle muškarce kako se prepiru oko toga tko je mokrio gdje i kada, i koliko često. S vremena na vrijeme, Picasso, koji se zastupao sam, našao bi se na rubu suza dok je preklinjao svoje svjedoke da odaju prijatelje. Ratliff, zastupnik obrane, bio je okrutan, zajedljiv i neprestano se ponavljao, tako da je nakon sat vremena postalo jasno da je zaslužio oduzimanje odvjetničke dozvole, bez obzira na prijestupe.

Sudac Spicer vrijeme je kratko proučavajući tablice sportske prognoze za utakmice sveučilišnih košarkaških momčadi. Kada ne bi mogao stupiti u vezu s Trevorom, kladio se u mašti, na svaku utakmicu. Za dva mjeseca tako je zaradio

3.600 dolara, dakako samo na papiru. Krenulo mu je više nego dobro, dobivao je na kartama, dobivao na okladama i imao je poteškoća sa spavanjem jer je noću sanjario o svom novom životu, u Vegasu ili na Bahamima, gdje će postati profesionalcem. Sa suprugom ili bez nje.

Sudac Beech mrštio se, uz izraz dubokog pravosudnog promišljanja i pisao, barem je tako izgledalo, opsežne bilješke, a zapravo radnu verziju novog pisma Curtisu u Dallasu. Curtis nije imao vremena odgovoriti na prošlo pismo, no Braća su odlučila ponovno mu spustiti mamac. Pišući u ime Rickyja, Beech je objasnio kako mu jedan okrutni čuvar na odjelu za rehabilitaciju prijeti raznovrsnim divljačkim fizičkim napadima ako mu Ricky ne pribavi malko "novca za zaštitu". Rickyju treba pet tisuća dolara kako bi se osigurao od te zvijeri, pa ga zanima bi li mu Curtis toliko mogao posuditi.

"Možemo li nekako krenuti dalje?" reče Beech glasno, još jednom prekidajući nekadašnjeg odvjetnika Ratliffa. Dok je još radio kao pravi sudac, Beech je savršeno ovladao tehnikom čitanja časopisa dok je s pola uha slušao odvjetnike kako u obraćanju poroti raspredaju najraznovrsnije priče. Glasno upozorenje od sudačkog stola, i u pravom trenutku, svima bi održavalo koncentraciju.

Sada je nastavio pisati: "Ovdje se igraju tako pokvarene igre. Dolazimo doslovce raskomadani. Oni nas polako čiste, odvikavaju, ponovno slažu, dio po dio. Pročišćuju nam glavu, uče disciplini i povjerenju, i pripremaju za povratak u društvo. U tome su vrlo uspješni, ali tim neobrazovanim razbojnicima koji čuvaju objekte ipak dopuštaju da nam prijete, nama još uvijek ovako krhkima. Pritom u trenutku ruše ono što smo tako mukotrпно gradili. Tako se užasno bojim tog čovjeka. Skrivam se u sobi kada bih se trebao sunčati ili dizati utege. Ne mogu spavati. Žudim za pićem i drogom kao sredstvom bijega iz stvarnosti. Molim te, Curtis, posudi mi 5.000 kako bih mogao potplatiti tog tipa, dovršiti rehabilitaciju i odavde izići u komadu. Za naš bih susret želio biti zdrav i u vrhunskoj formi."

Što bi o tome mislili njegovi prijatelji? Časni Hatlee Beech, savezni sudac, piše pisma poput kakva pedera, iznuđuje novac od nedužnih ljudi.

On nema prijatelja. Nema pravila. Zakon koji je nekoć slijepo obožavao smjestio ga je onamo gdje je sada, a to je trenutačno bilo u zatvorskoj kantini, gdje je sjedio u izbljedjelom zelenom zbarskom ogrtaču iz neke crnačke crkve i slušao hrpu pobješnjelih zatvorenika kako se prepiru oko urina.

"To si pitanje postavio već osam puta", poviče na Ratliffa, koji je na televiziji očito odgledao previše loših serija o odvjetnicima.

Kako je slučaj pripadao sucu Yarberu, od njega se očekivalo da barem izgleda kao da obraća pozornost na zbivanja. A nije ništa slušao, niti ga je zanimalo kako izgleda. Kao i obično, pod ogrtačem je bio gol i sjedio je široko prekrizanih nogu te plastičnom vilicom čistio dugačke nokte na nožnim prstima.

"Misliš da bi posmedile da se na njih poserem?" vikao je Sherlock na Pi cassa, a

cijelom kantinom odjeknuo je gromoglasan smijeh.

"Pazimo na izražavanje, molim", ukori ga sudac Beech.

"Mir u sudnici", reče T. Karl, sudski lakrdijaš, vireći ispod sijede perike. Tražiti mir u sudnici nije bila njegova dužnost, no to je činio dobro i Braća su preko toga samo prelazila. On kratko udari batićem i reče: "Mir, gospodo."

Beech napiše: "Molim te, pomoz mi, Curtis. Nemam se kome obratiti. Ponovno tonem. Pribojavam se novog pada. Bojim se da nikada neću izići odavde. Požuri."

Spicer stavi stotinu dolara na Indianu u susretu s Purdueom, na Duke u susretu s Clemsonom, Alabamu protiv Vandyja, Wisconsin protiv Illinois. Što uopće zna o košarci u Wisconsinu, pitao se sada. Nije važno. Profesionalni je kockar i to vraški dobar. Ako je onih 99.000 još uvijek zakopano iza onog spremišta, taj će iznos za godinu dana pretvoriti u milijun dolara.

"Sada bi bilo dovoljno", reče Beech, podižući ruke.

"I ja sam već čuo dovoljno", reče Yarber, zaboravljajući nokte i naslanjajući se na stol.

Braća su potom stala vijećati, došaptavati se kao da bi ishod ovog suđenja mogao postati ozbiljnim presedanom ili barem ostaviti dubokog traga na budućnost američke pravosudne prakse. Mrštali su se i češkali po tjemenu, a činilo se da se čak i ponešto prepiru oko cijelog slučaja. U međuvremenu, jadni je Picasso sjedio sam, na rubu suza, posve iscrpljen Ratliffovom taktikom.

Sudac Yarber uto se nakašlje i reče: "S dva glasa za i jednim protiv donijeli smo odluku. Sud svim zatvorenicima zabranjuje mokrenje na te proklete ruže. Tko god bude uhvaćen na djelu bit će kažnjen s pedeset dolara. Zasada neće biti nikakve odštete."

Savršeno odabravši trenutak, T. Karl udari batom i poviče: "Sud prekida rad do novih obavijesti. Molim, ustanite."

Dakako, nitko se nije ni pomaknuo. "Želim podnijeti žalbu", poviče Picasso.

"I ja", reče Sherlock.

"Ovo je zasigurno bila vrlo pravedna odluka", reče Yarber, podižući ogrtač i ustajući. "Obje su strane nezadovoljne."

Ustali su i Beech i Spicer i Braća su tako svečano izišla iz kantine. Čuvar je uto ušetao među sukobljene strane i svjedoke i rekao: "Suđenje je završilo, dečki. Vraćamo se poslu."

GENERALNI DIREKTOR HUMMANDA, tvrtke iz Seattlea koja je izrađivala rakete i opremu za ometanje radara, nekoć je bio kongresmen blisko povezan s CIA-om. Teddy Maynard dobro ga je poznao. Kada je direktor na konferenciji za novinare

objavio da je njegova tvrtka prikupila pet milijuna dolara za Lakeovu kampanju, CNN je prekinuo reportažu o liposukciji kako bi tu vijest prenio uživo! Svatko od pet tisuća Hummandovih zaposlenika ispisao je ček na 1.000 dolara, što je maksimalan iznos dopušten saveznim zakonom. Direktor je čekove donio u kutiji koju je pokazao kamerama, a potom je s njima Hummandovim mlažnjakom otputovao u Washington, gdje ih je donio u sjedište Lakeova stožera.

Slijedi trag novca i doći ćeš do pobjednika. Otkako je Lake objavio kandidaturu, više od jedanaest tisuća radnika iz vojne i aeronautičke industrije iz trideset saveznih država dalo je priloge koji su premašili iznos od osam milijuna dolara. Poštari su njihove čekove dostavljali u kutijama. Njihovi su sindikati uputili još toliko, obećavajući još dva milijuna. Lakeovi su ljudi jednu washingtonsku tvrtku angažirali samo za procesuiranje i prebrojavanje novca.

Generalni direktor Hummunda u Washington je doputovao uz najveću pompu koju je bilo moguće stvoriti. Kandidat Lake nalazio se u drugom privatnom mlažnjaku, *Challengern*, tek unajmljenom za 400.000 na mjesec. Kada je sletio u Detroitu, ondje su ga dočekala dva crna *Suburbana*, oba ispod čekića, unajmljena za 1.000 dolara na mjesec po komadu. Lake je sada imao pratnju, skupinu ljudi koja bi s njim išla kamo god bi se uputio, i premda je bio uvjeren da će se brzo priviknuti, to ga je isprva obeshrabrivalo. Cijelo vrijeme oko njega su bili nepoznati ljudi. Smrtno ozbiljni mladići u tamnim odijelima s minijaturnim slušalicama i mikrofonomima, s pištoljima ispod sakoa. Dvojica agenata Tajne službe bili su s njim u zrakoplovu, a još trojica čekali su kod automobila.

A on je iz svog ureda u Kongresu poveo Floyd. Floyd je bio pomalo priglup mladić iz jedne istaknute Obitelji u Arizoni koji nije bio ni za što osim za obavljanje sitnih poslova. Floyd je sada bio vozač. Floyd je sjeo za upravljač, Lake na suvozačevo mjesto, a dvojica agenata i tajnica straga. Dvojica pomoćnika i trojica agenata natisnuli su se u drugi automobil i tako su krenuli, uputivši se prema središtu Detroitu, gdje su ih čekali ozbiljni mjesni televizijski novinari.

Lake nije imao vremena za predizborne govore ili obilasku gradskih četvrti, prijateljski fiš-paprikaš ili stajanje na kiši ispred velikih tvornica. Nije mogao pješačiti samo za kamere, ili organizirati forume s građanima, ili stajati usred ruševina u nekakvom getu i kritizirati promašenu politiku. Nije bilo dovoljno vremena za sve stvari koje se inače očekuju od kandidata. U utrkuje ušao kasno, bez organizirane mreže, bez već postojeće glasačke baze, bez ikakve lokalne potpore. Lake je imao zgodno lice, ugodan glas, lijepa odijela, vrlo važnu poruku i obilje novca.

Ako se kupnjom televizije mogu kupiti izbori, Aarona Lakea očekuje novo radno mjesto.

Nazvao je Washington i razgovarao s čovjekom zaduženim za financije, te je tako doznao za vijest o onih pet milijuna. Dotada nigdje nije čuo za Hummand. "Je li

to javna tvrtka, ima li dionice na burzi?" pitao je. Nije, glasio je odgovor. Vrlo su povučeni. Gotovo milijardu dolara godišnjeg prometa. Velike inovacije na području ometanja radarskih sustava. Mogli bi zaraditi milijarde, samo da pravi čovjek stane na čelo vojske i počne ponovno trošiti.

Sada su u rukama imali devetnaest milijuna dolara, što je, dakako, bio rekord. I već su revidirali predviđanja. Lakeova kampanja u prva će dva tjedna prikupiti trideset milijuna.

Jednostavno nije bilo načina da novac troše toliko brzo.

On sklopi mobilni telefon i vrati ga Floyd, koji se, činilo se, izgubio u prometu. "Odsada se služimo helikopterima", reče Lake preko ramena tajnici, koja je doista i zapisala novu uputu: *Pronađi helikoptere.*

Lake se sakrio iza sunčanih naočala i pokušao malo promisliti o tih trideset milijuna dolara. Prijelaz iz uloge fiskalnog konzervativca u ulogu kandidata koji troši šakom i kapom bio je neobičan i ne posve ugodan, no taj je novac trebalo utrošiti. Njega nisu iscijedili iz poreznih obveznika, nego su ga ljudi svojevrijedno dali. Ima temelja za razumno objašnjenje. Čim se nađe u Bijeloj kući nastavit će se boriti za običnog zaposlenog čovjeka.

Ponovno se sjetio Teddyja Maynarda, kako sjedi u nekoj mračnoj sobi duboko u Langleyju, pokrivenih nogu, lica koje se trza od boli, kako povlači veze koje samo on može povući, kako stvara novac ni iz čega. Lake nikada neće doznati što sve Teddy čini u njegovo ime, a to i ne želi.

DIREKTOR ZA SEKTOR Bliskog istoka zvao se Lufkin. U agenciji je radio već dvadeset godina i Teddy mu je u potpunosti vjerovao. Četrnaest sati ranije još je bio u Tel Avivu. Sada je sjedio u Teddyjevu ratnom stožeru i nekako izgledao svježije i budno. Poruku je morao prenijeti osobno, oči u oči, bez žica, signala i satelita. A ono što su njih dvojica razmijenili više se nikada nigdje neće ponoviti. Tako je bilo već godinama.

"Napad na naše veleposlanstvo u Kairu sada je neizbježan", reče Lufkin. Teddy nije ni trepnuo; nije se namrštio, nije se ni iznenadio, nije naglo podignuo pogled, ništa. Takve je novosti primio već nebrojeno puta.

"Yidal?"

"Da. Njegova je desna ruka prošli tjedan viđena u Kairu."

"Tko ga je vidio?"

"Izraelci. Pratili su i dva kamiona s eksplozivom iz Tripolija. Čini se da je sve spremno."

"Kada?"

"Samo što nije."

"Konkretnije?"

"Rekao bih u idućih sedam dana."

Teddy povuče usnu resicu i zatvori oči. Lufkin se trudio ne gledati ga odviše napadno, a znao je da je sada bolje ništa ne pitati. Ubrzo će otići, vratiti se na Bliski istok. I čekat će. Do napada na veleposlanstvo moglo bi doći bez ikakva upozorenja. Deseci ljudi poginut će ili ostati osakaćeni. Iz kratera usred velegrada dim će se dizati još danima, a u Washingtonu će doći do upiranja prstima, optužbe će letjeti na sve strane. Najveći dio krivnje ponovno će pasti na CIA-u.

Ništa od toga neće uznemiriti Teddyja Maynarda. Kao što je Lufkin već odavno shvatio, Teddyju je katkada potreban strah, kako bi postigao željene ciljeve.

Ili će zgrada veleposlanstva možda biti pošteđena, jer će napad spriječiti egipatski komandosi u suradnji sa Sjedinjenim Državama. CIA-u će tada svi hvaliti zbog izvrsnog obavještajnog rada. Ni to se Teddyja ne bi dojmilo.

"I siguran si?" upita on.

"Da, siguran koliko je to u takvim situacijama moguće."

Lufkin, dakako, nije imao pojma da njegov šef radi na zavjeri kojom će izabrati željenog predsjednika. Lufkin je jedva negdje usput i čuo za nekakvog Aarona Lakea. A, iskreno govoreći, živo mu se fućkalo tko će dobiti izbore. Na Bliskom je istoku proveo dovoljno vremena da shvati kako zapravo i nije važno tko postavlja američku politiku prema tom dijelu svijeta.

Na put će poći za tri sata, Concordeom do Pariza, gdje će se prije povratka u Jeruzalem zadržati jedan dan.

"Pođi u Kairo", reče Teddy, ne otvarajući oči.

"Svakako. I što da ondje činim?"

"Čekaj."

"Što?"

"Čekaj da tlo zadrhti. Kloni se veleposlanstva."

YORK JE U PRVI TREN bio užasnut. "Ne možeš prikazati taj prokleti spot, Teddy", reče. "To bi u kinima bilo zabranjeno za djecu. Još nigdje nisam vidio toliko krvi."

"To mi se sviđa", reče Teddy i pritisne neko puca na daljinskom upravljaču. "Promidžbeni spot koji nije za najširu javnost. To još nitko nije učinio."

Pogledali su ga još jednom. Počinjao je zvukom eksplozije, a onda se ukazala vojarna marinaca u Beirutu; dim, ruševine, opći kaos, marinci koje izvlače iz ruševina, unakažena tijela, marinci leže mrtvi, uredno posloženi. Predsjednik Reagan obraća se novinarima i najavljuje osvetu. No prijetnja zvuči isprazno. Potom fotografija američkog vojnika koji stoji između dvojice maskiranih terorista.

Turoban, zlokoban glas spikera govori: "Od 1980. teroristi su širom svijeta ubili stotine Amerikanaca." Novi prizor nakon eksplozije, novi okrvavljeni i omamljeni preživjeli, još dima i kaosa. "Uvijek se zaklinjemo na osvetu. Uvijek prijetimo da ćemo pronaći i kazniti one koji su odgovorni." Kratki prikazi predsjednika Busha koji u dvjema prigodama ljutito obećaje odmazdu -još jedan napad, nova tijela. A potom snimka nekog terorista koji stoji na vratima velikog putničkog zrakoplova i iz njega izbacuje tijelo američkog vojnika. Predsjednik Clinton, na rubu suza, glasom koji samo što ga nije izdao, govori: "Nećemo mirovati dok ne pronađemo osobe koje su to učinile." Potom skladno ali ozbiljno lice Aarona Lakea, koji iskreno gleda u kameru, dolazi u naš dom, govori: "Činjenica je da nikada ne vraćamo milo za drago. Reagiramo riječima, razmećemo se i prijetimo, no zapravo samo pokapamo poginule i onda ih zaboravljamo. Teroristi dobivaju rat jer dosada nismo imali hrabrosti suprotstaviti im se. Kada me izaberete za predsjednika, novom ćemo se vojskom služiti kako bismo se borili protiv terorizma gdje god se pojavi. Smrt nijednog američkog državljanina neće ostati bez odgovora. To vam obećajem. Više nas neće ponižavati nekakve male vojske sastavljene od posljednjeg ološa, bande koje se skrivaju u planinama. Uništiti ćemo ih."

Spot je trajao točno šezdeset sekundi, stajao je vrlo malo jer je Teddy već imao spremne snimke, a u udarnim terminima početak će se emitirati u roku od četrdeset osam sati.

"Ne znam, Teddy", reče York. "Odvratan je."

"Živimo u odvratnom svijetu."

Teddyju se spot sviđao i to je jedino bilo važno. Lake se usprotivio krvi, no brzo se priklonio Teddyjevu stavu. Njegovo ime sada je već prepoznavalo 30% ispitanika, ali njegovi spotovi još nisu imali poklonike.

Još samo malo, ponavljao je Teddy samome sebi. Pričekajte samo nova trupla.

8

KADA JE ZAZVONIO telefon Trevor je pijuckao dvostruku kavu s mlijekom iz plastične čaše iz Beach Jave i odvagivao bi li trebao pridodati i poveći Amaretto, kako bi lakše smirio i odagnao jutarnju paučinu. U njegovu tijesnom poslovnom prostoru nije bilo interkoma; nije ni bio potreban. Jan ga je mogla jednostavno zazvati kroz hodnik, a on joj je isto tako mogao odgovoriti. Već osam godina on i tajnica tako viču jedno na drugo.

"Nekakva banka s Bahama!" reče mu ona sada. Poletjevši prema telefonu,

zamalo je prolio kavu.

Bio je to neki Britanac čiji se naglasak na otočju s vremenom smekšao. Stigao je poveći iznos, iz neke banke u Iowi.

Što je to "poveći", upitao je, pokrivši usta kako ga Jan ne bi čula.

Stotinu tisuća dolara.

Trevor spusti slušalicu i u kavu ulije Amaretto, tri izdašna mlaza, te otpije gutljaj tog čudesnog napitka, priglupo se smiješeći zidu. Tijekom cijele karijere nikada nije bio ni blizu honoraru od 33.000 dolara. Jednom je sporazumno riješio sudar automobila za 25.000, pokupio honorar od 7.500 i potrošio ga u sljedeća dva mjeseca.

Jan nije imala pojma o računu u inozemstvu i planu zahvaljujući kojem je novac odlazio onamo, tako da je bio prisiljen pričekati sat vremena, obaviti hrpu beskorisnih telefonskih razgovora, truditi se da izgleda vrlo zaposleno i tek tada reći kako mora obaviti neki iznimno važan posao u središtu Jacksonvillea, te kako ga potom trebaju u Trumbleu. Njoj je bilo svejedno. Neprestano bi tako nestajao, a ona je imala dovoljno materijala za čitanje, tako da joj neće biti dosadno.

Odjurio je u zračnu luku, zamalo zakasnio na redovni zrakoplov i za vrijeme polusatnog leta do Fort Lauderdalea popio dva piva, a onda još dva za leta do Nassaua. Sletjevši, zavalio se na stražnje sjedalo taksija, Cadillaca iz 1974. obojenog zlatnom bojom, bez klima-uređaja i s vozačem koji je također popio pokoju čašicu. Zrak je bio vruć i vlažan, promet spor, a Trevoru se košulja prilijepila za leđa još i prije nego što su se zaustavili u središtu grada, u blizini zgrade Geneva Trust Banka.

Nakon nekog vremena unutra se pojavio i gospodin Brayshears i uveo Trevora u svoj mali ured. Predao mu je list papira na kojem su bili ispisani osnovni podaci: uplata od 100.000 dolara, sredstva prebačena iz First Iowa Banka u Des Moinesu, uplatite!) neka anonimna tvrtka pod nazivom CMT Investments. Korisnik je bila još jedna nepoznata organizacija pod nazivom Boomer Realty, Ltd. Boomer je bilo ime najdražeg ptičara Joea Roya Spicera.

Trevor je potpisao obrasce kojima je 25.000 prebacio navlastiti, posebni račun u banci Geneva Trust, novac koji je skrivao od tajnice i od porezne uprave. Preostalih 8.000 dobio je u debeloj omotnici, u gotovini. Omotnicu je nagurao duboko u džep hlača, stisnuo Brayshearsov meki mali dlan i izjurio iz zgrade. Našao se u iskušenju: bio bi najradije ostao dva-tri dana, pronašao sobu uz obalu, ležaljku uz bazen i pio rum dok mu ga ne prestanu donositi. Iskušenje se pojačavalo toliko da je na izlazu prema zrakoplovu zamalo izjurio van i potražio drugi taksu. No samo je uvukao ruku duboko u džep, odlučan u nakani da ovaj put novac ne potroši uludo.

Dva sata kasnije već je bio u zračnoj luci u Jacksonvilleu, pio jaku kavu, bez alkohola, i kovao planove. Potom se odvezao do Trumblea, kamo je stigao u pola pet. Spicera je čekao gotovo pola sata.

"Ugodno iznenađenje", reče Spicer sarkastičnim tonom, ulazeći u sobu za

odvjetnike. Trevor nije imao aktovku koju bi trebalo pregledati, tako da mu je čuvar samo opipao džepove i izišao. Novac je sakrio pod sag u *Buhi*.

"Primili smo stotinu tisuća dolara iz Iowe", reče Trevor, pogledavajući prema vratima.

Spicer je odjednom bio presretan što vidi svog odvjetnika. Smetalo mu je to prvo lice množine u Trevorovoj izjavi i smetao mu je izdašan iznos koji je ovaj već pokupio. No plan nikako ne bi upalio bez vanjske pomoći a, kao i obično, odvjetnik je bio nužno zlo. Prema dosadašnjim iskustvima, u Trevora su mogli imati puno povjerenje.

"Na Bahamima je? "

"Da. Upravo dolazim odande. Novac je na sigurnom, svih šezdeset sedam tisuća."

Spicer duboko udahne, uživajući u pobjedi. Kako mu pripada trećina plijena, dobit će 22.000 i još nešto sitnija. Vrijeme je za nekoliko novih pisama!

Uvukavši ruku u džep maslinaste zatvorske košulje, on iz njega izvadi presavijeni izrezak iz nekih novina. Ispruživši ruke, na trenutak ga pogleda, a potom reče: "Duke večeras gostuje kod Tech. Granica je jedanaest koševa. Stavi pet tisuća zelembaća na Tech."

"Pet tisuća?"

"Tako je."

"Još nikada nisam ulagao pet tisuća na jednu utakmicu."

"Kakav ti je taj Mađioničar?"

"Sitna riba."

"Čuj, ako ima kladionicu, zna s brojkama. Nazovi ga čim budeš mogao. Možda će i on trebati obaviti nekoliko poziva, ali to svakako može izvesti."

"U redu, u redu."

"Možeš li ponovno doći sutra?"

"Vjerojatno."

"Koliko ti je još klijenata platilo trideset tri tisuće?"

"Nijedan."

"Tako je, stoga se sutra u četiri nacrtaj ovdje. Imat ću nešto pošte."

Spicer potom ode i brzo iziđe iz upravne zgrade, samo kimnuvši čuvaru na recepciji. Pomno njegovanim travnjakom i pločnikom koje je južnjačko sunce zagrijavalo čak i u veljači, hodao je s jasnim ciljem. Njegovi su kolege bili duboko zaokupljeni svojim nimalo hitnim poslovima u maloj knjižnici, sami kao i uvijek, tako da Spicer nije nimalo oklijevao kada je objavio: "Stari Quince iz Iowe poslao nam je stotinu tisuća! "

Beechovi prsti zastanu nad tipkovnicom. Provirujući iznad naočala za čitanje, širom razjapljenih usta, uspio je samo reći: "Šališ se!"

"Ne. Upravo sam razgovarao s Trevorom. Novac je prebačen točno po

uputama, a na Bahame je stigao jutros. Dragi mali Quincy održao je riječ."

"Pritisnimo ga još jednom", reče Yarber, prije nego što se i ostali tome dosjete.

"Quincea?"

"Naravno. S prvom je stotinom išlo lako. Stisnimo ga još jednom. Što možemo izgubiti?"

"Apsolutno ništa", reče Spicer uz osmijeh. Bilo mu je samo žao što to nije predložio on.

"Koliko?" upita Beech.

"Pokušajmo s pedeset", reče Yarber, napamet izbacujući brojke, kao da je uistinu sve moguće.

Druga dvojica kimnu, razmišljajući o još pedeset tisuća, a onda Spicer preuzme inicijativu i reče: "Čujte, razmotrimo malo trenutačno stanje. Čini mi se da je Curtis u Dallasu zreo. Još jednom pritisnut ćemo Quincea. Stvar funkcionira i mislim da bismo trebali ubaciti u višu brzinu, postati agresivniji, shvaćate? Razmotrimo svakog od potencijalnih kandidata, analizirajmo ih pojedinačno i pojačajmo pritisak."

Beech isključi računalo i uzme neki fascikl. Yarber raščisti svoj mali pisaći stol. Njihov mali pothvat upravo je primio injekciju svježeg kapitala, a miris na prijearu stečenog novca upravo je opijao.

Počeli su ponovno čitati sva stara pisma i smišljati koncepte za nova. Treba im još žrtava, zaključili su ubrzo. Na stražnjim stranicama onih časopisa objavit će još oglasa.

TREVOR JE USPIO stići samo do Pete's Bar and Grilla, i to upravo u vrijeme jeftinijih pića, koje je kod Petea počinjalo u pet poslije podne, a trajalo do prvog obračuna šakama. Pronašao je Prepa, tridesetdvo godišnjeg studenta druge godine na North Floridi, koji je igrao biljar za dvadeset dolara po partiji. Prepova sve siromašnija zaklada od obiteljskog je odvjetnika zahtijevala da mu isplaćuje dvije tisuće mjesečno sve dok je kao redovan student upisan na neko sveučilište. Ovo mu je bila jedanaesta godina na drugoj godini studija.

Prep je također bio i najzaposleniji kladioničar kod Petea, a kada mu je Trevor prošaptao da na susret Duke-Tech želi uložiti ozbiljan novac, Prep ga je upitao: "Koliko?"

"Petnaest tisuća", reče Trevor, a potom otpije gutljaj piva iz boce.

"Ozbiljno?" upita Prep, kredom trljajući vrh štapa i pogledavajući oko dimom obavijenog stola. Trevor još nikada ni na jedan susret nije uložio više od stotinu

dolara.

"Da." Još jedan poduži gutljaj. Nekako je predosjećao da će mu se osmjehnuti sreća. Ako je Spicer dovoljno hrabar da na utakmicu uloži 5.000, Trevor će uložiti dvostruko više. Upravo je zaradio 33.000 neoporezivih dolara. Što ako izgubi deset? Toliko bi ionako inače dao poreznoj upravi.

"Morat ću se raspitati", reče Prep i izvuče mobilni telefon.

"Požuri. Utakmica počinje za pola sata."

Za šankom je bio jedan od mještana koji nikada nije otputovao ni izvan Floride, ali se nekako silno strastveno zainteresirao za australski rugby. Na televiziji je upravo trajao neki prijenos s južne polutke, tako da ga je Trevor morao podmititi s dvadeset dolara kako bi promijenio program i omogućio im praćenje košarke.

Uz 15.000 uloženi na Georgia Tech, košarkaši Dukea nikako nisu mogli promašiti nijednu priliku, barem u prvom poluvremenu. Trevor je jeo pomfrit, pio bocu za bocom i pokušavao ne obazirati se na Prepa, koji je stajao kraj stola za biljar, u jednom mračnom kutu, i gledao.

U drugom je poluvremenu Trevor zamalo ponovno podmitio barmena da vrati australski rugby. Alkohol ga je sve više obuzimao, a kada je do kraja ostalo još samo deset minuta, otvoreno je proklinjao Joea Roya Spicera, obraćajući se svakome tko bi bio voljan slušati. Što ta seljačina zna o sveučilišnoj košarci? Duke je devet minuta prije kraja imao prednost od dvadeset bodova, a onda se Techov najbolji bek zagrijao i ubacio četiri čiste trice. Trevor je dočekao razliku manju od jedanaest bodova.

Minutu prije kraja, rezultat je bio izjednačen. Trevoru je bilo svejedno tko će pobijediti. Pogodio je neočekivani rezultat. Platilo je račun, poslužitelju ostavio još 100 dolara, a onda onako svečano, pun samopouzdanja, pozdravio Prepa, koji mu je uzvratio uz di gnutim srednjakom.

U noćnoj svježini Trevor je poskakivao Atlantic Boulevardom, podalje od svjetala, pokraj jeftinih vikendica natisnutih uz obalu, i pokraj zgodnih malih umirovljeničkih kuća, svježije obojenih, s besprijekorno njegovanim travnjacima, spustio se starim drvenim stubama na pijesak, gdje je svukao cipele i uputio se uz rub mora. Temperatura je bila između pet i deset stupnjeva, što za Jacksonville u veljači i nije bilo neuobičajeno, tako da su mu stopala ubrzo bila hladna i mokra.

To gotovo i nije osjećao - 43.000 u jednom danu, neoporezivo, sve skriveno od vlade. Prošle je godine nakon odbitka troškova izvukao 28.000, a za to je odradio praktički puno radno vrijeme - pregovarajući s klijentima koji su bili odviše siromašni ili odviše škrti da bi platili, izbjegavajući sudnice, poslujući s trećerazrednim posrednicima i bankarima, prepirući se s tajnicom, nastojeći izbjeći što više poreza.

Ah, kakva je to radost, tako brzo doći do love. U početku je sumnjao u plan koji su skovala zatvorska Braća, no sada mu se činilo da je upravo genijalan. Iznuditi

novac od onih koji se ne mogu tužiti. Kako je to samo promišljeno, silno pametno.

Ali kako je sve išlo po planu, znao-je da će Spicer ubaciti u višu brzinu. Bit će sve više pošte, u Trumble će dolaziti sve češće. Dovraga, odlazit će onamo i svakodnevno, bude li potrebno, donositi i odnositi pisma, podmićivati čuvaru.

Nogama je bućkao po plitkoj vodi dok se vjetar pojačavao, a valovi postajali sve veći i bućniji.

Još bi pametnije bilo krasti od ucjenjivača, od lopova sa sudskom potvrdom koji se posve sigurno ne bi žalili. Bila je to pokvarena pomisao zbog koje se gotovo postidio, ali ipak i posve realna. Sve će opcije ostati otvorene. Otkada su to lopovi poznati po odanosti?

Potrebno mu je milijun dolara, ni centa manje, ni centa više. Nebrojeno je puta ponovio cijeli proračun, vozeći se u Trumble, pijući kod Petea, sjedeći za radnim stolom, iza zaključanih vrata. Samo ušljivih milijun dolara i mogao bi zatvoriti svoj jadni mali ured, vratiti odvjetničku dozvolu, kupiti jedrilicu i nakon toga cijelu vječnost provesti plutajući s vjetrom oko Kariba.

Sada je tome cilju bliži nego ikada.

SUDAC SPICER ponovno se prevrtao na donjem ležaju. Sanje bio rijedak dar u njegovu sobičku, na njegovu uskom krevetu, s malim, smrdljivim cimerom po imenu Alvin koji je hrkao iznad njega. Alvin je desetljećima tumarao Sjevernom Amerikom kao skitnica, no u poznijim se godinama umorio i ogladnio. U zatvoru je završio jer je opljačkao dostavljača pošte negdje u ruralnome dijelu Oklahome, a njegovu je uhićenju uvelike pridonijelo to što je ušao u ured FBI-a u Tulsi i rekao: "Ja sam kriv." FBI se punih šest sati mučio kako bi utvrdio o kojem je prijestupu riječ. Čak je i sudac znao da je Alvin sve točno isplanirao. Zanimao ga je savezni krevet, nikako ležaj koji bi mu osigurala država.

Spavati je sada bilo još teže nego inače jer se Spicer brinuo zbog odvjetnika. Sada kada je plan upalio i krenuo, u pitanju je bio velik novac. A pred njima je bilo još toga. Što Boomer Realty više prikupi na Bahamima, to će Trevor biti u sve većem iskušenju. On i samo on može ukrasti njihov nezakonito stečeni plijen i s njim umaći.

No plan funkcionira samo uz zavjerenika koji je na slobodi. Netko mora potajno donositi i odnositi poštu. Netko mora pokupiti novac.

Zacijelo postoji neki način na koji bi bilo moguće zaobići odvjetnika i Joe Roy sada je čvrsto odlučio pronaći ga.

Pa makar ne spavao i mjesec dana, svejedno mu je. Neće nekakvom ljjigavom odvjetniku dopustiti da uzme trećinu njegova novca a potom ukrade i sve ostalo.

ODBOR DEFENSE⁹ PAC, ili D-PAC, kako će ubrzo postati poznat širom zemlje, gromoglasno je stupio na široko i mutno područje financiranja političkih kampanja. Nijedan politički odbor u novijoj povijesti nije se pojavio s tako velikom potporom.

Početni kapital potekao je od jednog investitora iz Chicaga. Zvao se Mitzger i imao je izraelsko i američko državljanstvo. On je uložio prvih milijun dolara, što je potrajalo oko tjedan dana. I ostale velike židovske ribe ubrzo su pristupile, premda im je identitet bio zaštićen tvrtkama i inozemnim računima. Teddy Maynard bio je svjestan opasnosti koje vrebaju kada skupina bogatih Židova otvoreno i organizirano daje priloge Lakeovoj kampanji. Oslanjao se na dugogodišnje prijatelje u Tel Avi vu kako bi organizirali novčana pitanja u New Yorku.

Mitzger je u političkim pitanjima bio liberal, no nijedno pitanje nije mu bilo važnije od sigurnosti Izraela. Aaron Lake odviše je umjeren u socijalnim pitanjima, ali je i smrtno ozbiljan u vezi s novim ustrojem vojske. Stabilnost Bliskog istoka ovisi o jakoj Americi, barem je takvo bilo Mitzgerovo mišljenje.

Jednog je dana unajmio apartman u washingtonskom Willardu, a već sutradan u podne unajmio je i cijeli kat u jednoj poslovnoj zgradi u blizini zrakoplovne luke Dulles. Njegovo osoblje iz Chicaga radilo je dvadeset četiri sata na dan i bavilo se tisućama i tisućama pojedinosti koje je trebalo riješiti kako bi tri tisuće sedamsto kvadratnih metara opremili najsuvremenijom tehnologijom. U šest ujutro doručkovao je s Elaine Tyner, odvjetnicom/lobisticom iz jedne divovske washingtonske tvrtke, tvrtke koju je izgradila vlastitom željeznom voljom i uz pomoć mnoštva klijenata iz naftne industrije. Tynerovoj je bilo šezdeset godina i trenutačno su je smatrali najutjecajnijom lobisticom u gradu. Uz pecivo i voćni sok prihvatila je zastupanje D-PAC za početni honorar od 500.000 dolara. Njezina će tvrtka odmah uputiti dvadesetero savjetnika i još toliko službenika u novi D-PAC-ov ured, gdje će brigu o svemu preuzeti jedan od njezinih partnera. Jedan odjel baviti će se samo prikupljanjem novca. Jedan će analizirati kongresnu potporu Lakeu i započeti, isprva vrlo nenametljivo, delikatan postupak prikupljanja potpore senatora, zastupnika, čak i guvernera. A to neće biti jednostavno; većina ih se već odlučila i obećala potporu drugim kandidatima. Treći će odjel raditi samo na istraživanjima - vojna oprema, cijene, novi suvremeni uređaji, oružje budućnosti, ruske i kineske inovacije - sve informacije koje bi kandidatu Lakeu jednom mogle zatrebati.

Sama Elaine Tyner raditi će na prikupljanju novca od stranih vlada, što joj je jedna od specijalnosti. Vrlo je bliska s Južnokorejcima, budući da već deset godina zastupa njihove interese u Washingtonu. Poznaje diplomate, poslovne ljude, velike

⁹ Defense-obrana.

zvjerke. Malo je zemalja kojima bi ojačana američka vojska donijela mirniji san nego što bi to bio slučaj s Južnom Korejom.

"Uvjerena sam da će dati najmanje pet milijuna", rekla je s puno samopouzdanja. "Barem u početku."

Napamet je sastavila popis dvadeset francuskih i britanskih tvrtki koje najmanje četvrtinu godišnjeg prometa ostvaruju trgovinom s Pentagonom. Odmah će početi raditi na njima.

Tynerova je u velikoj mjeri bila trenutno najvažniji washingtonski odvjetnik. Sudnicu nije vidjela već petnaest godina, a svaki važni svjetski događaj imao je korijene u tom gradu i nekako utjecao na nju.

Izazov koji je bio pred njom bio je pravi presedan - osigurati izbor nepoznatog kandidata koji se u utрку uključio u posljednjem trenutku i koji, trenutačno, u javnosti ostvaruje 30-postotno prepoznavanje imena i ima dvanaest posto potpore. Ono što njihov kandidat, međutim, ima, za razliku od ostalih čudaka koji samo nakratko ulaze i potom izlaze iz predsjedničke utrke, novac je kojem, čini se, nema granica. Tynerova je u prošlosti primala masne honorare za pomoć pri izboru ili porazu desetaka i desetaka političara i ona je nepokolebljivo vjerovala da će novac uvijek odnijeti pobjedu. Dajte joj novac i ona će osigurati pobjedu ili pobijediti bilo koga.

TIJEKOM PRVOG tjedna postojanja, D-PAC je upravo brujao od neobuzdane energije. Uredi su radili dvadeset četiri sata na dan, a Tyneričini ljudi pripremali se za rad i žestoko se bacali na posao. Oni koji su prikupljali novac sastavili su sveobuhvatan kompjuterski popis 310.000 radnika zaposlenih na području vojne proizvodnje i srodnih djelatnosti, a potom ih obasipali elegantno otisnutim pismima u kojima su molili novac. Najednom drugom popisu nalazila su se imena dvadeset osam tisuća stručnjaka zaposlenih u istim djelatnostima koji su godišnje zarađivali više od 50.000 dolara. Njima je upućen drukčiji propagandni materijal s molbama.

D-PAC-ovi stručnjaci koji su tražili političku potporu utvrdili su kojih pedeset članova Kongresa u svojim izbornim jedinicama imaju najviše zaposlenih u vojnoj industriji. Njih trideset sedam pred sobom je imalo reizbor, zbog čega će sve s njima ići puno lakše. D-PAC će se obratiti najširim slojevima glasača, radnicima u vojnoj industriji i njihovim šefovima i organizirati divovsku telefonsku kampanju za potporu Aaronu Lakeu i dodatnim izdvajanjima za obranu. Šestero senatora iz saveznih država s velikim udjelom u vojnoj proizvodnji u studenom će imati jake protukandidate i Elaine Tyner planirala je objedovati sa svakim od njih.

Neograničena novčana sredstva u Washingtonu ne mogu dugo ostati neopažena. Jedan kongresmen iz Kentuckyja, kojem je to bio prvi mandat, jedan od najniže pozicioniranih od njih četristo trideset pet, očajnički je trebao novac za

kampanju u svojoj državi koju je već, kako se činilo, gubio. Za tog mladića nitko nikada nije ni čuo. Tijekom prve dvije godine nije prozborio ni riječi, a protivnici u rodnom kraju našli su mu vrlo privlačnog konkurenta. Nitko mu nije želio dati novac. Načuvši glasine, uspio je doći do Elaine Tyner i njihov je razgovor potom tekao približno ovako:

"Koliko trebate novca?" pitala je ona. "Stotinu tisuća dolara."

On se lecnuo. Ona nije. "Možete li službeno podržati kandidaturu Aarona Lakea?"

"Za dobru cijenu podržat ću bilo koga. "

"Odlično. Dobit ćete dvije stotine tisuća dolara i mi ćemo vam voditi kampanju."

"Prodano."

S većinom nije išlo tako lako, no D-PAC je u prvih deset dana postojanja uspio kupiti osam službenih potpora. Sve su to bili beznačajni kongresmeni koji su poznavali Lakea iz Kongresa i koji su mu bili skloni. Prema osnovnoj strategiji trebalo ih je okupiti pred kamerama tjedan-dva prije Super-utorka 27. ožujka. Što više, to bolje.

Većina se, međutim, već obećala drugim kandidatima.

Tynerova je žurno obilazila grad, katkada i triput na dan odlazeći na objed s nekom važnom osobom, a sve troškove vrlo je rado pokrивao D-PAC. Cilj joj je bio po gradu razglasiti da je dobila posve novog klijenta, da je pun love i da podupire kandidata koji dosada nije imao osobitih izgleda, ali koji će se ubrzo odvojiti od skupine. U gradu u kojem je i samo pričanje i prepričavanje jedna gospodarska grana, nije imala ni najmanjih poteškoća s prenošenjem poruke.

SUPRUGA FINNA YARBERA u Trumble je stigla nenajavljeno, a to je bio njezin prvi posjet u posljednjih deset mjeseci. Na nogama je imala ofucane kožne sandale, na sebi prljavu traper-suknju, široku bluzu ukrašenu perlama i perjem, te raznovrsno hipijevsko smeće oko vrata, ručnih zglobova i na glavi. Imala je sijedu muški podšišanu kosu, dlake pod pazusima i odavala nepogrješiv dojam o jednoj umornoj, isluženoj ženi, izbjeglici iz šezdesetih, što je zapravo i bila. Finn nije bio nimalo oduševljen kada je doznao da ga u prostoru za posjetitelje čeka supruga.

Zvala se Carmen Topolski-Yocoby. Bilo je to zvučno ime kojim se kao oružjem služila cijeli život. Bila je radikalna feministica, koja je kao odvjetnica radila u Oaklandu, specijaliziravši se za zastupanje lezbijki koje podnose tužbe zbog seksualnog zlostavljanja na poslu. I tako su sve njezine klijentice odreda bile bijesne žene koje su se sporile s bijesnim poslodavcem. Posao je bio gadan.

S Finnom je u braku bila trideset godina - bili su vjenčani ali nisu uvijek živjeli zajedno. On je živio i s drugim ženama; ona s drugim muškarcima. Još na početku braka živjeli su s punom kućom drugih ljudi, a kombinacije su se mijenjale iz tjedna

u tjedan. I ona i on odlazili bi i dolazili. U jednom šestogodišnjem razdoblju živjeli su zajedno u kaotičnoj monogamnoj vezi, iz koje je proisteklo dvoje djece. Ni od jednog ni od drugog djeteta na koncu nije ispalo ništa osobito.

Upoznali su se 1965. na bojnim poljima na Berkelevju. Oboje su prosvjedovali protiv rata i ostalih zala, oboje studenti prava, oboje predani visokim moralnim standardima društvenih promjena. Marljivo su radili na upisivanju glasača. Borili su se za dostojanstvo doseljenih radnika. Uhitili su ih u vrijeme ofenzive Tet. Lancima su se vezali za sekvoje. Borili su se protiv kršćana u školama. Podizali su tužbe u ime kitova. Marširali su ulicama San Francisca u svim paradama, u ime svih mogućih povoda i pitanja.

I puno su pili, oduševljeno se odavali raznim proslavama, svim srcem uživali u kulturi droge; useljavali su se i iseljavali, spavali s kim su stigli i to je bilo u redu jer su sami određivali što je moralno a što ne. Bore se, dovraga, za Meksikance i sekvoje! Pa onda moraju biti dobri ljudi!

A sada su bili samo umorni.

Njoj je bilo neugodno jer joj je suprug, iznimno pametan muškarac koji se nekako slučajno našao u Vrhovnom sudu Kalifornije, sada zatočen u saveznom zatvoru. On je osjećao poprilično olakšanje jer je zatvor na Floridi, a ne u Kaliforniji; inače bi ga ona možda posjećivala i češće. Kaznu je počeo odsluživati u blizini Bakersfielda, ali se uspio nekako prebaciti.

Nisu se dopisivali, nisu telefonirali. Ona je bila u prolazu jer je imala sestru u Miamiju.

"Lijepo si potamnio", reče ona. "Dobro izgledaš."

A ti saheš poput suhe šljive, pomislio je on. Dovraga, kako samo izgleda prastaro i umorno.

"Kako ide?" upita je, premda ga to zapravo nije zanimalo.

"Imam puno posla. Previše radim."

¹² Drugi utorak u ožujku izborne godine, dan kada se predizbori za stranačke kandidate održavaju u velikom broju saveznih država, ponajviše u južnome dijelu SAD-a.

"To je dobro." Dobro je da radi i uzdržava se, što je, s mnogobrojnim prekidima, činila godinama. Pred Finnom je bilo još pet godina. Tek tada moći će ukloniti prašinu iz Trumblea sa svojih kvrgavih golih stopala. Nije imao namjeru vratiti joj se, u planu nije bio ni povratak u Kaliforniju. Preživi li ovo, u što je sumnjao svakodnevno, na slobodi će se naći u dobi od šezdeset pet godina. Sanjao je o tome da će pronaći neku zemlju u kojem porezna uprava i FBI i svi ostali vladini nasilnici koji se skrivaju iza raznoraznih skraćenica nemaju jurisdikciju. Finn je vlastitu vladu mrzio toliko intenzivno da je namjeravao odreći se državljanstva i preuzeti neko

drugo.

"Još uvijek piješ?" upita je. On, dakako, ne pije, premda od jednog čuvara uspije s vremena na vrijeme doći do marice.

"Još sam uvijek trezvena, hvala na pitanju."

Svakoje pitanje bilo zajedljivo, svaki odgovor nesmiljena replika. Posve se iskreno pitao zašto je svratila. A onda je i to doznao.

"Odlučila sam se razvesti", reče mu.

On samo slegne ramenima, kao da želi reći: Čemu se uopće truditi? Umjesto toga rekao je: "To vjerojatno i nije loša zamisao."

"Viđam se s jednom osobom", reče ona.

"Muškarcem ili ženom?" upita on, više iz znatiželje nego nečeg drugog. Više ga ništa ne bi iznenadilo.

"Jednim mlađim muškarcem."

On ponovno slegne ramenima i zamalo reče: Samo naprijed, stara moja. "Nije ti prvi", reče.

"Nemojmo o tome", reče ona.

Finn nije imao ništa protiv. Oduvijek se divio njezinoj neobuzdanoj spolnosti, njezinoj izdržljivosti, no bilo je teško zamisliti da ova starica to čini u nekakvom pravilnom ritmu. "Pokaži mi papire", reče on. "Potpisat ću ih."

"Stići će za tjedan dana. Sve je čisto, budući da sada više i nemamo bogzna što."

Na vrhuncu uspona sudac Yarber i odvjetnica Topolski-Yocoby zajednički su zatražili hipotekarni kredit za kupnju kuće u blizini marine u San Franciscu. Molba je bila valjano oslobođena svakog prizvuka šovinizma, seksizma ili rasizma, čak i dobne diskriminacije. Molba koju je obzirnim riječima napisalo dvoje prestrašenih kalifornijskih odvjetnika u smrtnom strahu od tužbe neke povrijeđene duše, prikazala je jaz između imovine i dugova od gotovo milijun dolara.

Što ne znači da im je milijun dolara nešto značilo, bilo njemu, bilo njoj. Bili su odviše zauzeti borbom protiv interesa drvoprerađivača i bezosjećajnih farmera itd. Štoviše, ponosili su se svojom oskudnom imovinom.

Kako je Kalifornija država zajedničkog vlasništva, to je manje— više značilo podjelu na jednake dijelove. Dokumente o razvodu neće biti teško potpisati, i to iz više razloga.

A postojao je i jedan razlog koji Finn ni u snu ne bi spomenuo. Plan Angola donosi novac, utajen i prljav, nedostupan svim pohlepnim agencijama i državnim službama. Gospođa Carmen posve sigurno za njega nikada neće doznati.

Finn nije znao kako bi to pipci zajedničkog vlasništva mogli doprijeti do tajnog bankovnog računa na Bahamima, no to i nije kanio doznati. Samo neka mu pokaže papire, a on će ih rado potpisati.

Uspjeli su još nekoliko minuta čavrljati o nekadašnjim prijateljima. Razgovor je uistinu trajao kratko jer većine prijatelja više nije bilo među živima. Kada su se pozdravili, ni sjedne ni s druge strane nije bilo tuge, ni kajanja. Brak je propao još davno. Oboje su osjećali samo olakšanje.

Zaželio joj je sreću, čak i bez najobičnijeg zagrljaja, a potom se vratio na atletsku stazu, gdje je svukao sve osim bokserica i sat vremena pješačio na suncu.

10

LUFKIN JE ZAKLJUČIVAO drugi dan boravka u Kairu večerom na terasi jednog restorana na pločniku ulice Shari' el-Corniche, u dijelu grada zvanom Garden City . Polako je pio jaku crnu kavu i promatrao trgovce kako zatvaraju lokale - prodavače sagova, mjedenog posuđa, kožnih torbi i tkanina iz Pakistana. Sve to bilo je namijenjeno turistima. Na manje od deset metara, neki je prastari prodavač sklapao šator i potom napustio mjesto, za sobom ne ostavivši ni traga.

Lufkin se vrlo dobro uklapao u izgled suvremenog Arapina - bijele hlače, lagani sako od kepera, bijeli šešir s rupicama čiji je obod bio navučen vrlo nisko, gotovo preko očiju. Svijet je promatrao ispod tog šešira i kroz sunčane naočale. Lice, i ruke uvijek su mu bili preplanuli, a tamna kosa uvijek vrlo kratka. Besprijekorano je govorio arapski i bez poteškoća se kretao na liniji Beirut-Damask-Kairo.

Imao je sobu u hotelu El-Nil, na obali Nila, šest pretrpanih uličnih blokova dalje, i dok je polako šetao gradom, odjednom mu se pridružio neki visoki mršavi stranac čiji je engleski bio jedva dostatan za sporazumijevanje. Poznavali su se dovoljno dobro da bi jedan u drugoga imali povjerenja, te su nastavili zajedno šetati.

"Držimo da će to biti večeras", reče onaj muškarac, također zakrivenih očiju.

"Nastavi."

"U veleposlanstvu se održava prijem."

"Znam."

"Da. Atmosfera je odlična. Puno ljudi. Bomba će biti u jednom kombiju."

"Kakvom kombiju?"

"Ne znamo."

"Još nešto?"

"Ne", reče, a onda iščezne u masi.

Lufkin je popio Pepsi u baru jednog hotela, sam, i razmišljao da li bi trebao nazvati Teddyja. No s njim se u Langleyju vidio prije četiri dana, a Teddy mu se u međuvremenu nije javio. Ovakve situacije nisu im bile nepoznate. Teddy se neće miješati. Kairo je u današnje vrijeme opasan za došljake sa Zapada i nitko ne može ozbiljnije optužiti CIA-u za to što nije spriječila napad. Svakako će doći do uobičajene halabuke i upiranja prstima, no taj će užas ubrzo utonuti duboko u zakutke pamćenja nacije, a potom biti i zaboravljen. Pred njima je predsjednička kampanja, a svijet se ionako okreće sve brže. Uz tolike napade, terorističke prijetnje i suludo nasilje i u inozemstvu i kod kuće, američki je narod otvrdnuo. Vijesti dvadeset četiri sata na dan, stalne krizne točke, svijet je neprestano na rubu nekakve potencijalne katastrofe. Prekidi programa zbog neočekivanih novosti i javljanja uživo, malo šoka ovdje, malo ondje, i čovjek se ubrzo gubi među svim tim događajima.

Lufkin iziđe iz bara i vrati se u svoju sobu. S prozora na trećem katu vidio se grad koji se protezao unedogled, bez plana i reda građen stoljećima i stoljećima. Krov američkog veleposlanstva nalazio se točno ispred njega, na kojih kilometar i pol.

On otvori džepno izdanje Louisa L'Amoura¹⁰ i uz knjigu stane čekati vatromet.

BIO JE TO VOLVO, dvotonski kombi od poda do stropa ispunjen s više od tisuću tristo kilograma plastičnog eksploziva izrađenog u Rumunjskoj. Na vratima se nalazila vedra reklama jedne poznate mjesne firme za catering, tvrtke koja je često posjećivala većinu zapadnih veleposlanstava. Kombi je bio parkiran pokraj pomoćnog ulaza, u podrumu.

Vozač kombija bio je krupan, srdačan Egipćanin kojeg su muslimani koji su osiguravali zgradu zvali Shake. Shake je dolazio često, dovezio i odvezio sve što je bilo potrebno za društvene prilike u veleposlanstvu. Shake je sada bio mrtav, ležao je na podu svog kombija s metkom u glavi.

Dvadeset minuta nakon deset uvečer bombu je aktivirao daljinski upravljač koji je u ruci držao neki terorist na suprotnoj strani ulice. Čim je pritisnuo traženo puce, skrio se iza nekog automobila, bojeći se podignuti glavu.

Eksplozija je izbila potporne stupove duboko u podrumu, tako da se zgrada veleposlanstva nagnula na stranu. Krhotine su pljuštale u krugu od nekoliko ulica.

¹⁰Pravo ime Louis Dearborn LaMoore (1908. -1988.), vrlo popularan američki pripovjedač, autor više od stotinu Western romana.

Većina obližnjih zdanja pretrpjela je strukturalna oštećenja. Popucali su i prozori unutar kruga od petstotinjak metara.

Kada je došlo do udara, Lufkin je drijemao u naslonjaču. Istog trena poskočio je na noge, izišao na uski balkon i zagledao se u oblak prašine. Krov veleposlanstva više se nije vidio. Već nekoliko minuta kasnije pojavio se plamen i začule se sirene koje su nastavile zavijati u beskraj. On nasloni stolac na ogradu balkona i smjesti se, očekujući da će se ondje zadržati još neko vrijeme. Noćas neće spavati. Šest minuta nakon eksplozije nestalo je struje u Garden Cityju i Kairo je obavila tama u kojoj je jedino svjetlo dopiralo od onog narančastog sjaja američkog veleposlanstva.

Nazvao je Teddyja.

Kada je tehničar, Teddyjev stručnjak za telekomunikacije, uvjerio Lufkina da je veza posve sigurna, začuo se i starčev glas, posve čist, kao da je jedan od njih u New Yorku, a drugi u Bostonu. "Da, ovdje Maynard."

"U Kairu sam, Teddy. Gledam naše veleposlanstvo kako nestaje u dimu."

"Kada se to dogodilo?"

"Prije manje od deset minuta."

"Koliko je stvar velika..."

"To je teško reći. Nalazim se u hotelu, na kojih kilometar i pol od ambasade. Rekao bih da je to bila vrlo jaka eksplozija."

"Nazovi me za sat vremena. Večeras ostajem u uredu."

"Dogovoreno."

TEDDY PREMJEŠTI kolica do računala, pritisne nekoliko tipki i već nekoliko trenutaka kasnije pronađe Aarona Lakea. Kandidat je bio na putu iz Philadelphije u Atlantu, u svom blistavom novom zrakoplovu. Lake je u džepu imao telefon, posve siguran digitalni uređaj tanak poput upaljača.

Teddy utipka još nekoliko brojki, telefon zazvoni, a Teddy, obraćajući se monitoru, reče: "Gospodine Lake, ovdje Teddy Maynard."

A tko bi drugi mogao biti, pomisli Lake. Tim brojem nije se mogao poslužiti nitko drugi.

"Jeste li sami?" upita Teddy.

"Samo trenutak."

Teddy pričekava nekoliko trenutaka, a onda se ponovno pojavi Lakeov glas. "Sada sam u kuhinji", reče Lake.

"Vaš zrakoplov ima i kuhinju?"

"Malu, da. Vrlo lijep zrakoplov, gospodine Maynard."

"Odlično. Čujte, žao mi je što vam smetam, ali imam određene novosti. Prije petnaest minuta došlo je do eksplozije u američkom veleposlanstvu u Kairu."

"Tko je podmetnuo eksploziv?"

"To ne pitajte."

"Ispričavam se."

"Novinari će vas početi opsjedati. Odvojite malo vremena za to, pripremite odgovore. Bit će to trenutak da izrazite zabrinutost za žrtve i njihove Obitelji. Politiku svedite na najmanju moguću mjeru, ali istodobno ostanite i odlučni. Vaši su reklamni spotovi sada proročanski, tako da će se vaše riječi ponavljati još dugo."

"Odmah ću se pripremiti."

"Nazovite me kada stignete u Atlantu."

"Da, hoću."

ČETRDESET MINUTA kasnije Lake je s pratnjom sletio u Atlantu. Novinari su pravodobno obaviješteni o njegovu dolasku, i dok se u Kairu još slijegala prašina, njega je u zračnoj luci već čekala gomila. Još nije bilo snimaka uživo veleposlanstva u Kairu, no neke su agencije već navodile procjenu o "stotinama" poginulih.

U maloj pristanišnoj zgradi za privatne zrakoplove Lake je izišao pred skupinu gladnih novinara, od kojih su neki imali fotoaparate i mikrofone, drugi male diktafone, a treći dobre stare notese. Govorio je vrlo ozbiljnim tonom, bez bilježaka: "U ovom trenutku trebali bismo se moliti za one koji su ranjeni ili izgubili život u ovom otvorenom činu agresije. Naše misli i molitve sada su s njima i njihovim obiteljima, kao i s onima koji rade na spašavanju. Ovim se događajem neću poslužiti u političke svrhe, no reći ću samo da je posve apsurdno da ova zemlja još jednom postaje žrtvom terorista. Kada budem predsjednik, nijedan američki život neće se ugasiti nekažnjeno. Našom novom vojskom poslužit ću se kako bismo pronašli i uništili svaku terorističku skupinu koja vreba nedužne Amerikance. To je sve što imam reći."

I tada se udaljio, ne obazirući se na povike i pitanja iz čopora neumornih njuškala.

Fantastično, pomisli Teddy, koji je događaj izravno pratio u svom bunkeru. Brzo, suosjećajno, a ipak vraški odlučno. Upravo savršeno! Još jednom morao je samome sebi čestitati na odličnom izboru kandidata.

Kada se Lufkin ponovno javio, u Kairu je već bila prošla ponoć. Požari su bili ugašeni, a spasilačke ekipe izvlačile su tijela koliko su brže mogle. Mnogi su ostali zatrpani u ruševinama. On se nalazio ulicu dalje, iza vojne barikade, i pratio događaje zajedno s tisućama okupljenih znatiželjnika. Prizor je bio neopisivo kaotičan, a zrak prepun dima i prašine. Lufkin je u karijeri vidio nekoliko mjesta na kojima je došlo do podmetnutih eksplozija, a ovo je bio jedan od gorih prizora, izvijestio je Teddyja.

Teddy je otišao na suprotni kraj prostorije i natočio još jednu kavu bez kofeina.

Lakeovi spotovi o terorizmu počeli će se emitirati u udarnom večernjem terminu. Samo te večeri njegova će kampanja utrošiti tri milijuna kako bi upravo preplavila Ameriku, od obale do obale, prizorima straha i smaka svijeta. Sutra će povući te reklame i to unaprijed objaviti. Iz poštovanja prema poginulima i njihovim obiteljima, Lakeova će kampanja privremeno prekinuti objavljivati svoja mala proročanstva. I sutra u podne pokrenut će novi krug anketiranja, vrlo, vrlo opsežan.

Krajnje je vrijeme da broj ispitanika koji imaju pozitivno mišljenje o kandidatu Lakeu poraste. Do preliminarnih izbora u Arizoni i Michiganu ostalo je manje od tjedan dana.

Prve snimke iz Kaira prikazivale su nekog izmučenog novinara koji je leđima bio okrenut prema jednoj vojnoj barikadi. Vojnici su ga pratili strogim pogledima, kao da bi ga mogli i ustrijeliti pokušavaju li još jednom prići bliže. Posvuda uokolo zavijale su sirene, bljeskala svjetla. No novinar je znao vrlo malo. Velika bomba eksplodirala je duboko u zgradi veleposlanstva u deset i dvadeset, kada su se prvi gosti spremali za odlazak s prijema; o žrtvama još nema ni određenije predodžbe, no zasigurno će ih biti puno, obećavao je. Vojska je zatvorila cijeli prostor oko veleposlanstva, a za svaki slučaj vlasti su, dobijesa, zatvorile i zračni prostor, tako da neće biti nikakvih snimaka iz helikoptera. Zasada još nitko nije preuzeo odgovornost, no on je za svaki slučaj naveo nazive triju ekstremističkih skupina koje bi se redovito našle na popisu osumnjičenih.

"Mogla bi biti riječ o nekome od njih, ali i o nekom posve drugom", objavio je uslužno. Kako nije bilo moguće snimati pokolj, kamera je bila prisiljena zadržavati se na novinaru, a kako on nije imao što reći, samo je blebetao o tome kako je Bliski istok postao opasan, kao da je to neka iznimno važna vijest, nešto što se upravo dogodilo, pa o tome mora hitno obavijestiti javnost!

Lufkin je nazvao oko osam uvečer po washingtonskom vremenu kako bi Teddyju rekao da nije moguće doći do američkog veleposlanika u Egiptu i kako ima sve više temelja za strah da je negdje pod ruševinama. Tako se barem priča na ulici. Dok je telefonom razgovarao s Lufkinom, Teddy je s isključenim tonom gledao onog novinara; najednom drugom ekranu pojavio se onaj novi Lakeov spot. Prikazivao je ruševine, krvoprolića, tijela, ekstremiste u nekom drugom napadu, a onda je ugodni ali iskreni glas Aarona Lakea obećao osvetu.

Kakav savršeno odabran trenutak, pomisli Teddy.

JEDAN POMOĆNIK probudio je Teddyja u ponoć, donoseći mu limunov čaj i sendvič s povrćem. Kao što je to činio često, drijemao je u kolicima, uz mnoštvo različitih slika na zidu pokrivenom televizijskim ekranima, bez tona. Kada je pomoćnik izišao, pritisnuo je jedno puče i stao slušati.

Sunce je u Kairu već bilo visoko na nebu. Veleposlanika nisu pronašli i sada se pretpostavljalo da je negdje među ruševinama.

Teddy se nije upoznao s veleposlanikom u Egiptu, to je ionako bila neka posve nepoznata osoba, koju su blebetavi novinari sada počeli idolizirati kao velikog Amerikanca. Njegova smrt Teddyja nije osobito mučila, premda će se zbog nje zaoštriti kritike na račun CIA-e. Ta će činjenica napadu pridati i novu težinu, što će, ukupno gledano, pripomoći Aaronu Lakeu.

Dosada je izvučeno šezdeset jedno tijelo. Egipatske vlasti optuživale su Yidala, najvjerojatnijeg počinitelja, jer je njegova mala vojska u posljednjih šesnaest mjeseci podmetnula bombe u tri zapadna veleposlanstva i jer je on otvoreno pozivao na rat protiv Sjedinjenih Država. Prema podacima kojima je CIA trenutačno raspolagala, Yidal je imao trideset terorista i godišnji proračun od oko pet milijuna dolara, gotovo u cijelosti potekao iz Libije i Saudijske Arabije. Međutim, novinarski su izvori govorili o tisuću pripadnika organizacije s neograničenim sredstvima kojima će terorizirati nedužne Amerikance.

Izraelci znaju što Yidal jede za doručak i gdje doručkuje. Mogli su ga ubiti već desetak puta, no on se sa svojim malim ratom zasada držao podalje od njih. Sve dok ubija Amerikance i druge došljake sa Zapada, Izraelcima je zapravo svejedno. Njima može samo koristiti to što Zapad mrzi islamske ekstremiste.

Teddy je jeo polagano, a potom još malo odrijemao. Lufkin ga je nazvao nešto prije podneva u Kairu, objavljujući mu novost da su pronađena tijela veleposlanika i njegove supruge. Broj žrtava dostigao je osamdeset četiri; među njima samo jedanaest osoba nije imalo američko državljanstvo.

Kamere su Aarona Lakea uhvatile ispred jedne tvornice u Marietti, u Georgiji, gdje se rukovao u tami, u vrijeme smjene, a kada su mu novinari postavili pitanje u vezi s događajima u Kairu, rekao je: "Prije šesnaest mjeseci isti ti kriminalci podmetnuli su eksploziv u dva naša veleposlanstva i usmrtili tridesetero Amerikanaca, a mi nismo poduzeli ništa kako bismo ih spriječili u daljnjim aktivnostima. Djeluju nekažnjeno jer nemamo dovoljno odlučnosti da im se suprotstavimo. Kada postanem predsjednikom, objavit ćemo rat tim teroristima i spriječiti daljnja krvoprolića."

Tako odlučne riječi bile su zarazne, a kada se Amerika probudila i doznala strašne novosti iz Kaira, ponuđen joj je i žestok i skladan niz prijetnji i ultimatumata od strane ostalih sedam kandidata. Čak i oni pasivniji među njima sada su se izražavali poput revolveraša.

U IOWI JE PONOVRNO padao snijeg. Bilo je to stalno, ustrajno komešanje pahuljica i vjetra koje se na ulicama i pločnicima pretvaralo u bljuzgavicu. Quince Garbe zbog toga je ponovno osjetio žudnju za morem. Koračajući Main Streetom pokrio je lice, kao da se želi zaštititi, no zapravo samo nije želio ni s kim razgovarati. Nije želio da ga netko vidi kako ponovno juri na poštu.

U pretincu je zatekao pismo. Jedno od onih pisama. Kada ga je ugledao, usta su mu se razjapila, a ruke ukočile. Ležalo je u pretincu zajedno s nekoliko propagandnih pošiljki, nedužno, poput poruke od nekog dugogodišnjeg prijatelja. Osvrnuo se i na jednu i na drugu stranu - kao kradljivac mučen krivnjom - a onda ga brzo izvadio i gurnuo duboko u džep kaputa.

Njegova je supruga bila u bolnici, gdje je bila zauzeta planiranjem dobrotvornog plesa za invalidnu djecu, tako da u kući nije bilo nikoga osim sluškinje koja je dan provodila drijemajući u praonici rublja u podrumu. Nije joj dao povišicu već osam godina. Nije se žurio vozeći se kući, boreći se sa snijegom i nanosima, proklinjući onog prevaranta koji mu se u život uvukao pod krinkom ljubavi, predviđajući sadržaj pisma, zbog čega ga je iz minute u minutu sve više stezalo oko srca.

Kada je ušao u kuću, koliko je mogao bučnije, služavki nije bilo ni traga ni glasa. Uspeo se na kat, u svoju sobu, i zaključao vrata. Ispod madraca je imao pištolj. Odbacivši kaput i rukavice, a potom i sako, na naslonjač, sjeo je na rub kreveta i pomno promotrio omotnicu. Isti onaj papir boje lavande, isti rukopis, sve isto, žig iz Jacksonvillea, star dva dana. On rastrgne rub omotnice i izvadi list papira.

Dragi Quince,

puno Ti hvala za novac. Kako ne bi pomislio da sam bešćutni pokvarenjak, držim da bih te trebao obavijestiti o tome kako sam novac uputio supruzi i djeci. Oni neizmjereno pate. Zbog moga odlaska u zatvor ostali su bez svega. Moja supruga ima kliničku depresiju i ne^A, može raditi. Naše četvero djece prehranjuje se zahvaljujući socijalnoj pomoći i bonovima za hranu.

(S onih stotinu tisuća dolara svakako će se oporaviti, pomisli Quince.)

Žive u vladinu stanu i nemaju pouzdano sredstvo prijevoza. Stoga Ti još jednom zahvaljujem na pomoći. S još 50.000 riješit će se dugovanja i

moći otvoriti pristojan fond uz koji će lakše studirati.

Pravila su ista kao i prošli put; iste upute za prebacivanje novca; ista obećanja o objavljivanju tajne ne dospije li novac na račun ubrzo. Učini to odmah, Quince, a ja se zaklinjem da je ovo posljednje pismo.

Još jednom hvala, Quince.

Pusa, Ricky

On ode do kupaonice i u ormaricu s lijekovima pronađe ženin valij. Uzeo je dvije tablete, no počeo je razmišljati i o tome da ih proguta sve. Osjećao je potrebu za time da se ispruži, ali nije se mogao poslužiti posteljom jer bi se pokrivač naborao, a netko bi tada počeo postavljati pitanja. I tako se ispružio na podu, na izlizanom ali čistom sagu, te stao čekati djelovanje tableta.

Preklinjao je i mučno skupljao, pa čak i pomalo lagao kako bi posudio prvu ratu za Rickyja. Jednostavno nije bilo načina da uzme još 50.000 s osobnog računa na kojem je sada već bilo puno sumnjivih stavki i koji je još uvijek balansirao na rubu insolventnosti. Velika i lijepa kuća bila je pod velikim pritiskom obilne hipoteke koju je držao njegov otac. Njegov je otac potpisivao njegove čekove. Automobili su mu bili veliki i uvozni, no prešli su već milijun kilometara i nisu bogzna koliko vrijedili. A tko bi u Bakersu, u Iowi, još želio kupiti jedanaest godina star Mercedes?

Što ako bi uspio ukrasti malo novca? Kriminalac poznat pod imenom Ricky lijepo bi mu zahvalio i potom zatražio još.

Gotovo je.

Vrijeme je za tablete. Vrijeme je za pištolj.

Iz tih misli trgnuo ga je telefon. I ne razmišljajući, poskočio je na noge i brzo podigao slušalicu. "Molim", progundā.

"Gdje si, dovraga?" Bio je to njegov otac, a ton njegova glasa bio mu je i više nego dobro poznat.

"Ja, ovaj... nije mi dobro", uspije nekako procijediti, gledajući na ručni sat i sada se prisjećajući sastanka u pola jedanaest s jednim vrlo važnim inspektorom iz FDIC-a¹¹.

¹¹ Federal Deposit Insurance Corporation - Savezni zavod za osiguranje pologa.

"Živo mi se fućka za to kako ti je. Gospodin Colthurst iz FDIC-a u mojem uredu čeka već petnaest minuta."

"Povraćam, tata", reče on i ponovno se zgrči na riječ tata. Ima pedeset jednu godinu a još uvijek koristi tu riječ.

"Lažeš. Zašto nisi nazvao i rekao da si bolestan? Gladys mi je rekla da te

nekoliko minuta prije deset vidjela kako ideš prema pošti. Što se, dovraga, događa?"

"Oprosti. Moram otići na zahod. Nazvat ću te kasnije." I potom je spustio slušalicu.

Valij je naišao poput nekakve ugodne maglice i on sada sjedne na rub svog kreveta, zagledan u svijetloljubičaste kvadrate raspoređene po podu. Misli su mu dolazile teško, smetale su im tablete.

Mogao bi sakriti pisma, a onda se ubiti. U oproštajnoj poruci najveći dio krivnje prebacio bi na oca. Smrt mu kao mogućnost i nije izgledala posve neugodno; ne bi se više morao opterećivati brakom, bankom, tatom, ne bi živio u Bakersu, u Iowi, ne bi više pred javnošću skrivao prave sklonosti.

Ali nedostajala bi mu djeca i unučad.

A što ako to čudovište, taj Ricky ne dozna za samoubojstvo i pošalje još jedno pismo, a oni ga pronađu, pa se nekako dozna i prava istina o Quinceu, dugo nakon pokopa?

Sljedeća loša zamisao obuhvaćala je urotu s njegovom tajnicom, ženom u koju prije svega i nema osobito povjerenje. Reći će joj istinu, a onda je zamoliti da napiše pismo Rickyju i obavijesti ga o samoubojstvu Quincea Garbea. Quince i tajnica zajednički bi mogli srediti sve u vezi s lažnim samoubojstvom i pritom se djelomično osvetiti Rickyju.

No radije bi umro nego se povjerio svojoj tajnici.

Treća zamisao na pamet mu je pala postoje valij već počeo djelovati punom snagom i zbog te se pomisli nasmiješio. A zašto ne bi malko pokušao biti iskren? Zašto ne bi napisao pismo Rickyju i objasnio mu kako više nema novca. Ponudio mu još 10.000 i rekao da je to sve. A ako je Ricky tako nakanio uništiti ga, tada on, Quince, neće imati izbora nego potražiti Rickyja. Obavijestit će FBI, omogućiti njima da otkriju pošiljatelja pisama i primatelje novca, pa će obojica doživjeti spektakularan pad.

Polu sata spavao je na podu, a onda pokupio sako, rukavice i kaput. Iz kuće je izašao ne vidjevši se sa sluškinjom. Dok se vozio prema gradu, sav zajapuren od želje da se suoči s istinom, naglas je priznao da je važan samo novac. Njegovu je ocu osamdeset jedna godina. Dionice njihove banke vrijede oko deset milijuna dolara. Jednog dana to će biti njegovo. Pritaji se dok ti se u ruci ne nade novac, a onda živi kako god, dovraga, želiš.

Nemoj zeznuti tu stvar s novcem.

COLEMAN LEE bio je vlasnik restorana s tacoima¹⁶, jednog od niza lokala uz

cestu u rubnome dijelu Garyja, u Indiani, u dijelu grada kojim su sada vladali Meksikanci. Colemanu je bilo četrdeset osam godina, prije više desetljeća proživio je dva gadna razvoda, a, hvala Bogu, nije imao djece. Zbog svih tih tacia bio je debeo i spor, sa ovješnijim trbuhom i debelim obrazima. Coleman nije bio lijep, ali je svakako bio usamljen.

16 Preklopljena punjena tortilla.

Među zaposlenicima je imao uglavnom meksičke mladiće, ilegalne useljenike, koje je redom, prije ili poslije, pokušavao napastovati, ili zvesti, ili kako bi se već ti njegovi nespretni pokušaji mogli nazvati. Iako je u tome rijetko uspijevao, zaposlenici su se ipak često mijenjali. Ni posla nije bilo puno, jer su ljudi govorkali i o Colemanu nisu imali osobito dobro mišljenje. Tko još želi kupovati taco od takvog perverznojaka?

Zakupio je dva mala pretinca na pošti na suprotnome kraju niza lokala - jedan za tvrtku, a jedan za vlastite užitke. Skupljao je pornografski materijal i s pošte ga podizao gotovo svakodnevno. Poštar u njegovoj zgradi bio je vrlo znatiželjan, tako da je neke stvari bilo najbolje držati što dalje od oka javnosti.

Polako je šetao prljavim pločnikom na rubu parkirališta, pokraj diskontnih prodavaonica cipela i kozmetike, pokraj pornografske videoteke u koju su mu zabranili ulaziti, pokraj ureda za socijalnu pomoć, službe koju je u predgrađa doveo neki očajni političar u potrazi za glasovima. Poštanski je ured bio prepun Meksikanaca koji se nisu žurili jer je vani bilo hladno.

Plijen za taj dan bila su dva tvrda pornografska časopisa koja je primio u običnim smeđim omotima, te pismo koje mu je izgledalo nekako poznato. Bila je to četvrtasta žuta omotnica, bez adrese pošiljatelja, sa žigom iz Atlantic Beacha, na Floridi. Ah, da, prisjećao se dok ju je držao u ruci. Mladi Percy na liječenju.

Vrativši se u svoj tijesni ured između kuhinje i spremišta, brzo je prelistao časopise i, ne vidjevši ništa novo, odložio ih na hrpu na kojoj su se već nalazile stotine takvih časopisa. Potom je otvorio Percyjevo pismo. Kao i dva prethodna, bilo je napisano rukom i nas-, lovljeno na Walta, a tim imenom služio se kod primanja svog pornografskog materijala. Walt Lee.

Dragi Walt,

tvoje me posljednje pismo uistinu razveselilo. Pročitao sam ga puno puta. Divno se izražavaš. Kao što sam Ti već rekao, ovdje sam već gotovo godinu i pol, i vrlo sam usamljen. Tvoja pisma čuvam ispod madraca, a kada osjetim istinsku izoliranost, čitam ih iznova i tako

unedogled. Gdje si samo naučio tako pisati? Molim te, pošalji mi još jedno pismo čim uzmogneš.

Uz malo sreće, pustit će me u travnju. Još točno ne znam kamo ću otići, ni što ću raditi. Zapravo poprilično se užasnem kada pomislim da ću samo tako izići odavde, nakon gotovo dvije godine, i da neću imati nikoga s kime bih mogao biti. Nadam se da ćemo do tada održati ovo naše dopisivanje.

Zanimalo bi me, i vjeruj mi da mi je užasno takvo što uopće tražiti, ali kako ionako nemam nikog drugog, i, molim te, ne ustručavaj se odbiti moju molbu, time nećeš nimalo naškoditi našem prijateljstvu, zanima me bi li mi mogao posuditi tisuću dolara? Ovdje u klinici postoji jedna mala prodavaonica knjiga i CD-a u kojoj nam dopuštaju da na kredit kupujemo džepna izdanja i CD-e, a ja sam, eto, ovdje već poprilično dugo, pa se na mojem računu nakupio popriličan dug.

Ako mi možeš posuditi tisuću dolara, bit ću ti silno zahvalan. Ako ne, posve te razumijem.

Hvala na pomoći, Walt. Molim te, piši što prije. Tvoja mi pisma znače sve.

Pusa, Percy

Tisuću dolara? Kakav je to mali ljigavac? Coleman je njušio prijevaru. Poderavši ga na komadiće, on baci pismo u smeće.

"Tisuću dolara", promrmlja sebi u bradu ponovno posežući za časopisima.

ONAJ DRAGULJAR U DALLASU nije se zvao Curtis. To lažno ime funkcioniralo je posve dobro u korespondenciji s Rickyjem, koji je bio na liječenju, a zapravo se zvao Vann Gates.

Gospodin Gates imao je pedeset osam godina i, barem gledano izvana, bio sretno oženjen, otac troje djece i djed dvoje unučadi. On i supruga bili su vlasnici šest prodavaonica nakita na širem području Dallasa, a sve one bile su smještene u velikim robnim kućama. Na papiru su imali dva milijuna dolara i sve to stvorili su sami. Imali su i lijepu novu kuću u Highland Parku, s odvojenim spavaćim sobama od kojih je svaka bila na jednoj strani kuće. Našli bi se u kuhinji na kavi i u dnevnoj sobi uz televizor i unuke.

Gospodin Gates s vremena na vrijeme usudio bi se pokazati svoje prave sklonosti, no uvijek uza silan oprez. Nitko nije imao pojma. Dopisivanje s Rickyjem bilo je njegov prvi pokušaj pronalaženja ljubavi preko oglasa i, barem zasada,

rezultati su ga upravo oduševili. Unajmio je maleni pretinac u poštanskom uredu u blizini jedne od robnih kuća i služio se imenom Curtis V. Cates.

Na omotnici boje lavande bilo je ispisano ime Curtisa Catesa. Dok je sjedio u automobilu i oprezno je otvarao, isprva nije ni slutio da nešto nije u redu. Još jedno lijepo pismo od njegova ljubljenog Rickyja. Grom gaje, međutim, pogodio već s prvim riječima:

Dragi Vann Gates,

zabava je završena, stari moj. Ja nisam Ricky, a ti nisi Curtis. Ja nisam mladi homić koji traži ljubav. A ti, međutim, skrivaš jednu užasnu tajnu koju, uvjeren sam, želiš očuvati i nadalje. Ja ti u tome želim pomoći.

Evo kako ćemo to i ostvariti: prebaci 100.000 dolara u Geneva Trust Bank, u Nassauu, na Bahamima, na broj računa 144-DXN-9593, na ime tvrtke Boomer Realty, Ltd., poziv na broj 392844-22.

To učini odmah! Ovo nije nikakva šala. Riječ je o prijevari i ucjeni, a ti si se lijepo upecao. Ne stigne li novac na račun za deset dana, tvoj oj supruzi, gospođi Glendi Gates, poslat ću maleni paket s kopijama svih pisama, fotografija itd.

Pošalji novac i ja ću jednostavno nestati iz tvog života.

Pusa, Ricky

Nakon nekog vremena Vann je uspio pronaći petlju Dallas 1-635, a ubrzo se našao i na petlji 1-820 koja je vodila oko Fort Wortha. Potom se vratio u Dallas, vozeći brzinom od točno pedeset pet milja na sat* , u desnom traku, ne primjećujući kolonu koja se skupljala iza njega. Da mu je plakanje moglo pomoći, svakako bi se bio dobro isplakao. Ne bi mu smetalo plakati, osobito ne na osami koju mu je pružao Jaguar.

*Opće ograničenje brzine u SAD-u (88,5 km/h).

No bio je odviše bijesan da bi plakao, odviše ogorčen da bi bio povrijeđen. I bio je odviše prestrašen da bi gubio vrijeme žudeći za nekim tko i ne postoji. Treba nešto poduzeti - brzo, odlučno i u tajnosti.

Međutim, na koncu ga je ipak obuzela bol, te je zaustavio automobil uz cestu i ostavio uključen motor. Svi oni divni snovi o Rickyju, oni bezbrojni sati koje je proveo gledajući njegovo zgodno lice s tim blago nakrivljenim osmijehom, čitao njegova pisma - tužna, smiješna, puna očaja, puna nade. Kako je napisanim

riječima uopće bilo moguće prenijeti toliko emocija? Pisma je praktički naučio napamet.

A bio je to tek mladić, tako mlad i pun života, pa ipak usamljen i s potrebom za društvom neke zrele osobe. Onaj Ricky kojeg je zavolio trebao je zagrljaj pun ljubavi starijeg muškarca, a Curtis/Vann već je mjesecima kovao planove. Smišljao je odlazak na izmišljenu izložbu dijamanta u Orlando, dok je njegova supruga kod sestre u El Pasu. Uz puno truda sredio je i pojedinosti i nije ostavio nijedan trag.

Na koncu je, ipak, zaplakao. Jadni Vann plakao je bez stida i nelagode. Nitko ga nije mogao vidjeti; ostali su automobili jurili kraj njega brzinom od stotinu trideset kilometara na sat.

Zarekao se da će se osvetiti, kao i svaki odbačeni ljubavnik. Pronaći će nekako tu zvijer, to čudovište koje se predstavljalo kao Ricky i slomilo mu srce.

Kada su se jecaji počeli stišavati, prisjetio se supruge i Obitelji, a od tih pomisli suze su brže presahnule. Ona bi dobila svih šest prodavaonica i dva milijuna dolara, kao i kuću s odvojenim spavaćim sobama, a njemu bi ostalo samo ismijavanje, prijezir i ogovaranja u gradu koji to toliko voli. Djeca bi se priklonila novcu, a unuci bi još cijeli život slušali što se i kako šapuće o njihovu djedu.

Vrativši se u desni trak, kojim je nastavio voziti brzinom od pedeset pet milja, još je jednom prošao kroz Mesquite, ponovno čitajući pismo dok su veliki šleperi jurili pokraj njega.

Nema koga nazvati, nema nikakvog bankara kojem bi mogao vjerovati i koji bi mu ispitao taj račun na Bahamima, nikakvog odvjetnika kojem bi se mogao obratiti za savjet, nikakvog prijatelja koji bi mogao poslušati tu njegovu jadnu malu priču.

Kako je bila riječ o čovjeku koji je vrlo pomno vodio dvostruki život, novac neće biti nepremostiva prepreka. Njegova je supruga pazila na svaki cent, i kod kuće i na poslu, a upravo zbog toga Vann je još davno ovladao tehnikom skrivanja novca. Stoga je na stranu stavljao dragulje, rubine i bisere, a katkada i male dijamante, i kasnije ih za gotovinu prodavao drugim posrednicima. U njegovu je poslu to bilo uobičajena praksa. Imao je kutije s gotovinom - kutije od cipela uredno posložene u sefu otpornom na požare u jednom mini- skladištu u Planou. Lova za razdoblje nakon razvoda. Lova za novi život, kada će on i Ricky ploviti svijetom i sve utrošiti na jedno beskrajno putovanje.

"Kučkin sin!" reče škrgućući zubima. Tu riječ ponavljao je u beskraj.

Zašto ne bi jednostavno pisao tom prevarantu i rekao mu kako nema novca? Ili mu zaprijetio da će javno razotkriti njegov mali plan iznuđivanja? Zašto mu se ne bi suprotstavio?

Jer taj kučkin sin točno zna što čini. Dobro je ispitao Vanna, doznao njegovo

pravo ime i ime njegove supruge. Zna da Vann ima novca.

Skrenuo je na prilaz svojoj kući i ondje ugledao Glendu kako mete pločnik. "Gdje si bio, dušo?" upita ga ona ugodnim tonom.

"Obavljao sam sitne poslove", reče on uz osmijeh.

"Dugo je potrajalo", reče ona, ne prekidajući posao.

Od toga je osjećao takvu mučninu. Prati njegovo kretanje i mjeri mu vrijeme! Punih trideset godina vrti ga oko malog prsta, dok joj u drugoj ruci kucka štoperica.

Ovlaš ju je poljubio u obraz, iz navike, a potom otišao u podrum gdje je zaključao vrata i ponovno zaplakao. Taje kuća njegov zatvor (uz otplatu kredita od 7.800 dolara na mjesec, svakako je stvarala takav dojam). Ona je čuvarica, kod nje su ključevi tog zatvora. Jedina mogućnost bijega sada je propala, a umjesto nje pojavio se bešćutni ucjenitelj.

OSAMDESET LJESOVA zauzelo je puno mjesta. Bili su besprijekorno poredani, svi pomno pokriveni crveno-bijelo-plavim zastavama, svi jednake dužine i širine. Stigli su pola sata ranije, teretnim zrakoplovom Ratnog zrakoplovstva, a iznijeti su uz veliku pompu, u dostojanstvenoj atmosferi. Gotovo tisuću prijatelja i članova Obitelji sjedilo je na sklopivim stolcima na betonskome podu hangara i u šoku promatralo pravo more zastava koje se prostiralo pred njima. Brojačno su ih premašivala samo medijska njuškala, u karanteni, iza barikada i redova vojnih policajaca.

Čak i za zemlju naviknutu na neuspješne pothvate na vanjskopolitičkom planu, bila je to više nego dojmlija brojka. Osamdesetero Amerikanaca, osmero Britanaca, osmero Nijemaca - Francuza nije bilo jer su oni bojkotirali skupove zapadnih diplomata u Kairu. Zašto je osamdesetero Amerikanaca i nakon dvadeset dva sata još uvijek boravilo u veleposlanstvu? Bilo je to ključno pitanje na koje još nije bilo valjanog odgovora. Velik broj onih koji su donijeli odluke o tome sada je ležao u lijesu. Prema najuvjerljivijoj teoriji koja je kolala Washingtonom, kasnila je opskrba hranom, dok je glazbeni sastav zakasnio još više.

No teroristi su i predobro dokazali da su pripravnici napasti u bilo koje doba, tako da zapravo i nije bilo važno koliko su se dugo veleposlanik i njegova supruga, osoblje, kolege i gosti željeli zabavljati.

Drugo veliko pitanje bilo je zašto se uopće u veleposlanstvu u Kairu okupilo osamdesetero ljudi? State Department još se nije oglasio o tom pitanju.

Nakon nekoliko žalobnih skladbi koje je izveo orkestar Ratnog zrakoplovstva, okupljenima se obratio predsjednik. Glas mu se načas izgubio i uspio je izvući suzudvije, no nakon osam godina takvih predstava, gluma više nije bila uvjerljiva. Već je nebrojeno puta obećao osvetu, tako da se sada više bavio utjehom, žrtvom i obećanjem o boljem životu na drugom svijetu.

Državna je tajnica pročitala imena poginulih. Bilo je to jedno morbidno nabranje čiji je cilj bio izraziti svu težinu trenutka. Jecaji su se pojačali. A onda je uslijedilo još glazbe. Najduži govor održao je potpredsjednik, koji se upravo vratio iz kampanje i bio prepun novootkrivene predanosti iskorjenjivanju terorizma s lica zemlje. Premda nikada u životu nije odjenuo vojnu odoru, činilo se da ga progoni želja za time da što prije počne bacati granate.

Lake ih je sve nagnao u mahnit trk.

LAKE JE TU TUROBNU svečanost gledao tijekom leta od Tuscona do Detroita, kamo je kasnio na još jedan niz intervjua. S njim je u zrakoplovu bio i šef njegovih anketara, tek angažirani čarobnjak koji je sada stalno putovao s njim. Dok su Lake i

njegovo osoblje gledali vijesti, on je grozničavo radio za malim konferencijskim stolom na kojem je imao dva laptopa, tri telefona i hrpu kompjuterskih ispisa koju ne bi bilo u stanju probaviti ni desetero ljudi.

Do predizbora u Arizoni i Michiganu ostala su još tri dana, a Lakeova je popularnost rasla, osobito u njegovoj državi, gdje je sada već vodio mrtvu utrku s višemjesečnim favoritom, guvernerom Indiane Tarryjem. U Michiganu je Lake bio deset postotaka iza njega, no ljudi su ga slušali. Onaj fijasko u Kairu fantastično je radio u njegovu korist.

Guverner Tarry odjednom je očajnički pokušavao doći do što više novca. Aaron Lake nije imao takvih muka. Novac je prijecao brže nego što ga je mogao trošiti.

Kada je potpredsjednik napokon završio, Lake se udaljio od televizora i vratio u svoj kožni okretni naslonjač te uzeo novine. Netko od osoblja donio mu je kavu, koju je polagano pio dok je promatrao nepregledne ravnice Kansasa na kojih dvanaest-trinaest kilometara ispod njih. Netko drugi predao mu je poruku - u njoj je stajalo da se kandidat nekome mora hitno javiti telefonom. Lake pogleda oko sebe i u zrakoplovu izbroji trinaestero ljudi. U tu brojku nisu ulazili i piloti.

Kao povučenom čovjeku kojem je još uvijek nedostajala pokojna supruga, Lakeu nije bilo lako prilagoditi se potpunom nedostatku privatnosti. Posvuda je išao sa skupinom ljudi, svaki polusatni termin bio je rezerviran za nekoga ili nešto, svaki postupak koordinirao je odbor, prije svakog intervju-a čitao bi ispisane pretpostavke o pitanjima i prijedloge odgovora. Svake noći ostao bi sam na šest sati u hotelskoj sobi, i neka ga odnese vrag ako pripadnici Tajne službe ne bi spavali i na podu uz njega kada bi im to dopustio. Zbog premorenosti, spavao je kao dijete. Jedine istinske trenutke mira kada je mogao razmišljati doživljavao je u kupaonici, bilo pod tušem ili na nužniku.

No nije se zavaravao. On, Aaron Lake, od povučenog kongresmena iz Arizone postao je preko noći glavnom senzacijom. Odlučno juri naprijed dok ostali posustaju. Prema njemu se usmjerio krupan novac. Novinari ga slijede poput pasa tragača. Njegove se riječi citiraju. Ima vrlo moćne prijatelje, a kako su svi djelići dolazili na svoje mjesto, činilo se da je nominacija za predsjedničkog kandidata stranke vrlo izgledna. Prije samo mjesec dana o takvim stvarima nije ni sanjao.

Lake je uživao u tom trenutku. Cijela je kampanja jedna sveopća ludnica, no moći će nadzirati tempo samog posla. Reagan je bio predsjednik koji je radio od devet do pet i bio neusporedivo učinkovitiji od Čartera, nezasićenog radoholičara. Samo ući u Bijelu kuću, ponavljao je samome sebi unedogled, otrpi te budale, izdrži predizbore, podnesi sve uz osmijeh i šalu i jednog dana, ubrzo, sjedit ćeš u Ovalnom uredu, sam, a svijet će ti biti pod nogama.

I tada će ponovno imati vremena samo za sebe.

TEDDY JE S YORKOM sjedio u svom bunkeru i gledao prijenos uživo iz baze Ratnog zrakoplovstva Andrews. U teškim situacijama više je volio biti s Yorkom. Optužbe su bile nemilosrdne. Svi su tražili žrtvenog jarca, a mnogi idioti koji su jurili za kamerama okrivljavali su CIA-u, jer se nju uvijek okrivljuje.

Kada bi samo znali...

Onda je konačno ispričao Yorku za Lufkinova upozorenja, a York ga je posve shvatio. Nažalost, nisu se prvi put našli u takvoj situaciji. Kada čuvaš svijet, gubiš puno policajaca i Teddy i York zajedno su doživjeli puno tužnih trenutaka gledajući ljesove prekrivene zastavama kako izlaze iz velikih transportnih zrakoplova C-130, kao dokaz još jednog debakla u inozemstvu. Lakeova kampanja bit će posljednji Teddyjev pokušaj spašavanja američkih života.

Neuspjeh se, međutim, doimao malo vjerojatnim. D-PAC je za dva tjedna prikupio više od dvadeset milijuna dolara i upravo je raspoređivao novac Washingtonom. Dvadeset jedan kongresmen pri- dobiven je za potporu Lakeu, uz ukupne troškove od šest milijuna. No najveći dobitak dosada bio je senator Britt, bivši kandidat, otac onog dječaka u Tajlandu. Kada je napustio utrku za Bijelu kuću, dugovao je četiri milijuna, a valjanog plana za pokrivanje manjka u to vrijeme nije imao. Novac najčešće ne ide za onima koji spakiraju stvari i vrate se kući. Elaine Tyner, odvjetnica na čelu D-PAC-a, sastala se sa senatorom Brittom. Dogovor je uspjela postići za manje od sata. D-PAC će otplatiti sva dugovanja njegove kampanje, u razdoblju od tri godine, a on će bučno poduprijeti Aarona Lakea.

"Jesmo li imali procjenu potencijalnog broja žrtava?" upita York.

Nakon nekoliko trenutaka Teddy reče: "Nismo".

U njihovim razgovorima nikada nije bilo žurbe.

"Zašto toliko?"

"Puno pića. To je uobičajena pojava u arapskim zemljama. Drukčija kultura, život je dosadan, tako da naši diplomati, kada priređuju zabavu, prirede nešto gala. Velik broj poginulih bio je poprilično pijan."

Proteklo je još nekoliko minuta. "Gdje je Yidal?" upita York.

"Trenutačno je u Iraku. Jučer je bio u Tunisu."

"Uistinu bismo ga trebali srediti."

"I hoćemo, dogodine. Bit će to velik trenutak za predsjednika Lakea."

DVANAESTORICA OD ŠESNAESTORICE kongresmena koji su poduprli Lakea nosili su plavu košulju, što nikako nije promaknulo Elaine Tyner. Ona je pazila na takve stvari. Kada se washingtonski političar približi kameri, po svoj će prilici na sebi imati najbolju plavu pamučnu košulju. Ostala četvorica nosili su bijele košulje.

Rasporedila ih je pred novinarima okupljenima u velikoj dvorani hotela Willard. Najstariji zastupnik, kongresmen Thurman s Floride, skup je otvorio

poželjevši dobrodošlicu novinarima koji su stigli zbog tog vrlo važnog povoda. Služeći se pripremljenim bilješkama, iznio je svoje stavove o trenutačnoj situaciji u svijetu, prokomentirao događaje u Kairu, Kini i Rusiji i rekao kako je svijet neusporedivo opasniji nego što izgleda. Potom je izdeklamirao uobičajene statističke podatke o smanjenoj vojnoj moći. A nakon toga razvezao je poduži monolog o svom bliskom prijatelju Aaronu Lakeu, čovjeku s kojim je u Kongresu već deset godina i kojeg poznaje bolje od većine ostalih kolega. Lake je čovjek s porukom, s porukom koju baš ne bismo rado slušali, ali ipak važnom porukom.

Thurman se odvojio od skupine sljedbenika guvernera Tarryja, i premda je to učinio nevoljko, uz poprilično snažan osjećaj izdaje, nakon bolnih intimnih promišljanja postao je uvjeren da je Aaron Lake zemlji potreban zbog sigurnosti. Činjenica koju je Thurman prešutio, međutim, govorila je da Lake postaje vrlo popularan u izbornom okrugu Tampa-St. Pete.

Mikrofon je potom pripao nekom kongresmenu iz Kalifornije. Nije rekao ništa novo, ali je ipak pričao punih deset minuta. U njegovu okrugu, sjeverno od San Diega, živi četrdeset pet tisuća zaposlenih u područjima vojne i zrakoplovne industrije, a svi oni, činilo se, ili su mu pisali ili ga nazvali. Njega nije bilo teško pridobiti; pritisak od kuće plus 250.000 od gospođe Tyner i D-PAC-a i on je bio spreman postupiti po nalogima.

Kada su novinari počeli postavljati pitanja, njih šesnaestorica zbili su redove, svi željni odgovoriti i nešto reći, svi u strahu da se njihovo lice možda nekako neće naći na slici.

Premda u njoj nije bilo predsjednika nijednog odbora, skupina je ipak bila vrlo dojmljiva. Njezini članovi uspjeli su prenijeti dojam da je Aaron Lake legitiman kandidat, čovjek kojeg poznaju i u kojeg imaju povjerenja. Čovjek koji je potreban ovoj zemlji. Čovjek koji može biti izabran.

Cijeli je događaj bio dobro pripremljen i dobro medijski pokriven, tako da se odmah pojavio u svim vijestima. Elaine Tyner će sutradan izvesti još petoricu, a onda senatora Britta sačuvati za dan uoči Super-utorka.

PISMO KOJE JE NED sada držao u pretincu ispred suvozačeva sjedala poslao mu je Percy, onaj mladi Percy na liječenju koji poštu prima na adresu Laurel Ridge, p.p. 4585, Atlantic Beach, Florida, 32233.

Ned se nalazio u Atlantic Beachu, ondje je boravio već dva dana, s tim pismom i čvrstom nakanom da pronađe mladog Percyja, jer je njušio prijevaru. Ionako nije imao pametnijeg posla. Bio je u mirovini, s hrpom novca, bez prave Obitelji, a usto, u Cincinnatiju je padao snijeg. Unajmio je sobu u Sea Turtle Innu, na obali, a noću je obilazio barove uz Atlantic Boulevard. Otkrio je dva odlična restorana, mala napućena mjesta s mnoštvom zgodnih djevojaka i mladića. Otkrio je Pete's Bar and

Grill samo ulicu dalje, i posljednje dvije noći odande je teturao pijan, prepun hladnog točenog piva. Restoran Sea Turtle nalazio se odmah iza ugla.

Tijekom dana Ned je motrio poštanski ured, suvremeno vladino zadnje od opeke i stakla u First Streetu, ulici usporednoj s obalom. Mali pretinac bez prozorčića, na pola visine od poda, broj 4585, nalazio se na zidu među još osamdeset takvih odjeljaka, u području umjerenog prometa. Ned je pomno pregledao pretinac, pokušao ga otvoriti ključevima i žicom, a jednom se čak i raspitao na šalteru informacija. Poštanski službenici nisu pokazali nimalo volje da mu pomognu. Prije nego što je otišao, nakon prvog dana motrenja, za donji dio vrata pretinca učvrstio je pet centimetara tankog crnog konca. Neprimjetan na prvi pogled, Ned će po njemu znati je li tko provjeravao poštu.

U pretincu se nalazilo njegovo pismo, u jarkocrvenoj omotnici, pismo koje je tri dana ranije poslao iz Cincinnatija, a onda odjurio na jug. U njemu je Percyju poslao ček na tisuću dolara, novac koji je mladiću trebao za komplet pribora za slikanje. U jednom ranijem pismu, Ned je otkrio da je nekoć bio vlasnik galerije suvremene umjetnosti u Greenwich Villageu. Bila je to laž, nikada nije bio vlasnik nečeg sličnog, no i on je sumnjao u svaku Percyjevu riječ.

Ned je sumnjao još od samog početka. Prije nego što je odgovorio na oglas, pokušao je provjeriti Laurel Ridge, skupu ustanovu za detoksikaciju u kojoj se navodno nalazio Percy. Postojao je broj telefona, privatni broj koji nije uspio izvući iz službe informacija. Podataka o ulici i kućnom broju nije bilo nigdje. Percy mu je još u prvom pismu objasnio da se sve drži u strogoj tajnosti jer su mnogi pacijenti vrlo poznati i moćni ljudi iz velikih korporacija i visoki vladini dužnosnici, koji su odreda, na ovaj ili onaj način, podlegli djelovanju kemijskih sredstava. To je izgledalo dobro. Mali se dobro izražava.

I ima vrlo zgodno lice. To je i bio razlog zbog kojeg se Ned s njim nastavio dopisivati. Fotografiji se divio svakodnevno.

Traženje novca zateklo ga je i iznenadilo, a kako se ionako dosađivao, odlučio je odvesti se u Jacksonville.

Sa svog mjesta na parkiralištu, utonuo duboko iza upravljača, leđima okrenut First Streetu, imao je pregled nad zidom s pretincima i poštanskim službenicima koji su dolazili i odlazili. Bila je to taktika bez većih izgleda, ali, dovraga, što sada... Služio se malenim sklopivim dalekozorom, a s vremena na vrijeme privukao bi pogled nekog prolaznika. Nakon dva dana stvar je postala vrlo monotona, no kako je vrijeme prolazilo, postajao je sve uvjereniji da će netko podignuti njegovo pismo. Netko svakako provjerava pretinac najmanje jednom u tri dana. Klinika za oporavak s mnoštvom pacijenata morala bi primati puno pošte, zar ne? Ili je to jednostavno paravan za prevaranta koji svraća jednom na tjedan kako bi pregledao zamke?

Varalica se pojavio kasno poslije podne trećeg dana. Svoju je *Buhu* parkirao pokraj Neda, a onda polako odšetao do pošte. Na sebi je imao izgužvane hlače od

kepera, bijelu košulju, slamnati šešir i leptir-kravatu. Općenito je imao neuredan izgled tobožnjeg boema s obale.

Trevor se s užitkom prepustio dugoj podnevnoj stanci kod Petea, a potom je svoj tekući objed prespavao za stolom, cijeli sat, i sada se upravo počeo buditi, obavljati sitne poslove. Uvukao je ključ u bravu na vratima pretinca 4585 i izvadio pregršt pošte, ponajviše reklama, koje je odbacio dok je na izlasku iz zgrade pregledavao pošiljke.

Ned je pomno pratio svaki njegov pokret. Nakon tri dana naporne dosade, bio je oduševljen time što se motrenje konačno isplatilo. Krenuo je za *Bubom*, a kada se vozilo zaustavilo, a vozač ušao u mali, neugledni odvjetnički ured, Ned se odvezao dalje, češkajući se po sljepoočnici, naglas ponavljajući: "Odvjetnik?"

Nastavio je autocestom Al A, uz obalu, udaljavajući se od Jack-sonvillea, prema jugu, kroz Vilano Beach i tako na koncu stigao do Holiday Inn nadomak Port Orangea. Najprije je otišao do bara, a tek potom u sobu.

To nije bila prva prijevara s kojom je oćijukao. Zapravo, bila je druga. I onu prvu nanjušio je prije nego što je pretrpio veću štetu. Uz treći martini zakleo se da će ovo biti i posljednja takva situacija.

DAN PRIJE PREDIZBORA u Arizoni i Michiganu Lakeov je stožer otvorio divovsku medijsku kampanju i krenuo u pohod kakav na području predsjedničke politike u američkim sredstvima javnog priopćavanja još nije viđen. Punih osamnaest sati te su dvije države bombardirali nizovima raznovrsnih oglasa i spotova. Neki su od njih trajali po petnaest sekundi, to su bili oni mali i zgodni spotovi u kojima se uglavnom vidjelo samo njegovo skladno lice i čula obećanja o odlučnom vođenju zemlje i sigurnijem svijetu. Drugi su bili pravi jednominutni dokumentarci o opasnostima posthladnoratovskog razdoblja. Treći su bili maćistički, posve otvoreni, grubi zavjeti teroristima svijeta f ubijate li ljude samo zato što su Amerikanci, platit ćete vrlo visoku cijenu. Kairo je još uvijek bio svjež u sjećanju i uvjeravanja su pogodila željeni

cilj.

Spotovi su bili odvažni, a pripremili su ih vrhunski profesionalci. Jedina je negativna strana bila prezasićenje. No Lake je bio odviše svjež na političkoj sceni da bi nekome dosadio, barem zasada. Njegova je kampanja na televiziju u dvjema državama utrošila deset milijuna, što je bio upravo nevjerojatan iznos.

Tempo su usporili za trajanja glasanja u utorak, 22. veljače, a kada su se glasačka mjesta zatvorila, izlazne ankete predviđale su Lakeovu pobjedu u njegovoj saveznoj državi i drugo mjesto, vrlo blizu glavnog protukandidata, u Michiganu. Naposljetku, guverner Tarry ipak je iz Indiane, još jedne države Srednjeg zapada, a u prethodna tri mjeseca u Michiganu je ukupno proveo više tjedana.

Bilo je očito da ondje ipak nije uložio dovoljno vremena. Glasači u Arizoni odlučili su se za svog zemljaka, a onima u Michiganu novi se tip također dopao. Lake je kod kuće dobio šezdeset posto, a u Michiganu pedeset pet. Guverner Tarry ondje je dobio jadnih trideset jedan posto. Ostalo su podijelili kandidati bez izgleda.

Bio je to katastrofalan poraz guvernera Tarryja, samo dva tjedna prije velikog Super-utorka i tri tjedna prije Malog utorka.

LAKE JE PREBROJAVANJE glasova pratio u zrakoplovu, na putu iz Phoenixa, gdje je glasao za sebe. Na sat vremena od Washingtona CNN ga je proglasio neočekivanim pobjednikom u Michiganu, a članovi njegova osoblja otvorili su pjenušac. Uživao je u tom trenutku, samome sebi dopustio čak dvije čaše.

Lakeu nisu promaknule činjenice iz povijesti. Nitko još nikada nije tako kasno počeo i tako brzo stigao tako daleko. U polumračnoj kabini gledali su analitičare na četiri ekrana, a svi stručnjaci u superlativima su govorili o Lakeu i tome što je postigao. Guverner Tarry bio je ljubazan u izjavama, ali i zabrinut zbog silnih količina novca koje je utrošio njegov dotada nepoznati suparnik.

Lake je uljudno popričao s malenom skupinom novinara koji su ga dočekali u zrakoplovnoj luci Reagan National Airport, a potom se, ponovno jednim crnim Suburbanom, odvezao u nacionalno sjedište svoje kampanje gdje je zahvalio odlično plaćenom osoblju i rekao im neka odu kući i malko odspavaju.

Bila je već gotovo ponoć kada se vratio u Georgetown, u svoju lijepu kućicu u 34. ulici, u blizini avenije Wisconsin. Dvojica agenata Tajne službe izišli su iz automobila iza Lakea, a još dvojica čekali su ga na stubama pred ulazom. On je odlučno odbio službeni zahtjev prema kojem su se dvojica čuvara trebali nalaziti u njegovoj kući.

"Ne želim vas vidjeti da bez prestanka vrebate oko kuće", rekao je grubim tonom na ulaznim vratima. Nikako mu se nije sviđala njihova nazočnost, nije znao ni kako se zovu, i bilo mu je svejedno kakav će na njih ostaviti dojam. Što se njega tiče, oni nemaju imena. To su jednostavno "oni", uz maksimalan prijezir.

Našavši se unutra i zaključavši vrata, otišao je na kat, u spavaću sobu i preodjenuo se. Isključio je svjetla, kao da je zaspao, pričekao još petnaest minuta, a onda se polako stubama spustio u dnevnu sobu kako bi utvrdio gleda li tko unutra. Zatim se spustio još jednim stubama do malenog podruma. Popeo se do prozora, provukao kroz otvor i izišao u hladnu noć u blizini svoje male terase. Zastao je osluškujući, a kako nije čuo ništa, otvorio je drvena vrata u ogradi i pojurio između dviju kuća iza njegove. Tako je izišao na 35. ulicu, sam, u tami, odjenut poput svakog joggera, s kapom navučenom gotovo na oči. Tri minute kasnije već je bio u ulici M, među gomilom prolaznika. Ondje je pronašao taksi i izgubio se u noći.

TEDDY MAYNARD na počinak je otišao razmjerno zadovoljan prvim dvjema pobjedama svog kandidata, no probudila ga je novost: nešto nije kako valja. Kada je kolicima, deset minuta nakon šest ujutro, ušao u bunker, bio je više prestrašen nego ljutit, premda su mu emocije u posljednjih sat vremena prešle cijeli spektar. York ga je čekao u društvu jednog nadzornika po imenu Deville, sićušnog nervoznog čovjeka koji je dotada, bilo je to očito, satima i satima bio zauzet prisluškivanjem.

"Da čujemo", zareži Teddy, i dalje u pokretu, u potrazi za kavom.

Priču je iznio Deville. "Noćas u nula-nula-dva pozdravio se s pripadnicima Tajne službe i ušao u kuću. U nula-sedamnaest izišao je kroz jedan mali prozor na podrumu. Mi, dakako, imamo uređaje na svim vratima i prozorima. Unajmili smo kuću na suprotnoj strani ulice, a ionako smo budno pazili. Šest dana ga nije bilo kod kuće." Deville odmahne nekakvom malom tabletom, veličine aspirina. "Ovo je mali uređaj koji nazivamo T-Dec. Nalazi se u potplatima svih njegovih cipela, pa čak i teniska u kojima trči. Zahvaljujući njima, ako nije bos, znamo gdje se nalazi. Čim stopalo pritisne potplat, ovaj uređaj emitira signal koji se širi dvije stotine metara ukруг, bez predajnika. Kada dođe do popuštanja pritiska, nastavlja davati signal još petnaest minuta. Pojurili smo i uhvatili ga u ulici M. Na sebi je imao trenirku i kapu navučenu na oči. Imali smo dva automobila u blizini kada je uskočio u taksi. Slijedili smo ga do Chevy Chasea, do jednog trgovačkog centra u tom predgrađu. I dok je taksi čekao, on je odjurio u neki lokal koji se zove MailBox America¹¹, to je jedno od onih novih mjesta na kojima možete slati i primiti poštu bez posredovanja državnog poštanskog sustava. Neki su uredi, poput tog mjesta, za podizanje pošte otvoreni dvadeset četiri sata na dan. Unutra se zadržao manje od minute, tek toliko da ključem otvori svoj pretinac, izvadi nekoliko omotnica, sve to baci u smeće i vrati se u taksi. Jedan od naših automobila slijedio ga je do ulice M, gdje je izišao i potom se ponovno uvukao u kuću. Drugi je automobil ostao kod onih pretinaca. Pregledali smo kantu za smeće neposredno iza ulaznih vrata i pronašli šest omotnica s reklamama, koje su očito bile njegove. Adresa glasi: Al Konyers, pp. 455, Mailbox America, 39380 Western Avenue, Chevy Chase."

¹¹"Mailbox" - poštanski pretinac.

"Znači, nije pronašao to što je tražio?" upita Teddy.

"Čini se da je bacio sve što je izvadio iz pretinca. Imamo i video-zapis."

U tom trenutku sa stropa se spustio monitor, a svjetla su se prigušila. Snimka načinjena videokamerom zumiranjem se preko parkirališta približila taksiju, prošla pokraj njega i usredotočila se na lik Aarona Lakea u širokoj trenirci, kako iza ugla nestaje u prostoru Mailbox America. Već nekoliko sekundi kasnije ponovno se pojavio na ekranu. Pregledavao je pisma i papire koje je držao u desnoj ruci. Načas se zaustavio na vratima i potom sve bacio u visoku kantu za smeće.

"Što je, dovraga, tražio?" promumlja Teddy sebi u bradu.

Lake je zatim izišao iz zgrade i brzo ušao u taksi. Snimka se zaustavila; svjetla su se pojačala.

Deville nastavi priču. "Uvjereni smo da srna u kanti pronašli upravo njegovu poštu. Ondje smo se našli nekoliko sekundi nakon njega, a dok smo čekali u taj ured nije ušao nitko drugi. Bilo je dvanaest pedeset osam. Sat vremena kasnije ponovno smo ušli onamo i uzeli otisak brave na pretincu broj 455, tako da ćemo ga moći otvoriti kad god zaželimo."

"Provjeravajte ga svakodnevno", reče Teddy. "Popišite svaku pošiljku. Ostavite smeće, no kada nešto stigne, o tome me svakako obavijestite."

"Dogovoreno. Gospodin Lake u podrum je kroz onaj prozorčić ušao ujedan dvadeset dva i ostatak noći proveo kod kuće. Ondje je i sada."

"To je sve", reče Teddy i Deville iziđe iz sobe.

Protekla je još minuta bez riječi. Teddy je miješao kavu. "Koliko ima adresa?"

York je znao da se sprema to pitanje. On sada načas pogleda bilješke. "Većinu osobne pošte dobiva na kućnu adresu u Georgetownu. Ima najmanje dvije adrese u Kongresu, jednu u uredu, a drugu pri Odboru za oružane snage. U Arizoni ima tri ureda. Dakle, koliko znamo, šest."

"Zašto bi mu onda trebala i sedma?"

"Ne znam razlog ali ne može biti čist. Čovjek koji nema što skrivati ne služi se lažnim imenom ni tajnom adresom."

"Kada je unajmio taj pretinac?"

"Još uvijek radimo na tome."

"Možda ga je unajmio postoje odlučio kandidirati se. CIA razmišlja umjesto njega, pa možda misli i da pratimo sve što čini. I čini mu se da bi mu moglo zatrebati malo privatnosti. Stoga uzima pretinac. Možda je riječ o nekoj ženi koja nam je nekako promaknula. Možda voli pornografske časopise ili kasete, nešto što se prima poštom."

Nakon poduže stanke York reče: "Moguće. A što ako je pretinac unajmio još prije više mjeseci, davno prije stupanja u predsjedničku utrku?"

"U tom slučaju od nas nešto skriva. Skriva nešto od svijeta i taje tajna uistinu

strašna."

Nakon toga još su neko vrijeme u tišini razmišljali o tome koliko je Lakeova tajna užasna, ni jedan ni drugi ne želeći iznositi daljnje pretpostavke. Odlučili su pojačati nadzor i pretinac provjeravati dvaput na dan. Lake će za nekoliko sati otputovati iz grada, na bitke u sljedećim preliminarnim izborima, a pretinac će tako biti samo njihov.

Osim ako ga još netko ne obilazi u njegovo ime.

AARON LAKE BIO JE čovjek dana u Washingtonu. Iz svog ureda u Kongresu ljubazno je davao intervjuje jutarnjim televizijskim programima. Primaio je senatore i druge članove Kongresa, kako prijatelje tako i nekadašnje neprijatelje, a svi su mu donosili radosne novosti i čestitke. Objedovao je s osobljem iz izbornog stožera, a nakon toga uslijedili su dugotrajni sastanci na kojima su se bavili daljnjom strategijom. Nakon kratkog objeda s Elaine Tavlror, koja mu je donijela divne novosti o hrpama svježeg novca u D-PAC-u, zrakoplovom je otputovao u Syracuse kako bi isplanirao pripreme za preliminarne izbore u New Yorku.

Dočekalo ga je veliko mnoštvo. Sada je, naposljetku, ipak favorit.

MAMURLUCI SU BIVALI sve češći, a kada je otvorio oči, pripremajući se za novi dan, Trevor sam sebi reče da se jednostavno mora srediti. Ne možeš svake noći visjeti kod Petea, sa studenticama piti jeftino pivo iz boce i gledati beznačajne košarkaške utakmice samo zato što si na njih uložio tisuću dolara. Sinoć je gledao Logan State kako igra s nekim, s nekom momčadi u zelenim dresovima. Kome je, dovraga, stalo do Logan Statea?

Joeru Royu Spiceru, eto kome. Spicer je na njih uložio 500 dolara, Trevor je dodao svojih tisuću, a Logan je u njihovo ime donio dobitak. U posljednjih tjedan dana, Spicer je pogodio deset pobjednika u dvanaest utakmica. Zaradio je 3.000 u gotovini, a Trevor, koji se sretno držao njegova izbora, profitirao je za 5.500 dolara. Pokazalo se da mu je klađenje neusporedivo unosnije od odvjetničkog posla. A ustojnu pobjednike odabire netko drugi!

Otišao je u kupaonicu i umio se ne pogledavši se u zrcalo. Nužnik je još uvijek bio začepljen od prethodnog dana, a dok je tako tumarao svojom neurednom kućicom i tražio gumeni otčepeljivač, zazvonio je telefon. Zvala ga je supruga iz nekadašnjeg života, žena koju mrzi i koja mrzi njega. Čim je začuo njezin glas, znao je da joj je potreban novac. Bijesno ju je odbio i ušao pod tuš.

Situacija se dodatno pogoršala u uredu. Bračni par koji se odlučio za razvod došao je, svatko u svome automobilu, kako bi dovršili pregovore o podjeli imovine. Imovina oko koje su se prepirali nije zanimala nikog drugog - lonci, tave, toster - no kako nisu imali ništa, morali su se svađati oko nečega. Svađe su najgadnije kada su ulozi mali.

Njihov je odvjetnik kasnio sat vremena, a oni su za to vrijeme bubrili i kuhali dok ih Jan nije na koncu razdvojila. Supruga je sjedila u Trevorovu uredu kada je on teturavim korakom ušao na stražnja vrata.

"Gdje ste, dovraga, bili?" upitala je, dovoljno glasno da je čuje i suprug koji je sjedio u prednjoj sobi. Odmah je dojurio hodnikom, prošavši pokraj Jan, koja nije pošla za njim, i uletio u Trevorov maleni ured.

"Čekamo vas sat vremena!" reče ljutito.

"Zavežite, oboje!" poviče Trevor, a Jan iziđe iz kuće. Njegovi su klijenti ostali zatečeni takvim glasom.

"Sjednite!" poviče ponovno, a oni se spuste na jedine prazne stolce. "Plaćate pet stotina dolara za jedan ušljivi razvod i odmah mislite da je sve ovdje vaše!"

Uočivši njegove crvene oči i zajapureno lice, zaključili su da je bolje s njim se ne igrati. Telefon je počeo zvoniti, no nitko se nije javljao. Ponovno ga je obuzela mučnina i Trevor izjuri iz ureda i uleti u kupaonicu na suprotnoj strani hodnika,

gdje je povraćao, koliko je tiše mogao. Ni ovdje nije mogao isprati školjku, jer je metalni lančić koji je povukao samo bezopasno zazveckao u praznom kotliću.

Telefon je i dalje zvonio. On otetura hodnikom kako bi otpustio Jan, a kada je nije uspio pronaći, i sam je izišao na ulicu. Otišao je do obale, svukao cipele i čarape, te uronio stopala u svježu slanu vodu.

DVA SATA KASNIJE Trevor je nepomično sjedio za svojim radnim stolom, iza zaključanih vrata, kako bi se zaštitio od klijenata, bosih nogu položenih na stol, s pijeskom koji mu je ostao među prstima. Trebalo mu je malo sna i trebalo mu je piće. Sada je samo nepomično gledao u strop, nastojeći uvesti red među prioritetima. Telefon je zazvonio, a ovaj se put odmah i ljubazno javila Jan, koja je i dalje bila zaposlena kod njega, ali je potajno čitala oglase u kojima su se tražile tajnice.

Zvao ga je Brayshears, s Bahama. "Stigao je novac, gospodine", rekao je.

Trevor se istog trenutka nađe na nogama. "Koliko?"

"Stotinu tisuća, gospodine."

Trevor pogleda na ručni sat. Do polaska zrakoplova ima oko sat vremena. "Možete li me primiti u pola četiri?" upita.

"Svakako, gospodine."

Spustio je slušalicu i prema prednjem dijelu povikao: "Otkazi sve termine za danas i sutra. Odlazim."

"Nemate ništa zakazano", uzvratila Jan jednako glasno. "Gubite novac brže nego ikada."

Nije se kanio prepirati. Samo je zalupio stražnjim vratima i otišao.

Zrakoplov na liniji do Nassaua najprije je sletio u Fort Lauderdaleu, premda je Trevor to jedva i primijetio. Nakon dva piva koja je iskapio u rekordnom roku, čvrsto je zaspao. Još dva iznad Atlantika i domaćica ga je morala buditi kada se zrakoplov već posve ispraznio.

Novac je uplatio Curtis iz Dallasa, kao što je bilo i očekivati. Prenijela ga je jedna banka iz Teksasa, a korisnik je bila tvrtka Boomer Realty, s računom u Geneva Trust Banku, u Nassauu. Trevor je uzeo svoju trećinu, ponovno sakrivši 25.000 na vlastiti tajni broj i uzevši 8.000 u gotovini. Zahvalio je gospodinu Brayshearsu, rekao mu kako se nada da će se ubrzo ponovno vidjeti, te oteturao iz zgrade.

Pomisao o povratku kući nije mu ni pala na pamet. Uputio se prema trgovačkom dijelu grada, u kojem su horde debelih američkih turista zakrčivale pločnike. Trebao je kratke hlače i slamnati šešir, te kremu za sunčanje.

Tako je nakon nekog vremena stigao i do obale, gdje je u jednom lijepom hotelu pronašao sobu za dvjesto dolara na noć, ali njemu to sada nije značilo baš ništa. Valjano se premazavši kremom, ispružio se uz bazen, ne predaleko od bara. Piće mu

je donosila poslužitelj icautangi.

Probudio se u tami, dobrono osunčan, ali bez opeklina. Čuvar ga je otpratio do sobe, gdje je pao na krevet i vratio se u komu. Kada se idući put pomaknuo, sunce je već bilo izišlo.

Nakon tako dugotrajnog odmora, probudio se iznenađujuće bistre glave i jako gladan. Pojeo je nešto voća i krenuo u potragu za jedrilicama, ne baš kako bi odmah nešto kupio, ali obraćajući veliku pozornost na pojedinosti. Desetmetarski brod bit će posve dovoljan, dovoljno velik da na njemu može živjeti, ali ne i prevelik, tako da će njime moći upravljati sam. Na njemu neće biti putnika; samo usamljeni kapetan koji plovi od otočića do otočića. Najjeftiniji je brod stajao 90.000 dolara i na njemu je još trebalo neke stvari dotjerati.

U podne se ponovno našao uz bazen, s mobilnim telefonom, kojim je, posve neuvjerljivo, nastojao umiriti nekolicinu klijenata. Ista ona poslužiteljica donijela mu je novo piće. Završivši s razgovorima, skrio se iza tamnih sunčanih naočala i pokušao se pozabaviti brojkama. No prostor između ušiju bio mu je tako ugodno i čudesno otupio.

U proteklih mjesec dana zaradio je oko 80.000 dolara i to neoporezivih. Može li se takav tempo i nastaviti? Ako može, do svojih bi milijun dolara došao za godinu dana, i tada bi mogao napustiti ured i ono što mu je preostalo od karijere, te kupiti lijep brodić i otisnuti se na more.

Prvi put u životu taj mu se san počeo doimati gotovo stvarnim. Već se vidio kako stoji za kormilom, bez majice, bosonog, s hladnim pivom pri ruci, kako klizi morem od St. Bartsa do St. Kittsa, od Nevisa do St. Lucije, od jednog otoka do tisuća drugih, dok mu vjetar nadima glavno jedro, bez i najmanje brige pod kapom nebeskom. Zatvorivši oči, sada je osjetio još snažniju žudnju za bijegom.

Probudilo ga je vlastito hrkanje. Tanga je bila u blizini. Naručivši još ruma, pogledao je na ručni sat.

DVA DANA KASNIJE Trevor se konačno vratio u Trumble. Onamo je stigao ponešto zbunjen, ne znajući kako bi se u toj situaciji trebao točno osjećati. Kao prvo, želio je što prije podignuti poštu i pripomoći provođenju plana, želeći po svaku cijenu održati tempo iznuđivanja i priljeva novca. S druge strane, kasnio je, a sucu Spiceru to nikako neće biti drago.

"Gdje si, dovraga, bio?" zareži Spicer na njega čim je čuvar izišao iz sobe za odvjetnike. Činilo se da je to ovih dana uobičajeno pitanje. "Zbog tebe sam propustio tri utakmice, a imao sam sve same pogotke."

"Na Bahamima. Primili smo stotinu tisuća od Curtisa iz Dallasa."

Spicerovo raspoloženje iz temelja se promijenilo. "I trebalo ti je tri dana da provjeriš stanje računa na Bahamima?" upita.

"Trebalo mi je malo odmora. Nisam znao da ovamo moram dolaziti svakodnevno."

Spicer je iz trenutka u trenutak postajao sve mekši. Upravo je ubrao još 22.000 dolara. Taj je novac sada bio na sigurnom, spremljen zajedno s ostatkom plijena, na mjestu koje nitko ne može pronaći, a dok je odvjetniku davao još jednu hrpu lijepih omotnica, razmišljao je o tome kako bi mogao utrošiti novac.

"Kako smo vrijedni", reče Trevor preuzimajući pisma.

"Imaš li primjedbi? Zarađuješ više od nas."

"Ja mogu više toga i izgubiti."

Spicer mu preda neki papir. "Ovdje sam odabrao deset utakmica. Pet stotina dolara na svaku."

Odlično, pomisli Trevor. Još jedan poduži vikend kod Petea, utakmica za utakmicom. No, dobro, u životu ima i gorih stvari. Zatim su još igrali ajnc za dolar po partiji, sve dok sastanak nije prekinuo čuvar.

O povećanoj učestalosti Trevorovih dolazaka razgovarali su upravitelj i njegovi nadređeni u Upravi za zatvore u Washingtonu.

O tom pitanju već su nastali i određeni dokumenti. Razmišljalo se o ograničenjima, no od te se zamisli na koncu ipak odustalo. Posjeti su beskorisni, a osim toga, upravitelj nije želio pokvariti odnose s Braćom. Čemu zapodijevati svađu?

Odvjetnik je bezopasan. Nakon nekoliko telefonskih poziva pojedinim ljudima u Jacksonvilleu zaključili su da je Trevor u biti nepoznat i vjerojatno nema pametnijeg posla nego visjeti u zatvorskoj sobi za posjete.

NOVAC JE BEECHU i Yarberu podario novu životnu snagu. Da bi ga trošili, nužno će morati do njega doći, a to znači da bi jednog dana odavde trebali izići kao slobodni ljudi koji sa svojim sve većim bogatstvom mogu činiti što ih je volja.

Uz kakvih 50.000 koje je sada imao u banci, Yarber je marljivo smišljao najbolji način prebacivanja sredstava u ulagački fond. Nema smisla da taj novac leži uza samo pet posto kamata na godinu, premda ne podliježe porezu. Jednog dana, ubrzo, prebacit će ga u fondove s agresivnim porastom vrijednosti, i s naglaskom na Daleki istok. Azija će ponovno doživjeti velik gospodarski procvat, a njegova mala hrpa prljavog novca naći će se ondje kako bi sudjelovala u podjeli tog bogatstva. Pred njim je još pet godina i bude li do tada na uloženom novcu zarađivao između 12 i 15 posto, pedeset tisuća pretvorit će se do trenutka njegova izlaska iz Trumblea približno u stotinu. A to nije tako loš početak za čovjeka kojem će biti šezdeset pet i koji će, nadao se, biti dobroga zdravlja.

Međutim, bude li on (i Percy i Ricky) u stanju povećavati glavnicu, mogao bi se uistinu obogatiti do onog dana kada ga oslobode. Pet ušljivih godina - mjeseci i tjedni kojih se užasavao. A sada se odjednom pitao hoće li imati dovoljno vremena kako bi iznudio sav novac koji mu je potreban. Kao Percy, dopisuje se s više od

dvadeset prijatelja širom Sjeverne Amerike. Svi su u različitim gradovima. Upravo je Spicer imao dužnost brinuti se za potpunu odvojenost žrtava. Služili su se zemljovidima u pravnoj knjižnici kako bi bili sigurni da se ni Percy ni Ricky ne dopisuju s muškarcima koji bi mogli živjeti razmjerno blizu.

Kada nije pisao pisma, Yarber bi se uhvatio u razmišljanjima o novcu. Na sreću, dokumenti za razvod došli su i otišli dalje, bez poteškoća. I službeno će biti samac već za nekoliko mjeseci, a kada ga puste na uvjetnu slobodu, već će odavno biti izbrisan iz njezina sjećanja. Neće dijeliti ništa. Moći će slobodno otići kamo želi bez ikakve obveze.

Pet godina, a pred njim je još toliko posla. Smanjit će konzumaciju šećera i svaki dan propešačiti još kilometar i pol više.

U tami svog ležaja na katu, za besanih noći, Hatlee Beech bavio se istim računicama kao i njegovi kolege. S pedeset tisuća dolara u ruci, uz pozamašnu kamatu na nekom zgodnom mjestu, uz dodavanje glavnici cijedjenjem što je moguće većeg broja žrtava, jednog će dana imati pravo malo bogatstvo. Pred Beechom je još devet godina, to je maraton koji mu se nekoć činio beskrajnim. A sada se pojavila i iskrica nade. Ona smrtna kazna s početka sada se polako pretvarala u vrijeme žetve. U najnepovoljnijem slučaju, dođe li u sljedećih devet godina prijevarom samo do 100.000 dolara godišnje, a uz malo bolju kamatnu stopu, kada iziđe iz zatvora bit će multimilijunaš, također u dobi od šezdeset pet godina.

Dva, tri, četiri milijuna svakako bi došlo u obzir.

Točno je znao što bi učinio. Kako voli Teksas, otišao bi u Galveston i kupio jednu od onih starih viktorijanskih kuća u blizini mora i pozvao nekadašnje prijatelje da svrate kako bi vidjeli koliko je bogat. Zaboravio bi pravosuđe, radio bi dvanaest sati na dan samo ulažući novac, samo bi radio, ne baveći se ničim osim novca, tako da bi sa sedamdeset godina već imao više od bivše supruge.

Prvi put nakon dugo dugo vremena Hatlee Beech pomislio je kako bi možda mogao doživjeti šezdeset pet, možda čak i sedamdeset.

I on se odrekao šećera i maslaca, te upola smanjio broj cigareta, uskoro ih se kaneći posve osloboditi. Zarekao se da će se kloniti ambulante i prestati uzimati tablete. Počeo je pješačiti po kilometar i pol na dan, po suncu, poput svog kolege iz Kalifornije. I pisao je pisma. Pisali su ih on i Ricky.

A sudac Spicer, koji je već imao dovoljno motiva, imao je poteškoća sa spavanjem. Nisu ga mučili ni osjećaj krivnje, ni usamljenost, ni poniženost, a nije bio ni deprimiran zbog sramotnog zatvoreničkog položaja. Jednostavno je brojio novac i žonglirao kamatnim stopama, te beskrajno strpljivo analizirao košarkaške statistike i prognoze. Kako je pred njim bio još dvadeset jedan mjesec, nazirao je završetak.

Njegova ljupka supruga Rita u prolasku ga je posjetila protekli tjedan i u dva dana zajedno su proveli četiri sata. U međuvremenu se ošišala, prestala piti i skinula

osam kilograma, a obećala je da će biti još vitkija kada za manje od dvije godine dođe po njega. Nakon četiri sata provedena s njom, Joe Roy ostao je posve uvjeren da je onih 90.000 još uvijek zakopano iza spremišta za alat.

Preselit će se u Vegas, kupiti novi stan, i ostatak svijeta poslati dovraga.

Sada kada je plan s Percyjem i Rickyjem profunkcionirao tako dobro, Spicer je pronašao novi izvor briga. Prvi će izići iz Trumblea, sretan, i s puno volje, i više se neće ni osvrnuti. Ali što je s novcem koji bi bilo moguće zaraditi pošto iziđe? Ako bi prijevara još uvijek tako donosila novac, što bi bilo s njegovim udjelom u budućoj zaradi, s novcem na koji ima tako očito pravo? Naposljetku, sve je to bila njegova zamisao, zamisao koju je preuzeo iz onog zatvora u Louisiani.

Beech i Yarber u početku su tek nevoljko pristali na sudjelovanje u zavjeri.

Još ima vremena za razrađivanje strategije, jednako kao što ima vremena smisliti kako će se riješiti onog odvjetnika. No za to će morati žrtvovati i nešto sna.

PISMO OUINCEA GARBEA iz Lowe pročitao je Beech: "Dragi Ricky (ili kako se već, dovraga, zoveš): Više nemam novca. Onih prvih 100.000 posudio sam od jedne banke služeći se lažnom izjavom o financijskim prilikama. Još ne znam kako ću to otplatiti. Moj otac vlasnik je naše banke i svog novca. Kako bi bilo da njemu napišeš pokoje pismo, razbojnice jedan?!? Možda bih nekako mogao namaknuti 10.000 ako se dogovorimo da će to biti kraj ucjene. Već sam na rubu samoubojstva, stoga ne pretjeruj. Običan si pokvareni ljigavac, to dobro znaš. Nadam se da će te razotkriti. S poštovanjem, Quince Garbe'."

"Zvuči poprilično očajno", reče Yarber, podižući pogled sa svoje hrpe pošte.

S čačalicom u ustima, Spicer reče: "Reci mu da pristajemo na dvadeset tisuća."

"Pisat ću mu i reći neka pošalje novac", reče Beech, otvarajući još jednu omotnicu upućenu Rickyju.

TIJEKOM STANKE za objed, u vrijeme kada se, pokazalo je iskustvo, promet u Mailbox Americi ponešto pojačava, jedan je agent nehajno ušao u ured iza još dvoje korisnika i drugi put tog dana uvukao ključ u bravu pretinca 455. Na tri reklamne pošiljke - reklame za dostavu pizze, jedne autopraonice i jedne od Američke pošte - uočio je i nešto novo. Bila je to omotnica, svijetlonarančasta, dimenzija dvanaest puta dvadeset. Malom pincetom koju je imao na prstenu s ključevima uhvatio je rub omotnice, brzo je izvukao iz pretinca i ubacio u malenu kožnu aktovku. Reklame su

ostale netaknute.

U Langleyju su omotnicu oprezno otvorili stručnjaci. Izvadili su i kopirali list papira rukom ispisan s obje strane.

Sat vremena kasnije Deville je ušao u Teddyjev bunker s fasciklom u ruci. Deville je bio zadužen za ono što se duboko u Langleyju nazivalo "zbrkom Lake". Kopije pisma predao je Teddyju i Yorku, a onda ga projicirao na veliki ekran, gdje su Teddy i York u njega isprva samo nepomično gledali. Slova su bila krupna i bilo ih je lako čitati. Izgledala su kao da se autor mučio nad svakom riječju. Pismo je glasilo:

Dragi Al,

gdje si tako dugo? Jesi li primio moje posljednje pismo? Pisao sam Ti prije tri tjedna, a Ti se nisi javio. Pretpostavljam da imaš puno posla ali, molim te, nemoj me zaboraviti. Menije ovdje često dosadno i tvoja mi pisma uvijek daju novu snagu. Potiču me i daju mi nadu jer znam da je nekome u vanjskome svijetu do mene stalo. Molim te, ne napuštaj me, Al. Kažu mi da bih mogao izići za dva mjeseca. U Baltimoreu postoji i nekakav dom za resocijalizaciju, zapravo na samo nekoliko kilometara od mjesta na kojem sam odrastao, a ovi ovdje mi nastoje pronaći slobodno mjesto u toj ustanovi. Ondje bih proboravio tri mjeseca, što bi bilo dovoljno da pronađem posao, pokojeg prijatelja i si., znaš već, da se ponovno naviknem na društvo. Dom je noću zaključan, no danju bih bio slobodan.

Nemam puno lijepih uspomena, Al. Svi koji su me ikada voljeli danas više nisu živi, a moj ujak, tip koji plaća liječenje, vrlo je bogat, ali i vrlo okrutan.

Tako su mi očajnički potrebni prijatelji, Al.

Uzged, skinuo sam još dva kilograma i u struku sada imam osamdeset jedan centimetar. Ona fotografija koju sam ti poslao sada je već zastarjela. Nikada mi se nije sviđalo kako mi na njoj izgleda lice -imam višak mesa na obrazima.

Sada sam puno vitkiji i potamnio sam od sunca.

Ovdje nam dopuštaju da se sunčamo do dva sata na dan, dakako kada je to moguće zbog vremena. Premda smo na Floridi, pojedini su dani svježi. Poslat ću ti novu fotografiju, možda od prsa naviše. Vježbam s utezima kao lud. Mislim da će ti se sljedeća fotografija svidjeti.

Rekao si mi da ćeš mi poslati svoju sliku. Još je uvijek čekam. Molim te, nemoj me zaboraviti, Al.

Potrebno mi je Tvoje pismo.

Voli Te Ricky.

Kako je istraživanje svih aspekata Lakeova života bila Yorkova dužnost, sada je imao dojam da mora prvi pokušati nešto reći. No nije se mogao sjetiti ničega što bi rekao. Ponovno su u tišini pročitali pismo, pa zatim još jednom.

Led je na koncu probio Deville: "Evo i omotnice." Prikazao ju je na zidu. Pismo je bilo upućeno gospodinu Alu Konyersu, na adresu u Mailbox Americi. Adresa pošiljatelja glasi: Ricky, Aladdin North, pp. 44683, Neptune Beach, FL 32233.

"To je krinka", reče Deville. "Ne postoji ništa što bi se zvalo Aladdin North. Postoji telefonski broj, ali javlja se samo telefonska služba. Zvali smo već deset puta i postavljali pitanja, ali službenici ne znaju ništa. Nazvali smo sva lječilišta i klinike za oporavak u sjevernom dijelu Floride i nitko nikada nije čuo za Aladdin North."

Teddy je šutio, i dalje zagledan u zid.

"Gdje je Neptune Beach?" progundā York.

"U Jacksonvilleu."

Devilleu su rekli da može otići, ali i da bude u pripravnosti. Teddy je počeo pisati bilješke u zeleni notes. "Postoje druga pisma i barem jedna fotografija", reče, kao da je taj problem dio nekakvog uobičajenog postupka. Teddy Maynard nije poznao osjećaj panike.

"Moramo ih pronaći", reče.

"Dvaput smo temeljito pretražili njegovu kuću", reče York.

"Onda to učinite još jednom. Sumnjam da bi takvo što čuvao u uredu."

"Kada..."

"Odmah. Lake je u Kaliforniji, skuplja glasove. Nemamo vremena, York. Moguće je da postoje i drugi tajni pretinci, drugi muškarci koji pišu pisma i hvale se tenom i strukom."

"Razgovarat ćeš s njim?"

"Još ne."

KAKO NISU RASPOLAGALI uzorkom rukopisa gospodina Konyersa, Deville je predložio nešto što se Teddyju na koncu svidjelo. Poslužit će se jednim novim laptopom, s ugrađenim pisačem. Prvu verziju pisma sastavili su Deville i York, a nakon kojih sat vremena, četvrta je verzija glasila ovako:

Dragi Ricky,

primio sam Tvoje pismo koje si mi napisao dvadeset drugog; oprosti što se nisam javio ranije. U posljednje vrijeme podosta putujem i u svemu kasnim. Eto, ovo pismo pišem na visini od jedanaest tisuća metara, negdje iznad Zaljeva¹², na putu za Tampu. I služim se novim laptopom, tako malenim da mi gotovo stane u džep. Tehnologija

¹²Meksički zaljev.

je upravo nevjerojatna. Pisač ima određenih nedostataka. Nadam se da ćeš pismo uspjeti pročitati.

Divna je ta novost o tvome izlasku, kao i o domu u Baltimoreu. Ja ondje imam određenih poslovnih veza i uvjeren sam da ti mogu pomoći u pronalaženju posla.

Samo hrabro, ostala su ti još samo dva mjeseca. Sada si puno snažniji kao osoba i spreman za potpuno prepuštanje životu. Ne daj se obeshrabriti.

Pomoći ću ti kako god budem mogao. Kad stigneš u Baltimore, rado ću proboraviti neko vrijeme s tobom, pokazati ti grad, znaš već...

Obećajem da ću se brzo javiti. Jedva čekam tvoje pismo.

Voli te, Al

Zaključili su da se Al žuri i da neće potpisati pismo. Pismo su korigirali, mijenjali, ponovno pisali i zamišljali se nad svakom riječju s više pozornosti nego da se radilo o kakvom međunarodnom sporazumu. Završnu verziju otisnuli su na papiru s oznakom hotela Royal Sonesta u New Orleansu, te ga stavili u debelu, običnu smeđu omotnicu s optičkim elementom skrivenim u donjem rubu. U donjem desnom kutu, na mjestu koje je izgledalo kao da je blago oštećeno i zgužvano pri dostavi, ugradili su maleni predajnik veličine glave pribadače. Kada se aktivira, tri dana će odašiljati signal dometa stotinu metara.

Kako je Al navodno putovao u Tampu, na omotnicu su stavili žig iz Tampe i datum. Sve to za manje od pola sata obavila je ekipa vrlo neobičnih ljudi dolje, na odjelu Dokumentacije na prvom katu.

U ČETIRI POSLIJE PODNE zeleni kombi s velikim brojem prijeđenih kilometara zaustavio se uz pločnik ispred kuće Aarona Lakea, u blizini jednog od brojnih stabala u 34. ulici, u ljupkome dijelu Georgetowna. Na vratima se nalazila reklama jedne washingtonske vodoinstalaterske tvrtke. Četvorica majstora izišla su iz vozila i počeli iznositi alat i opremu.

Nakon nekoliko minuta, jedina susjeda koja je primijetila njihov dolazak počela se dosađivati, te se vratila televizoru. Sada kada je Lake boravio u Kaliforniji, pripadnici Tajne službe bili su s njim, a njegov dom još nije ušao u kategoriju za stalni nadzor, barem ne od strane Tajne službe. Do takve prismotre, međutim, doći će ubrzo.

Navodni razlog dolaska bio je začepljeni odvod ispod malenog travnjaka ispred kuće, posao koji se mogao obaviti bez ulaženja u kuću. Vanjski zahvat, koji će umiriti Tajnu službu, u slučaju da svrate.

No dvojica vodoinstalatera zapravo su ušli i u kuću, služeći se vlastitim ključevima. Jedan drugi kombi navratio je kako bi provjerio kako napreduju radovi i kako bi kolegama ostavio još ponešto alata. Dvojica majstora iz drugog kombija pomiješali su se s onima koji su već radili i tako se počela formirati uobičajena operativna jedinica. U kući, četvorica su agenata započela s mukotrpnom potragom za skrivenim dokumentima. Prelazili su s prostorije na prostoriju, provjeravajući očito, tražeći tajne.

Drugi se kombi udaljio, a treći je stigao iz drugog smjera i parkirao se dijelom na pločniku, kako to često čine servisna vozila. Još četvero vodoinstalatera pridružilo se čišćenju kanalizacijske cijevi, a dvojica majstora iz te ekipe nakon nekog su vremena neprimjetno ušli u kuću. Kada se smračilo, na travnjaku su postavili reflektor, iznad poklopca odvoda, i usmjerili ga prema kući, kako se ne bi vidjela svjetla iznutra. Ona četvorica koja su ostala vani polako su pili kavu, pričali viceve i pokušavali se ugrijati. Susjedi su užurbano prolazili pokraj njih.

Nakon šest sati rada odvod je očišćen, kao i kuća. Agenti nisu pronašli ništa neobično, a osobito ne nekakav skriveni fascikl s pismima nekog Rickyja koji je na liječenju. Nije bilo ni traga nekakvoj fotografiji. Vodoinstalateri su isključili svoju rasvjetu, pospremili alat i izgubili se bez traga.

SUTRADAN U POLA DEVET, kada su se otvorila vrata poštanskog ureda u Neptune Beachu, agent po imenu Barr žurno je ušao onamo kao'da nekamo kasni. Barr je bio stručnjak za brave i ključeve, te je prethodnog dana u Langleyju proveo pet sati proučavajući razne vrste pretinaca kojima se služi Pošta. Imao je četiri glavna ključa i bio je siguran da će jednim od njih otvoriti pretinac broj 44683. U protivnom, bit će prisiljen otvoriti ga drugim sredstvima, što bi moglo potrajati i minutu i tako, moguće, privući pozornost. Treći je ključ okrenuo bravu i Barr u pretinac položi smeđu omotnicu, sa žigom iz Tampe, od prethodnog dana. Primatelj je bio Ricky, bez prezimena, u Aladdin Northu. Ondje su se već nalazila dva pisma. Zbog uvjerljivosti, on izvadi jednu reklamu, a onda zatvori vratašca, zgužva pošiljku i baci je u koš za smeće.

Barr i još dvojica agenata strpljivo su čekali u kombiju na parkiralištu, polako pili kavu i kamerom snimali sve korisnike pošte. Nalazili su se na sedamdesetak metara od pretinca. Prijenosni prijemnik prenosio je tihi zvučni signal iz one omotnice. Šarolika skupina došla je i otišla pomiješana s masom drugih ljudi - neka crnkinja u kratkoj smeđoj haljini, bijelac s bradom i u kožnoj jakni, bjelkinja u trenirci, crnac u trapericama - a sve to bili su agenti CIA-e, i svi su pazili na onaj pretinac, nemajući pojma o tome tko je napisao pismo ni kome je pismo upućeno. Njihova je zadaća bila jednostavno otkriti osobu koja je unajmila taj pretinac.

Pronašli su je nakon podnevne stanke.

TREVOR JE SVOJ OBJED popio kod Petea, no ipak je bila riječ samo o dva piva. Hladno točeno pivo uz slani kikiriki iz zdjelice na šanku, dok je gubio pedeset dolara na utrci psećih zaprega u Calgaryju. Vrativši se u ured, odspavao je sat vremena, hrčući tako glasno da je njegova tajnica, koja je već toliko dugo patila, na koncu zatvorila vrata njegova ureda. Zapravo ih je zalupila, ali to ipak nije bilo do voljno glasno da bi se on probudio.

Sanjareći o jedrilicama, otišao je do pošte, ovaj put odlučivši ići pješice jer je dan bio tako lijep, jer ionako nije imao pametnijeg posla i jer je želio razbistriti glavu. Upravo se oduševio kada je u pretincu Aladdin Northa pronašao četiri mala dragulja. Pomno ih je spremio u džep svojeg izlizanog bijelog sakoa, popravio leptir-kravatu i pola ko nastavio dalje, uvjeren da se brzo primiće novi dan isplate.

Nijednom nije došao u iskušenje da pročita neko pismo. Neka Braća obave prljavi dio posla. Njegove ruke mogu ostati čiste, on može samo prenositi poštu i uzimati svoju trećinu. A usto, Spicer bi ga ubio da im dostavi pošiljku koja je otvarana ili na kojoj se vide nekakvi tragovi.

Sedmero agenata promatralo ga je na povratku u ured.

KADA JE DEVILLE ušao u sobu Teddy je drijemao u svojim kolicima. York je već otišao kući; bilo je prošlo deset uvečer. York je imao suprugu, Teddy nije.

Deville je priču iznosio služeći se stranicama nažvrljanih bilježaka: "Pismo je iz pretinca u jedan i pedeset izvadio mjesni odvjetnik po imenu Trevor Carson. Slijedili smo ga do ureda u Neptune Beachu, gdje se zadržao osamdeset minuta. To je mali ured, s jednim odvjetnikom, jednom tajnicom. Nema puno klijenata. Carson je sitna riba na obali, bavi se razvodima, nekretninama, uglavnom sitnicama. Četrdeset osam mu je godina, razvodio se najmanje dvaput, rodio se u Pennsylvaniji, studirao na Furmanu, pravo diplomirao na Florida Stateu, prije jedanaest godina zaradio je suspenziju odvjetničke dozvole zbog sudjelovanja u manipuliranju klijentovim fondovima. Poslije su mu je vratili."

"U redu, u redu", reče Teddy.

"U pola četiri izišao je iz ureda, vozio se sat vremena do saveznog zatvora u Trumbleu, na Floridi. Pisma je ponio sa sobom. Slijedili smo ga, ali smo izgubili signal kada je ušao u zatvor. Otada smo prikupili ponešto podataka o Trumbleu. To je zatvor otvorenog tipa i obično ga nazivaju kampom. Nema ni zidova ni ograda, zatvorenici su izrazito niskog stupnja rizičnosti. U Trumbelu ih je tisuću. Prema jednom izvoru u Upravi za zatvore, ovdje u Washingtonu, Carson stalno dolazi u posjete. Nijedan drugi odvjetnik, nijedna druga osoba ne dolazi toliko koliko Carson. Sve do prije mjesec dana dolazio je jednom na tjedan, a sada barem tri puta. Katkada i četiri. Svi su posjeti službeni sastanci između odvjetnika i klijenta."

"Tko mu je klijent?"

"Nije Ricky. Službeni je pravni zastupnik trojice sudaca."

"Trojice sudaca?"

"Tako je."

"Trojica sudaca u zatvoru?"

"Upravo tako. Sebe zovu Braćom."

Teddy zatvori oči i stane trljati sljepoočice. Deville ga pusti još nekoliko trenutaka kako bi mu se nove informacije siegle, a onda nastavi: "Carson se u zatvoru zadržao četrdeset pet minuta, a kada je izišao, nije bilo signala iz omotnice. Tada smo već bili parkirani uz njegov automobil. Prošao je na kojih metar i pol od našeg prijemnika i uvjereni smo da kod sebe nije imao pismo. Slijedili smo ga natrag do Jacksonvillea, do obale. Parkirao se pokraj lokala koji se zove Pete's Bar and Grill, gdje se zadržao tri sata. Pretražili smo mu automobil, pronašli njegovu aktovku, a unutra se nalazilo osam pisama naslovljenih na razne muškarce širom Sjedinjenih Država. Sva su pisma upućena iz zatvora, nijedno nije bilo namijenjeno nekome unutra. Izgleda da Carson svojim klijentima donosi i odnosi poštu. Prije pola sata još je uvijek bio u baru, poprilično pijan, i kladio se na utakmice sveučilišnih košarkaških momčadi."

"Propalica."

"U pravom smislu riječi."

PROPALICA JE OTETURAO iz Peteova bara nakon drugog produžetka nekakve utakmice na Zapadnoj obali. Spicer je u četiri utakmice pogodio tri pobjednika. Trevor se poveo za njim i u toku večeri zaradio tisuću dolara.

Koliko god bio pijan, bio je dovoljno pametan da ne sjeda za upravljač. Kazne za vožnju pod utjecajem alkohola od prije tri godine još su uvijek bile bolna uspomena, a k tome su prokleti policajci bili posvuda. Restorani i barovi oko Sea Turtlea privlačili su mlade i nemirne duhove, pa stoga i policajce.

Hodati, međutim, nije bilo lako. Nekako se uspio dovući do ureda, bio je to put na jug bez skretanja, pokraj mirnih malenih vikendica i umirovljeničkih kućica, odreda obavljenih mrakom, spremnih za noć. U ruci je nosio aktovku s pismima iz Trumblea.

Nastavio je dalje, tražeći svoju kuću. Prešao je na suprotnu stranu ulice, bez ikakva razloga, a onda se vratio na drugu stranu. Na ulici nije bilo prometa. Kada se počeo kružno okretati natrag, našao se na dvadesetak metara od jednog agenta koji se brzo skrio saginjući se iza nekog automobila. Bešumna ga je vojska promatrala, odjednom u strahu da bi pijana budala mogla slučajno naletjeti na nekoga od njih.

U jednom je trenutku odustao i uspio ponovno pronaći svoj ured. Stao je zveckati ključevima pred ulazom, ispustio aktovku i na nju odmah zaboravio, a za

manje od minute nakon otvaranja vrata već je bio za svojim radnim stolom, ispružen u okretnom naslonjaču, i čvrsto spavao, uz napola otvorena ulazna vrata.

Stražnja vrata ostala su nezaključana tijekom cijele noći. Postupajući prema nalozima iz Langleyja, Barr i društvo ušli su u ured i posvuda postavili prislušne uređaje. U uredu nije bilo alarmnog sustava, na prozorima nije bilo brava, unutra općenito nije bilo ničeg vrijednog što bi privuklo eventualnog provalnika. Postaviti prislušne uređaje na telefone i zidove nije bilo nimalo teško zbog očite činjenice da nitko vani ne primjećuje ništa od onoga što se događa u uredu L. Trevora Carsona, odvjetnika i pravnog savjetnika.

Agenti su ispraznili aktovku i prema uputama iz Langleyja popisali njezin sadržaj. Langley je tražio precizne podatke o pismima koje je odvjetnik iznio iz Trumblea. Pošto su sve pregledali i snimili, aktovku su ostavili u hodniku u blizini njegova ureda. Hrkanje je bilo zadivljujuće glasno i neprekinuto.

Nekoliko minuta prije dva sata, Barr je uspio pokrenuti *Babu* parkiranu u blizini Peteova bara. Odvezao ju je praznom ulicom i nedužno je ostavio na pločniku ispred odvjetničkog ureda, tako da će pijanac za nekoliko sati poći protrljati oči i samome sebi čestitati na tako uspješnoj vožnji. Ili će možda užasno zadržtati pri pomisli na to da je još jednom vozio pod utjecajem velike količine alkohola. I u jednom i u drugom slučaju oni će pažljivo oslušivati.

16

TRIDESET SEDAM SATI prije otvaranja glasačkih mjesta u Virginiji i Washingtonu, predsjednik je uživo, na nacionalnim televizijskim mrežama, objavio da je naredio zračni napad na područje tuniskog grada Talaha. Prema nekim informacijama, ondje se, na jednom odlično opremljenom imanju na samome rubu grada, odvijala obuka jedinice Yidalovih terorista.

I tako je cijelu zemlju obuzeo još jedan mini-rat, rat obilježen pritiskanjem puceta, inteligentnim bombama i umirovljenim generalima koji su na CNN-u blebetali o ovakvoj ili onakvoj strategiji. U Tunisu je vladao mrak, tako da nije bilo snimaka. Umirovljeni generali i zbunjeni novinari koji su s njima razgovarali iznosili su mnoštvo nagađanja. I dugo su čekali. Čekali su izlazak sunca kako bi bla- ziranoj naciji mogli prenijeti snimke dima i ruševina.

No Yidal je imao svoje izvore, najvjerojatnije Izraelce. Kada su se navođene bombe pojavile niotkud, imanje je bilo pusto. Pogodile su željeni cilj, uzdrmale pustinju, uništile logor za obuku, ali nisu usmratile ni jednog jedinog terorista. Dvije su, međutim, skrenule sa željenog puta. Jedna se nekako našla u središtu Talaha, gdje je pogodila bolnicu. A druga je pogodila nekakvu malenu kuću u kojoj je čvrsto spavala sedmeročlana obitelj. Na sreću, ni u jednom trenutku nisu bili svjesni toga

što im se dogodilo.

Tuniska televizija ubrzo je emitirala snimke bolnice u plamenu, a u zoru po mjesnom vremenu na Istočnoj obali američka je javnost doznala da inteligentne bombe na koncu ipak nisu toliko inteligentne. Iz ruševina je izvučeno najmanje pedeset tijela, odreda posve nedužnih civila.

U jednom trenutku tijekom ranog prijepodneva kod predsjednika se javila neočekivana i posve neuobičajena nesklonost prema novinarima i od njega nije bilo moguće dobiti komentar. Potpredsjednik, čovjek koji je izgovorio puno toga kada je napad počeo, povukao se u potpunu osamu, sa svojim osobljem, negdje u Washingtonu.

Tijela su se gomilala, kamere su i dalje snimale, a tijekom prijepodneva stigle su i reakcije iz svijeta: sve brze, nemilosrdne i bez iznimke jednakog predznaka. Kinezi su prijetili ratom. Činilo se da su Francuzi skloni pridružiti im se. Čak su i Britanci rekli da Sjedinjene Države pretjeruju s lakoćom kojom se odlučuju na povlačenje okidača.

Kako su među poginulima bili isključivo tuniski seljaci, a nikako Amerikanci, političari su vrlo brzo debakl počeli koristiti u političke svrhe. Do uobičajenih upiranja prstom, razmetanja i poziva na istragu u Washingtonu je došlo još prije podneva. A oni koji su još ostali u predsjedničkoj utrci odvojili su nekoliko trenutaka kako bi se osvrnuli na tu nesretnu akciju. Nitko od njih ne bi se odlučio na tako očajničku odmazdu bez boljih obavještajnih podataka. Nitko osim potpredsjednika, koji se još uvijek skrivao od javnosti. Dok je još trajalo prebrojavanje žrtava, nijedan kandidat nije rekao da je akcija bila vrijedna preuzetih rizika. Svi su osudili predsjednika.

No najviše pozornosti privukao je Aaron Lake. Njemu je bilo teško napraviti i korak a da se ne spotakne o nekog kamermana. U pomno osmišljenoj izjavi, ne služeći se bilješkama, rekao je: "Nesposobni smo. Bespomoćni smo. Neodlučni smo. Trebali bismo se stidjeti svoje nesposobnosti da s lica zemlje izbrišemo nekakvu malenu vojsku, šaćicu terorista koju čini manje od pedeset kukavica. Ne možete jednostavno tako pritisnuti puce i pobjeći u zaklon. Za ratovanje na samom terenu potrebno je imati hrabrosti. A ja imam hrabrosti. Kada postanem predsjednikom, nijedan terorist koji je ruke umrljao američkom krvi neće se moći osjećati sigurnim. To vam svečano obećaj em."

U mahnitoy i kaotičnoj atmosferi tog prijepodneva, Lakeove su riječi pronašle željeni cilj. Evo konačno čovjeka koji doista misli što govori, koji točno zna što bi učinio. Ne bismo ubijali nedužne seljake kada bi odluke donosio hrabar čovjek. A takav je čovjek upravo Lake.

TEDDY JE U BUNKERU proživljavao još jednu oluju. Za sve katastrofe uvijek se

okrivljuju loši obavještajni podaci. Kada su napadi uspješni, zasluge idu na adresu pilota i onih odvažnih mladića na terenu te njihovih zapovjednika i političara koji su ih poslali u borbu. No kada nešto pođe po zlu, kao što to najčešće biva, krivnju snosi CIA.

Teddy se izjasnio protiv izvođenja takvog napada. Izraelci su imali vrlo osjetljiv i vrlo tajan sporazum s Yidalom - ne ubijajte nas, pa mi nećemo ubijati vas. Sve dok su mete Amerikanci i pokoji Europljanin, Izraelci se neće miješati. Teddy je to znao, ali taj podatak nije i iznio. Dvadeset četiri sata prije napada u pismenom je obliku obavijestio predsjednika kako sumnja da će teroristi biti u logoru kada onamo padnu bombe. A zbog blizine cilja Talahu, postojali su veliki izgledi za izazivanje neželjenih civilnih žrtava.

HATLEE BEECH otvorio je smeđu omotnicu ne primijetivši da je donji desni ugao ponešto izgužvan i blago oštećen. U posljednje je vrijeme otvarao toliko omotnica da bi pogledao samo adresu pošiljatelja, kako bi utvrdio od koga i odakle dolazi. Nije primijetio ni žig iz Tampe.

Al Konyers nije mu se javio već nekoliko tjedana. Pročitao je cijelo pismo bez zastajkivanja i pokazao najmanju moguću mjeru zanimanja za činjenicu da se Al poslužio novim laptopom. Bilo je posve uvjerljivo to što je Rickyjev prijatelj posegnuo za listom papira s oznakom Royal Soneste iz New Orleansa i natipkao pismo na jedanaest tisuća metara visine.

Putuje li prvim razredom, upitao se. Vjerojatno. U ekonomskom razredu vjerojatno nemaju utičnice za računala, zar ne? Al je u New Orleansu boravio zbog posla, odsjeo u otmjenom hotelu, a onda prvim razredom otputovao na sljedeće odredište. Braću su zanimale financijske prilike svih prijatelja. Nije ih zanimalo ništa drugo.

Pročitavši pismo, predao ga je Finnu Yarberu, koji je upravo pisao novo pismo u ime jadtog Percyja. Radili su u maloj konferencij- skoj sobi u kutu pravne knjižnice, na stolu pretrpanom fasciklima, poštom i lijepim izborom omotnica i papira pastelnih boja. Spicer je bio vani, u pravnoj knjižnici, za svojim stolom, čuvao vrata i proučavao tablice sportske prognoze.

"Tko je Konyers?" upita Finn.

Beech je prelistavao neke papire. O svakom prijatelju vodili su uredan dosje, s pismima koja su primili i kopijama pisama koje su poslali.

"Ne znam puno o njemu", reče Beech. "Živi negdje u Washing- tonu, predstavlja se lažnim imenom, u to sam siguran. Služi se ijednom od onih novih usluga s poštanskim pretincima. Ovo je njegovo treće pismo, čini mi se."

Iz njegova fascikla Beech izvadi prva dva pisma. Pismo s datumom od 11. prosinca glasilo je:

Dragi Ricky,

zovem se Al Konyers. Pedesetih sam godina. Volim jazz, stare filmove, Humphreyja Bogarta i volim čitati biografije. Ne pušim i ne volim ljude koji puše. Zabavom smatram hranu iz kineskog restorana kod kuće, čašu vina, cmo-bijeli film s dobrim prijateljem. Javi se.

Al Konyers

Bilo je napisano pisaćim strojem na običnom papiru, onako kako u početku izgleda najveći broj takvih pisama. Strah je bio utisnut između svakog retka - strah od razotkrivanja, strah od započinjanja veze s potpuno nepoznatom osobom koja živi daleko. Svako slovo svake riječi bilo je napisano strojem. Nije se čak ni potpisao.

Ricky je najprije odgovorio standardnim pismom koje je Beech dosada napisao već stotinu puta: Ricky ima dvadeset osam godina, na liječenju je, iz problematične Obitelji, ima bogatog ujaka itd. I deseci jednako oduševljenih pitanja: Kakvim se poslom baviš? Imaš li obitelj? Voliš li putovati? Ako Ricky može otvoriti dušu, tada treba i nešto zauzvrat. Dvije stranice istih sranja kakva Beech piše već pet mjeseci. Tako ih je očajnički želio jednostavno fotokopirati, ta vražja pisma. Ali to nije mogao učiniti. Bio je prisiljen svakom od njih dodati nešto osobno, na lijepom papiru. I Alu je poslao istu onu lijepu fotografiju koju je poslao i ostalima. Ta je fotografija bila mamac na koji su se uhvatili gotovo svi.

Protekla su tri tjedna. Devetog siječnja Trevor je donio Konyersovo drugo pismo. Bilo je čisto i sterilno kao prvo, vjerojatno natipkano u gumenim rukavicama.

Dragi Ricky,

Tvoje mi se pismo silno dopalo. Moram priznati da sam Te isprva žalio, no čini se da si se odlično prilagodio životu u klinici za oporavak i da znaš kamo ideš. Ja nikada nisam imao problema s drogom i alkoholom, tako da mi je teško sve to razumjeti. Čini se da si podvrgnut najboljem postupku do kojeg je uopće moguće doći. Ne bi smio biti toliko nemilosrdan prema ujaku. Pomisli samo gdje si mogao završiti da nije bilo njega.

Postavio si puno pitanja u vezi sa mnom. Nisam pripravan govoriti o puno osobnih stvari, no tvoja mi je znatiželja razumljiva. Bio sam u braku trideset godina, ali više nisam. Živim u Washingtonu i radim za vladu. Posao pred mene postavlja izazove i donosi mi zadovoljstvo.

Živim sam. Imam vrlo malo bliskih prijatelja i to mi odgovara. Kada putujem, najčešće idem u Aziju. Upravo obožavam Tokio.

Sljedećih dana nosit ću te u mislima.

Al Konyers

Neposredno iznad strojem napisanog imena nažvrljao je "Al", tankim crnim flomasterom.

To ih se pismo nije nimalo dojmilo zbog triju razloga. Kao prvo, Konyers nema suprugu, ili tako barem kaže. A supruga igra ključnu ulogu u iznuđivanju novca. Treba samo zaprijetiti otkrivanjem istine supruzi, dostavom kopija svih pisama, i novac je već na putu.

Kao drugo, Al radi za vladu, što znači da vjerojatno nema puno novca.

Kao treće, Al je odviše prestrašen da bi s njim trebalo gubiti vrijeme. Izvlačenje informacija slično je vađenju zuba. Svi oni Quincei Garbei i Curtisi Catesi neusporedivo su zabavniji jer su cijeli život proveli u skrivanju i sada silno žele pobjeći iz takve situacije. Njihova su pisma dugačka, opširna i prepuna svih onih sitnica koje optužuju i koje mogu zatrebati iznuđivaču. S Alom je bilo drukčije. Al je dosadan. Al točno ne zna što želi.

I tako je Ricky podignuo ulog drugim pismom, još jednim primjerkom izbrušenih fraza koji je Beech usavršio kroz praksu. Ricky je upravo doznao da će ga pustiti za nekoliko mjeseci! A Ricky je iz Baltimorea. Kakva slučajnost! I možda će mu trebati pomoć u pronalaženju posla. Bogati ujak odbija dalje mu pomagati, a on se boji života u vanjskome svijetu bez pomoći prijatelja. U nekadašnje prijatelje, pak, doista ne bi mogao imati povjerenja jer se još uvijek drogiraju itd. itd.

Pismo nije dobilo odgovor i Beech je pretpostavio da se Al Konyers prestrašio. Ricky je trebao stići u Baltimore, na samo sat vremena od Washingtona i to je za Ala bilo preblizu.

Dok je čekao Alov odgovor, stigao je novac od Quincea Garbea, a potom i Curtisov iz Dallasa, što je Braći dalo novu energiju. Ricky je Alu napisao pismo koje je preuzela i proanalizirala CIA.

A sada je, odjednom, Alovo treće pismo imalo izrazito drukčiji ton. Finn Yarber pročitao ga dvaput, a zatim ponovno pročitao drugo Alovo pismo. "Zvuči kao neka druga osoba, zar ne?" reče.

"Da, upravo tako", reče Beech, gledajući oba pisma. "Čini se da je stari konačno uzbuđen zbog susreta s Rickyjem."

"Mislio sam da radi za vladu."

"Kaže da radi."

"A što mu onda znači to o poslovnim vezama u Baltimoreu?"

"I mi smo radili za vladu, zar ne?"

"Svakako."

"Kolika ti je bila najviša sudačka plaća?"

"Kada sam bio predsjednik suda zarađivao sam stotinu pedeset tisuća godišnje."

"Ja sam dobivao stotinu četrdeset. Neki od tih profesionalnih birokrata zarađuju

i više. Usto, nije oženjen."

"To je problematično."

"Da, ali nastavimo s time. Ima važan posao, što znači da je veliki šef, da ima puno kolega, tipična washingtonska zvjerka. Negdje ćemo već pronaći mjesto koje treba pritisnuti."

"Zašto ne, dovraga..." reče Finn.

I doista, zašto ne? Što mogu izgubiti? Što ako malo pretjeraju i gospodin Al se prestraši ili se razbjesni i odluči baciti pisma? Čovjek ne može izgubiti nešto što nema.

Ovdje se stjecao velik novac. Nije vrijeme za plahost. Ta njihova agresivna taktika donosila je spektakularne rezultate. Pošte je iz tjedna u tjedan bivalo sve više, a rasli su i iznosi na njihovim inozemnim računima. Plan je bio savršeno siguran, jer su njihovi prijatelji vodili dvostruki život. Žrtve se nisu imale kome potužiti.

PREGOVORI SU TRAJALI kratko, jer je tržište bilo više nego zrelo. U Jacksonvilleu je još uvijek trajala zima, a kako su noći bile svježije, a more prehladno za kupanje, do početka sezone ostalo je još mjesec dana. Uz obalu u Neptune Beachu i Atlantic Beachu na raspolaganju su bile stotine malih kuća za iznajmljivanje, pa tako i ona točno nasuprot Trevoru. Neki čovjek iz Bostona ponudio je šesto dolara u gotovom za dva mjeseca i posrednik je odmah pristao. Kuća je bila puna raznoraznih sitnica koje ne bi uzeli čak ni na kakvom buvljaku. Stari čupavi sag bio je jako izlizan i nepopravljivo mirisao na vlagu. Bilo je to upravo savršeno mjesto.

Novije stanar najprije pokrio prozore. Tri su bila okrenuta prema ulici i gledala na Trevorov ured, a tijekom prvih nekoliko sati nadzora postalo je očito koliko je malo klijenata koji onamo dolaze. Unutra se obavlja tako malo posla! Kada bi se nešto i pojavilo, stvar bi obično obavila Jan, koja je usto čitala puno časopisa.

Ostali su se neprimjetno uselili u unajmljenu kuću, muškarci i žene sa starim kovčezima i velikim platnenim torbama punim najsuvremenije elektroničke opreme. Krhki namještaj odgurnuli su u stražnji dio kuće, a prednje sobe ubrzo su ispunili ekranima i monitorima, te desecima raznih prislušnih uređaja.

Sam Trevor bio bi vrlo zanimljiv slučaj za proučavanje na trećoj godini studija prava. Dolazio bi oko devet i prvih sat vremena čitao novine. Činilo se da jutarnji klijent nekako uvijek dolazi u pola jedanaest, a nakon napornog polusatnog sastanka s njim, već bi bio spreman za objed, redovito kod Petea. Sa sobom je nosio telefon, kako bi tamošnjim konobarima dokazao koliko je važan, i za boravka u lokalu obično bi obavio dva-tri nevažna razgovora s drugim odvjetnicima. Cesto je zvao svog kladioničara.

Potom bi se pješice vratio u ured, pokraj kuće iz koje je CIA pratila svaki njegov korak, te bi sjeo za svoj stol. Tada bi bilo vrijeme za spavanje. Ponovno bi oživio oko tri, i puna dva sata bio vrlo budan i energičan. U to vrijeme već bi mu jako zatrebalo

pivo kod Petea.

Kada su ga drugi put pratili u Trumble, iz zatvora je izišao nakon sat vremena i u ured se vratio oko šest sati. Dok je sam večerao u nekom baru s morskim specijalitetima na Atlantic Boulevardu, jedan agent ušao je u njegov ured i pronašao njegovu staru aktovku. U njoj se nalazilo pet pisama koja su potpisali Percy i Ricky.

Zapovjednik bešumne vojske na području Neptune Beacha zvao se Klockner. Bio je to najbolji čovjek kojeg je Teddy imao na raspolaganju za špijuniranje na ulicama domaćih gradova. Klockner je dobio nalog da presreće svu poštu koja prolazi kroz odvjetnički ured.

Kada se Trevor nakon izlaska iz bara vratio izravno kući, onih je pet pisama prenijeto na suprotnu stranu ulice, gdje su ih stručnjaci otvorili, kopirali, ponovno zatvorili i vratili u njegovu aktovku. Nijedno od pet pisama nije bilo namijenjeno Alu Konyersu.

U Langleyju je Deville čitao tih pet pisama kako su izlazila iz telefaksa. Zatim su ih proučila dvojica grafologa koji su se složili da Percy i Ricky nisu ista osoba. Služeći se uzorcima iz njihovih sudskih spisa, bez većeg truda utvrđeno je da je Percy zapravo nekadašnji sudac Finn Yarber, a Ricky bivši savezni sudac Hatlee Beech.

Rickyjeva adresa bila je pretinac Aladdin Northa u poštanskom uredu u Neptune Beachu. Na njihovo iznenađenje, Percy se služio poštanskim pretincem u Atlantic Beachu, pretincem koji je unajmila nekakva tvrtka pod nazivom Laurel Ridge.

PRI SLJEDEĆEM DOLASKU u Langley, prvi put nakon tri tjedna, predsjednički je kandidat stigao u povorci blistavih crnih kombi – vozila koja su se kretala nedozvoljeno brzo, ali se nitko nije žalio. Znakom danim rukom dopušten im je prolaz dalje, dublje unutar kompleksa, sve dok se svi odjednom nisu zaustavili u blizini jednih vrlo prikladno postavljenih vrata pokraj kojih ih je čekalo mnoštvo mladića namrgođenih lica i krupnih vratova. Lake je na tom valu ušao u zgradu, pri prolasku gubeći dio po dio pratnje, sve dok konačno nije stigao, ne u uobičajeni bunker, nego u službeni ured gospodina Maynarda, iz kojeg se vidio nekakav šumarak. Svi ostali zaustavili su se pred vratima. Našavši se nasamo, dva velika čovjeka najprije su se srdačno rukovala. Čak su i izgledali kao da im je drago što se vide.

Krenuli su od važnih stvari. "Čestitam na Virginiji", reče Teddy.

Lake slegne ramenima kao da baš i nije siguran. "Hvala, i to ne samo na jednoj stvari."

"To je vrlo velika pobjeda, gospodine Lake", reče Teddy. "Guverner Tarry ondje je godinu dana ulagao velik trud. Prije dva mjeseca imao je čvrsta obećanja voda svih izbornih jedinica u toj državi. Izgledao je nepobjedivo. A sada mi se čini da njegov sjaj ubrzano tamni. Često se događa da nije prednost postati favoritom u ranim fazama utrke."

"Moment i inercija u politici su vrlo nepredvidivi", primijeti Lake mudro.

"Novac je još neobičniji. Guverner Tarry trenutačno nije u stanju doći ni do centa, jer je sve kod vas. Novac se povodi za inercijom."

"Uvjeren sam da ću to reći još puno puta, gospodine Maynard, ali, no, da... hvala. Pružili ste mi priliku o kakvoj sam teško mogao i sanjati."

"Ima li pritom uopće mjesta za zabavu?"

"Još ne. Pobjedimo li, za zabavu će biti vremena kasnije."

"Zabava počinje u utorak, gospodine Lake, s velikim Super – utorkom. New York, Kalifornija, Massachusetts, Ohio, Georgia, Missouri, Maryland, Maine, Connecticut, sve to u jednom danu. Gotovo šest stotina delegata*!"

*Na predizbojima se, u biti, odlučuje koliki će broj delegata na stranačkoj konvenciji glasati za kojeg kandidata. Kandidat koji na konvenciji ima najviše glasova postat će njezin službeni predsjednički kandidat. Na samim predsjedničkim izborima, svaka savezna država ima broj elektorskih glasova jednak broju svojih senatora (po dva iz svake države, biraju se na rok od šest godina, svake dvije godine na reizbor ide po trećina Senata) i zastupnika u Predstavničkom domu (kongresmena - njihov broj razmjern je broju stanovnika države; svi se biraju svake dvije godine). Kandidat koji osvoji najveći broj glasova birača u pojedinoj državi, "odnosi" cijelu tu državu, odnosno stječe sve glasove elektora iz te savezne države. Kandidat koji osvoji najviše elektorskih glasova pobjeđuje na izborima i postaje predsjednikom.

Teddyjeve oči razdragano su poskakivale, kao da već gotovo broji glasove. "A vodite u svim državama, gospodine Lake. Možete li vi to vjerovati?"

"Ne, ne mogu."

"Ali, istina je. U Maineu ste zbog nekog prokletog razloga posve izjednačeni, u Kaliforniji je razlika vrlo mala, ali u utorak ćete odnijeti veliku pobjedu."

"Ako je vjerovati anketama", reče Lake, kao da im osobno ne vjeruje. A zapravo je, kao i svaki kandidat, o njima bio upravo ovisan. Popularnost mu je u Kaliforniji zapravo rasla, budući da u toj državi živi 140.000 ljudi koji rade u vojnoj industriji.

"Oh, vjerujte im. A ja vjerujem da nam, kada osvane mali Super- utorak, predstoji velika pobjeda. Na Jugu vas obožavaju, gospodine Lake. Obožavaju oružje, odlučne riječi i slične stvari, a sada su se zaljubili u Aarona Lakea. Sljedeći utorak će biti silno zabavan, no utorak nakon toga bit će pravi tulum."

Teddy Maynard predviđa tulum i Lake nije mogao ne nasmiješiti se. I njegova su ispitivanja javnog mnijenja ukazivala na takve trendove, no sve je jednostavno zvučalo još bolje iz Teddyjevih usta. On sada uzme neki papir i pročita najsvježije podatke iz ispitivanja održanih širom zemlje. Lake je u svakoj državi vodio za barem pet postotaka.

Još su nekoliko minuta tako uživali u razvoju situacije, a onda se Teddy uozbiljio. "Postoji jedna stvar koju biste trebali znati", reče, a s njegova lica u istom se trenutku izgubi osmijeh. Tada okrene neku stranicu i pogleda bilješke. "Prije dvije noći, na prijevoju Khyber, u planinama Afganistana, jedna ruska dalekometna raketa s nuklearnim bojivim glavama kamionom je prebačena u Pakistan. Sada je na putu za Iran gdje sam Bog zna za što će je upotrijebiti. Raketa ima domet od gotovo pet tisuća kilometara i u stanju je ponijeti četiri nuklearne bombe. Cijena je iznosila oko trideset milijuna američkih dolara. Iranci su iznos uplatili unaprijed, posredstvom neke banke u Luksemburgu. Novac je još uvijek ondje, na računu za koji se drži da ga nadziru ljudi Nattyja Čenkova."

"Mislio sam da on gomila oružje, a ne da ga prodaje."

"Potreban mu je novac i sada dolazi do njega. Štoviše, to je vjerojatno jedini čovjek kojeg znamo koji novac prikuplja brže od vas."

Teddyju humor nije išao od ruke, no Lake se ipak nasmije iz uljudnosti.

"Taje raketa u ispravnom stanju?" upita Lake.

"Držimo da jest. Stigla je iz skupine silosa u blizini Kijeva i držimo da je riječ o suvremenom modelu novije proizvodnje. Kada ih posvuda ima

toliko, zašto bi Iranci kupili staru raketu? Da, možemo s velikom sigurnošću pretpostaviti da je posve funkcionalna."

"Je li to prva takva raketa?"

"Već je bilo nešto prodaje rezervnih dijelova i plutonija, Iranu i Iraku, Indiji i drugima, no mislim da je ovo prva cijela raketa pripravna za ispaljivanje."

"Žele lije što prije upotrijebiti?"

"Koliko nam se čini, ne. Čini se da je transakciju potaknuo Čenkov. Potreban mu je novac kako bi kupio drugačije vrste oružja. Prodaje opremu, stvari koje mu ne trebaju."

"Znaju li Izraelci za to?"

"Ne. Još ne. S njima morate biti oprezni. Sve je to politika uzajamnog popuštanja, davanja i kompromisa. Jednog dana, zatrebamo li nešto od njih, možda ćemo im reći za tu transakciju."

Na trenutak Lake osjeti veliku želju za time da bude predsjednik, i to odmah. Želio je znati sve što Teddy zna, a onda uvidi da do toga vjerojatno nikada neće doći. Naposljetku, i sada postoji legitimni predsjednik, premda na izmaku mandata, a Teddy s njim ne razgovara o Čenkovu i njegovim raketama.

"Što Rusi misle o mojoj kampanji?" upita Lake.

"Isprva su bili zabrinuti. Sada je pomno prate. Ali ne smijete smetnuti s uma da više ne postoji nešto što bismo mogli nazvati ruskim glasom. Oni koji se zalažu za slobodno tržište o vama se izražavaju povoljno jer se pribojavaju komunista. Tvrdolinijaši vas se boje. Stvar je vrlo složena."

"A Čenkov?"

"Neugodno mi je priznati, ali zasada mu još nismo toliko blizu. No radimo na tome. Ubrzo bismo u blizini trebali imati nekoliko pouzdanih ušiju."

Teddy odbaci papire na radni stol i kolicima priđe Lakeu. One brojne bore na njegovu čelu sada su se stisnule, usmjerile se prema dolje. Čupave obrve spustile su se na njegove tužne oči. "Poslušajte me, gospodine Lake", reče sada puno ozbiljnijim glasom. "Vi ovu utrku sigurno dobivate, to je već sada posve jasno. Na putu pred vama još je pokoja rupa, stvari koje ne možemo predvidjeti, a čak i kada bismo ih mogli predvidjeti, ničim ih ne bismo mogli spriječiti. Zajedno ćemo prijeći sve prepreke. Šteta će biti minimalna. Vi ste posve nova pojava i ljudi vas vole. Čudesno ste dobri u komuniciranju, prenošenju poruke. Neka vaša poruka i dalje bude jednostavna - u opasnosti je naša sigurnost, svijet nije siguran kako izgleda. Ja ću se pobrinuti za novac i svakako ću držati zemlju u strahu. Mi smo

mogli aktivirati i uništiti tu raketu na prijevoju Khyber. Poginulo bi pet tisuća ljudi, pet tisuća Pakistanaca. Nuklearne bombe koje su eksplodirale negdje u planinama. Mislite li da bismo se probudili i razmišljali o burzi? Ni slučajno. Ja ću se pobrinuti za strah, gospodine Lake. A vi se samo klonite nevolja i dajte sve od sebe."

"Dajem uistinu sve od sebe."

"Dajte još malo više i bez iznenađenja, može?"

"Svakako."

Lake nije točno znao što je Teddy podrazumijevao pod iznenađenjima, no samo je prešao preko toga. Možda je riječ tek o još jednom očinskom savjetu.

Teddy se ponovno udalji kolicima. Pronašavši puceta, sa stropa je spustio ekran. Još dvadeset minuta gledali su nedotjerane verzije novog niza Lakeovih spotova, a potom su se oprostili.

Lake je odjurio iz Langleyja, uz dva kombija naprijed i dva straga, do zračne luke Reagan National, gdje ga je čekao mlažnjak. Priželjkivao je mirnu noć u Georgetownu, u kući u kojoj mu svijet ne može ništa, gdje može u miru čitati knjigu, gdje ga nitko ne gleda i ne prisluškuje. Žudio je za anonimnošću na ulicama, za bezimenim licima, za onim pekarom Arapinom u ulici M koji radi savršeno pecivo, za knjižarom s rabljenim knjigama u aveniji Wisconsin, za kafićem u kojem prže zrna kave iz Afrike. Hoće li ikada ponovno moći šetati ulicama kao normalan čovjek, činiti što mu se prohtije? Nešto mu je govorilo da neće, da su ti dani iza njega, možda i zauvijek.

KADA JE LAKE uzletio, Deville je ušao u bunker i Teddyju objavio da je Lake došao i otišao, uopće ne pokušavši pogledati ima li što u poštanskom pretincu. Bilo je vrijeme za dnevno izvješće o zbrci Lake. Teddy je na brigu o sljedećim potezima svog kandidata trošio više vremena nego što je u početku planirao.

Onih pet pisama koje su presreli Klockner i njegova skupina temeljito je proanalizirano. Dva je napisao Yarber u ulozu Percyja; ostala tri Beech kao Ricky. Petorica primatelja nalazili su se u različitim saveznm državama. Četvorica su se služila lažnim imenima; jedan je bio dovoljno odvažan da se ne skriva iza izmišljenog imena. Pisma su u biti bila jednaka: Percy i Ricky su mladići na liječenju s mnoštvom problema, mladići koji očajnički nastoje srediti život; obojica su nadareni i još uvijek u stanju sanjati velike snove, ali im je potrebna moralna i fizička potpora od strane novih prijatelja jer su nekadašnji opasni. Bez ustezanja otkrivali su svoje grijehe i mane, slabosti i stvari koje im donose bol. Naširoko su raspredali o životu nakon liječenja, o

nadama, snovima i svim stvarima koje žele. Ponose se potamnjelom kožom i mišićima i čini se da očvrsnulo tijelo žele što prije pokazati novim prijateljima.

U jednom pismu tražio se novac. Ricky je od nekog Petera u Spokaneu, u saveznoj državi Washington, molio posudbu u visini od 1.000 dolara. Rekao je da mu je taj novac potreban kako bi pokrio neke troškove koje njegov ujak odbija platiti.

Teddy je pisma pročitao više puta. Traženje novca bilo je važno jer je počelo rasvjetljavati tu igricu u koju su se upustila zatvorska Braća. Možda je to tek nekakva smicalica koju su od nekoga naučili, preuzeli je od nekog drugog prevaranta koji je odradio svoju kaznu u Trumbleu i sada tumara gradovima, na slobodi, i ponovno krade.

No veličina uloga nije bila važna. Bila je to igra tijela - uži struk, brončana koža i čvrsti biceps - a njihov kandidat našao se usred toga.

Još je bilo pitanja bez odgovora, no Teddy je bio strpljiv. Pratit će poštu. Djelici će već doći na svoje mjesto.

DOK JE SPICER čuvao vrata konferencijske sobe i svojom nazočnošću praktički onemogućavao da se netko posluži pravnom knjižnicom, Beech i Yarber mukotržno su radili na pismima. U pismu Alu Konyersu Beech je napisao:

Dragi Al,

hvala za prošlo pismo. Toliko mi znači kada mi se javiš. Imam osjećaj da već mjesecima živim u kavezu i sada polako počinjem uočavati danje svjetlo. Tvoja pisma otvaraju mi vrata. Molim te, nemoj prestati pisati.

Zao mi je što sam te gnjavio pretjerivanjem s osobnim stvarima. Poštujem tvoju privatnost i nadam se da nisam postavio previše pitanja. Čini mi se da si vrlo osjećajan muškarac koji u životu voli samoću i malo profinjenije stvari. Sinoć sam mislio na tebe gledajući Key Largo, onaj stari film s Bogartom i Bacallovom. Gotovo sam osjećao okus nekog kineskog jela. Hrana je ovdje poprilično dobra, čini mi se, ali jednostavno ne mogu pripremiti pravo kinesko jelo.

Na pamet mi je pala odlična zamisao. Za dva mjeseca, kada me puste odavde, posudimo Casablancu i Afričku kraljicu, uzmimo nešto kinesko iz restorana, bocu bezalkoholnog vina i provedimo ugodnu večer na sofi.

Bože, uzbudim se kada samo pomislim na život na slobodi i

sve one prave, stvarne stvari koje će mi ponovno biti dostupne.

Oprosti mi ako sam krenuo prebrzo, Al. Stvar je samo u tome da sam ovdje živio bez puno toga, a ne samo cuge i dobre klope. Shvaćаш na što ciljам?

Onaj dom u Baltimoreu pripravan je primiti me ako uspijem pronaći nekakav honorarni posao. Rekao si da ondje imaš određenih poslovnih veza. Znam da tražim puno jer me i ne poznaješ, ali možeš li mi to nekako srediti? Bit ću ti zauvijek zahvalan.

Molim te, piši mi ubrzo, Al. Tvoja pisma i nade i snovi o izlasku odavde za dva mjeseca, uz posao koji me čeka, daju mi snagu i u najmračnijim trenucima.

Hvala, prijatelju.

Voli te, Ricky

Ton pisma Quinceu Garbeu bio je posve drukčiji. Beech i Yarber njime su se bavili nekoliko dana. Konačna verzija izgledala je ovako:

Dragi Quince,

Tvoj je otac vlasnik banke, a ti kažeš da možeš doći još samo do 10.000 dolara. Mislim da lažeš, Quince, i to me uistinu ljuti. Već bih sada, bez obzira na sve, najradije poslao sav materijal tvome ocu i supruzi.

Zadovoljit ću se s 25.000 dolara, odmah, uz iste uvjete uplaćivanja.

I ne prijeti samoubojstvom. Doista me ne zanima što ćeš učiniti. Nikada se nećemo vidjeti, a ionako mislim da si perverzian.

Pošalji taj prokleti novac, Quince, i to odmah!

Pusa, Ricky

KLOCKNERA JE BRINULA mogućnost da Trevor jednom u Trumble dođe prije podneva, te da potom poštu ubaci u sandučić negdje usput, prije nego što se vrati u ured ili kuću. Jednostavno nije bilo načina da u tom slučaju presretnu pošiljke. Bilo je od najveće moguće važnosti da on pošiljke donese kući ili u ured, te ih ostavi preko noći, kako bi ih se oni mogli dokopati.

Brinuo se, no istodobno se pokazalo da Trevoru treba puno vremena da bi se pokrenuo. Prve slabašne znakove života pokazao bi tek nakon što bi odrijemao u dva poslije podne.

I tako je u trenutku kada je tajnicu obavijestio da u jedanaest sati kani otići u Trumble, u kući na suprotnoj strani ulice zavladao panika. Istog trenutka Trevorov je ured nazvala neka sredovječna žena koja je tvrdila da je gospoda Beltrone i koja je Jan objasnila da je njoj i njezinu bogatom suprugu silno potreban brz razvod. Tajnica ju je zamolila da pričeka, a onda hodnikom doviknula Trevoru da malo pričeka. Trevor je upravo skupljao papire sa svog stola i spremao ih u aktovku. Kamera na stropu iznad njega snimila je izraz njegova lica koji je pokazao koliko je uzrujan zbog toga što ga prekida nekakav novi klijent.

"Kaže da je bogata!" poviče Jan, a s Trevorova lica nestane onog smrknutog izraza. Nakon toga je sjeo i stao čekati.

Gospođa Beltrone povjerala se tajnici. Ona mu je treća supruga, on je puno stariji, imaju kuću u Jacksonvilleu, no najveći dio vremena provode u kući na Bermudima. Imaju i kuću u Vailu¹³. Već neko vrijeme kane se razvesti i sve je dogovoreno, bez ikakvih sukoba, vrlo prijateljski, samo im je potreban dobar odvjetnik koji će srediti papire. Za gospodina Carsona čuli su samo najbolje preporuke, no zbog nekog razloga koji nije otkrila sve moraju obaviti vrlo brzo.

Trevor je preuzeo poziv i odslušao istu priču. Gospođa Beltrone sjedila je u kući na suprotnoj strani ulice i govorila služeći se scenarijem koji je ekipa sastavila upravo za takvu situaciju.

"Uistinu se moram vidjeti s vama", rekla je nakon petnaest minuta otkrivanja duše.

"Pa, znate, imam užasno puno posla", rekao je Trevor, kao da lista stranice šest dnevnih planera. Gospođa Beltrone gledala ga je na monitoru. Držao je noge na stolu, zatvorenih očiju, nakrivljene kravate. Život poslom užasno opterećenog odvjetnika.

"Molim vas", preklinjala ga je ona. "Moramo završiti s tim. Moram se danas vidjeti s vama."

"Gdje vam je suprug?"

"U Francuskoj, no sutra će već biti ovdje."

"No, da... dobro, da vidimo..." promumlja Trevor, poigravajući se leptir-kravatom.

"Koliku naknadu tražite?" upita ona, a on razrogači oči.

"No, dobro, ovo je očito složenije od običnog sporazumnog razvoda. Morao bih naplatiti deset tisuća dolara." Načinio je grimasu dok je izgovarao

¹ Pomodno zimovalište u saveznoj državi Colorado.

te riječi, suspregnuta daha čekajući odgovor.

"Novac ću donijeti danas", reče ona. "Možemo li se vidjeti u je dan?"

On je već bio na nogama, lebdio iznad telefona. "Može u pola dva?" uspio je nekako izgovoriti.

"Doći ću na vrijeme."

"Znate li gdje je moj ured?"

"Moj će ga vozač već pronaći. Hvala, gospodine Carson."

Slobodno prijedite na ti, rekao je zamalo. No ona je već prekinula vezu.

Gledali su ga kako stiska šaku i naglim pokretom privlači ruku uz tijelo, kako škrguće zubima i zaneseno viče: "To!" Uhvatio je veliku ribu.

Jan se uto pojavi iz hodnika i reče: "Onda?"

"Dolazi ovamo u pola dva. Počisti malo ovu rupu."

"Ja nisam sluškinja. Možete li mi unaprijed dati nešto novca? Trebam platiti račune."

"Donijet ću prokleti novac."

Trevor je navalio na police s knjigama, popravljajući položaj stvari koje nije dotaknuo godinama, brišući prašinu s drva papirnatim ubrusom, gurajući fascikle u ladice. Kada je navalio na radni stol, Jan je konačno osjetila blagu grižnju savjesti te je počela usisavačem čistiti prednji prostor.

Radili su tijekom cijele stanke za objed, a njihove psovke i trud silno su zabavljali društvo na suprotnoj strani ulice.

U pola dva nije bilo ni traga gospodi Beltrone.

"Gdje je sada, dovraga?" poviče Trevor prema hodniku neposredno nakon dva.

"Možda se malo raspitala, doznala još ponešto o nama", reče Jan.

"Što si rekla?" poviče on.

"Ništa, šefe."

"Nazovi je", zatraži on odlučno u pola tri.

"Nije ostavila broj."

"Nisi zapisala broj?"

"Nisam to rekla. Rekla sam da nije ostavila broj."

U pola četiri Trevor je bijesno izjurio iz ureda, i dalje očajnički nastojeći održavati svoj dio pobjesnjele prepirke sa ženom koju je u posljednjih osam godina otpustio najmanje deset puta.

Slijedili su ga sve do Trumblea. U zatvoru se zadržao pedeset tri minute, a kada je izišao bilo je već prošlo pet, tako da je bilo prekasno za slanje pošte i u Neptune Beachu i u Atlantic Beachu. Vratio se u ured i ostavio aktovku na radnom stolu. A onda je, posve u skladu s predviđanjima, otišao kod Petea na piće i večeru.

JEDINICA IZ LANGLEYJA zrakoplovom je otputovala u Des Moines, gdje su agenti unajmili dva automobila i kombi, a potom se četrdeset minuta vozili do Bakersa, u Iowi. U mirni, snijegom pokriveni gradić stigli su dva dana prije pisma. U trenutku kada ga je Quince podignuo na pošti, znali su imena upravitelja pošte, gradonačelnika, šefa policije i kuhara u restoranu s palačinkama pokraj prodavaonice alata. No njih u Bakersu nije poznavao nitko.

Promatrali su Quincea kako žuri u banku pošto je izišao iz poštanskog ureda. Pola sata kasnije, dvojica agenata poznati samo pod imenima Chap i Wes pronašli su zakutak banke u kojem je radio gospodin Garbe mlađi i njegovoj se tajnici predstavili kao inspektori iz Nacionalne banke. Nije bilo nimalo sumnje u njihov službeni izgled - tamna odijela, crne cipele, kratka kosa, dugački kaputi, odsječan govor, učinkovito držanje.

Quince je bio zaključan u svom uredu i isprva se činilo da ne želi izići. Oni su tajnici više nego jasno pokazali koliko je njihov dolazak važan i hitan i nakon gotovo četrdeset minuta vrata su se malko od- škrinula. Gospodin Garbe izgledao je kao da je plakao. Bio je blijed, potresen i nikako se nije radovao posjetiteljima. No ipak ih je uveo u ured, odviše obeshrabren da bi tražio njihove isprave. Nije zapamtio čak ni kako se zovu.

Sjeo je s druge strane masivnog radnog stola i pogledao blizance koji su sjedili okrenuti prema njemu. "Kako vam možemo pomoći?" upitao je, uz vrlo blijed osmijeh.

"Jesu li vrata zaključana?" upita Chap.

"Pa, da, jesu." Blizanci su stekli dojam da gospodin Garbe veći dio dana provodi iza zaključanih vrata.

"Može li nas tko čuti?" upita Wes.

"Ne." Quince je sada postao još uzburaniji.

"Nismo dužnosnici Nacionalne banke", reče Chap. "Lagali smo."

Quince sada više nije znao bi li trebao biti bijesan ili osjećati olakšanje ili čak još veći strah, tako da je još nekoliko trenutaka samo nepomično sjedio, otvorenih usta, paraliziran, očekujući metak u glavu.

"Priča je duga", reče Wes.

"Imate pet minuta."

"Zapravo imamo vremena koliko god želimo."

"Ovo je moj ured. Izlazite!"

"Ne bi išlo tako brzo. Znamo određene stvari."

"Pozvat ću osiguranje."

"Ne, nećete."

"Vidjeli smo pismo", reče Chap. "Ono koje ste upravo podignuli na pošti."

"Podignuo sam nekoliko pisama."

"Ali samo jedno od Rickyja."

Quinceova se ramena nemoćno opuste i on zatvori oči. Potom ih ponovno otvori i svoje mučitelje pogleda s izrazom potpunog, neopozivog poraza na licu. "Tko ste vi?" promrmlja.

"Nismo neprijatelji."

"Radite za njega, zar ne?"

"Njega?"

"Za Rickyja, ili tko god to već dovraga bio."

"Ne", reče Wes. "On je i naš neprijatelj. Recimo samo da imamo klijenta koji je manje-više u jednakoj situaciji kao i vi. Angažirani smo kako bismo zaštitili njega."

Chap iz džepa kaputa izvadi debelu omotnicu i baci je na stol. "Ovdje je dvadeset pet tisuća dolara u gotovom. Novac pošaljite Rickyju."

Quince je i dalje sjedio zagledan u omotnicu, širom otvorenih usta. Njegov je jadni mozak bio zablokiran tolikim mislima da je počeo osjećati vrtoglavicu. I stoga je ponovno zatvorio oči i onda neobuzdano zatreptao u uzaludnom pokušaju organiziranja situacije.

Zaboravi njihov identitet. Kako su uspjeli pročitati pismo? Zašto mu nude novac? Koliko znaju?

Bilo je samo vraški sigurno da im ne može vjerovati.

"Novac je vaš", reče Wes. "A zauzvrat trebamo nekoliko informacija."

"Tko je Ricky?" upita Quince, jedva otvorenih očiju.

"Što vas zanima o njemu?" upita Chap.

"Ne zove se Ricky."

"Točno."

"U zatvoru je."

"Točno", reče ponovno Chap.

"Kaže da ima ženu i djecu."

"Djelomično točno. Supruga je sada bivša. Djeca su još uvijek njegova."

"Kaže da su oni očajni, bez ičega i da zato ucjenjuje ljude."

"To baš i nije tako. Njegova je supruga poprilično imućna, a djeca su se priklonila novcu. Zapravo ne znamo točno zašto se bavi ovakvim prijevarama."

"Ali voljeli bismo ga u tome spriječiti", pridoda Chap. "Potrebna nam je vaša pomoć."

Quince odjednom uvidi da prvi put u životu, nakon pedeset jedne godine, sjedi u nazočnosti dvoje pravih, živih ljudi koji znaju da je homoseksualac. Ta ga je spoznaja užasnula. Na trenutak je osjetio želju da tu činjenicu opovrgne, da smisli neku priču o tome kako je upoznao Rickyja, no mašta ga je iznevjerila. Bio je odviše prestrašen da bi došao do nadahnuća.

A onda je uvidio da bi ga ova dvojica, o kome god zapravo bila riječ, mogli uništiti. Znaju za njegovu malu tajnu i imaju mogućnost upropastiti ga.

I nude mu 25.000 dolara u gotovom?

Jadni Quince pokrio je oči zglobovima prstiju i upitao: "Što tražite?"

Chapu i Wesu učinilo se da će Quince zaplakati. Zapravo im je bilo svejedno, no za tim nije bilo potrebe. "Evo kako ćemo, gospodine Garbe", reče Chap. "Uzmite novac koji je pred vama na stolu i ispričajte nam sve o Rickyju. Pokažite nam svoja pisma. Pokažite nam sve. Ako imate neki fascikl, kutiju ili nekakvo tajno mjesto na koje ste sve sakrili, to bismo voljeli vidjeti. Kada prikupimo sve što je potrebno, odlazimo. Nestat ćemo jednako brzo kao što smo se i pojavili, a vi nikada nećete doznati tko smo ni koga štitimo."

"I očuvat ćete tajne?"

"Svakako."

"Nema razloga da nekome pričamo o vama", pridoda Wes.

"Možete li ga natjerati da prestane s tim?" upita Quince, intenzivno ih promatrajući.

Chap i Wes načas zastanu i pogledaju se. Dosada su na sve odgovorili besprijeckorno, no to pitanje nije imalo jasan i nedvosmislen odgovor. "Ne možemo obećati, gospodine Garbe", reče Wes. "No dat ćemo sve od sebe kako bismo tog Rickyja nekako prekinuli u djelovanju. Kao što smo već rekli, smeta i našem klijentu."

"U ovome me morate zaštititi."

"Učinit ćemo sve što možemo."

Quince odjednom ustane i nagne se prema naprijed, dlanova položenih na stol. "U tom slučaju nemam izbora", reče svečanim tonom. Nije ni dotaknuo novac, nego je načinio nekoliko koraka i prišao antiknoj vitrini s knjigama ispunjenoj starim i izlizanim svescima. Jednim je ključem otključao vrata, a drugim otvorio mali, skriveni sef na drugoj polici od poda. Potom je oprezno izvukao tanki fascikl veličine omotnice za pismo koji je potom pomno položio na stol pokraj one omotnice pune gotovine.

Upravo u trenutku kada je otvorio fascikl, neki agresivni, povišeni glas zakriještio je na interkomu: "Gospodine Garbe, vaš otac zahtijeva da odmah dođete do njega."

Quince se užasnuto uspravi, istog trena problijedjevši, lica izobličena od paničnog straha. "Mmm, recite mu da imam sastanak", reče, nastojeći djelovati mirno, ali se istodobno odajući kao beznadan lažljivac.

"Vi mu to recite", odvrati tajnica i prekine vezu.

"Oprostite", reče on i čak se pokuša nasmiješiti. Potom podigne slušalicu, utipka tri broja i leđima se okrene Wesu i Chapu, kao da ga tako možda neće čuti.

"Tata, ja sam. Što se događa?" reče, pognute glave.

Usljedila je poduža stanka, dok mu je starac objašnjavao zašto ga treba.

A potom: "Ne, ne, nisu iz Nacionalne banke. To su dvojica, ovaj... odvjetnika iz Des Moinesa. Zastupaju obitelj jednog mog starog prijatelja iz studentskih dana. Ništa drugo."

Kraća stanka.

"Ovaj, Franklin Delaney, ne možeš ga se sjećati. Umro je prije četiri mjeseca, bez oporuke, veliki kaos. Ne, tata, ovaj, nema nikakve veze s bankom."

Potom je spustio slušalicu. To nije bila loša predstava. Vrata su bila zaključana. A to je jedino bilo važno.

Wes i Chap ustanu i koordiniranim pokretima priđu rubu stola u trenutku kada je Quince otvorio fascikl. Prvo što su primijetili bila je fotografija, spajalicom pričvršćena za unutarnji preklop. Wes je oprezno izvadi i reče: "To bi trebao biti Ricky?"

"To je on", reče Quince, postidjen, ali i odlučan u nakani da ide do kraja.

"Zgodan mladić", reče Chap, kao da sva trojica gledaju nekakvu duplericu u Playboyu. Svoj trojici odmah je postalo nelagodno.

"Znate tko je Ricky, zar ne?" upita Quince.

"Da."

"Onda mi recite."

"Ne, takav je dogovor."

"Zašto mi to ne možete reći? Ja vama dajem sve što želite."

"Tako se nismo dogovorili."

"Želim ubiti tog kučkina sina."

"Samo polako, gospodine Garbe. Nešto smo se dogovorili. Vi dobivate novac, mi dobivamo fascikl i nitko neće imati problema. "

"Vratimo se na početak", reče Chap, odozgo promatrajući krhkog čovječuljka na velikim mukama u pretjerano velikom naslonjaču. "Kako je sve to počelo?"

Quince premjesti nekoliko papira u fasciklu i izvadi neki tanki časopis. "Ovo sam kupio u jednoj knjižari u Chicagu", reče, okrećući ga kako bi mogli pročitati natpis na naslovnoj stranici. Časopis se zvao *Out and About*, a

u podnaslovu je stajalo da je riječ o časopisu za zrele muškarce s alternativnim životnim stilom. Dopustio im je da dobro pogledaju naslovnicu, a potom potražio nešto pri kraju časopisa. Wes i Chap nisu ga pokušali dotaknuti, no pogledom su upili koliko god su mogli. Vrlo malo fotografija, mnoštvo sitnih slova. To nikako nije pornografija.

Na stranici četrdeset šest nalazila se mala rubrika malih oglasa. Jedan od njih bio je zaokružen crvenom bojom, a glasio je:

SBM 20-ih godina traži ljubaznog i diskretnog
gospodina 40-ih ili 50-ih godina radi
dopisivanja.

Wes i Chap nagnu se kako bi ga pročitali, a onda se istodobno pridignu. "Znači, javili ste se na taj oglas?" upita Chap.

"Da. Poslao sam pisamce i oko dva tjedna kasnije Ricky mi se javio."

"Imate li kopiju tog svog prvog pisma?"

"Ne. Pisma nisam kopirao. Ništa nije izišlo iz ovog ureda. Ovdje sam se bojao bilo što kopirati."

Wes i Chap namršte se u nevjerici, a potom i velikom razočaranju. S kakvim to glupanom imaju posla?

"Zao mi je", reče Quince, sada već u iskušenju da uzme novac prije nego što se ovi predomisle.

Potom je izvadio prvo Rickyjevo pismo i gurnuo im ga. "Samo ga položite", reče Wes i njih se dvojica ponovno nagnu, pomno promatrajući pismo bez dodirivanja. Sporo čitaju, primijeti Quince, i to s nevjerojatnom koncentracijom. Njegove su se misli počele razbistrivati i negdje na kraju tunela pojavila se i sićušna iskrica nade. Kako je samo slatko imati novac i riješiti se brige zbog još jednog lažnog zajma, još jedne hrpe laži kojima će pokriti trag. A sada ima i saveznike, tog Wesa i Chapa, i sam Bog zna koga sve još ne od onih koji rade protiv Rickyja. Rad srca pomalo se usporio i Quince sada više nije disao onako otežano.

"Sljedeće pismo, molim", reče Chap.

Quince ih je otvarao, jedno po jedno, redao ih na stolu, tri boje lavande, jedno blijedoplavo, jedno žuto, a sva napisana mučnim velikim slovima čovjeka koji ima vremena napretek. Kada bi dovršili jednu stranicu, Chap bi oprezno okrenuo list pincetom. Prstima nisu dodirnuli apsolutno ništa.

Ono što je u vezi s pismima bilo neobično, kako su se Chap i Wes kasnije došaptavali, bilo je to što su bila tako krajnje uvjerljiva, u svakoj pojedinosti. Ricky je emocionalno ranjen, izmučen i silno mu je potreban netko s kim može razgovarati. Jadan je i izaziva suosjećanje. A postoji i nada

jer je najgore iza njega i ubrzo će biti slobodan i moći tražiti nove prijatelje. Bilo je to vrhunsko pisanje!

Nakon zaglušujuće tišine, Quince reče: "Trebam telefonirati."

"Koga trebate nazvati?"

"Stvar je poslovne prirode."

Wes i Chap zbunjeno se pogledaju, a onda kimnu. Quince s telefonom priđe komodi s dokumentima, promatrajući glavnu ulicu ispod prozora dok je razgovarao s nekim drugim bankarom.

U jednom trenutku Wes je počeo raditi bilješke, nesumnjivo se pripremajući za unakrsno ispitivanje koje će uslijediti. Quince se besposleno zadržavao oko vitrine s knjigama, pokušavao čitati novine i ne obraćati pozornost na to bilježenje. Sada je bio smiren, razmišljao je koliko je mogao logičnije, smišljao sljedeći potez, što će učiniti kada ti razbojnici odu.

"Jeste li poslali ček na stotinu tisuća dolara?" upita Chap.

"Jesam."

Wes, agent smrknutija lica od njih dvojice, pogleda ga s prijezirom, kao da želi reći: Kakva budala.

Potom su još neko vrijeme čitali, još malo pisali bilješke, došaptavali se i mumljali među sobom.

"Koliko je novca vaš klijent poslao?" upita Quince tek tako, iz znatiželje.

Wesovo lice postane još nepopustljivije i on reče: "To ne možemo reći."

Quince se nije iznenadio. Dečki nemaju smisla za humor.

Sjeli su nakon sat vremena i Quince se spustio u svoj bankarski naslonjač.

"Samo nekoliko pitanja", reče Chap i Quince shvati da će razgovarati još barem sat.

"Kako ste rezervirali krstarenje namijenjeno homoseksualcima?"

"Sve piše u pismu. Taj mi je tip dao naziv i broj jedne putničke agencije u New Yorku. Nazvao sam, a onda poslao novčanu doznaku. Bilo je vrlo lako."

"Lako? To ste već činili?"

"Ovdje smo se našli kako bismo razgovarali o mojem spolnom životu?"

"Ne."

"Držimo se onda važnih pitanja", reče Quince kao prava faca i sada ponovno osjeti zadovoljstvo. Onaj bankar u njemu na trenutak je zakuhao. A onda se sjetio nečega čemu jednostavno nije mogao odoljeti. Posve ozbiljna izraza lica rekao je: "Krstarenje je još uvijek plaćeno. Želite li vi, dečki, otići?"

Na sreću, nasmijali su se. Bio je to kratak bljesak humora, a onda su se vratili poslu. Chap reče: "Jeste li razmišljali o korištenju lažnog imena?"

"Jesam, dakako. Bilo je glupo to ne učiniti. No takvo što još nikada nisam ni pokušao. Mislio sam da je tip pravi. On je na Floridi, ja sam Bogu iza leđa, u Iowi. Ni u jednom trenutku nije mi palo na pamet da bi tip mogao biti varalica."

"Treat će nam kopije svega ovoga", reče Wes.

"To bi moglo biti problematično."

"Zašto?"

"A gdje biste ih kopirali?"

"Banka nema aparat?"

"Ima, ali te papire nećete kopirati u ovoj banci."

"Onda ih možemo odnijeti u neku fotokopiraonicu."

"U Bakersu smo. Ovdje nema fotokopiraonica."

"Imate li prodavaonicu uredskog pribora?"

"Da, a vlasnik mojoj banci duguje osamdeset tisuća dolara. Sjedi kraj mene u Rotary Clubu. To nećete kopirati kod njega. Ne želim da me netko vidi s tim papirima. "

Chap i Wes najprije se pogledaju međusobno, a potom pogledaju Quincea. Wes reče: "U redu, poslušajte me. Ja ću ostati ovdje s vama. Chap će uzeti fascikl i pronaći aparat za fotokopiranje."

"Gdje?"

"U drogeriji", reče Wes.

"Pronašli ste drogeriju?"

"Svakako, trebali smo pincete."

"Taj je aparat star dvadeset godina."

"Ne, imaju novi."

"Morate dobro paziti, može? Ljekarnik je bratić u drugom koljenu moje tajnice. Ovo je vrlo mali grad."

Chap uzme fascikl i priđe vratima. Brava je glasno škljocnula, a čim je izišao našao se pod prodornim pogledima. Oko tajničina stola okupilo se mnoštvo postarijih žena i sve su uredno besposličarile, sve dok se nije pojavio Chap. Tada su se ukočile i samo ostale piljiti u njega. Ni stari gospodin Garbe nije bio daleko, u ruci je imao neku veliku poslovnu knjigu i držao se kao da je vrlo zaposlen, no i sam je bio posve obuzet znatiželjom. Chap im svima kimne i pođe dalje, na izlasku prolazeći praktički pokraj svih zaposlenika banke.

Vrata su ponovno glasno škljocnula kada ih je Quince zaključao, pribojavajući se da bi netko mogao odmah nahrupiti unutra. On i Wes nekoliko su minuta s nelagodom čavrljali o svemu i svačemu, a razgovor je u pojedinim trenucima gotovo posve zamirao zbog nedostatka zajedničkih tema. Spojio ih je zabranjeni seks, a to su pitanje svakako trebali izbjegavati.

Život u Bakersu teško može buditi zanimanje. Quince nije mogao pitati ništa o Wesovoj prošlosti.

Na koncu upita: "Što bih trebao napisati Rickyju?"

Wes se istog trenutka zagrijao za tu temu. "No, dobro, ja bih na vašem mjestu prije svega pričekao. Pričekajte mjesec dana. Neka se malko preznojava. Požurite li s odgovorom, i novcem, pomislit će kako sve ide i odviše lako."

"A što ako se razljuti?"

"Neće. Ima vremena u izobilju, a želi novac."

"Pratite li svu njegovu poštu?"

"Držimo da imamo pristup najvećem dijelu."

Quincea je sada posve obuzela znatiželja. Kako se našao u društvu čovjeka koji poznaje njegovu najskrovitiju tajnu, činilo mu se da ga može još ispitivati. "Kako ćete ga zaustaviti?"

A Wes, zbog razloga koji mu nikada neće biti jasan, kratko reče: "Vjerojatno ćemo ga jednostavno ubiti."

Oči Quincea Garbea jednostavno su počele zračiti neizmjernim mirom, toplim smirenim sjajem koji se širio cijelim njegovim izmučenim licem. Bore su se odjednom smekšale. Na usnama se pojavio suzdržan osmijeh. Nasljedstvo će naposljetku ipak biti osigurano, a kada stari umre i novac ostane njemu, pobjeći će iz ovog života i živjeti kako god bude želio.

"Baš dobro", reče tiho. "Jako, jako dobro."

CHAP JE FASCIKL odnio u motelsku sobu u kojoj ga je čekao unajmljeni aparat za fotokopiranje, zajedno s ostalim članovima jedinice. Načinili su tri kompleta kopija i on se već pola sata kasnije vratio u banku. Quince je pregledao izvornik; sve je bilo u redu. Potom je pomno zaključao spise i rekao gostima: "Mislim da bi bilo vrijeme da odete."

Otišli su bez rukovanja i uobičajenih pozdrava. Što se još moglo reći?

Privatni mlažnjak čekao ih je u obližnjoj zračnoj luci čija je pista za njega bila jedva dovoljno dugačka. Tri sata nakon odlaska od Quincea, Chap i Wes stigli su u Langley. Zadaću su obavili neočekivano uspješno.

IZVJEŠTAJ O STANJU na računu u Geneva Trust Banku dobili su zahvaljujući mitu od 40.000 dolara koje su dali jednom bankovnom dužnosniku na Bahamima, čovjeku čijim su se uslugama ranije već koristili. Boomer Realty na računu je imao 189.000. Njezin odvjetnik na svome računu

oko 68.000. U izvještaju su bile navedene sve transakcije - uplaćen novac, podignut novac. Devilleovi ljudi očajnički su nastojali pronaći uplatitelje. Znali su za banku u Des Moinesu koja je uplatila novac gospodina Garbea, i znali su da je još 100.000 dolara upućeno iz jedne banke u Dallasu. Međutim, nikako nisu uspijevali otkriti tko je poslao taj novac.

Kada je Teddy Devillea pozvao u bunker, užurbano su radili na više fronta. S njim je bio York. Stol je bio pokriven kopijama sadržaja Garbeova fascikla i bankovnim izvještajima.

Deville svog šefa još nikada nije vidio toliko potištenog. I York je bio vrlo šutljiv. York je trpio najveći dio okrivljavanja za pogrešku u vezi s Lakeom, premda je Teddy okrivljavao sebe.

"Najsvežije", reče Teddy tiho.

Deville u bunkeru nikada ne bi sjedio. "Još uvijek pratimo trag novca. Uspostavili smo vezu s časopisom *Out and About*. Izdaje se u New Havenu, riječ je o vrlo malom izdavaču i nisam siguran hoćemo li se moći ubaciti. Naša veza na Bahamima angažirana je i dalje tako da ćemo znati kada dođe do novih uplata. Imamo jedinicu koja je pripravna pretražiti Lakeov ured u Kongresu, no za to postoje vrlo mali izgledi. U tom pogledu nisam optimist. Imamo dvadesetero ljudi na terenu u Jacksonvilleu."

"Koliko naših ljudi prati Lakea?"

"Broj smo upravo povećali s trideset na pedeset."

"Moramo ga držati pod nadzorom. Ne smijemo ni na trenutak okrenuti leđa. On nije ono što smo mislili i izgubimo li ga iz vida samo na sat vremena, mogao bi poslati pismo ili kupiti novi časopis."

"Znamo. Dajemo sve od sebe."

"Ovo nam je najveći prioritet na domaćem planu."

"Znam."

"A kako bi bilo da nekoga ubacimo u zatvor?" upita Teddy. Bila je to posve nova zamisao, zamisao koju je u posljednjih sat vremena iznio York.

Deville protrlja oči i načas stane grickati nokte, a onda reče: "Poradit ću na tome. Morat ćemo potegnuti veze koje još nikada nismo koristili."

"Koliko je zatvorenika unutar saveznog sustava?" upita York.

"Približno stotinu trideset pet tisuća", reče Deville. "Svakako bismo mogli ubaciti još jednog, zar ne?"

"Pogledat ću."

"Imamo li veze u Upravi za zatvore?"

"To je novo područje, ali radimo na tome. Služimo se uslugama jednog dugogodišnjeg prijatelja iz Ministarstva pravosuđa. Optimist sam."

Deville ih na trenutak ostavi. Natrag će ga pozvati već za sat ili koju minutu više. York i Teddy imat će za njega novi popis pitanja i zadataka.

"Ne sviđa mi se plan pretraživanja njegova ureda u Kongresu", reče York. "Stvar je preopasna. Usto, akcija bi mogla potrajati i tjedan dana. Ti ljudi imaju milijune spisa."

"Ni meni se to ne sviđa", reče Teddy tiho.

"Neka naši dečki iz Dokumentacije napisu pismo, Rickyjevo pismo Lakeu. Staviti ćemo predajnik u omotnicu, pa će nas ona možda odvesti do njegove arhive."

"To je odlična zamisao. Reci Devilleu."

York to zabilježi na list u notesu prepunom raznih drugih bilješki, od kojih je većina bila precrtana. Zvrljao je slova bez reda, kako bi utrošio više vremena, a onda je postavio pitanje koje je cijelo vrijeme čuvao. "Hoćeš li se suočiti s njim?"

"Još ne."

"Kada?"

"Možda nikada. Prikupimo podatke, doznajmo sve što možemo. Čini se da je vrlo suzdržan u vezi s tim svojim drugim životom, možda se taj drugi život i pojavio tek nakon ženine smrti. Tko zna? Možda to može zadržati tako, daleko od svih."

"Ali mora doznati da ti znaš. U protivnom, mogao bi ponovno riskirati. Bude li znao da ga u svakom trenutku promatramo, pazit će što radi. Možda."

"U međuvremenu, svijet ide k vragu. Nuklearno se oružje kupuje i prodaje i prevozi preko granica. Pratimo sedam malih ratova i još tri koja samo što nisu izbila. Samo prošli mjesec imali smo desetak novih terorističkih skupina. Manijaci na Bliskom istoku izgrađuju vojske i gomilaju naftu. A mi sjedimo ovdje sat za satom i smišljamo planove protiv osuđenih sudaca koji u ovom trenutku vjerojatno igraju remi."

"Nisu glupi", reče York.

"Nisu, ali su nespretni. U mrežu su uhvatili pogrešnog čovjeka."

"Bit će da smo mi odabrali pogrešnog čovjeka."

"Ne, oni su pogriješili."

DOPIS JE STIGAO telefaksom od područnog nadglednika iz Uprave za zatvore u Washingtons Bio je naslovljen na M. Emmitta Broona, upravitelja Trumblea. Jezgrovitim ali uobičajenim jezikom nadglednik je rekao kako je analizirao evidenciju iz Trumblea i kako ga muči broj posjeta nekog Trevora Carsona, odvjetnika trojice zatvorenika. Odvjetnik Carson sada je već dolazio gotovo svakodnevno.

I premda svaki zatvorenik nedvojbeno ima ustavno pravo nalaziti se s odvjetnikom, i zatvor ima mogućnost reguliranja tog prometa. Stoga će se posjeti odvjetnika klijentima bez odlaganja ograničiti na utorke, četvrtke i subote, između 15 i 18 sati. Iznimke će se dopuštati bez većih poteškoća, uz dokaz o valjanom razlogu.

Nova će se politika provoditi u razdoblju od tri mjeseca, nakon čega će moći doći do promjena.

Upravitelj nije imao ništa protiv. I njemu su već bili sumnjivi Trevorovi gotovo svakodnevni dolasci. Ispitivao je službenike u prijemnom uredu i čuvaru, u uzaludnom pokušaju da odredi kakva je točno narav tih pravnih poslova. Link, čuvar koji je najčešće dovodio Trevora do sobe za sastanke i koji bi za svakog posjeta obično u džep spremio po dvije dvadesetice, ispričao je upravitelju da odvjetnik i gospodin Spicer razgovaraju o slučajevima, žalbama i sličnim stvarima. "Obična hrpa pravničkih sranja", rekao je Link.

"A ti uvijek pretražiš aktovku?" upitao ga je upravitelj.

"Uvijek", odgovorio je Link.

Iz uljudnosti upravitelj je nazvao broj gospodina Trevora Carsona u Neptune Beachu. Javila mu se neka žena koja je grubim tonom samo rekla: "Odvjetnički ured."

"Gospodina Trevora Carsona, molim."

"Tko ga treba?"

"Emmitt Broon."

"E, pa, gospodine Broon, on trenutačno drijema."

"Tako... Biste li ga možda mogli probuditi? Ja sam upravitelj saveznog zatvora u Trumbleu i trebam ga."

"Samo trenutak."

Čekao je još dugo, a kada se vratila, tajnica mu je rekla: "Žao mi je. Nisam ga uspjela probuditi. Može li on nazvati vas?"

"Ne, hvala. Poslat ću mu obavijest faksom."

PLAN O PROTUPREVARI smislio je York dok je u nedjelju igrao golf, a kako je igra napredovala, povremeno na travnjaku, no češće na pijesku i među drvećem, zamisao se razvijala i rasla, postajala sve genijalnijom. Napustio je prijatelje nakon četrnaest rupa i nazvao Teddyja.

Preuzet će taktiku svojih protivnika. I tako će moći odvratiti pozornost s Ala Konyersa. Nemaju što izgubiti.

Pismo je sastavio York i za njega zadužio jednog od najboljih krivotvoritelja u Dokumentaciji. Nova je žrtva dobila ime Brant White, a prvo pismo napisala je na običnom, bijelom, ali skupom papiru za pisma.

Dragi Ricky,

vidio sam tvoj oglas i jako mi se dopao. Pedeset pet mi je godina, u odličnoj sam kondiciji i tražim i više od prijatelja za dopisivanje. Supruga i ja upravo smo kupili kuću u Palm Vallevju, nedaleko od Neptune Beacha.

Onamo dolazimo za tri tjedna i kanimo ostati dva mjeseca.

Ako te zanima, pošalji fotografiju. Dopadne li mi se to što vidim, šaljem nove pojedinosti.

Brant

Na adresi pošiljatelja stajalo je: Brant, pp. 88645, Upper Darby, PA 19082.

Kako bi uštedjeli dva-tri dana, u Dokumentaciji su stavili žig iz Philadelphije, a pismo su zrakoplovom prebacili u Jacksonville, gdje ga je agent Klockner osobno uložio u mali pretinac Aladdin Northa u poštanskom uredu u Neptune Beachu. Bio je ponedjeljak.

Sutradan, nakon drijemeža, Trevor je podignuo poštu i uputio se prema zapadu, iz Jacksonvillea, dobro mu poznatim putem prema Trumbleu. Na ulaznim vratima dočekali su ga isti čuvari, Mackev i Vince, i on se potpisao u istu knjigu koju mu je dao Rufus. Za Linkom je pošao u prostor za posjetitelje i potom u kut u kojem ga je Spicer čekao u jednoj od malih soba za posjete odvjetnika.

"Malo su mi natrljali nos", reče Link kada su ušli u sobu. Spicer nije podignuo pogled. Trevor Linku preda dvije dvadesetice a ovaj ih pokupi samo zabljesnuvši rukom.

"Tko?" upita Trevor, otvarajući aktovku. Spicer je čitao novine.

"Upravitelj."

"Dovraga, smanjio mi je broj posjeta. Što još želi?"

"Zar ne shvaćaš?" reče Spicer, ne spuštajući novine. "Link je uzrujan jer on više ne dobiva toliko često. Je li tako, Link?"

"Još kako. Ja, dečki moji, ne znam kakvim se vi tu mutežom bavite, no da malo pooštrim pregled, našli biste se u nevolji, ne?"

"Za to si dobro plaćen", reče Trevor.

"To ti misliš."

"Koliko tražiš?" upita Spicer, sada ga gledajući.

"Tisuću na mjesec, u gotovini", reče on, gledajući Trevora. "Novac ću podignuti u tvom uredu."

"Tisuću dolara i neće biti pregleda pošte", reče Spicer.

"Tako je."

"I ni riječi nikome."

"Tako je."

"Dogovoreno. A sada izlazi."

Link im se obojici nasmiješi i iziđe. Potom se smjesti ispred vrata, s vremena na vrijeme, samo zbog sigurnosnih kamera, kroz prozorčić pogledavajući unutra.

A unutra je u rutinskom postupku bilo vrlo malo varijacija. Najprije su obavili razmjenu pošte, što je trajalo tek sekundu-dvije. Iz izlizanog smeđeg fascikla, istog kao i uvijek, Joe Roy Spicer izvadio je pisma koja je trebalo poslati i predao ih Trevoru, koji je iz svoje aktovke izvadio prikupljenu poštu i predao je klijentu.

Trebalo je poslati šest pisama. Katkada ih je bilo i po deset, rijetko manje od pet. Premda Trevor nije vodio evidenciju, ni u nekom fasciklu čuvao kopije ili dokumente koji bi poslužili kao dokaz da ima bilo kakve veze s tom malom prljavom prijevarom složne Braće, znao je da trenutačno u igri mora biti dvadeset do trideset potencijalnih žrtava. Neka imena i adrese bili su mu poznati.

Prema Spicerovoj preciznoj evidenciji, trenutačno su imali točno dvadeset jednu žrtvu. Dvadeset jedna izgledna prilika, uz još osamnaesto ricu marginalnih. Gotovo četrdeset prijatelja koji se trenutačno skrivaju na raznim mjestima, neki u užasnom strahu i od vlastite sjene, neki iz tjedna u tjedan sve odvažniji, a treći na rubu otvaranja tajnih vrata, gotovo spremni da pojure kako bi se susreli s Rickyjem ili Percyjem.

Najteže u svemu tome je biti strpljiv. Plan je funkcionirao, novac se obrtao i uvijek se pojavljivalo to iskušenje da žrtvu pritisnu prerano. Beech i Yarber pokazali su se iznimno marljivima, često i satima bez prekida radeći na pismima, dok je Spicer vukao konce. Trebalo je iskazati podosta discipliniranosti kako bi uhvatili novog prijatelja, i to prijatelja koji ima novca, a potom ga obasipali s dovoljno lijepih riječi da bi stekli njegovo povjerenje.

"Ne bismo li već trebali nešto ubrati?" upita Trevor.

Spicer je pregledavao svježu poštu. "Nemoj mi reći da si bez love", reče. "Zarađuješ više od nas."

"Moj je novac na sigurnom, baš kao i vaš. Samo bih volio dobiti još."

"I ja." Spicer pogleda omotnicu od Branta iz Upper Darbyja, u Pennsylvaniji. "Ah, jedan novi", promrmlja sebi u bradu, a potom otvori omotnicu. Pismo je pročitao brzo, iznenadivši se njegovim tonom. Bez straha, bez suvišnih riječi, bez provirivanja iza ugla. Tip je spreman za akciju.

"Gdje je Palm Valley?" upita.

"Petnaestak kilometara južno od obale. Zašto?"

"Kakvo je to mjesto?"

"To je jedno od zatvorenih golf-naselja za bogate umirovljenike, gotovo svi dolaze sa Sjevera."

"Koliko koštaju te kuće?"

"Pa, nikada nisam bio ondje. Ulazna su vrata stalno zaključana, čuvara ima posvuda, kao da bi im netko mogao provaliti i ukrasti im kolica za golf, ali..."

"Koliko koštaju kuće?"

"Nema nijedne ispod milijuna. Vidio sam dvije u oglasima. Tražili su tri milijuna."

"Pričekaj ovdje", reče Spicer, uzimajući fascikl i izlazeći.

"Kamo ideš?" upita Trevor.

"U knjižnicu. Vraćam se za pola sata."

"Imam posla."

"Ne, nemaš. Pročitaj novine."

Spicer tada nešto reče Linku, koji ga izvede kroz prostor za posjetitelje i iz upravne zgrade. Brzo je koračao uz pomno njegovane travnjake. Sunce je bilo toplo, a vrtlari su zarađivali svojih pedeset centa na sat.

I čuvari pravne knjižnice bili su na svojim radnim mjestima. Beech i Yarber skrivali su se u maloj konferencijskoj sobi i odmarali se od pisanja uz partiju šaha kada je Spicer uletio u sobu uz vrlo neuobičajen osmijeh. "Dečki, konačno smo uhvatili i nešto krupno", reče i na stol dobaci Brantovo pismo. Beech ga pročita naglas.

"Palm Valley jedno je od golf-naselja za bogataše", objasni Spicer ponosno. "Kuće se prodaju za približno tri milijuna. Tip ima puno love i nije baš od pisanja."

"Ne izgleda mi kao da mu se žuri", primijeti Yarber.

"Mi moramo odigrati brzo", reče Spicer. "Želi doći ovamo za tri tjedna."

"Kakav je inicijalni potencijal?" upita Beech. Obožavao je služiti se žargonom onih koji ulažu milijune.

"Barem pola milijuna", reče Spicer. "Napišimo pismo odmah. Trevor čeka."

Beech otvori jedan od mnogobrojnih fascikala i prikaže svoju opremu: listove papira blagih pastelnih boja. "Čini mi se da ću pokušati s breskvom", reče.

"Oh, svakako", reče Spicer. "Breskva je savršena."

Ricky je napisao skraćenu verziju prvog pisma. Dvadeset osam godina, fakultetska diploma, zatvoren u klinici za liječenje, ali samo što nije izišao, vjerojatno za deset dana, vrlo usamljen, traži zrelog muškarca za početak nove veze. Kako je samo zgodno to što će Brant živjeti u blizini jer Ricky ima sestru u Jacksonvilleu pa će se smjestiti kod nje. Nema nikakvih prepreka, nikakvih poteškoća koje treba riješiti. Bit će spreman za Branta kada ovaj doputuje na Jug. Ali najprije bi želio vidjeti fotografiju. Je li Brant doista oženjen? Hoće li i njegova supruga živjeti u Palm Valleyju? Ili će ostati u Pennsylvaniji? Ne bi li to bilo divno?

Priložili su istu onu fotografiju u boji kojom su se poslužili već stotinu puta. Pokazalo se da je upravo neodoljiva.

Omotnicu boje breskve Spicer je odnio natrag u sobu za sastanke s odvjetnikom, gdje je Trevor drijemao. "Ovo pošalji istog trena", poviče Spicer na njega.

Sljedećih deset minuta posvetili su okladama na košarkaške utakmice, a zatim se oprostili bez stiska ruke.

Dok se automobilom vraćao u Jacksonville, Trevor je nazvao svog kladi oni čara, novog, većeg Mađioničara, sada kada je i on postao pravim igračem. Digitalna je linija uistinu bila sigurnija, ali ne i telefon. Agent Klockner i njegova skupina operativaca prisluškivala je kao i obično i pratila oklade. Nije mu išlo loše, u posljednja dva tjedna zaradio je 4.500 dolara. Za razliku od njega, njegova je odvjetnička tvrtka u istom razdoblju prihodovala samo 800 dolara.

Osim telefona, u *Bubi* su se nalazila četiri mikrofona, vrlo jeftina, ali ipak funkcionalna. A ispod svakog odbojnika nalazio se po jedan predajnik. Oba su bila priključena na električni sustav automobila i agenti su ih provjeravali svaku drugu noć, dok bi Trevor ili pio ili spavao. Snažan prijemnik u kući na suprotnoj strani ulice pratio je *Bubu* kamo god se kretala. Dok je Trevor milio autocestom, razgovarajući telefonom kao kakva velika zvjerka,

razbacujući se novcem poput kakvog velikog igrača iz Las Vegasa i pijuckao kipuću kavu iz jedne usputne prodavaonice, odašiljao je više signala nego većina privatnih zrakoplova.

SEDMI OŽUJKA. Veliki Super-utorak. Aaron Lake pobjedonosno je došao na sredinu velike pozornice u velikoj svečanoj dvorani jednog hotela na Manhattanu, dok su ga tisuće okupljenih pozdravljale glasnim povcima, a glazba treštala i baloni se spuštali sa stropa. U New Yorku je pobijedio sa četrdeset tri posto glasova. Guverner Tarry dobio je poprilično loših 29, a preostali glasovi pripali su ostalim kandidatima. Lake je grlio ljude koje nikada nije ni vidio i mahao ljudima koje više nikada neće vidjeti, te potom, bez bilješki, održao energičan i poticajan pobjednički govor.

Nakon toga krenuo je dalje, u Los Angeles, na još jednu pobjedničku proslavu. Puna četiri sata, u svom novom Boeingu u koji je moglo stati stotinu ljudi i koji je stajao milijun dolara na mjesec letio je brzinom od osam stotina kilometara na sat, dvanaest i pol tisuća metara iznad zemlje, on i članovi njegova osoblja pratili su rezultate iz dvanaest saveznih država koje su sudjelovale u velikom Super-utorku. Na Istočnoj obali, gdje je glasanje već završilo, Lake je tijesno pobijedio u Maineu i Connecticutu, ali je stvorio veliku razliku ispred glavnog protukandidata u New Yorku, Massachusettsu, Marylandu i Georgiji. Izgubio je Rhode Island za osam stotina glasova i pobijedio u Vermontu za tisuću glasova. Dok je prelijetao Missouri, CNN ga je proglasio pobjednikom te države sa četiri postotka više od guvernera Tarryja. Ohio je bio jednako tijesan.

Kada je stigao u Kaliforniju, velika je bitka već bila gotova. Od 591 delegata o kojima se odlučivalo, osvojio je njih 390. Usto je i učvrstio uzlazni trend. I što je bilo najvažnije, Aaron Lake sada je imao novac. Guverner Tarry padao je bolno i brzo i svi su se kladili na Lakea.

ŠEST SATI NAKON što je odnio pobjedu u Kaliforniji, Lake se probudio i suočio sa suludim rasporedom televizijskih razgovora uživo. Tijekom dva sata preživio je osamnaest takvih razgovora, a potom se zrakoplovom vratio u Washington.

Odmah je otišao u novo sjedište svoje kampanje, u prizemlju jedne velike poslovne zgrade u ulici H, nadomak Bijele kuće. Zahvalio je svojim ljudima, među kojima gotovo i nije bilo dobrovoljaca. Družio se s tom masom, rukovao se s njima, cijelo se vrijeme pitajući: "Odakle su stigli svi ti ljudi?"

Pobijedit ćemo, ponavljao je unedogled i svi su mu vjerovali. A zašto i ne bi?

Sat vremena proveo je u razgovoru s glavnim savjetnicima i pomoćnicima. Ima šezdeset pet milijuna, ni centa dugovanja. Tarry na raspolaganju ima manje od milijuna i još uvijek pokušava izračunati koliko je dužan. Štoviše, Tarryjev je izborni stožer zakasnio u roku podnijeti zakonom propisano izvješće o prihodima jer im je knjigovodstvo bilo u potpunom neredu. Sva je gotovina nestala. Prestali su stizati prilozima. Sav novac išao je Lakeu.

S velikim oduševljenjem razgovarali su o imenima trojice potencijalnih potpredsjednika. Ta im je aktivnost donosila veliku radost i olakšanje, jer je značila da je nominacija već gotova stvar. Lakeov kandidat broj jedan, senator Nance iz Michigana privlačio je kritike jer je u nekom prijašnjem životu imao određenih mutnih poslova. Njegovi su poslovni partneri bili talijanskog podrijetla, iz Detroita, a Lake je, kada bi zatvorio oči, već jasno vidio kako mediji deru kožu s Nancea. Imenovanje odbor koji će potpunije istražiti cijelu stvar.

Imenovanje i odbor koji će početi planirati Lakeovu nazočnost na stranačkoj konvenciji u Denveru. Lake je tražio novog autora govora, i to odmah, i tražio je da taj netko počne raditi na govoru u povodu prihvatanja nominacije.

Lake se potajno divio vlastitim režijskim troškovima. Šef njegove kampanje dobivao je 150.000 dolara za godinu, ne za punih dvanaest mjeseci nego samo do Božića. Postojao je predsjednik za financije, za politiku, za odnose s medijima, za operativu, za strateško planiranje i svi su imali ugovore na 120.000 za približno deset mjeseci rada. Svaki je predsjednik imao dvoje ili troje izravno podređenih, ljudi koje je Lake jedva i poznao, a oni su zarađivali po 90.000 dolara. Tu su bili još i suradnici u kampanji, ne

dobrovoljci koje privlači većina kandidata, nego pravi zaposlenici koji su dobivali po 50.000 i održavali mahnit tempo rada u uredima. Njih je bilo na desetke. Bili su tu i deseci službenika i tajnica i, dovruga, nitko od njih nije zarađivao manje od 40.000 na godinu.

I povrh sveg tog rasipanja, Lake je neprestano ponavljao samome sebi, uspijem li ući u Bijelu kuću, ondje ću im morati pronaći zaposlenje. Svakom prokletom sudioniku kampanje. Klinci koji sada trče uokolo s Lakeovim značkama na svakom suvratku očekivat će dozvole za ulazak u Zapadno krilo i posao s plaćom od 80.000 godišnje.

To je kap u moru, podsjećao je sam sebe neprestano. Ne bavi se sitnicama kada je toliko krupnijih stvari u igri.

Negativna pitanja prebačena su na završetak sastanka i njih su prešli vrlo brzo. Neki novinar iz *Washington Posta* počeo je prekopavati po počecima Lakeove poslovne karijere. Bez većih poteškoća naišao je na aferu GreenTree, propali pokušaj izgradnje, do kojeg je došlo prije dvadeset dvije godine. Lake i jedan partner doživjeli su bankrot i posve zakonito olakšali vjerovnike za 800.000. Partner je optužen za lažni bankrot, no porota ga je na suđenju oslobodila. Nitko nije ni dotaknuo Lakea, a sedam puta nakon toga narod Arizone izabrao ga je za svog kongresmena.

"Odgovorit ću na svako pitanje o GreenTreeu", rekao je Lake. "Bio je to jednostavno loš poslovni potez."

"Mediji se spremaju ubaciti u višu brzinu", reče predsjednik odbora za odnose s medijima. "Novi ste i još vas nisu dovoljno izložili reflektorima. Vrijeme je da skinu rukavice."

"S time su već počeli", reče Lake. "Nemam nikakvih tajni koje mogu iskopati."

Na ranu večeru odvezli su ga u restoran Mortimer's, trenutačno omiljeno okupljalište moćnika, malo niže u aveniji Pennsylvania, gdje se našao s Elaine Tyner, odvjetnicom na čelu D-PAC-a. Uz voće i svježi sir ona mu je izložila trenutačnu financijsku situaciju najnovijeg političkog odbora koji je nastao prije nekoliko dana. Na raspolaganju ima 29 milijuna, bez značajnijih dugova, novac pristiže dvadeset četiri sata na dan, sa svih strana, iz cijelog svijeta.

Poteškoća je bila u trošenju. Kako se sve to smatralo "mekim novcem", odnosno novcem koji ne može ući izravno u proračun Lakeove kampanje, trebalo ga je upotrijebiti negdje drugdje. Tynerova je imala nekoliko potencijalnih ciljeva. Prvi je bio niz običnih oglasa sličnih onim spotovima o smaku svijeta koje je izradio Teddy. D-PAC je već zakupljivao jesenske termine u najgledanijim večernjim satima. Drugi, i daleko najzabavniji cilj bile su utrke za Senat i Predstavnički dom. "Svrstavaju se poput mrava",

rekla je radosnim tonom. "Upravo je nevjerojatno što je sve moguće postići s nekoliko milijuna dolara."

Potom mu je ispričala priču o utrci za mjesto u Predstavničkom domu u jednom izbornom okrugu u sjevernoj Kaliforniji, gdje je kongresmen koji je pokušavao zadržati mjesto, veteran na tom položaju već dvadeset godina kojeg je Lake poznavao i prezirao, godinu započeo uz prednost od četrdeset postotaka ispred nepoznatog izazivača. Taj nepoznati kandidat nekako je došao do D-PAC-a i predao dušu Aaronu Lakeu. "Jednostavno smo preuzeli njegovu kampanju", reče ona. "Pišemo mu govore, radimo ankete, brinemo se za sve njegove tiskane i televizijske oglase, čak smo mu angažirali i novo osoblje. Dosada smo utrošili milijun i pol i naš je momak smanjio razliku na samo deset postotaka. A pred nama je još sedam mjeseci."

Sve u svemu, Tynerova i D-PAC imali su prste u trideset utrka za Predstavnički dom i deset za Senat. Očekivala je da će prikupiti ukupno šezdeset milijuna dolara i do studenog potrošiti i posljednji cent.

Treće područje njezina "fokusa" bilo je opipavanje bila javnosti. D-PAC je provodio neprestano anketiranje, svakodnevno, po petnaest sati na dan. Ako bi radnike u zapadnoj Pennsylvaniji zasmetalo neko političko pitanje, D-PAC bi za to svakako znao. Ako bi Hispancima u Houstonu bilo drago zbog nove socijalne politike, D-PAC bi to znao. Ako bi ženama na širem području Chicaga neki Lakeov spot bio privlačan ili odbojan, D-PAC bi znao da ili ne i uz koje postotke. "Znamo sve", hvalila se. "Nalik smo na Velikog Brata, uvijek sve pratimo."

Takvo je anketiranje dnevno stajalo 60.000, što je bilo upravo smiješno malo. To nitko nije mogao dovesti u pitanje. Važno je bilo samo to da je Lake devet postotaka ispred Tarryja u Teksasu, čak i u Floridi, saveznoj državi koju se Lake tek spremao posjetiti, te vrlo blizu iza njega u Indiani, Tarryjevu domaćem terenu.

"Tarry je umoran", reče ona. "Moral mu je sada na niskim granama, ono što ga najviše muči jest što je bio pobijedio u New Hampshireu i tada je novac još pristizao. A onda ste se vi pojavili niotkuda, novo lice, bez prtljage iz prošlosti, s novom porukom, i počeli ste pobjeđivati, a novac je odjednom pronašao vas. Tarry više ne može prikupiti ni pedeset dolara na dobrotvornoj priredbi u crkvi. Gubi ključne ljude jer ih ne može platiti i jer oni njuše drugog pobjednika."

Lake je žvakao komadić ananasa i uživao u tim riječima. To za njega nije bilo ništa novo; iste je stvari čuo i od svojih ljudi. No kada su dolazile iz usta iskusne poznavateljice prilika poput Tynerove, ulijevale su još više sigurnosti.

"Što brojke kažu za potpredsjednika?" upita Lake. Imao je i vlastite

podatke, no nekako je imao više povjerenja u nju.

"Uspjet će se dokopati nominacije", reče, ne nudeći mu ništa novo. "No konvencija će biti krvava. Trenutačno ste samo nekoliko postotaka iza njega u najvažnijem pitanju: Za koga ćete glasati u studenom?"

" Studeni je još daleko. "

"I jest i nije."

"Puno toga može se promijeniti", reče Lake, misleći na Teddyja i pitajući se kakve će još krize izazvati kojima će užasnuti američku javnost.

Večera je više bila lagani međuobrok, a Lakea su od Mortimera odveli u jednu malenu blagovaonicu u hotelu Hay-Adams. Bila je to dugačka, kasna večera s prijateljima, s dvadeset četvoricom kolega iz Predstavničkog doma. Tek mali broj njih požurio se s iznošenjem službene potpore kada je tek ušao u utrku, no sada su svi bili silno oduševljeni svojim čovjekom. Većina je imala vlastite stručnjake za javno mnijenje. Vagon sa slavljenicima punom je brzinom jurio nizbrdicom.

Lake još nikada nije vidio svoje stare prijatelje toliko sretne što su u njegovu društvu.

PISMO JE PRIPREMILA žena po imenu Bruce, iz Dokumentacije, koja je bila među troje najboljih krivotvoritelja u CIA-i. Na plutenoj ploči iznad radnog stola u njezinu malom laboratoriju stajala su pisma koja je napisao Ricky. Odlični primjerci, daleko više od onoga što joj je bilo potrebno. Nije imala pojma tko je Ricky, no bila je posve uvjerenjena da je rukopis pomno smišljen i isforsiran. Bio je poprilično dosljedan, a svježiji uzorci jasno su pokazivali lakoću koja se stječe samo vježbanjem. Rječnik mu nije bio osobit, premda je ona pretpostavljala da ga svjesno osiromašuje. U strukturi rečenica bilo je vrlo malo pogrešaka. Bruce je pretpostavljala da je negdje u dobi između četrdeset i šezdeset godina i da ima barem fakultetsku diplomu.

No njezin posao nije bio izvoditi takve zaključke, barem ne u tom slučaju. Istom olovkom i na istom papiru kakav je koristio Ricky napisala je lijepo pismo namijenjeno Alu. Tekst je pripremio netko drugi, nije znala tko. Nije ju to ni zanimalo.

Pismo je glasilo: *"Hej, Al, gdje si ti? Zašto se nisi javio? Nemoj me zaboraviti."* Takvo pismo, ali uz lijepo malo iznenađenje. Kako se Ricky nije mogao služiti telefonom, Alu je poslao audiokasetu s kratkom porukom iz klinike.

Bruce je pismo smjestila na jednu stranicu, a potom sat vremena radila na omotnici. Stavila je žig Neptune Beacha, na Floridi.

Omotnicu nije zalijepila. Njezino malo djelo nadređeni su najprije

pregledali, a potom odnijeli u jedan drugi laboratorij. Kasetu je snimio jedan mladi agent koji je ranije studirao glumu na Sveučilištu Northwestern. Blagim glasom, bez izraženog akcenta, rekao je: "Hej, Al, ovdje Ricky. Nadam se da si iznenađen što čuješ moj glas. Ovdje nam ne dopuštaju da se služimo telefonom, ne znam zašto, ali nekako nam je dopušteno razmjenjivati audiokasete. Jedva čekam da iziđem odavde." Zatim je još pet minuta naširoko pričao o liječenju i o tome koliko mrzi ujaka i ljude koji vode Aladdin North. No priznao je da su ga uspjeli izliječiti od ovisnosti. Uvjereno je da nakon nekog vremena prema toj ustanovi više neće biti odviše kritičan.

Cijela priča bila je obično isprazno blebetanje. Nije govorio o planovima za otpuštanje, nije govorio kamo bi mogao otići ili što bi mogao činiti, samo je neodređeno spomenuo kako bi se jednog dana mogao vidjeti s Alom.

Još nisu bili spremni na mamac uhvatiti Ala Konyersa. Kasetu je imala samo jednu svrhu: u nju su sakrili predajnik dovoljno jak da ih dovede do Lakeova skrivenog fascikla. Sićušni predajnik u omotnici bio bi preopasno rješenje. Al bi mogao biti dovoljno pametan i pronaći ga.

U uredu Mailbox Americe u Chevy Chaseu CIA je sada nadzirala osam pretinaca, koje je na godinu dana uredno unajmilo osam različitih osoba, a svatko od njih imao je jednak pristup pretincu, dvadeset četiri sata na dan, kao i gospodin Konyers. Dolazili su i odlazili u najrazličitije doba dana, provjeravajući svoje pretince, podižući poštu koju su sami poslali, s vremena na vrijeme načas pogledavajući u Alov pretinac ako u blizini ne bi bilo nikoga.

Kako su njegov raspored znali bolje nego on sam, strpljivo su čekali njegov dolazak. Bili su uvjereni da će se jednom iskrasti kao i ranije, u trenirci i tenisicama, tako da su omotnicu s kasetom jedne večeri držali gotovo do deset. A onda su je ubacili u njegov pretinac.

Četiri sata kasnije, uz desetak agenata koji su pratili svaki pokret, Lake je, u trenirci i tenisicama, iskočio iz taksija ispred Mailbox Americe, utrčao unutra, lica zakrivena dugačkim vizirrom kape, prišao svome pretincu, izvadio poštu i žurno se vratio u taksu.

Šest sati kasnije iz Georgetowna je otišao na doručak uz molitvu u Hiltonu, a oni su čekali. U devet se obratio udruzi šefova policije, a u jedanaest je njegovu publiku činilo tisuću školskih ravnatelja. Objedovao je s predsjednikom Predstavničkog doma. U tri je snimio naporan intervju s nekolicinom televizijskih novinara, a potom se vratio kući kako bi se pripremio za put. Prema programu, u osam je iz zračne luke Reagan

National trebao poletjeti za Dallas.

Slijedili su ga do zračne luke, promatrali Boeing 707 kako polijeće, a zatim nazvali Langley. Kada su dvojica agenata Tajne službe stigli kako bi provjerili okolicu Lakeove kuće, CIA je već bila u njoj.

Potruga je završila u kuhinji deset minuta nakon početka. Prijenosni prijemnik uhvatio je signal iz kasete. Pronašli su je u kanti za smeće, zajedno s praznom plastičnom bocom od mlijeka, dvama otvorenim kutijama zobene kaše, nešto uprljanih papirnatih ubrusa i jutrošnjim izdanjem *Washington Posta*. Čistačica je dolazila dvaput na tjedan. Lake joj je jednostavno ostavio smeće.

Lakeov fascikl nisu uspjeli pronaći jer jednostavno nije postojao. Kao pametan čovjek, bacaio je dokaze.

Doznajući za novosti, Teddy je gotovo osjetio olakšanje. Ekipa je još uvijek bila u kući, skrivala se i čekala odlazak agenata Tajne službe. Što god činio u svom tajnom životu, Lake se silno trudio da ne ostavi ni najmanji trag.

KASETA JE AARONA Lakea nekako obeshrabrila. Dok je čitao Rickyjeva pisma i gledao to lijepo lice, osjećao bi nervozno uzbuđenje. Mladić je daleko od njega i po svoj prilici nikada se neće vidjeti. Mogu se dopisivati, igrati lovice na daljinu i napredovati polagano, barem je tako Lake sve to zamišljao u početku.

No kada je začuo Rickyjev glas, mladić mu se znatno približio i Lake se prestrašio. Ono što je nekoliko mjeseci ranije započelo kao zanimljiva igrice potaknuta znatiželjom, sada je otvaralo užasne mogućnosti. Stvar je jednostavno preopasna. Lake bi zadržao pri pomisli na razotkrivanje.

Premda to nije izgledalo moguće. Dobro se skrivao iza maske Ala Konyersa. Ricky nije imao pojma. Na snimci je sve bilo "Al ovo" i "Al ono". Onaj pretinac služio mu je kao štiti.

No to mora prekinuti. Barem zasada.

Boeing je bio prepun Lakeovih dobro plaćenih ljudi. U proizvodnji i nije bilo tako velikog zrakoplova koji bi primio cijelu njegovu svitu. Da unajmi i 747, već dva dana kasnije bio bi prepun pomoćnika, suradnika, savjetnika, eksperata i anketara, a da se i ne spominje njegova sve brojnija vojska tjelohranitelja iz Tajne službe.

Kako se povećavao broj predizbora u kojima je pobijedio, tako se povećavala i težina zrakoplova. Možda ne bi bilo loše i izgubiti u pokloj državi; tada bi se mogao riješiti dijela tereta.

U tami zrakoplova Lake je pijuckao sok od rajčice i tako odlučio napisati posljednje pismo Rickyju. Poželjet će mu puno sreće i jednostavno

prekinuti dopisivanje. Što bi taj mladić uopće mogao učiniti?

Našao se u iskušenju da pismo napiše odmah, na licu mjesta, duboko zavaljen u naslonjač, uzdignutih nogu. No u svakom trenutku nekakav pomoćnik ili savjetnik pojavit će se bez daha, donoseći neki novi izvještaj s kojim se kandidat mora bez odlaganja upoznati. Nema ni trenutka mira samo za sebe. Nema vremena razmišljati ili se besposleno opuštati, sanjariti. Svaku ugodnu pomisao prekinula bi nova anketa, ili nekakva vijest, ili hitna potreba za donošenjem određene odluke.

U Bijeloj kući svakako će se moći negdje sakriti. Ondje je već bilo usamljenika.

21

SLUČAJ UKRADENOG MOBILNOG telefona u posljednjih je mjesec dana upravo općinjavao zatvorenike u Trumbleu. Gospodin

T-Bone, žilavi klinac s ulica Miamijskog kojeg su na dvadeset godina zatvorili zbog droge, postao je prvim vlasnikom telefona na način koji još uvijek nikome nije bio jasan. Mobilni telefoni u Trumbleu bili su strogo zabranjeni, a metoda kojom se on domogao takvog aparata u zatvoru je izazvala više glasina od spolnog života T. Karla. Oni malobrojni koji su ga doista i vidjeli opisali su ga, ne na sudu, nego u razgovorima, kao napravu veličine obične štoperice. Gospodin T-Bone viđenje kako se skriva na mračnim mjestima, pognut, brade naslonjene na prsa, i nešto mrmlja u telefon. Nije bilo nikakve sumnje da još uvijek vodi ulične operacije u Miamijsku.

A onda je telefon nestao. Gospodin T-Bone dao je na znanje da bi mogao ubiti onoga tko mu ga je uzeo, tko god to bio, a kada prijetnje silom nisu upalile ponudio je nagradu od tisuću dolara u gotovu. Sumnja je ubrzo pala na jednog drugog mladog preprodavača droge, Zorroa, iz dijela Atlante jednako opasnog kao kvart gospodina T-Bonea. Ubojstvo se doimalo vrlo izglednim, tako da su se čuvari i članovi uprave umiješali i njih dvojicu uvjerali da će ih premjestiti u neki drugi zatvor izmakne li situacija nadzoru. Nasilje se u Trumbleu nije toleriralo. A kazna je bila premještaj u kaznionicu sa srednje strogim mjerama sigurnosti, mjesto na kojem zatvorenici dobro razumiju nasilje.

Netko je gospodinu T-Boneu rekao za tjedna zasjedanja suda, tako da je on ubrzo pronašao T. Karla i uložio tužbu. Tražio je povrat telefona, kao i milijun dolara odštete.

²² T-Bone je vrsta odreska koji ima kost u obliku slova T, kotlet.

Kada se slučaj prvi put pojavio pred sudom, u kantinu je došao zamjenik upravitelja kako bi promatrao suđenje. Cijeli slučaj Braća su tada po kratkom postupku odgodila. Ista se stvar dogodila i neposredno pred drugo suđenje. Nagađanja o tome tko u posjedu ima ili nema otuđeni telefon nije smio čuti nitko iz uprave zatvora. Čuvari koji su gledali svakotjedne predstave neće pisnuti ni riječi.

Sudac Spicer na koncu je uvjerio jednog zatvorskog odvjetnika da dečki moraju razriješiti neku stvar osobne prirode, bez miješanja odozgo. "Pokušavamo izgladiti jednu sitnicu", prošaptao je. "I za to nam treba mir."

Zahtjev je krenuo prema gore i na trećem je ročištu kantina bila prepuna gledatelja, od kojih se većina nadala krvoproliću. Od zatvorskih dužnosnika u dvorani je bio jedan jedini čuvar, koji je sjedio straga i drijemao.

Ni gospodinu T-Boneu ni Zorrou sudnice nisu bile nepoznate, tako da nije bilo nimalo neobično što su odlučili pred sudom se zastupati sami. Sudac Beech prvih je sat vremena uglavnom nastojao izvući način izražavanja iz najdubljeg kala. A onda je na koncu odustao. Tužitelj se razbacivao neobuzdanim optužbama, tvrdnjama koje ne bi bilo moguće dokazati ni uz pomoć tisuće FBI-evih agenata. Poricanja od strane obrane bila su jednako bučna i apsurdna. Gospodin T-Bone zadao je snažne udarce dvjema službenim izjavama s potpisima zatvorenika čija su imena otkrivena samo Braći. Bili su to zapravo iskazi svjedoka koji su vidjeli Zorroa kako se pokušava sakriti razgovarajući sićušnim aparatom.

Zorro je u svome bijesu te izjave opisao riječima kakve Braća dotada u životu nisu čula.

Završni udarac stigao je niotkuda. Gospodin T-Bone, potezom koji bi zadivio i najprepredenijeg odvjetnika, iznio je dokumentaciju. Netko je u zatvor unio ispis njegovih telefonskih razgovora, i on je sudu tako, crno na bijelo, pokazao kako su s njegova telefona točno pedeset četiri poziva upućena na brojeve u jugoistočnoj Atlanti. Njegovi pristaše, nadmoćna većina, međutim i ljudi čija bi se odanost mogla izgubiti u trenutku, hukali su i urlali sve dok T. Karl nije svom snagom počeo udarati plastičnim batićem i tako ih stišao.

Zorro je imao poteškoća s reorganiziranjem obrane i to ga je oklijevanje dokrajčilo. Sud je odredio da telefon preda Braći u roku od dvadeset četiri sata, te da gospodinu T-Boneu isplati 450 dolara na ime troškova međugradskih razgovora. Ne pojavi li se telefon ni nakon dvadeset četiri sata, sud će slučaj predati upravitelju, zajedno s podatkom o tome da Zorro uistinu nedopušteno posjeduje mobilni telefon.

Braća su njima dvojici naložili i da održavaju razmak od najmanje petnaest metara i to u svakom trenutku, čak i dok jedu.

T. Karl kratko je udario batićem i masa je počela bučno izlaziti. Objavio je početak razmatranja sljedećeg slučaja, još jednog sitnog kockarskog spora, i stao čekati da gledatelji iziđu. "Tišina!" poviče, a buka se samo pojača. Braća se vrate

svojim novinama i časopisima.

"Tišina!" prodere se on još jednom, glasno udarajući batićem.

"Zaveži", poviče Spieer na T. Karla. "Bučniji si od njih."

"To mi je posao", odvrati T. Karl ljutita, dok su uvojni na perici poskakivali na sve strane.

Kada se kantina ispraznila, u njoj je ostao samo jedan zatvorenik. T. Karl pogleda oko sebe i onda ga na koncu upita: "Jeste li vi gospodin Hooten?"

"Nisam, gospodine", reče mladić.

"Gospodin Jenkins?"

"Nisam, gospodine."

"Nisam ni mislio. Spor Hootena protiv Jenkinsa ovime se zaključuje jer se stranke nisu pojavile", reče T. Karl i dramatičnim pokretima taj podatak unese u zapisnik.

"Tko si ti?" upita Spicer mladića koji je sjedio sam i pogledavao oko sebe kao da točno ne zna smije li uopće boraviti u kantini. Trojica muškaraca u blijedozelenim ogrtačima sada su ga intenzivno promatrali, kao i onaj klaun sa sijedom perikom, starom pidžamom boje trule višnje i svijetloljubičastim papučama, bez čarapa. Tko su uopće ti ljudi!?

Polagano je ustao i silno bojažljivo krenuo naprijed, sve dok se nije zaustavio pred njima trojicom. "Tražim pomoć", rekao je, gotovo se bojeći vlastitih riječi.

"Imate li nekog posla pred sudom?" zareži T. Karl sa strane.

"Ne, gospodine."

"U tom slučaju morat ćete..."

"Zaveži!" reče Spicer. "Sud je završio s radom. Odlazi."

T. Karl gromoglasno zatvori zapisnik, nogom odgurne sklopivi stolac i bijesno izjuri iz prostorije, uz klizanje papuča po pločicama i s perikom koja je poskakivala iza njega.

Činilo se da je mladić na rubu suza. "Kako vam možemo pomoći?" upita ga Yarber.

U rukama je držao malenu kartonsku kutiju, a Braća su iz iskustva znala da je ispunjena papirima zbog kojih se i našao u Trumbleu. "Potrebna mi je pomoć", ponovi on. "Ovamo sam stigao prošli tjedan, a cimer mi je rekao da biste mi vi mogli pomoći sa žalbama."

"Zar nemaš odvjetnika?" upita ga Beech.

"Imao sam. Nije bio dobar. Zato sam i završio ovdje."

"A zašto si ovdje?" upita ga Spicer.

"Ne znam. Doista ne znam."

"Jesi li bio na suđenju?"

"Jesam. Bilo je to dugotrajno suđenje."

"I porota te proglasila krivim?"

"Da. Mene i hrpu drugih. Rekli su da smo svi sudjelovali u zavjeri."

"Kakvoj zavjeri?"

"U uvozu kokaina. "

Još jedan narkić. Odjednom su poželjeli što prije se vratiti pisanju pisama. "Kolika ti je kazna?" upita Yarber. "Četrdeset osam godina."

"Četrdeset osam godina! Pa koliko ti je sada?"

"Dvadeset tri."

Istog trenutka zaboravili su na pisanje pisama. Gledali su to tužno mlado lice i pokušavali ga zamisliti pedeset godina poslije. Na slobodu će izići u dobi od sedamdeset jedne godine; čovjek to ne može ni zamisliti. Sva trojica Braće iz zatvora će izići mlađi nego taj klinac.

"Privuci stolac", reče Yarber, a mladić uzme najbliži stolac i postavi ga ispred njihova stola. Čak je i Spicer prema njemu osjetio blagu naklonost.

"Kako se zoveš?" upita Yarber.

"Zovu me Buster."

"U redu, Buster, što si to učinio da si na vrat navukao četrdeset osam godina?"

Priča je iz njega izlazila u pravim bujicama. Držeći kutiju na koljenima i zagledan u pod, najprije je rekao da nikada nije imao problema sa zakonom, kao ni njegov otac. Njih dvojica zajednički su vlasnici malenog pristaništa u Pensacoli. Love ribu, jedre i obožavaju more, tako da im vođenje pristaništa odgovara upravo savršeno. Jedan rabljeni petnaestometarski ribarski čamac prodali su nekom čovjeku iz Fort Lauderdalea, Amerikancu koji im je u gotovu platio 95.000 dolara. Novac je otišao u banku, odnosno Buster je tako barem mislio. Nekoliko mjeseci kasnije čovjek se vratio po još jednu brodicu, trinaestmetarsku, koju je platio 80.000. Gotovina za plovila na Floridi nije bila neuobičajena stvar. Slijedila je prodaja trećeg i četvrtog plovila. Buster i njegov tata znali su gdje pronaći dobre rabljene ribarice, koje bi zajednički preuređivali i obnavljali. Uživali su sve te poslove obavljati sami. Nakon petog broda počeli su ih obilaziti agenti Odjela za borbu protiv narkotika. Postavljali su razna pitanja, neodređeno prijetili, tražili uvid u knjige i dokumentaciju. Busterov je otac u početku odbijao, a onda su angažirali odvjetnika koji im je savjetovao da ne surađuju. Sljedećih mjeseci nije se događalo ništa.

Bustera i oca uhitili su jedne nedjelje u tri sata ujutro, a po njih je došao čopor razbijača u neprobojnim prslucima i s toliko oružja da su danima mogli držati opsadu Pensacole. Tek napola odjevene izvukli su ih iz njihove kućice u blizini zaljeva, uz bljeskanje stotine reflektora i rotirajućih svjetiljki. Optužnica je bila deblja od dva centimetra, napisana na stotinu šezdeset stranica, s osamdeset jednim navodom zavjere radi krijumčarenja kokaina. Primjerak ima u kutiji. Buster i njegov otac na tih se stotinu šezdeset stranica jedva i spominju, no ipak su optuženi i svrstani u isti koš kao i onaj čovjek kojem su prodali brodice, zajedno s još dvadeset pet osoba za koje nisu ni čuli. Jedanaestero su **bili** Kolumbijci. Trojica odvjetnici. Svi

ostali bili su s juga Floride.

Državni im je tužitelj ponudio nagodbu - dvije godine svakome u zamjenu za priznanje krivnje i suradnju u dokazivanju krivnje ostalim suoptuženicima. Priznanje krivnje za što? Oni nisu ništa učinili.

Poznavali su točno jednog od ostalih dvadeset šest zavjerenika. Ni u jednom trenutku nisu vidjeli kokain.

Busterov je otac ponovno založio njihovu kuću kako bi prikupio 20.000 dolara za odvjetnika a pritom su pogriješili u odabiru. Na suđenju su uspaničeno shvatili da sjede za istim stolom s onim Kolumbijcima i pravim krijumčarima droge. Sjedili su na jednoj strani sudnice, svi zavjerenici, zajedno kao da su nekoć pripadali nekom dobro nauljenom stroju za proizvodnju droge. S druge strane, u blizini porote, sjedili su vladini odvjetnici, skupina malih nadmenih kućkinih sinova u tamnim odijelima, koji su pisali bilješke i bijesno ih gledali kao da je riječ o ljudima koji su zlostavljali djecu. Članovi porote također su bijesno zurili u njih.

Tijekom sedam tjedana suđenja, Bustera i njegova oca praktički su ignorirali. Njihova imena spomenuta su tri puta. Vlada ih je najviše teretila zbog sudjelovanja u zavjeri u kojoj su nabavljali i preuređivali ribarske brodice s friziranim motorima za prijevoz droge iz Meksika do raznih odredišta na obali poluotoka Floride. Njihov odvjetnik, koji se žalio da ne dobiva dovoljno novca za sedmotjedno suđenje, pokazao se neuspješnim u pobijanju tih neodređenih optužbi. Ipak, vladini ih odvjetnici nisu osobito gnjavili, jer ih je puno više zanimalo kako valjano pritisnuti Kolumbijce.

Ali i nisu morali puno toga dokazati. Vrhunski su odabrali porotu. Nakon osam dana vijećanja, očito umorni i frustrirani porotnici utvrdili su krivnju svih optuženih za sve navode optužnice. Mjesec dana nakon presude, Busterov se otac ubio.

Pri kraju priče mladić je ponovno izgledao kao da bi svakog trenutka mogao zaplakati. No samo je izbočio donju vilicu, zaškrgutao zubima i rekao: "Nisam počinio nikakav prijestup."

Mladić nikako nije bio prvi zatvorenik u Trumbleu koji je tvrdio da je nedužan. Beech ga je promatrao i slušao, prisjećajući se jednog mladića kojeg je jednom, u Teksasu, osudio na četrdeset godina zbog preprodaje droge. Optuženik je iza sebe imao užasno djetinjstvo, bio je neobrazovan, počinio je niz prijestupa kao maloljetnik i u životu pred njim nije bilo osobitih izgleda. Beech mu je održao predavanje, uzvišeno i profinjeno, svisoka, te se osjećao zadovoljno zbog izricanja tako okrutne kazne. Te proklete preprodavače droge moramo ukloniti s ulica!

Liberalom postaje konzervativac koji je barem jedanput bio uhićen. Nakon tri godine provedene u zatvoru, Hatlee Beech osjećao je bolnu grižnju savjesti zbog mnogih optuženika koje je nemilosrdno kaznio. Zbog ljudi koji su kaznu zaslužili neusporedivo više od tog Bustera. Klinaca kojima je trebalo samo pružiti priliku.

Finn Yarber samo je gledao i slušao i prema mladiću osjećao neizrecivo sažaljenje. Svaki zatvorenik u Trumbleu imao je svoju tužnu priču, i nakon što ih je slušao mjesec-dva, shvatio je da nije moguće vjerovati gotovo ni u što. No Busteru je čovjek mogao vjerovati. Sljedećih četrdeset godina venut će i propadati, sve na trošak poreznih obveznika. Tri obroka na dan. Topao krevet noću - 31.000 dolara na godinu glasila je najnovija procjena troškova koje vladi donosi jedan savezni zatvorenik. Kakvo uzaludno rasipanje. Pola zatvorenika u Trumbleu nema što tražiti. To su nenasilne osobe koje je trebalo kazniti visokim novčanim kaznama i društveno korisnim radom.

Joe Roy Spicer slušao je Busterovu iznimnu priču, mjerkajući mladića kako bi ga u budućnosti eventualno mogao upotrijebiti. Postojale su dvije mogućnosti. Prvo, po Spicerovu mišljenju, u provođenju plana Angola dovoljno se ne služe telefonima. Braća su starci koji pišu pisma u ime izmišljenih mladih osoba. Bilo bi odviše riskantno, primjerice, nazvati Quincea Garbea u Iowi i pretvarati se da ga zove Ricky, energičan dvadesetosmogodišnjak. No kada bi za njih radio klinac poput Bustera, mogli bi uvjeriti svaku potencijalnu žrtvu. U Trumbleu postoji hrpa mladića i Spicer je o nekima od njih već ozbiljnije razmišljao. No to su odreda bili kriminalci, tako da im nije vjerovao. Buster je tek stigao sa slobode, bio je naoko nedužan i obratio im se za pomoć. Njime je bilo moguće manipulirati.

Druga je mogućnost bila varijanta prve. Pristupi li Buster njihovoj zavjeri, bit će u igri kada Joe Roy iziđe na slobodu. Plan se pokazao odviše unosnim da bi ga samo tako napustio. Beech i Yarber čudesno odrađuju pisma, no nemaju poslovnog njuha. Možda bi Spicer mogao podučiti tog mladog Bustera tako da ga ovaj zamijeni i da njegov udio usmjeri prema van.

To je bila samo još jedna zamisao. "Imaš li što novca?" upita ga Spicer.

"Nemam, gospodine. Sve smo izgubili."

"Nemaš obitelj, stričeve, tete, bratiće, prijatelje koji bi ti mogli pomoći s plaćanjem honorara?"

"Nemam, gospodine. Kakvih honorara?"

"Obično naplaćujemo analiziranje slučajeva i pružanje pomoći pri ulaganju žalbi."

"Bez prebijene sam pare, gospodine."

"Mislim da ti možemo pomoći", reče Beech. Spicer ionako ne radi na žalbama. Taj čovjek nije čak ni maturirao.

"To bi nekako bilo *pro bono*, zar ne?" obrati se Yarber Beechu.

"*Pro što?*" upita Spicer.

"*Pro bono.*"

"A što je to?"

"Besplatne pravne usluge", reče Beech.

"Besplatne pravne usluge. A tko ih daje?"

"Odvjetnici", objasni Yarber. "Od svakog se odvjetnika očekuje da daruje nekoliko sati radnog vremena kako bi pomagao ljudima koji si ne mogu priuštiti njegove usluge."

"To je dio staroengleskog običajnog prava", pridoda Beech, dodatno zamagljujući cijelu stvar.

"Ovdje se nije udomaćilo, zar ne?" reče Spicer.

"Razmotrit ćemo tvoj slučaj", reče Yarber Busteru. "Ali, molim te, ne odaj se pretjeranom optimizmu."

"Hvala."

Iz kantine su izišli zajedno, trojica nekadašnjih sudaca u zelenim ogrtačima u pratnji prestrašenog mladog zatvorenika. Prestrašenog ali i vrlo znatiželjnog.

U BRANTOVU ODGOVORU, upućenom iz Upper Darbyja, u Pennsylvaniji, bilo je određenog prizvuka hitnosti:

Dragi Ricky,

hej, kakva fotka! Na jug dolazim još ranije. Doputovat ću 20. travnja. Jesi li tada slobodan? Ako jesi, na raspolaganju ćemo imati cijelu kuću, jer će moja supruga još dva tjedna ostati ovdje. Jadnica. U braku smo dvadeset dvije godine, a ona ni o čemu nema pojma.

Evo i moje slike. U pozadini se vidi moj Lear Jet, jedna od meni najdražih igračaka. Ako želiš, lijepo možemo odletjeti kamo god nam se prohtije.

Molim te, javi mi se odmah.

Sa štovanjem, Brant

I dalje bez prezimena, premda to nije bilo osobito važno. Već će ga nekako iskopati, svakako na vrijeme.

Spicer pomnije pogleda žig i u jednom djeliću sekunde samo pomisli kako pošta između Jacksonvillea i Philadelphije putuje brzo. No pozornost mu je odmah odvušla fotografija. Bila je to nenamještena snimka, dimenzija deset puta petnaest, vrlo slična nekakvom oglasu za mogućnosti brzog bogaćenja u kojem je akviziter prikazan s ponosnim osmijehom na licu, između mlažnjaka i Rollsa i, po mogućnosti, u društvu najnovije supruge. Brant je stajao pokraj zrakoplova, smiješio se i bio u elegantnim bijelim kratkim hlačama i puloveru, bez Rollsa, ali uz neku privlačnu sredovječnu ženu.

U njihovoj sve bogatijoj zbirci to je bila prva fotografija na kojoj je netko od njihovih prijatelja pokazao i suprugu. Neobično, pomisli Spicer, no, s druge strane, Brant ju se spomenuo u oba pisma. Više ga ništa ne može začuditi. Plan će funkcionirati vječno jer postoji beskrajn izvor potencijalnih žrtava koje su voljne ne obazirati se na rizike.

I Brant je bio u odličnoj tjelesnoj kondiciji i preplanuo, s kratkom tamnom kosom prosijedom tek na mjestima, te s brkovima. Nije bio osobito zgodan, no kakve to uopće ima veze sa Spicerom?

Zašto bi čovjek koji ima toliko toga bio tako neoprezan? Jer je oduvijek riskirao a još nijednom nije uhvaćen. Jer je to način života. A nakon što ga pritisnu i uzmu mu novac, Brant će na neko vrijeme usporiti. Izbjegavat će male oglase osobne prirode i anonimne ljubavnike. No agresivan tip poput Branta ubrzo će se vratiti nekadašnjim navikama.

Spicer je pretpostavljao da uzbuđenje zbog pronalaženja nasumičnih partnera zasjenjuje moguće opasnosti. I dalje ga je mučila činjenica da baš on svakodnevno često i dugo pokušava razmišljati kao homoseksualac.

Beech i Yarber pročitali su pismo i dobro proučili fotografiju. Malom pretrpanom sobicom vladala je potpuna tišina. Bi li to mogla biti ona krupna riba koju toliko dugo iščekuju?

"Pomislite samo koliko košta taj avion", reče Spicer i sva se trojica na te riječi nasmiju. Bio je to nervozan smijeh, kao da još nisu sigurni da u to mogu vjerovati.

"Par milijuna", reče Beech. Kako je bio iz Teksasa i kako je nekoć imao bogatu suprugu, druga su dvojica pretpostavljali da o mlaznim zrakoplovima zna više od njih. "To je mali Lear."

Spicer bi se zadovoljio i malom Cessnom, bilo čime što bi ga pođi gnulo s tla i odnijelo daleko. Yarber nije priželjkivao zrakoplov. On je želio samo avionske karte, u prvom razredu gdje poslužiteljice donose pjenušac, gdje postoje dva menija i čovjek može birati filmove. Prvi razred iznad oceana, daleko, daleko od ove zemlje.

"Sredimo ga", reče Yarber.

"Koliko?" upita Beech, i dalje zagledan u fotografiju.

"Najmanje pola milijuna", reče Spicer. "Dobijemo li to, tražit ćemo još."

Sjedili su obavijeni tišinom, a svatko od njih poigravao se svojim udjelom u pet stotina tisuća dolara. Odjednom im je jako počela smetati ona Trevorova trećina. On će uzeti 167.000, a svakome od njih ostat će po 111.000 dolara. Nije loše za zatvorenike, no trebali bi dobiti i vraški više. Zašto taj odvjetnik toliko zarađuje?

"Smanjit ćemo Trevorovu naknadu", objavi Spicer. "O tome razmišljam već duže. Odsada novac dijelimo na četiri dijela. On dobiva koliko i mi."

"Neće pristati", reče Yarber.

"Nema izbora."

"Tako je najpoštenije", reče Beech. "Mi sve radimo, a on dobiva više od nas pojedinačno. Ja sam za smanjenje."

"To ću obaviti u četvrtak."

DVA DANA KASNIJE Trevor je stigao u Trumble neposredno nakon četiri, izuzetno mamuran, a nije mu pomogao ni dvosatni objed ni spavanje od jednog sata.

Joe Roy doimao se osobito razdražljivim. Predao mu je poštu koju je trebalo poslati, no u ruci je zadržao jednu veliku crvenu omotnicu. "Spremamo se stisnuti ovog tipa", reče, omotnicom kuckajući po stolu.

"Tko je to?"

"Nekakav Brant, živi u blizini Philadelphije. Skriva se iza poštanskog ureda, što znači da ga trebaš razotkriti."

"Koliko?"

"Petsto tisuća dolara."

Trevor ga pogleda suženih kapaka, a suhe mu se usne u čudu razmaknu. Brzo je izračunao svoj udio - u džep će spremiti 167.000. Život na brodu odjednom se počeo naglo približavati. Možda i ne treba u džepu imati svih milijun dolara prije nego što zalupi vratima svog ureda i otputuje na Karibe. Možda bi bilo dovoljno i pola milijuna. A sada se već našao tako blizu.

"Šališ se", reče, svjestan toga da se Spicer ne šali. Spicer nije imao smisla za humor, a u pitanjima povezanim s novcem svakako je bio smrtno ozbiljan.

"Ne. I promijenit ćemo tvoj postotak."

"Neka me odnese vrag ako dođe do toga. Dogovor je dogovor."

"Dogovori se uvijek mogu mijenjati. Odsada dobivaš koliko i mi. Četvrtinu."

"Ne dolazi u obzir."

"U tom si slučaju otpušten."

"Ne možete me otpustiti."

"To sam upravo učinio. Štoje, misliš da ne možemo pronaći nekog drugog pokvarenog odvjetnika koji će nam raznositi poštu?"

"Previše toga znam", reče Trevor, zarumenjenih obraza, osjećajući kako mu se jezik odjednom posve isušio.

"Ne precjenjuj se. Nisi toliko vrijedan."

"O, da, jesam. Znam sve što se ovdje događa."

"Kao i mi, pametnjakoviću. A razlika je u tome što smo mi već u zatvoru. Ti ovdje možeš najviše izgubiti. Samo igray tako oštro sa mnom, pa ćeš sjediti s ove strane stola."

Trevor osjeti kako mu u čelu sijeva nova bol i zatvori oči. Nije bio u stanju prepirati se. Zašto je sinoć kod Petea ostao tako dugo? Kada se nalazi sa Spicerom mora biti u najboljoj formi. Umjesto toga, sada je bio umoran i polupijan.

U glavi mu se vrtjelo i činilo mu se da bi mu ponovno moglo pozliti. Još je jednom stao računati. Svađaju se oko razlike između 167.000 i 125.000 dolara. Iskreno govoreći, ijedan i drugi iznos Trevoru je izgledao sjajno. Nije se mogao izložiti tom riziku i ostati bez posla, jer je od sebe već uspio odbiti i ono malo klijenata što ih je dotada imao. Provodi manje vremena u uredu; ne javlja im se. Otkrio je neusporedivo bolji izvor prihoda, stoga dovraga i taj sitni promet u uredu uz obalu.

Osim toga, nije se mogao nositi sa Spicerom. Taj tip uopće nema savjest. Pokvaren je i prepreden i očajnički želi na sigurno spremi što više novca.

"I Beech i Yarber podržavaju takav dogovor?" upita, prokleta pouzdano svjestan da je tako i da čak i kad ne bi bilo tako, on to ne bi doznao.

"Svakako. Oni obavljaju sav posao. Zašto bi ti trebao zaraditi više od njih?"

To je doista izgledalo pomalo nepravedno. "U redu, u redu", reče Trevor, još

uvijek osjećajući bol. "Postoje valjani razlozi za vaš boravak u zatvoru."

"Piješ li previše?"

"Ne! Zašto pitaš?"

"Poznavao sam neke pijance. Puno njih. Izgledaš užasno."

"Hvala. Ti se samo brini za svoj posao, a ja ću za svoj."

"Dogovoreno. Ali nitko ne želi imati odvjetnika pijanca. Barataš svim našim novcem i to u jednom poslu koji je vrlo protuzakonit. Pokoja neoprezna riječ u baru i netko će već početi postavljati pitanja."

"Znam kako se trebam ponašati."

"Odlično. Pripazi i na leđa. Pritiskamo ljude, a njih to boli. Da sam na njihovu mjestu, prije nego što bih ispljunuo novac, mislim da bih rado došao ovamo i pokušao doći do pokojeg odgovora."

"Odviše su prestrašeni."

"Ipak budi budan. Važno je da budeš trijezan i da paziš."

"Baš ti hvala. Još nešto?"

"Da, imam i nekoliko utakmica." Prijelaz na važne stvari. Spicer tada otvori novine i njih dvojica počnu dogovarati oklade.

Trevor je u nekoj prodavaonici na samome početku Trumblea kupio tri deci piva i sada ga je polako pijuckao vraćajući se u Jacksonville. Davao je sve od sebe kako ne bi razmišljao o njihovu novcu, no te misli više nije mogao nadzirati. Na njegovu i na njihovu računu, na Bahamima je sada bilo nešto malo više od 250.000 dolara, a taj novac on je mogao pokupiti kad god bi poželio. Tome pridodaj još pola milijuna dolara i... jednostavno nije mogao prestati zbrajati -750.000 dolara!

Nitko ga nikada neće uhvatiti kako krade prljavi novac; u tome je i bila najveća privlačnost cijelog plana. Žrtve trojice Braće sada se ne žale jer ih je odviše stid. Ne krše nikakav zakon. Samo se boje. A Braća, s druge strane, čine krivična djela. Kome bi se onda mogli obratiti kada bi novac nestao s računa?

Mora prestati tako razmišljati.

Ali kako bi ga oni, Braća, mogli uhvatiti? On bi već bio na svome brodu i polako bi jedrio između otočića za koje oni nisu ni čuli. A kada konačno iziđu na slobodu, hoće li imati dovoljno energije, novca i snage da ga pronađu? Dakako da neće. To su obični starci. Beech će vjerojatno i umrijeti u Trumbleu.

"Prestani!" poviče na samog sebe.

Pješice je otišao do Beach Jave, na trostruku kavu s mlijekom, i u ured se vratio odlučivši svakako učiniti nešto svrsishodno. Na Internetu je pronašao imena nekolicine privatnih istražitelja u Philadelphiji. Kada ih je počeo nazivati, bilo je već gotovo šest sati. Na prva dva poziva javile su se telefonske sekretarice.

U trećem pokušaju, na broju ureda Eda Pagnozzija, javio se sam istražitelj. Trevor mu objasni da je odvjetnik s Floride i da mu treba nešto hitno obaviti u Upper Darbyju.

"U redu. O kakvom je poslu riječ?"

"Pokušavam pronaći pošiljatelja jednog pisma", reče Trevor razgovorljivim tonom. To je već činio puno puta, tako da je dobro uvježbao ulogu. "Imam poprilično velik slučaj. Razvod. Klijentica mi je supruga, a mislimo da suprug skriva novac. U svakom slučaju, potreban mi je netko tko će mi otkriti tko je unajmio jedan poštanski pretinac. "

"Zasigurno se šalite."

"Pa, ne. Ovo je poprilično ozbiljna stvar."

"Želite da idem njuškati na poštu?"

"Tražim samo osnovne detektivske usluge. "

"Čuj, stari, u velikoj sam gužvi. Nazovi nekog drugog." I Pagnozzi je prekinuo liniju, vratio se važnim stvarima. Trevor ga opsuje ispod glasa i utipka sljedeći broj. Nazvao je još dva broja i oba puta prekinuo vezu kada je začuo glas s telefonske sekretarice. Ponovno će pokušati sutra.

NA SUPROTNOJ STRANI ulice Klockner je još jednom poslušao kratki razgovor s Pagnozzijem, a onda nazvao Langley. Posljednji dio slagalice konačno je došao na mjesto, a gospodin Deville to zasigurno želi doznati odmah.

I premda se oslanjao na birane riječi, ugladnen pristup i izuzetne fotografije, plan je u osnovi bio vrlo jednostavan. Iskorištavao je čovjekove žudnje i naplaćivao naknadu zahvaljujući čistome strahu.

Mehanički dio operacije razriješili su onaj fascikl gospodina Garbea te protuprijevara s Brantom Whiteom u glavnoj ulozi, kao i ostala pisma koja su pregledali.

Bez odgovora je bilo ostalo još samo jedno pitanje: budući da se za unajmljivanje poštanskih pretinaca ljudi služe lažnim imenima, kako Braća uspijevaju otkriti pravi identitet žrtava? Telefonski pozivi u Philadelphiju dali su im i taj odgovor. Trevor bi jednostavno angažirao nekog mjesnog privatnog detektiva, očito nekog s manje posla od gospodina Pagnozzija.

Kada su Devillea konačno pustili Teddyju već je bilo gotovo deset. Sjevernokorejci su ustrijelili još jednog američkog vojnika u demilitariziranoj zoni i Teddy se od podneva bavio isključivo reakcijama i posljedicama tog događaja. Jeo je sir i kreker i pio Colu bez šećera kada je Deville ušao u bunker.

Nakon kratkog izvještaja, Teddy reče: "Tako sam i mislio."

Njegov je instinkt bio nevjerojatan, osobito kada bi čovjek o tome razmišljao naknadno.

"To, dakako, znači da bi taj odvjetnik mogao angažirati i nekoga ovdje, da mu nekako otkrije pravi identitet Ala Konyersa", reče Deville.

"Ali kako?"

"Na pamet nam pada nekoliko načina. Prvi je motrenje, način na koji smo i mi

uhvatili Lakea kako potajno odlazi do svog pretinca. Treba samo promatrati poštanski ured. To je ponešto riskantno jer uvijek postoje dobri izgledi da vas netko primijeti. Drugi je mito. Pet stotina dolara u gotovu otvorit će suradnju kod velikog broja poštanskih službenika. Treći su kompjuterski podaci. To nisu vrlo tajne informacije. Jedan od naših ljudi računalom je upravo provalio u sustav središnjeg poštanskog ureda u Evansvilleu, u Indiani, i tako pribavio popis svih iznajmljenih pretinaca. Bio je to nasumičan pokus, a za upadanje u sustav trebalo mu je oko sat vremena. To je najsuvremenija metoda. A od običnih na raspolaganju ima jednostavan noćni ulazak u poštanski ured u kojem čovjek onda pogleda što ga zanima."

"Koliko plaća te usluge?"

"Ne znam, ali to ćemo doznati ubrzo, kada angažira istražitelja."

"Potrebno ga je neutralizirati."

"Eliminirati?"

"Još ne. Radije bih ga najprije kupio. On nam je prozor. Radi li za nas, znamo sve i možemo ga držati podalje od Konyersa. Osmisli plan."

"A za njegovo uklanjanje?"

"Ti samo sastavi plan, ali nimalo se ne žurimo. Zasada još ne."

23

JUG JE UISTINU bio sklon Aaronu Lakeu, s obzirom na njegovu ljubav prema oružju, raketama i odlučnim riječima o vojnoj spremnosti. Floridu, Mississippi, Tennessee, Oklahomu i Teksas preplavio je spotovima još smjelijima od onih prvih. A Teddyjevi su ljudi iste te savezne države obasuli iznosima kakvi još nikada u povijesti nisu prešli iz ruke u ruku večer uoči izbora.

Rezultat je bio još jedna divovska pobjeda, pri čemu je Lake dobio dvjesto šezdeset od 312 delegata o kojima se odlučivalo tog malog Super-utorka. Pošto su 14. ožujka prebrojeni glasovi, utvrđeno je da je riješeno već 1.301 od ukupno 2.066 delegata. Lake je uvjerljivo vodio u odnosu na guvernera Tarryja - 801 prema 390.

Utrka je bila završena, osim u slučaju neke nepredviđene katastrofe.

BUSTEROV PRVI POSAO u Trumbleu bio je košenje rubnih dijelova travnjaka ručnom električnom kosilicom, za što je dobio početnu plaću od dvadeset centa na sat. Mogao je birati to ili pranje podova u kantini. Odlučio se za travu jer je volio sunce i jer se zarekao da mu koža nikada neće pobjedjeti kao u nekih izbijenih

zatvorenika koje je vidio. A jednako tako neće se ni udebljati kao neki od njih. Ovo je zatvor, neprestano je ponavljao u sebi, kako mogu biti tako debeli?

Marljivo je radio na jakome suncu, održavao preplanulost kože, zarekavši se da će zadržati vitku liniju, te se junački trudio činiti sve što je trebalo. Ali nakon deset dana Busteru je postalo posve jasno da tako neće izdržati četrdeset osam godina.

Četrdeset osam godina! Nije mogao ni pojmiti koliko je to vremena. A tko bi i mogao shvatiti takvo što?

Prvih četrdeset osam sati proveo je plačući.

Prije trinaest mjeseci, on i njegov otac vodili su svoje malo pristanište s remontnom radionicom, radili na brodicama, dvaput na tjedan ribarili u Zaljevu.

Polako je obrađivao travu oko betonskog obruba košarkaškog igrališta, na kojem je u tijeku bio žestok susret dviju zatvoreničkih momčadi. Potom je došao do velikog prostora s pijeskom na kojem su katkada igrali odbojku. U daljini se vidio neki usamljeni lik koji je hodao atletskom stazom, neki postariji muškarac s dugom sijedom kosom povezanom u rep, bez košulje. Doimao se nekako neodređeno poznatim. Buster je uredio oba ruba pločnika i stao se približavati stazi.

Onaj usamljeni hodač bio je Finn Yarber, jedan od sudaca koji su mu pokušavali pomoći. Stazom se kretao postojanim ritmom, uzdignute glave, uspravljenih leđa i ramena. Nije bio oličenje sportske građe, ali sve zajedno za jednog šezdesetogodišnjaka ipak nije bilo loše. Bio je bosonog i imao je gola leđa, a niz grubu i preplanulu kožu spuštale su se kapljice znoja.

Buster isključi Weed Eater i odloži ga na tlo. Kada mu se približio, Yarber uoči mladića i reče: "Bok, Buster. Kako ide?"

"Još sam uvijek ovdje", reče mladić. "Bi li vam smetalo da hodam uz vas?"

"Nikako", reče Finn ne usporavajući ni na trenutak.

Prešli suviše od dvije stotine metara prije nego što je Buster smogao snage da ga upita: "Onda, kako što je stvari s mojim žalbama?"

"Sudac Beech razmatra cijeli slučaj. Čini se da je dio koji se odnosi na presudu u redu, što baš i nije dobra novost. Puno tipova ovdje se nađe na temelju pogrešaka u donošenju presude, tako da obično možemo uložiti dvije-tri žalbe i skinuti pokoju godinu. Kod tebe nije tako. Zao mi je."

"Sve je u redu. Što bi mi značilo za nekoliko godina umanjiti kaznu od četrdeset osam? Dvadeset osam, trideset osam, četrdeset osam, nije li sve to isto?"

"Još uvijek imaš mogućnost podnošenja žalbe. Postoji mogućnost poništenja odluke."

"To baš i nisu neki izgledi."

"Ne smiješ se prestati nadati, Buster", reče Yarber, ni najmanje uvjerljivo. Zadržati određenu nadu značilo bi održati određenu vjeru u cijeli sustav. A Yarber

posve sigurno ni najmanje ne vjeruje u sustav. I namještaljka i njegovo otpremanje u zatvor na temelju lažne optužbe bili su u skladu s istim onim zakonom koji je nekoć branio.

No Yarber je barem imao neprijatelje i gotovo je razumio zašto su mu smjestili.

A ovaj jadni mladić nije ništa skrivio. Yarber je iz njegova dosjea pročitao dovoljno da povjeruje kako je Buster posve nedužan, još jedna žrtva pretjerano revnog tužitelja.

Činilo se, barem prema spisima, da je mladićev otac možda skrivao nešto novca, ali nikakav ozbiljan iznos. Ništa što bi zahtijevalo optužnicu za sudjelovanje na stotinu šezdeset stranica.

Nada. Osjećao se licemjernim već i zato što je pomislio na tu riječ. Prizivni su sudovi sada pretrpani desničarskim tipovima koji se silno brinu za red i zakon, tako da bi do poništenja presude u vezi s drogom dolazilo tek vrlo rijetko. Mladićevu žalbu vjerojatno bi bacili u koš, samima sebi govoreći kako će ulice zbog toga biti sigurnije.

Najveća je kukavica na tom suđenju bio sudac. Od tužitelja se očekuje da tuže sve i sva, no suci bi trebali izdvojiti nevažne optuženike. Bustera i njegova oca trebalo je odvojiti od skupine Kolumbijaca i njihovih suradnika, te ih poslati kući još i prije početka suđenja.

Sada jedan od njih više nije među živima. Drugi je upropašten. A svim pripadnicima saveznog pravosudnog sustava za to se živo fućka. Riječ je tek o još jednom lancu za krijumčarenje droge.

Na prvom zavoju staze Yarber je usporio a onda se i zaustavio. Zagledao se u daljinu, preko travom obraslog polja, do ruba šume. I Buster je pogledao onamo. Već deset dana promatrao je rubne dijelove zatvorskog kompleksa i vidio ono čega nije bilo - ograde, bodljikave žice, povišenih stražarnica.

"Posljednji tip koji je otišao odavde", reče Yarber, zagledan u prazno, "nestao je među onim drvećem. Još nekoliko kilometara šuma je gusta, a onda dolaziš na jedan seoski put."

"Tko je to bio?"

"Neki tip po imenu Tommy Adkins. Bio je bankar u Sjevernoj Carolini, a uhvatili su ga s rukom u staklenci s medom."

"I što se s njim dogodilo?"

"Poludio je i jednog dana jednostavno otišao. Kada se za to doznalo, nije ga bilo već šest sati. Mjesec dana kasnije pronašli su ga u nekoj motelskoj sobi u Cocoa Beachu, ne policajci nego sobarice. Ležao je zgrčen poput fetusa, na podu, gol, i sisao palac, čovjek je posve skrenuo. Strpali su ga u neku psihijatrijsku kliniku."

"Šest sati, ha?"

"Da, takve se stvari događaju otprilike jednom na godinu. Netko jednostavno ode. Zatvor obavijesti policiju u tvom gradu, ime ti ubace u računala na saveznoj

razini, uobičajeni postupak."

"Koliko ih uhvate?"

"Gotovo sve."

"Gotovo."

"Da, ali uhvate ih zbog gluposti. Ljudi se napiju u nekakvom baru.

Voze automobil bez stražnjih svjetala. Odu svojoj bivšoj curi."

"Znači, čovjek koji ima malo mozga, mogao bi uspjeti?"

"Svakako. Uz pomno planiranje, malo novca, stvar uopće ne bi bila teška."

Ponovno su počeli hodati, ponešto sporije. "Recite mi nešto, gospodine Yarber", reče Buster. "Daje pred vama četrdeset osam godina, biste li pobjegli?"

"Bih."

"Ali nemam ni prebijene pare."

"Imam ja."

"Znači, pomoći ćete mi..."

"Vidjet ćemo. Budi strpljiv. Sredi se i malo se prilagodi ovom životu. Na tebe malo više paze jer si novi, no s vremenom će te zabo raviti."

Buster se čak i nasmiješio. Kazna mu se upravo drastično smanjila.

"Znaš što se događa kada te uhvate?" upita ga Yarber.

"Da, dodaju ti još nekoliko godina. Jaka stvar. Možda dobijem pedeset osam. Ne, gospodine, uhvate li me, raznijet ću si mozak."

"To bih i ja učinio na tvome mjestu. Moraš biti pripravan otići iz zemlje."

"A kamo bih mogao otići?"

"Pođi nekamo gdje ćeš se lako uklopiti među mjesno stanovništvo, nekamo odakle bjegunce ne izručuju američkim vlastima."

"Nešto određenije?"

"Argentina ili Čile. Govoriš li španjolski?"

"Ne."

"Počni učiti. Ovdje imamo tečajeve španjolskog, znaš. Vode ih neki momci iz Miamija."

Sljedeći krug prepješačili su u tišini. Buster je o budućnosti razmišljao u novome svjetlu. Noge su mu bile poletnije, ramena uspravnija i nikako nije uspijevao suspregnuti smiješak.

"Zašto mi pomažete?" upita u jednom trenutku.

"Jer su ti dvadeset tri godine. Premlad si i odviše nedužan. Zeznuo te sustav, Buster. Imaš pravo oduprijeti mu se svim sredstvima. Imaš li djevojku?"

"Manje-više."

"Lijepo je zaboravi. Ona ti sada može donijeti samo nevolje. Usto, misliš li da će te čekati četrdeset osam godina?"

"Rekla je da hoće."

"Laže. Već ispituje tržište. Zaboravi je, osim ako ne želiš da te uhvate."

Da, vjerojatno ima pravo, razmišljao je Buster. Od nje još nije dobio ni pismo, a premda je živjela na samo nekoliko sati vožnje, još nijednom nije došla u Trumble. Dvaput su razgovarali telefonom, no činilo se da je zanima samo jesu li ga već napali.

"Djeca?" upita Yarber.

"Ne. Koliko znam, nemam."

"A majka?"

"Umrla je dok sam još bio vrlo mali. Odrastao sam uz tatu. Oduvijek smo bili samo nas dvojica."

"U tom si slučaju savršen tip za bijeg."

"Volio bih otići odmah."

"Samo budi strpljiv. Moramo dobro razraditi plan."

Još jedan krug i Buster je već želio potrčati iz sve snage. Nije se mogao sjetiti ni jedne jedine proklete stvari u Pensacoli koja bi mu nedostajala. U srednjoj je školi iz španjolskoga imao petice i četvorke i, premda se nije sjećao ničega, s učenjem nije imao ni problema ni muka. Brzo će naučiti što mu treba. Krenut će na tečaj i družiti se s Latinoamerikancima.

Što je duže hodao, to je više žudio za potvrdom presude. Što prije to bolje. Dođe li do poništenja, čeka ga još jedno suđenje, a ni u novu porotu nije imao osobitog povjerenja.

Buster je želio pobjeći, krenuti preko te trave, šumom do seoskog puta, a dalje više nije točno znao što bi učinio. No ako je neki ludi bankar uspio otići i dospjeti do Cocoa Beacha, i on će pobjeći.

"Zašto vi niste pobjegli?" upita sada Yarbera.

"Razmišljao sam o tome. No pustit će me za pet godina. Toliko još mogu izdržati. Bit će mi šezdeset pet, dobrog sam zdravlja i mogu očekivati još kakvih šesnaest godina života. Za to živim, Buster, za tih posljednjih šesnaest godina. Ne želim se neprestano osvrutati."

"Kamo ćete otići?"

"Još ne znam. Možda u neko selo negdje u unutrašnjosti Italije. Možda u planine u Peruu. Mogu birati bilo koje mjesto na svijetu i svaki dan satima sanjam samo o tome."

"Znači, imate puno novca?"

"Ne, ali primičem se tom cilju."

Taje izjava potaknula cijeli niz novih pitanja, no Buster je ipak samo prešao preko svih. Već je naučio da je u zatvoru najbolje većinu pitanja zadržati za sebe.

Kada se umorio od hodanja, Buster se zaustavio u blizini svoje kosilice. "Hvala, gospodine Yarber", reče.

"Nema problema. Samo neka sve to ostane među nama."

"Svakako. Bit ću spreman kad god vi kažete."

Finn je otišao dalje, u novi krug, kratkih hlača sada već natopljenih znojem, sivog repa s kojeg su klizile kapljice. Buster ga je promatrao kako se udaljava, a onda se na trenutak zagledao preko polja, prema drveću.

U tom trenutku vidio je sve do Južne Amerike.

TIJEKOM DVA DUGA, naporna mjeseca Aaron Lake i guverner Tarry izravno su se suočavali, praktički jedan na jedan, korak po korak, od obale do obale u dvadeset šest saveznih država, boreći se za gotovo dvadeset pet milijuna glasova. Prisiljavali su se na osamnaestosatni radni dan, nehumane rasporede rada, nesmiljena putovanja, sve ono što pripada ludnici uobičajenoj za predsjedničku kampanju.

Uza sve to, jednako su se intenzivno trudili izbjegavati izravnu javnu raspravu. Tarry takvo što nije želio u prvim fazama predizbora jer je tada vodio. Raspolagao je dobrom organizacijom, novcem i naklonošću javnosti. Čemu službeno odavati priznanje protivniku? Lake takvo sučeljavanje nije želio jer je bio nov na nacionalnoj pozornici, početnik u kampanji visokih uloga, a usto je bilo i puno lakše skrivati se iza pripremljenog scenarija i naklonjene kamere i po potrebi snimati spotove. Opasnosti koje su se krile u raspravi prenošenoj uživo bile su jednostavno prevelike.

Ni Teddyju se nije dopadala zamisao o javnoj raspravi na televiziji.

No kampanje se mijenjaju. Favoriti počinju posustajati, nevažna pitanja postaju ključnima, a novinari krizu mogu stvoriti i iz najobičnije dosade.

Tarry je zaključio da mu je potrebna rasprava jer je ostao bez novca i jer je gubio predizbor za predizborom. "Aaron Lake nastoji kupiti ove izbore", ponavljao je unedogled. "A ja se s njim želim suočiti, muški, oči u oči." Takva je najava zvučala dobro, a novinari su je ponavljali u beskraj.

"Bježi od rasprave", objavio je Tarry, a medijskom se čoporu dopalo i to.

"Guverner raspravu izbjegava još od Michigana", glasio je uobičajeni Lakeov odgovor.

I tako su se tri tjedna poigrali pitanjem tko bježi od koga, dok su njihovi ljudi iza pozornice razrađivali pojedinosti.

Lake nije bio oduševljen, no bilo mu je potrebno mjesto na kojem će iznijeti stavove. Premda je pobjeđivao iz tjedna u tjedan, gazio je protivnika koji je već dugo slabio. Njegove ankete i ispitivanja koja je provodio D-PAC pokazivali su veliko zanimanje glasača za njega, ali uglavnom zbog toga što je nov, zgodan i što izgleda kao da bi mogao postati predsjednikom.

Premda to nije bilo poznato u širim krugovima, ankete su pokazivale i neke bitno slabije točke. Prva je bila pitanje Lakeove kampanje koja se temelji na jednoj jedinoj temi. Troškovi obrane glasače mogu uzbuđivati samo određeno vrijeme, tako da su ankete odražavale veliku zabrinutost u vezi s Lakeovim stavom o drugim važnim pitanjima.

Kao drugo, Lake je i dalje bio pet postotaka iza potpredsjednika u njihovu

mogućem srazu na predsjedničkim izborima u studenome. Glasачima je već bilo dosta potpredsjednika, no barem su znali o kome je riječ. Lake je mnogima i dalje bio zagonetka. Usto, njih dvojica do studenog će se nekoliko puta suočiti pred kamerama. Lakeu, koji je nominaciju već praktički mogao spremati u džep, takvo je iskustvo sada bilo potrebno.

Tarry nije nimalo olakšavao situaciju svojim stalnim pitanjem: "Tko je Aaron Lake?" Upotrijebivši ono malo novca koliko mu je preostalo, odobrio je tiskanje naljepnica na kojima se kočilo sada već glasovito pitanje - Tko je Aaron Lake?

(Bilo je to pitanje koje je Teddy sebi postavljao gotovo iz sata u sat, no iz drukčijih pobuda.)

Dogovoreno je da će se javna rasprava održati u Pennsylvaniji, najednom malom luteranskom sveučilištu, u jednoj prisnoj dvorani, vrlo akustičnoj i svijetloj, te s publikom koja se neće oteti nadzoru. Dva tabora cjenkala su se i oko najsitnijih pojedinosti, no kako je rasprava sada bila potrebna i jednoj i drugoj strani, na koncu su postigli dogovor. Točan format skupa zamalo je izazvao tučnjavu, ali kada su to sredili, svatko je dobio nešto. Mediji su dobili trojicu novinara na pozornici koji će tijekom jednog dijela postavljati izravna pitanja. Gledatelji su dobili dvadeset minuta u kojima mogu pitati bilo što, bez prethodne selekcije. Tarry je kao odvjetnik tražio pet minuta za uvodne napomene i deset minuta za završnu izjavu. Lake je tražio pola sata izravnog sučeljavanja s Tarryjem, bez ograničenja, bez posrednika, samo za njih dvojicu koji će se nadmetati bez pravila. To je užasnulo Tarryjev stožer i zamalo pokopalo dogovor. Domaćin skupa bio je voditelj sjedne mjesne javne radiopostaje, a kada je rekao: "Dobra večer i dobro došli na prvu i jedinu debatu između guvernera Wendell a Tarryja i kongresmena Aarona Lakea", prienos je, prema procjenama, pratilo oko osamnaest milijuna ljudi.

Tarry je na sebi imao tamnoplavo odijelo koje mu je odabrala supruga, s uobičajenom plavom košuljom i standardnom crveno-plavom kravatom. Lake je nosio elegantno svijetlosmeđe odijelo, bijelu košulju sa širokim ovratnikom, te kravatu s crvenom i bojom trule višnje te još pet-šest drugih boja. Cijelu kombinaciju osmislila je stručna osoba za pitanja odijevanja, uskladivši je s bojama na pozornici. Lakeova kosa bila je blago tonirana. Zubi izbijeljeni. Četiri sata proveo je u solariju. Izgledao je vitko i svjež, pun želje da iziđe na pozornicu.

I guverner Tarry bio je zgodan muškarac. Premda je bio samo četiri godine stariji od Lakea, kampanja je na njemu ostavljala dubok trag. Oči su mu bile umorne i krvave. Udebljao se nekoliko kilograma, što se osobito primjećivalo na licu. Kada je započeo uvodni govor, na čelu mu je izbio znoj koji je blistao pod jakim rasvjetom.

Općenito se držalo da Tarry može izgubiti više jer je već izgubio tako puno. Početkom siječnja i proroci vidoviti poput časopisa *Time* proglasili su ga gotovo sigurnim pobjednikom nominacijskih stranačkih predizbora. Kandidaturu je istaknuo još prije tri godine, a temeljila se na potpori velikog broja dobrovoljaca na lokalnoj razini i redovnom obilasku birača. Kavu s njim popio je svaki voditelj izbornog okruga i djelatnik na biralištima u Iowi i New Hampshireu. Organizacija mu je bila besprijekorna.

A onda se pojavio Lake sa svojim visokoprofesionalnim spotovima i čarolijom jedne jedine teme.

Tarryju je očajnički bio potreban ili vlastiti čudesni nastup ili velika Lakeova pogreška.

Nije mu se ostvarila nijedna ni druga želja. Bacanjem novčića odlučeno je da raspravu otvara on. U uvodnom je govoru često zastajkivao, ukočeno se krećući pozornicom, očajnički nastojeći izgledati opušteno, ali pritom zaboravljajući što mu je sve stajalo u bilješkama. Da, u redu, nekoć je bio odvjetnik, no specijalnost su mu bile vrijednosnice. Kako je zaboravljao točku za točkom, vratio se svojoj uobičajenoj temi - ovaj ovdje gospodin Lake nastoji kupiti izbore jer nema što reći. Vrlo brzo ton govora postao je opak. Lake se samo simpatično smiješio; te riječi nisu imale apsolutno nikakav učinak.

Tarryjev slabašni početak potaknuo je Lakea, pružio mu novo samopouzdanje i uvjerio ga da treba ostati za govornicom, gdje je na sigurnom i gdje su mu se nalazile bilješke. Najprije je rekao kako nije došao nabacivati se blatom, kako cijeni guvernera Tarryja, ali i kako su ga svi upravo odslušali kako govori pet minuta i jedanaest sekundi i kako u tom vremenu nije rekao ništa pozitivno.

Potom, ne obazirući se više na protukandidata, ukratko je iznio tri pitanja koja treba raspraviti. Smanjivanje poreza, reformu sustava socijalne skrbi i vanjskotrgovinski deficit. Ni riječi o obrani.

Prvo pitanje novinari su uputili Lakeu, a odnosilo se na proračunski višak. Što treba učiniti s tim novcem? Bila je to lagana lopta koju je dobio naklonjeni novinar i Lake je maksimalno iskoristio ponuđenu priliku. Spasiti socijalno osiguranje, odgovorio je, a potom je vrlo dojmljivim i iznimno jasnim izlaganjem točno naveo kako bi trebalo upotrijebiti preostali novac. Iznosio je brojke, postotke i predviđanja, sve napamet.

Guverner Tarry rekao je samo da treba smanjiti poreze. Vratiti novac ljudima koji su ga zaradili.

U fazi odgovaranja na novinarska pitanja postignuto je tek nekoliko bodova. Oba su se kandidata dobro pripremila. Iznenađenje je bilo činjenica da je Lake, čovjek koji je želio preuzeti potpunu vlast nad Pentagonom, bio toliko upućen i u sva ostala pitanja.

Rasprava je ubrzo prešla u uobičajeno natezanje. Pitanja gledatelja bila su posve predvidiva. Prava je predstava počela kada je kandidatima omogućeno da se međusobno ispituju. Tarry je krenuo prvi i, kao što se i očekivalo, upitao Lakea pokušava li kupiti izbore.

"Novac vas nije zanimao kada ste imali više od svih ostalih", odvratio je Lake, a gledalište je odmah živnulo.

"Nisam imao pedeset milijuna dolara", reče Tarry.

"Nemam ih ni ja", reče Lake. "Bliže sam iznosu od šezdeset milijuna, a novac pristiže brže nego što ga uspijevamo brojiti. Dolazi od radnika i ljudi sa srednje visokim plaćama. Osamdeset jedan posto donatora ljudi su koji zarađuju manje od četrdeset tisuća na godinu. Imate nešto protiv tih ljudi, guverneru Tarry?"

"Trebalo bi postojati ograničenje do kojeg kandidat smije trošiti."

"Slažem se. I u Kongresu sam osam puta glasao za ograničenja. Vi, s druge strane, nijednom niste spomenuli ograničenja, sve dok vam nije ponestalo novca."

Guverner Tarry pogledao je u kameru kao Dan Quayle. Bio je to nepomičan pogled jelena zaslijepljenog automobilskim farovima. Nekolicina Lakeovih ljudi u publici nasmijala se upravo toliko glasno da su ih svi čuli.

Krupne kapi znoja ponovno su se pojavile na guvernerovu čelu dok je pretraživao velike kartice s bilješkama. Više zapravo i nije bio na dužnosti guvernera, ali je volio tu titulu. Štoviše, glasači Indiane kući su ga poslali još prije devet godina, nakon samo jednog mandata. Lake je to strjeljivo čuvao još nekoliko minuta.

Tarry je potom upitao zašto je Lake tijekom četrnaest godina u Kongresu glasao za pedeset četiri nova poreza.

"Ne sjećam se pedeset četiri poreza", rekao je Lake. "No velik dio njih odnosio se na duhan, alkohol i kockanje. Glasao sam i protiv povećanja poreza na osobnu zaradu, poreza na zaradu tvrtki, savezna izdvajanja iz plaće i poreze na socijalno osiguranje. Ne stidim se takvih odluka. A kada smo već kod poreza, guverneru, kako objašnjavate činjenicu da se tijekom vaše četiri godine na čelu Indiane stopa poreza na osobni prihod povećala u prosjeku za šest posto?"

Kako nije bilo trenutačnog odgovora, Lake je odvažno nastavio: "Želite smanjiti trošenje savezne vlade, a za vašeg četverogodišnjeg mandata u Indiani trošenje vlade te savezne države povećalo se za osamnaest posto. Želite smanjiti porezno opterećenje tvrtki, a za vašeg se mandata u Indiani porez na zaradu tvrtke ipak povećao tri posto. Želite okončati sustav socijalne pomoći, a za vašeg je mandata u Indiani na popis službe za socijalnu pomoć pridodano četrdeset tisuća ljudi. Kako to objašnjavate?"

Svaki udarac u vezi s Indianom dirao je izravno u živac i Tarry je sada već bio stjeran u kut. "Ne slažem se s vašim podacima, gospodine", uspio je nekako izustiti. "Mi smo u Indiani otvorili nova radna mjesta."

"Doista?" reče Lake sarkastičnim tonom. Potom s govornice podigne neki papir, kao da je riječ o saveznoj optužnici protiv guvernera Tarryja. "Možda i jeste, no tijekom vaše četiri godine gotovo šezdeset tisuća bivših zaposlenika prijavilo se na burzu", objavi tada i ne pogledavši papir.

U redu, Tarry je na mjestu guvernera svakako imao četiri loše godine, no iznevjerila ga je opća gospodarska situacija. Sve to već je objasnio i bio bi silno volio ponovno se upustiti u tu raspravu, ali, nažalost, na raspolaganju ima samo nekoliko kratkih minuta na nacionalnoj televiziji. A njih nikako ne bi smio uzaludno trošiti na cjepidlačenje u vezi s prošlošću. "U ovoj kampanji nije riječ o Indiani", reče, uspjevši se čak i nasmiješiti. "Riječ je o svih pedeset saveznih država. Riječ je zaposlenim ljudima širom Amerike od kojih će se očekivati da plaćaju više poreza kako bi financirali vaše pozlaćene obrambene projekte, gospodine Lake. Nemoguće je da ozbiljno kanite udvostručiti proračun Pentagona."

Lake prodorno pogleda suparnika. "U toj sam nakani vrlo ozbiljan. I vi biste bili da želite snažnu vojsku." Zatim je izdeklamirao niz statističkih podataka bez kraja koji su se međusobno nadovezivali. Bio je to nedvosmislen dokaz o nespremnosti američke vojske, a kada je konačno završio, iz njegova se izlaganja stjecao dojam da bi američka oružana sila imala poteškoća i s osvajanjem Bermuda.

No Tarry je raspolagao rezultatima jednog istraživanja koji su govorili upravo suprotno, opsežnu i sjajnu publikaciju, rad nekog instituta na čijem su čelu sjedili nekadašnji admirali. Njome je stao mahati pred kamerama, tvrdeći kako su takvo povećanje i gomilanje nepotrebni. Svijetom vlada mir, uz iznimku nekoliko građanskih i regionalnih ratova, sukoba u kojima Sjedinjene Države nemaju nacionalnih interesa, a Sjedinjene su Države po svim mjerilima jedina preostala supersila. Hladnije rat sada još samo dio povijesti. Kinezima treba još nekoliko desetljeća da bi dosegнули nešto što bi tek nalikovalo ravnopravnosti. Zašto porezne obveznike opterećivati desetima milijardi dolara za novu vojnu opremu?

Još neko vrijeme nadmudrivali su se oko toga kako sve to platiti i Tarry je pritom uspio ubilježiti nekoliko manje važnih bodova. No tu su bili na Lakeovu terenu i kako se rasprava o toj temi otezala, postajalo je sve jasnije da Lake zna neusporedivo više od guvernera.

Lake je najbolje ostavio za sam završetak. Tijekom desetminutnog zaključka, vratio se na temu Indiane i nastavio nabrajati Tarryjeve neuspjehe u tom jednom jedinom mandatu. Tema je bila jednostavna i vrlo učinkovita: Ako

ne može voditi Indianu, kako može voditi cijelu zemlju?

"Pritom ne kritiziram stanovnike Indiane", reče Lake u jednom trenutku. "Štoviše, oni su bili dovoljno mudri da gospodina Tarryja u redove običnih građana vrate već nakon prvog mandata. Znali su da loše obavlja posao. I zato je njih samo trideset osam posto glasalo za njega kada se borio za još jedan četverogodišnji mandat. Trideset osam posto! Trebamo vjerovati narodu Indiane. Oni tog čovjeka poznaju. Na vlastitoj su se koži uvjerali kako vlada. Pogriješili su i zatim ga se riješili. Bilo bi upravo tužno kada bi i preostali dio zemlje pogriješio na jednak način."

Trenutačno provedena ispitivanja javnog mnijenja pokazala su uvjerljivu pobjedu Lakea. D-PAC je odmah nakon rasprave nazvao tisuću glasača. Gotovo sedamdeset posto izjavilo je kako im se čini da je Lake bio bolji.

TIJEKOM NOĆNOG LETA iz Pittsburgha za Wichitu, u Air Lakeu je otvoreno nekoliko boca pjenušca i tako je počela mala proslava. Neprestano su pristizali novi podaci anketiranja gledatelja rasprave, a svaki sljedeći podatak bio je bolji od prethodnog, tako da je među svima vladalo pobjedničko raspoloženje.

Lake u svom Boeingu nije zabranio konzumiranje alkohola, no nikako ga nije ni poticao. Naprotiv. Ako bi katkad netko od njegova osoblja nešto i popio, bilo je to uvijek na brzinu i redovito potajno. Međutim bilo je trenutaka koji su zahtijevali malo slavlja. Ovaj put je i Lake s užitkom popio dvije čaše pjenušca. Uz njega su bili samo najbliži suradnici. Zahvalio im je i čestitao im, a potom su zajedno, uz otvaranje još jedne boce, tek tako, iz zabave, pogledali najzanimljivije trenutke rasprave. Snimku bi zaustavili kad god bi se guverner Tarry doimao osobito zbunjenim, a smijeh je postajao sve glasniji.

No proslava je potrajala kratko; umor je ubrzo svladao sve. Bila je riječ o ljudima koji su već tjednima spavali po pet sati na noć. Većina je protekle noći spavala i kraće. I sam je Lake bio iscrpljen. Ispio je treću čašu, a već godinama nije popio toliko, i smjestio se u divovski kožni naslonjač s debelim pokrivačem. Posvuda u tami kabine vidjela su se ispružena tijela.

Nije mogao zaspati; i inače je u zrakoplovima spavao rijetko. Morao je razmišljati i brinuti se o previše toga. Bilo je nemoguće ne uživati u pobjedi nad Tarryjem i dok se tako meškoljio pod pokrivačem u sebi je ponavljao najbolje rečenice koje je te večeri izgovorio pred kamerama. Bio je upravo čudesno dobar, što nikada, međutim, ne bi priznao pred drugima.

Nominacija je sada već sigurna stvar. Proglasit će je na stranačkoj konvenciji, a potom će se on i potpredsjednik još četiri mjeseca nadmetati u skladu s jednom od najveličanstvenijih američkih tradicija.

U jednom trenutku uključio je malo svjetlo za čitanje smješteno iznad glave. Netko drugi čitao je malo dalje niz prolaz, u blizini pilotske kabine. Još

netko koga muči nesаница, netko pod jedinim drugim svjetlom u kabini. Ljudi su čak i hrkali pod pokrivačima, bio je to san užurbanih mladih ljudi na izmaku snaga.

Lake otvori aktovku i iz nje izvadi maleni kožni fascikl prepun listova za pisma. Podeblji listovi bili su dimenzija deset puta petnaest, čvrsti, žučkasti a pri vrhu su tankim staroengleskim slovima imali otisnuto ime Aaron Lake. Debelim, antiknim Montblancovim nalivperom Lake nažvrlja kratku poruku svom cimeru sa studija, a sada profesoru latinskoga najednom malom sveučilištu u Teksasu. Napisao je poruku zahvale voditelju rasprave, te još jednu svome koordinatoru u Oregonu. Lake je obožavao Clancyjeve romane. Upravo je bio dovršio najnoviji, dosada njegovu najdeblju knjigu, te je autoru sada napisao poruku s pohvalama.

Poruke su mu katkada bile poduže i zbog toga je imao i običan papir, jednakih dimenzija i boje, ali bez zaglavlja. Pogledavši oko sebe kako bi se uvjerio da svi čvrsto spavaju, na jednu takvu karticu brzo je napisao:

Dragi Ricky,

držim da je najbolje da prekinemo dopisivanje.

Želim Ti puno sreće s oporavkom.

Sa štovanjem, Al

Zatim je adresirao omotnicu bez oznaka. Adresu Aladdin Northa izvukao je iz sjećanja. Potom se vratio listovima s otisnutim imenom i napisao niz poruka zahvale velikim donatorima. Napisao ih je dvadeset, a onda ga je konačno obuzela premorenost. Uz poruke koje su još uvijek ležale pred njim i uz još uvijek uključeno svjetlo, popustio je pred iscrpljenošću i već nekoliko minuta kasnije zaspao.

Spavao je manje od sat vremena kada su ga probudili uspaničeni glasovi. Svjetla su bila uključena, ljudi su se bili uskomešali, a u kabini je bilo dima. Nekakav signal glasno je zujao u pilotskoj kabini, a kada se pribrao, Lake je uvidio da je nos Boeinga usmjeren prema zemlji. Potpuna panika obuzela ga je u trenutku kada su se sa stropa spustile maske za kisik. Nakon što su godinama gledali domaćice aviona kako prije polijetanja rutinski objašnjavaju postupke u nepredviđenim situacijama, ljudi će sada doista i upotrijebiti te proklete maske. Lake brzo navuče masku i stane duboko disati.

Pilot tada objavi da će se prinudno spustiti u St. Louis. Svjetla su zatreptala, a netko je i kriknuo. Lake je želio običi ljude i umiriti ih, no s maskom se nije mogao kretati. U odjeljku iza njega nalazilo se dvadesetak novinara i približno toliko agenata Tajne službe.

Tamo se maske možda nisu spustile, pomisli i istog trenutka osjeti grižnju

savjesti.

Dim je postajao sve gušći, a svjetla sve bljeđa. Nakon napadaja panike, Lake je ipak uspio doći i do jedne-dvije racionalne pomisli, premda tek na koji trenutak. Brzo je skupio poruke i omotnice. Poruka za Rickyja njegovu je pozornost zaokupila tek toliko da je spremi u omotnicu s adresom Aladdin Northa. Zalijepio ju je i fascikl ugurao u aktovku. Svjetla su ponovno zatreperila, a potom se i trajno ugasila.

Dim im je pekao oči i grijao lice. Zrakoplov se naglo spuštao. Alarmna zvona i sirene prodorno su vrištali iz pilotske kabine.

Ovo ne može biti istina, reče Lake samome sebi dok je objema rukama čvrsto stiskao naslon i sjedne i s druge strane sjedala. Uskoro trebam biti izabran za predsjednika Sjedinjenih Američkih Država. Pomislio je na Rockyja Marciana, Buddyja Hollyja, Otisa Reddinga, Thurmona Munsona, tekšaškog senatora Towera, Mickeyja Lelanda iz Houstona, svog prijatelja. I na JFK juniora i Rona Browna.

Odjednom je zahladnjelo, a dim se ubrzano počeo raspršivati. Našli su se ispod tri tisuće metara, a pilot je nekako uspio prozračiti kabinu. Zrakoplov je ponovno došao u vodoravan položaj, a s prozora su se sada vidjela i svjetla na zemlji.

"Molim vas da se nastavite koristiti maskama za kisik", reče pilot u tami. "Sletjet ćemo za nekoliko minuta. Slijetanje bi trebalo proteći bez većih uzbuđenja."

Bez većih uzbuđenja? Zacijelo se šali, pomisli Lake. On mora pronaći najbliži nužnik.

Olakšanje se među putnicima širilo teško i nevoljko. Neposredno prije dodira kotača s pistom, Lake je uočio rotirajuća svjetla desetaka i desetaka kola hitne pomoći, vatrogasnih i policijskih vozila. Zrakoplov je blago poskočio, kao pri svakom slijetanju, a čim su se zaustavili na završetku piste, širom su se rastvorila vrata na izlazima za slučaj nužde.

Došlo je do kontroliranog stampea, a već nekoliko minuta kasnije šćepali su ih spasitelji i žurno ih odveli u kola hitne pomoći. U trenutku slijetanja požar se u tovarnom prostoru Boeinga još uvijek širio. Dok je Lake polagano trčao, udaljavajući se od zrakoplova, vatrogasci su jurili prema letjelici. Dim je kuljao ispod krila.

Još samo nekoliko minuta, reče Lake samome sebi, i svi bismo poginuli.

"Ovo je bilo tijesno, gospodine", reče mu jedan bolničar dok je vozilo već jurilo. Lake objema rukama stisne aktovku, u kojoj su se nalazila pisma, i prvi se put ukoči od užasa.

ZA DLAKU IZBJEGNUTA nesreća te neizbježna i neprekidna medijska

baražna vatra nakon nje vjerojatno nisu osobito podignuli Lakeovu popularnost. No publicitet joj zasigurno nije ni naškodilo. Bilo ga je posvuda u jutarnjim vijestima. Cas je govorio o odlučnoj pobjedi nad guvernerom Tarryjem u debati, a čas iznosio pojedinosti o onome što je mogao biti njegov posljednji let.

"Mislim da ću se neko vrijeme voziti autobusom", izjavio je smijući se. Koliko god je to bio u mogućnosti, služio se humorom, držeći se odlučno i vedro, kao da želi reći kako sve to nije bilo ništa. Pripadnici njegova osoblja iznosili su drukčije priče, o tome kako su udisali kisik u tami, dok je dim postajao sve gušći i užareniji. A i novinari koji su putovali s njima bili su više nego zahvalni izvori informacija koji su detaljno opisivali cijeli užas.

Teddy Maynard sve je gledao iz svog bukeru. U zrakoplovu su bila trojica njegovih ljudi, a jedan od njih nazvao ga je iz bolnice u St. Louisu.

Implikacije tog događaja svakako su zbunjivale. Sjedne strane još je uvijek vjerovao u važnost Lakeova izbora za predsjednika. O tome ovisi sigurnost zemlje.

S druge, pak, strane, pad zrakoplova i ne bi bio takva katastrofa. Riješio bi se Lakea i njegova dvostrukog života. U trenutku bi se oslobodio velike glavobolje. Guverner Tarry na vlastitoj je koži osjetio snagu neograničenih novčanih izvora. Teddy bi se s njim bez ikakvih poteškoća mogao dogovoriti o izbornoj pobjedi u studenome.

No Lake je i dalje bio na nogama, sada još i istaknutiji i snažniji nego ikada. Njegovo preplanulo lice nalazilo se na naslovnica svih novina i u blizini svake kamere. Njegova je kampanja napredovala brže i dalje nego što je Teddy donedavno i sanjao.

Zašto bunkerom onda vlada takva tjeskoba? Zašto Teddy ne slavi?

Jer tek treba riješiti zagonetku Braće. A ne može samo tako početi ubijati ljude.

25

EKIPA U DOKUMENTACIJI poslužila se istim onim laptopom kojim su napisali i prošlo pismo Rickyju. Ovo je sastavio osobno Deville, a odobrio ga je gospodin Maynard. Glasilo je:

Dragi Ricky,

imam dobre vijesti u vezi s tvojim izlaskom i dolaskom u dom za resocijalizaciju u Baltimoreu. Daj mi nekoliko dana i čini mi se da će te ondje čekati pravi, stalni posao.

Radit ćeš kao službenik, plaća neće biti velika, ali to mjesto za početak uopće nije loše.

Predlažem da dalje nastavimo malko sporije nego što ti želiš. Možda za početak možemo otići na jedan lijepi objed, a onda ćemo već vidjeti kako ćemo dalje. Ja nisam od onih koji se vole istrčavati.

Nadam se da si dobro. Pisat ću ti sljedeći tjedan. Tada ćeš doznati više pojedinosti o poslu. Drži se.

Uz najbolje želje, Al

Rukom je bilo napisano samo "Al", jednako kao i prošli put. Stavili su washingtonski žig a pismo potom prebacili zrakoplovom i osobno ga uručili Klockneru u Neptune Beachu.

Trevor se slučajno zatekao u Fort Lauderdaleu i, što je bilo najneobičnije, obavljao nešto što je imalo veze s njegovom odvjetničkom praksom, tako da je pismo još dva dana ležalo u pretincu Aladdin Northa. Kada se vratio, iscrpljen, svratio je u ured tek toliko da započne gadnu svađu s Jan, a potom izjurio na ulicu, ponovno sjeo u automobil i bez zaustavljanja otišao na poštu. Na njegovo veliko oduševljenje, pretinac je bio pun. Odvojio je reklamne pošiljke i zatim se odvezao onih osamsto-devetsto metara do pošte u Atlantic Beachu te pogledao pretinac Laurel Ridgea, Percyjeve otmjene klinike za rehabilitaciju.

Prikupivši svu poštu, a naveliko Klocknerovo razočaranje, Trevor se tada uputio u Trumble. Usput je obavio jedan telefonski poziv - nazvao je svog kladioničara. U tri dana izgubio je 2.500 dolara na hokeju, sportu o kojem Spicer nije imao pojma i na koji se nije želio kladiti. Trevor je sam birao pobjednike, uz predvidive rezultate.

Spicer se nije javio na poziv u dvorištu Trumblea, tako da se u sobi za sastanke s odvjetnicima s Trevorom sastao Beech. Razmijenili su poštu - osam pisama za van, četrnaest za unutra.

"Što je s Brantom u Upper Darbyju?" upita Beech, pregledavajući omotnice.

"Što je s njim?"

"Tko je to? Spremni smo pritisnuti ga."

"Još uvijek tražim. Nekoliko dana nije me bilo u gradu."

"Sredi to već jednom, može? Taj bi tip mogao biti dosada najkrupnija riba."

"Riješit ću to sutra."

Beech nije imao kockarskih briga i nije se želio kartati. Trevor je otišao nakon dvadeset minuta.

JOŠ DUGO NAKON što su trebali večerati, i dugo nakon što je knjižnica već trebala biti zatvorena, Braća su ostala zaključana u svojoj sobici, govoreći vrlo malo, izbjegavajući se među sobom gledati, zagledani u zid, duboko zamišljeni.

Na stolu su ležala tri pisma. Jedno je izišlo iz Alova laptopa, i imalo žig iz Washingtona D.C., od prije dva dana. Jedno je bila Alova rukom napisana poruka kojom je prekinuo dopisivanje s Rickyjem. Žig je bio od prije tri dana, iz St. Louisa. Ta dva pisma bila su u potpunoj opreci i bilo je očito da su ga napisale različite osobe. Netko se poigrava njihovom poštom.

Od trećeg pisma sledila im se krv u žilama. Pročitali su ga nebrojeno puta, pojedinačno, zajednički, u tišini, svi zajedno naglas.

Proučavali su kutove i rubove, pridizali ga prema svjetlu, čak i njuškali. Osjetio se jedva primjetan miris dima, jednako kao i na omotnici i onom drugom pismu koje je Al uputio Rickyju.

Pismo je bilo napisano nalivperom, 18. Travnja u 1.20 iza ponoći, a bilo je upućeno nekoj Carol.

Draga Carol,

kakva divna večer! Rasprava nije mogla proteći bolje, djelomično zahvaljujući i Tebi i dobrovoljcima Pennsylvanije. Tisuću puta hvala! Zapnimo još malo i dodirno do te pobjede. U Pennsylvaniji vodimo, pa neka tako i ostane. Vidimo se sljedeći tjedan.

Poruku je potpisao Aaron Lake. U zaglavlju je bilo otisnuto njegovo ime. Rukopis je bio identičan onoj kratkoj poruci koju je Al poslao Rickyju.

Omotnica je bila naslovljena na Rickyja u Aladdin Northu, a kada ju je otvorio, Beech u prvi mah nije primijetio drugi list uguran iza prvog. I tada je drugo pismo ispalo na stol. Kada ga je uzeo, ugledao je crna slova kojima je bilo otisnuto ime Aarona Lakea.

To se dogodilo negdje oko četiri sata poslije podne, nedugo nakon Trevorova odlaska. Gotovo punih pet sati pomno su proučavali poštu i sada su bili gotovo posve uvjereni daje: (a) pismo s laptopa lažno, a "Ala" je potpisao netko tko je jako dobar krivotvoritelj; (b) krivotvoreni potpis "Al" praktički identičan izvornom "Alu", tako da je krivotvoritelj barem jednom imao pristup Rickyjevoj korespondenciji s Alom; (c) poruke Rickyju i Carol napisao Aaron Lake i (d) poruka za Carol do njih je očito došla greškom.

I, što je najvažnije od svega, Al Konyers očito je zapravo Aaron Lake.

Njihova mala mreža uhvatila je najpoznatijeg političara u zemlji.

Drugi, manje važni dokazi također su ukazivali na Lakea. Skrivao se iza

pretinca u Washingtonu, gradu u kojem kongresmen Lake provodi gotovo sve vrijeme. Kako je bio istaknuti izabrani dužnosnik, često podložan hirovima glasača, bilo je razumljivo da će se skrivati iza lažnog imena. A poslužio se i prijenosnim računalom s printerom kako bi sakrio rukopis. Al nije poslao fotografiju, što je bio još jedan znak da puno toga treba prikriti.

Kako bi došli do pouzdanih podataka, u knjižnici su pregledali svježija izdanja novina. Poruke napisane rukom poslone su iz St. Louisa dan nakon debate, kada je Lake ondje dospio zbog požara u zrakoplovu.

Činilo se da je to savršen trenutak da Lake prekine razmjenu pisama. Dopisivati se počeo prije nego što je objavio kandidaturu. Za tri mjeseca na prepad je osvojio cijelu zemlju i postao vrlo poznat. Sada već može jako puno izgubiti.

Polagano, ne mareći za vrijeme, gradili su svoju argumentaciju protiv Aarona Lakea. A kada je sve izgledalo posve sigurno i bez mane, cijelu su teoriju svim sredstvima pokušali osporiti. Najsnažniji protuargument iznio je Finn Yarber.

Pretpostavimo, rekao je, da netko od Lakeova osoblja ima pristup njegovu priboru za pisanje. To nije bilo loše pitanje i njime su se bavili sat vremena. Ne bi li Al Konyers učinio takvo što kako bi se prikrio? Što ako živi u Washingtonu i radi za Lakea? Pretpostavimo da Lake, kao vrlo zauzeta osoba, ima povjerenja u svog pomoćnika i da je mu u zadaću da umjesto njega piše poruke osobne prirode. Yarber se nije sjećao da je u vrijeme kada je bio predsjednik kalifornijskog Vrhovnog suda pomoćnicima davao takve ovlasti. Beech nikada nikome nije dopustio da mu piše osobne poruke. Spicer se nikada nije zavatlavao takvim glupostima. Za takve stvari postoje telefoni.

No Yarber i Beech nikada nisu upoznali razinu stresa i kaotičnosti kakva se pojavljuje u svakoj predsjedničkoj kampanji. Na vrhuncu karijere bili su jako zauzeti, razmišljali su sada s tugom, ali ni približno kao Lake.

Pretpostavimo da je to bio neki Lakeov suradnik. Dosada je imao savršenu krinku jer im nije rekao gotovo ništa. Nije im poslao fotografiju. Samo najneodređenije pojedinosti o poslu i Obitelji. Voli stare filmove i kineska jela, i to je bilo praktički sve što su iz njega izvukli. Konyersa su imali na popisu prijatelja kojih se ubrzo treba riješiti jer su odviše plahi. Zašto bi on, dakle, u tom trenutku, otkazao vezu?

Na to pitanje nije se nudio posve jasan odgovor.

A cijela je teza ionako bila poprilično nategnuta. Beech i Yarber zaključili su da nitko u Lakeovu položaju, pogotovo netko tko ima velike izgleda postati predsjednikom Sjedinjenih Država, ne bi dopustio da mu netko drugi piše i potpisuje poruke osobne prirode. Lake ima stotinu službenika koji mu pišu pisma i dopise, a sve to on sam može potpisati vrlo brzo.

Spicer je postavio jedno ozbiljnije pitanje. Zašto bi se Lake izlagao opasnosti i poruku napisao rukom? Sva dotadašnja pisma bila su natipkana na običnom bijelom papiru i poslana u običnoj bijeloj omotnici. Kukavicu bi lako prepoznali prema izboru papira, a među onima koji su se javili na njihov oglas Lake je svakako bio jedan od bojažljivijih. Tako bogat izborni stožer svakako raspolaže mnoštvom računala, pisaćih strojeva i prijenosnih uređaja koji su nesumnjivo posljednji krik tehnike.

Kako bi došli do odgovora, vratili su se onim malobrojnim dokazima kojima su raspolagali. Pismo upućeno Carol napisano je u 1.20. Prema jednom novinskom izvještaju, do prisilnog spuštanja došlo je oko 2.15, dakle manje od sata kasnije.

"Poruku je napisao u zrakoplovu", reče Yarber. "Bilo je kasno, zrakoplov je bio pun ljudi, gotovo šezdesetero, piše u novinama. Svi su bili iscrpljeni, a on možda nije mogao doći do računala."

"Zašto onda nije pričekao?" upita Spicer. Pokazalo se da je odličan u postavljanju pitanja na koja nitko, a ponajmanje on, ne zna odgovoriti.

"Pogriješio je. Mislio je da je jako pametan, i vjerojatno jest. No poruke su se nekako pomiješale."

"Pogledajmo malo širu sliku", reče Beech. "Nominacija mu je praktički sigurna. Upravo je pregazio jedinog protivnika, pred cijelom zemljom, i konačno je uvjeren da će mu ime u studenom biti na glasačkim listićima. Ali ima ovu tajnu. Ima Rickyja i već tjednima razmišlja o tome što učiniti s njim. Mladić uskoro izlazi, želi se s njim naći itd. Lake osjeća pritisak na oba fronta - od strane Rickyja, i od spoznaje da bi uskoro vrlo vjerojatno mogao biti izabran za predsjednika Sjedinjenih Država. I tako odlučuje otpiliti Rickyja. Piše poruku. Izgledi da se zezne približno su jedan prema milijardu, a u zrakoplovu tada izbija požar. Čini vrlo malu pogrešku koja, međutim, prerasta u pravo čudovište."

"A on to ne zna", pridoda Yarber. "Zasada."

Beechova teorija polako je sjedala na mjesto. Prihvaćali su je u teškoj tišini koja je vladala malom sobom. Ozbiljnost njihova otkrića opterećivala je i riječi i misli. Prolazili su sati i oni su sada polako dolazili do spoznaje o pravim razmjerima cijele priče.

Kod sljedećeg velikog pitanja morali su se pozabaviti stvarnošću koja ih je duboko zbunjivala a koja je govorila da se netko poigrava njihovom poštom. Tko? I zašto bi to netko uopće želio činiti? Kako presreću pisma? Činilo im se da nema izgleda da to otkriju.

Ponovno su razmatrali scenarij prema kojem je počinitelj netko vrlo blizak Lakeu, možda netko od suradnika tko ima pristup gotovo svemu i tko je

slučajno naišao na pisma. A možda nastoji zaštititi Lakea od Rickyja preuzimajući nadzor nad poštom s ciljem da jednog dana, na ovaj ili onaj način, okonča tu vezu.

No za utvrđivanje dokaza bilo je previše nepoznanica. Češkah su se po glavi, grickali nokte i na koncu priznali da će najprije morati prespavati kako bi sutradan bili u stanju bolje razmišljati. Nisu mogli smišljati sljedeći potez jer je situacija s kojom su se suočavali sadržavala više zagonetki nego odgovora.

SPAVALI SU VRLO MALO i kada su se, uz vruću kavu u čašama od stiropora, ponovno našli neposredno nakon šest ujutro, na njima su se jasno isticali neobrijani obrazi i krvave oči. Zaključali su vrata, izvadili pisma, postavili ih točno onako kako su bila raspoređena sinoć, te počeli razmišljati.

"Mislim da bismo trebali ispitati pretinac u Chevy Chaseu", reče Spicer. "Stvar je lagana, sigurna i obično se obavi brzo. Trevoru je to uspjelo gotovo svugdje. Doznamo li tko ga je unajmio, dobit ćemo odgovor na mnoga pitanja."

"Teško je povjerovati da bi čovjek poput Aarona Lakea unajmio pretinac kako bi mogao skrivati ovakva pisma", reče Beech.

"To više nije isti Aaron Lake", reče Yarber. "Kada je unajmio pretinac i počeo pisati Rickyju, bio je običan kongresmen, jedan od četiri stotine trideset pet. Za njega nismo ni čuli. A sada se situacija iz korijena promijenila."

"I upravo stoga pokušava prekinuti korespondenciju", reče Spicer. "Stvari su sada bitno drukčije. Sada može izgubiti puno, puno više."

Prije svega ostalog naložit će Trevoru da ispita poštanski pretinac u Chevy Chaseu.

Sa sljedećim potezom nikako nisu bili nacistu. Brinula ih je mogućnost da Lake, a pretpostavljali su da su Al i Lake ista osoba, shvati kako je zeznuo stvar s pismima. Raspoláže desecima milijuna dolara (to je činjenica koju nikako nisu previdjeli), i dio tog novca lako bi mogao upotrijebiti kako bi pronašao Rickyja. S obzirom na silno velike uloge, Lake bi, uvidi li da je pogriješio, učinio gotovo sve što je potrebno kako bi neutralizirao Rickyja.

Stoga su sada raspravljali o tome trebaju li mu napisati poruku, u kojoj bi Ricky molio Ala da mu tako ne zatvara vrata pred nosom. Rickyju je potrebno njegovo prijateljstvo, ništa više itd. Cilj bi bio ostaviti dojam da je sve u redu, da se ne događa ništa neuobičajeno. Nadali su se da će Lake pročitati pismo, počeškati se po glavi i upitati se kamo je točno otišlo ono prokleta pisamce za Carol.

Takvo pismo ne bi bilo mudar potez, zaključili su, jer netko drugi također čita pisma. Sve dok ne doznaju tko, ne mogu se izlagati opasnosti od novih kontakata s Alom.

Popili su kavu i otišli u kantu. Jeli su sami, žitne pahuljice, voće i jogurt, zdrave stvari jer će sada ponovno živjeti na slobodi. Zajedno su prepješačili četiri kruga bez cigareta, bez žurbe, a potom se vratili u svoju odaju kako bi prijepodne dovršili u dubokom razmišljanju.

Jadni Lake. Juri od države do države u pratnji pedeset ljudi, kasni na tri ugovorena termina odjednom, dok mu desetak suradnika šapće na oba uha. Nema vremena razmišljati svojom glavom.

A Braća pred sobom imaju cijeli dan, sate i sate za sjedenje sa svojim mislima i planovima. To jednostavno nije ravnopravna borba.

26

U TRUMBLEU SU POSTOJALA dva tipa telefona; osigurani i neosigurani. Teoretski, svi su se pozivi neosiguranim linijama snimali i bili podložni preslušavanju u nekakvoj maloj kabini u kojoj su mali vilenjaci samo slušali i slušali milijune sati beskorisnog blebetanja. U stvarnosti se zapravo snimala približno polovica poziva, nasumice, a zatvorski dužnosnici preslušali bi samo oko pet posto. Čak ni savezna vlada nije mogla zaposliti dovoljno vilenjaka kako bi sve slušala.

Znalo se da su neki krijumčari droge upravljali svojim bandama preko neosiguranih linija. Poznato je da su šefovi mafije naređivali ubojstva suparnika. Postojali su vrlo mali izgledi da se nekoga uhvati.

Osiguranih je linija bilo manje i po zakonu ih nije bilo moguće priključiti na uređaje za snimanje. Osiguranim linijama uvijek su se zvali samo odvjetnici i to u nazočnosti čuvara.

Kada je Spicer konačno došao na red za osiguranu liniju, čuvar je bio odšetao malo dalje.

"Odvjetnički ured", glasio je osoran pozdrav iz slobodnog svijeta.

"Da, ovdje Joe Roy Spicer, zovem iz zatvora Trumble i trebam Trevora."

"Spava."

Bilo je pola dva iza podneva. "U tom slučaju probudi tog kućkinog sina", zarezži Spicer.

"Pričekajte."

"Hoćeš li, molim te, požuriti? Zovem sa zatvorskog telefona."

Joe Roy pogleda oko sebe i upita se, ne prvi put, s kakvim su se to odvjetnikom spetljali.

"Zašto zoveš?" glasile su prve Trevorove riječi.

"Nije važno. Probudi se i pokreni dupe. Jednu stvar trebamo obaviti hitno."

U kući nasuprot Trevoru sada je već sve brujalo od aktivnosti. Bio je to prvi telefonski poziv iz Trumblea.

"Što?"

"Trebamo provjeriti jedan pretinac. Hitno. I želimo da nadzireš stvar. Ne vraćaj se dok ne završiš."

"Zašto ja?"

"Samo učini što sam ti rekao, dovraga. Ovo bi nam mogao biti dosada najveći ulov."

"Koji pretinac?"

"U Chevy Chaseu, u Marylandu. Zapisi podatke. AI Konyers, pp. 455, Mailbox America, 39380 Western Avenue, Chevy Chase. Dobro pazi jer bi tip mogao imati određene prijatelje, a postoje i dobri izgledi da netko već motri pretinac. Uzmi nešto novca i angažiraj dvojicu dobrih istražitelja."

"Imam poprilično puno posla."

"Da, žalim što sam te probudio. Odmah, Trevore. Kreni danas. I ne vraćaj se dok ne doznaš tko je unajmio pretinac."

"U redu, u redu."

Spicer spusti slušalicu a Trevor vrati noge na radni stol. Činilo se da ponovno tone u san, no samo je razmišljao o situaciji. Već trenutak kasnije doviknuo je Jan neka se raspita za veze za Washington.

U ČETRNAEST GODINA provedenih na mjestu terenskog nadglednika Klockner još nigdje nije vidio da toliko ljudi nadzire jednog čovjeka koji čini tako malo. Brzo je nazvao Devillea u Langleyju i ekipa iz vikendice je stupila u akciju. Došlo je vrijeme za predstavu Wesa i Chapa.

Wes prijeđe na suprotnu stranu ulice i uđe kroz škripava vrata s kojih se ljuštila boja i na kojima je stajao natpis: G. L. Trevor Carson, odvjetnik i pravni savjetnik. Wes je na sebi imao hlače od kepe- ra i uski pulover, mokasine, bez čarapa, a kada mu je Jan ponudila uobičajeno prijeziran osmijeh, još nije znala odrediti je li riječ o domorocu ili turistu. "Kako vam mogu pomoći?" upita ga.

"Zapravo sam došao do gospodina Carsona", reče Wes s prizvukom očaja u glasu.

"Imate li dogovoren sastanak?" upita ona, kao da je njezin šef toliko zauzet da ne uspijeva ni pratiti sve njegove obveze.

"Pa, ne, stvar je dosta hitna i neočekivana."

"Jako je zaposlen", reče ona, a Wes gotovo začuje smijeh iz kuće na

suprotnoj strani ulice.

"Molim vas, moram razgovarati s njim."

Ona zakoluta očima i ne pomakne se. "O kakvoj je stvari riječ?"

"Upravo sam pokopao suprugu", reče on, na rubu suza, a Jan konačno malko popusti. "Jako mi je žao", reče. Jadnik.

"Poginula je u sudaru na autocesti 1-95, nekoliko kilometara sjeverno od Jacksonvillea."

Jan je sada već stajala, žaleći što nije pripremila svježu kavu. "Uistinu mi je žao", reče. "Kada se to dogodilo?"

"Prije dvanaest dana. Jedan prijatelj preporučio mi je gospodina Carsona."

Baš vam i nije neki prijatelj, bila bi mu najradije rekla. "Želite li kavu?" upita, zatvarajući bočicu s lakom za nokte. Prije dvanaest dana, razmišljala je. Poput svih dobrih odvjetničkih tajnica čitala je novine dobro pazeći na nesreće. Tko zna, netko bi mogao pokucati na vrata.

Ne i na Trevorova vrata. Sve dosada.

"Ne, hvala", reče Wes. "Udario ju je jedan Texacov kamion. Vozač je bio pijan."

"O, Bože moj!" usklikne ona, rukom pokrivajući usta. To bi znao srediti čak i Trevor.

Ozbiljni iznosi, veliki honorari, i sve to upravo tu, u njihovu prijemnom uredu, a ona budala straga hrče nakon objeda.

"Uzima iskaz svjedoka", reče ona. "Pričekajte da vidim mogu li ga prekinuti. Molim vas, sjednite." Bila bi najradije zaključala ulazna vrata da im ne pobjegne.

"Zovem se Yates. Yates Newman", reče on, pokušavajući joj pomoći.

"On, da", reče ona, jureći hodnikom. Potom uljudno zakuca na Trevorova vrata i uđe. "Probudi se, kretenu!" prosikće kroza stisnute zube, dovoljno glasno da ju je čuo i Wes.

"Što je bilo?" reče Trevor, već na nogama, spreman za tučnjavu. Ipak nije spavao. Čitao je stari primjerak časopisa *People*.

"Iznenadjenje! Imate klijenta."

"Koga?"

"Nekog čovjeka čiju je suprugu prije dvanaest dana pregazio Texacov kamion. Želi se odmah vidjeti s vama."

"Ovdje je?"

"Da. Nije za vjerovati, zar ne? U Jacksonvilleu ima tri tisuće odvjetnika, a ovaj je jadnik morao baš tako zalutati. Kaže da vas je preporučio neki njegov prijatelj."

"Što si mu rekla?"

"Rekla sam mu da treba potražiti nove prijatelje."

"Ne, što si mu doista rekla?"

"Da uzimate iskaz nekog svjedoka."

"To se nije dogodilo već osam godina. Pošalji ga."

"Držite se dobro. Spravit ću mu kavu. Držite se kao da ovdje dovršavate nešto važno. Zašto to malo ne pospremite?"

"Pazi da nekako ne iziđe."

"Texacov je vozač bio pijan", reče ona, otvarajući vrata. "Nemojte zeznuti i ovo."

Trevor se ukoči, razjapljenih usta, zacakljena pogleda, umrtvljenih misli koje su se odjednom počele buditi. Jedna trećina od dva milijuna, četiri milijuna, dovraga, i deset milijuna ako je bio doista pijan i ako dobiju odštetu. Želio je barem pospremiti radni stol, no nije se mogao ni pomaknuti.

Wes se bio zagledao kroz prozor, prema vikendici iz koje su ga promatrali prijatelji. Bio je leđima okrenut prema komešanju koje se odvijalo dalje niz hodnik jer se mučio kako bi zadržao ozbiljan izraz lica. Koraci, a onda mu Jan reče: "Gospodin Carson primit će vas za koji trenutak."

"Hvala", reče on tiho, ne okrećući se.

Jadnik je i dalje u žalosti, pomisli ona, a potom ode u neurednu kuhinju kako bi priredila kavu.

Ispitivanje svjedoka završilo je već za nekoliko trenutaka, a ostali sudionici kao nekim čudom netragom su nestali. Wes za njom pođe hodnikom do zakrčenog ureda gospodina Carsona. Nakon upoznavanja, donijela im je svježu kavu, a kada je konačno izišla, Wes postavi vrlo neuobičajeno pitanje.

"Ima li ovdje neko mjesto na kojem se može popiti jaka kava s mlijekom?"

"Pa, da, svakako, naravno", reče Trevor, s puno žara prebacujući riječi na suprotnu stranu stola. "Postoji jedno mjesto, Beach Java, samo nekoliko ulica dalje."

"Možete li je poslati po jednu takvu kavu?"

"Svakako. Bilo što! "Da, svakako. Veliku ili maksu?"

"Velika će biti dovoljno."

Trevor dugačkim koracima iziđe iz ureda, a već nekoliko trenutaka kasnije Jan iziđe i praktički potrči ulicom. Kada se izgubila iz vida, Chap iziđe iz vikendice i uputi se Trevoru. Kako su ulazna vrata bila zaključana, otvorio ih je svojim ključem. Našavši se unutra, učvrstio je lančić iznad brave, tako da će jedna Jan ostati na trijemu, sa šalicom kipuće kave u ruci. Chap zatim krene hodnikom i bane u odvjetnikov ured.

"Oprostite", reče Trevor. "Sve je u redu", reče Wes. "On je sa mnom." Chap zatvori i zaključa vrata a odmah potom iz sako naglo izvuče

devetmilimetarski pištolj i zamalo ga usmjeri prema jednom Trevoru, koji ga je promatrao razrogačenih očiju, osjećajući kako mu otkazuje srce. "Što..." uspio je nekako izustiti piskutavim, bolnim glasom. "Samo zaveži, može?" reče Chap, dodajući pištolj Wesu, koji je sjedio. Trevor je unezvijerenim očima promatrao kako pištolj prelazi iz ruke u ruku a potom nestaje. Što sam učinio? Tko su ti nasilnici? Otplatio sam sve dugove od kockanja.

Šutio je više nego rado. Što god žele, samo neka mu kažu.

Chap se nasloni na zid, vraški blizu Trevora, kao da bi svaki tren mogao nasrnuti. "Imamo jednog klijenta", započne tada. "Čovjek je imućan, a uhvatio se u malu klopku koju ste namjestili ti i Ricky."

"O, Bože moj ", promrmlja Trevor. Najgora moguća noćna mora.

"Zamisao je odlična", reče Wes. "Ucjenjivanje bogatih homoseksualaca koji još skrivaju pravu prirodu. Ne mogu se potužiti. Ricky je već u zatvoru, znači nema što izgubiti."

"Gotovo savršen plan", reče Chap. "Sve dok ne uloviš pogrešnu ribu, a tebi se dogodilo upravo to."

"To nije moja ideja ni moj plan", reče Trevor, glasom koji je još uvijek za dvije oktave bio viši od uobičajenog, pogledom i dalje tražeći pištolj.

"Da, ali bez tebe stvar ne bi funkcionirala, zar ne?" upita Wes. "Vani mora biti i nekakav pokvareni odvjetnik koji će dostavljati poštu. A Rickyju je potreban i netko tko će usmjeravati novac i provesti pokoju malu istragu."

"Niste policajci, zar ne?" upita Trevor.

"Nismo. Radimo za privatnog naručitelja", reče Chap.

'Jer ako ste policajci čini mi se da dalje ne bih želio ništa govoriti."

"Nismo policajci, kužiš?"

Trevor je sada ponovno disao i razmišljao, a disao je puno bržim ritmom nego što je razmišljao. Međutim, tada je konačno profunkcioniralo i njegovo stručno znanje. "Mislim da ću ovo snimiti", reče. "Tek tako, za slučaj da ste policajci."

"Rekao sam da nismo."

"Ne vjerujem policiji, osobito ne FBI-u. Savezni bi agenti ušetali ovamo baš kao vas dvojica, razmahivali se pištoljem i zaklinjali se da nisu iz FBI-a. Ne volim policajce. Mislim da ću sve ovo snimiti."

Bez brige, stari, bili bi mu najradije rekli. Sve se snimalo, uživo, vrlo kvalitetnom minijaturnom digitalnom kamerom smještenom u stropu na nekoliko metara od mjesta na kojem su sjedili. A sa svih strana Trevorova pretrpanog stola bili su razmješteni mikrofoni, tako da se u kući na suprotnoj strani ulice čulo i kada bi zahrkao, podrignuo se, pa čak i pucnuo zglobovima.

Sada se vratio i pištolj. Wes ga je držao objema rukama i pomno ga promatrao.

"Nećeš ništa snimati", reče Chap. "Kao što sam ti rekao, radimo privatno. I trenutačno mi određujemo pravila." Potom načini korak bliže uza zid. Trevor ga je promatrao krajičkom oka dok je drugim okom pomagao Wesu u pregledu pištolja.

"Štoviše, posjetili smo te s vrlo miroljubivim namjerama", reče Chap.

"Nudimo ti određeni novac", reče Wes i ponovno spremi onaj prokleti pištolj.

"Novac za što?" upita Trevor.

"Želimo da s nama počneš surađivati. Želimo te angažirati, trebamo tvoje usluge."

"A što bih trebao raditi?"

"Pomoći nam u zaštiti našeg klijenta", reče Chap. "Evo kako mi gledamo na cijelu situaciju. Sudjeluješ u ucjeni koja se vodi iz saveznog zatvora, a mi smo te u tome otkrili. Mogli bismo se obratiti FBI-u, zatvoriti tebe i tvog klijenta, a ti bi dobio trideset mjeseci, vjerojatno u Trumbleu, kamo bi se odlično uklopio. Automatski bi izgubio odvjetničku dozvolu, što znači da bi izgubio i sve ovo." Chap ležerno zamahne desnom rukom, pokazujući na nered, prašinu i hrpe starih, godinama netaknutih spisa.

U tom se trenutku u priču uključi Wes. "Pripravni smo odmah se obratiti FBI-u i vjerojatno bismo mogli zaustaviti dotok pošte iz Trumblea. Naš klijent vjerojatno bi bio pošteđen svih neugodnosti. No postoji i određeni rizik kojem se naš klijent ne želi izložiti. Što ako Ricky ima još jednog suradnika, bilo u Trumbleu bilo negdje vani, nekoga za koga još ne znamo, pa on zbog osvete nekako uspije razotkriti našeg klijenta?"

Chap je već odmahivao glavom. "Stvar je preopasna. Više bismo voljeli surađivati s tobom, Trevore. Radije bismo potkupili tebe i cijelu operaciju prekinuli iz ovog ureda."

"Mene nije moguće kupiti", reče Trevor, uz tek tračak uvjerenosti.

"U tom ćemo te slučaju samo na neko vrijeme unajmiti, što kažeš?" reče Wes. "Ne rade li ionako svi s odvjetnicima tako da ih angažiraju za određeni honorar po satu?"

"Vjerojatno da, ali vi od mene tražite da izdam klijenta."

"Tvoj je klijent osuđeni kriminalac koji iz saveznog zatvora svakodnevno krši zakon. A ti si jednako kriv kao i on. Nemojmo sada biti još i licemjerni."

"Kada postaneš kriminalcem, Trevore," reče Chap smrtno ozbiljnim tonom, "gubiš tu povlasticu i više samog sebe ne možeš smatrati krjeposnim. Nemoj nam propovijedati. Znamo da je u pitanju samo visina naknade."

Trevor načas zaboravi na pištolj, a zaboravio je i na odvjetničku dozvolu

koja se nalazila na zidu iza njega, blago nakrivljena. Kao što je to u posljednje vrijeme često činio kada bi se u odvjetničkome poslu suočio s još nekom neugodnošću, zatvorio je oči i sanjario o svojoj trinaestmetarskoj škuni, usidrenoj u toplome mirnom moru nekog pustog zaljeva. Na obali udaljenoj stotinjak metara zabavljaju se djevojke obnaženih grudi, a on, s jedva nekoliko krpica na tijelu, sjedi na palubi i pijucka neko piće. Jasno je osjećao miris slane vode, blagi povjetarac, okus ruma, čuo glasove djevojaka.

Otvorivši oči pokušao je izoštriti pogled usmjeren na Wesa, koji mu je sjedio nasuprot. "Tko je vaš klijent?" upita ga.

"Nećemo baš tako brzo", reče Chap. "Najprije dogovor."

"Kakav dogovor?"

"Mi ti damo nešto novca, a ti radiš kao dvostruki agent. Omogućuješ nam pristup svemu. Mi ti stavljamo prislušne uređaje za razgovore s Rickyjem. Mi pregledavamo svu poštu. Ti ne činiš ništa dok o tome ne popričamo."

"Zašto jednostavno Rickyju ne isplatite traženi iznos?" upita Trevor. "To bi bilo puno jednostavnije."

"Razmišljali smo o tome", reče Wes. "Ali Ricky ne igra pošteno. Kada bismo mu platili, zatražio bi još. Pa još."

"Ne, ne bi."

"Doista? A što je onda s Quinceom Garbeom u Bakersu, u Iowi?"

O, Bože moj, pomisli Trevor i to zamalo izgovori naglas. Koliko znaju? Na koncu je slabijim glasom uspio reći samo: "Tko je taj?"

"No, hajde, Trevore", reče Chap. "Znamo gdje skrivate novac na Bahamima. Znamo za Boomer Realty i za tvoj računčić, na kojem je trenutačno gotovo sedamdeset tisuća zelembaća."

"Kopali smo koliko smo dublje mogli, Trevore", reče Wes uskačući u besprijekorno odabranom trenutku. Trevor je gledao tenis, lijevo-desno, lijevo-desno. "Ali na koncu smo došli do kamena. Dalje ne možemo. Upravo zato trebamo tebe."

Iskreno govoreći, Trevoru se Spicer nikada nije sviđao. Bio je to hladan, beščutan, pokvaren čovječuljak koji je imao drskosti smanjiti Trevorov postotak. Beech i Yarber bili su u redu, ali dovraga i s njima. Trevor u ovoj situaciji baš i ne može birati. "Koliko?"

"Naš je klijent pripravan platiti stotinu tisuća dolara, u gotovini", reče Chap.

"Dakako da je u gotovini", odvrati Trevor. "Stotinu tisuća nije ništa. To bi bila Rickyjeva prva rata. Moje samopoštovanje vrijedi vraški više od stotinu tisuća."

"Dvjesto tisuća", reče Wes.

"Hajdemo ovako", reče Trevor, nastojeći snagom volje usporiti srce koje

je neobuzdano udaralo. "Koliko vašem klijentu vrijedi zakopavanje njegove male tajne?"

"A ti si je voljan trajno zakopati?" upita Wes.

"Tako je."

"Samo trenutak", reče Chap i iz džepa naglo izvuče minijaturni telefon. Brojeve je utipkao još dok je otvarao vrata. Izišavši na hodnik, promrmljao je nekoliko rečenica glasom koji je Trevor jedva razabirao. Wes je ostao unutra, zagledan u zid, dok je pištolj mimo ležao pored njegove stolice. Trevor ga nije vidio, premda se trudio.

Chap se vrati i prodorno pogleda Wesa, kao da obrvama i borama nekako može prenijeti nekakvu presudnu poruku. Tijekom tog trenutka neodlučnosti, Trevor uskoči s prijedlogom: "Ja mislim da to vrijedi milijun dolara", reče. "To bi mi mogao biti posljednji slučaj. Od mene tražite da odam povjerljive informacije o klijentu, što je za jednog odvjetnika zapravo nečuveno. Za to bih u tren oka ostao bez dozvole."

Oduzimanje dozvole za starog bi Trevera bio korak naprijed, no Wes i Chap sada se nisu obazirali na njegove riječi. Prepirkom o tome koliko bi njegova dozvola mogla vrijediti ne bi postigli ništa pozitivno.

"Naš će klijent platiti milijun dolara", reče Chap.

Trevor se u tom trenutku nasmije. Jednostavno se nije mogao suzdržati. Smijao se isprekidano, upravo kokodakao, kao da je netom čuo savršen vic. Svi u kući preko puta smijali su se jer se on smijao.

Trevor se na koncu uspio pribрати. Prestao se smijuljiti, ali nije mogao s lica izbrisati osmijeh. Milijun zelembaća. U gotovu. Bez poreznih obveza. Skriveno u inozemstvu. U jednoj drugoj banci, dakako, daleko od pipaka Porezne uprave i bilo koje druge vladine ustanove.

A onda je nekako uspio namjestiti odvjetnički namršten izraz lica, osjećajući blagu nelagodu zbog tako neprofesionalne reakcije. Upravo se spremao reći nešto važno kada se iz prednjeg dijela začulo oštro kucanje po staklu. "O, da", reče. "To je zacijelo kava."

"Ona mora otići", reče Chap.

"Poslat ću je kući", reče Trevor, prvi put ustajući, osjećajući blagu vrtoglavicu.

"Ne. Trajno. Moraš je ukloniti iz ureda."

"Koliko ona zna?" upita Wes.

"Glupa je kao noć", reče Trevor radosno.

"To je dio pogodbe", reče Chap. "Ona mora otići i to odmah. Moramo o puno toga razgovarati i ne želimo da ona bude u blizini."

Kucanje je postalo glasnije. Janje otključala vrata no njih je sada držao lančić. "Trevore! Ja sam!" vikala je kroz otvor od pet centimetara.

Trevor polako krene hodnikom, češkajući se po glavi, tražeći riječi. S njom se izravno suočio kroz prozor na ulaznim vratima i u tom trenutku izgledao je vrlo zbunjeno.

"Otvorite", zarezži ona. "Kava je vruća."

"Želim da odeš kući", reče on.

"Zašto?"

"Zašto?"

"Da, zašto?"

"Jer, ovaj, mmm..." Na trenutak je ostao bez riječi, a onda se prisjetio novca. Njezin je odlazak dio dogovora. "Jer sam te otpustio", reče.

"Molim?"

"Rekao sam ti da sam te otpustio!" vikao je, dovoljno glasno da ga čuju njegovi novi prijatelji koji su sjedili, straga u njegovu uredu. "Ne možeš me otpustiti! Duguješ mi previše novca."

"Ne dugujem ti ni prokletog centa!"

"A što kažeš na tisuću dolara zaostale plaće?!?" Prozori vikendice na suprotnoj strani ulice bili su prenapučeni licima koja su se skrivala iza zrcalnih stakala. Glasovi su odjekivali tihom ulicom.

"Luda si!" vrištao je Trevor. "Ne dugujem ti ništa!"

"Točno tisuću četrdeset dolara!"

"Skrenula si."

"Kučkin sine! Uz tebe sam osam godina, na minimalnoj plaći, a onda kad se jednom domogneš velikog slučaja daješ mi otkaz. Takav si ti, Trevore?!"

"Tako nekako! A sada odlazi!"

"Otvori vrata, kukavice bijedna!"

"Odlazi, Jan!"

"Ne idem dok ne uzmem stvari!"

"Vrati se sutra. Imam sastanak s gospodinom Newmanom." Uz te riječi Trevor načini korak unatrag. Kada je uvidjela da neće otvoriti vrata, posve je poludjela. "Kučkin sine!" vrištala je još glasnije, a onda svom snagom u vrata bacila veliku čašu s kavom. Tanki klimavi prozor zatresao se ali nije puknuo, a istog trenutka pokrila ga je svijetlosmeđa tekućina.

Iako je bio na sigurnom, Trevor se ipak trgnuo, užasnuto gledajući kako žena koju tako dobro poznaje posve gubi nadzor nad sobom. Bijesno je odjurila na ulicu, zajapurena i psujući. Ondje je načinila nekoliko koraka, a onda joj je pozornost privukao neki kamen. Bio je to ostatak jednog davno zaboravljenog jeftinog pokušaja uređenja okoliša koji je on na njezino ustrajno nagovaranje bio nevoljko odobrio. Ona ga ščepa, zaškrguće zubima, još nešto opsuje, a zatim ga baci prema vratima.

Wes i Chap ulogu su igrali vrhunski ozbiljno, no kada je kamen probio prozor na ulaznim vratima nisu mogli suspregnuti smijeh. Trevor poviče: "Luda kučko!" Oni su se ponovno nasmijali i odvratili poglede, junački se pokušavajući uozbiljiti.

Usljedila je tišina. Prostor u prijemnom uredu i oko njega obavio je mir.

Trevor se pojavi na vratima svog ureda, neozlijeđen, bez vidljivih ogrebotina. "Ispričavam se", reče tiho i vrati se na svoje mjesto.

"Je li ti dobro?" upita Chap.

"Svakako. Nema problema. Može obična kava?" upita Wesa.

"Zaboravi kavu."

POJEDINOSTI SU UTANAČILI uz objed, koji su, na Trevorovo ustrajno traženje, obavili kod Petea. Pronašli su jedan stol u stražnjem dijelu restorana, u blizini flipera. Wesa i Chapa mučila je skrovitost, no ubrzo su shvatili da ih nitko ne sluša jer kod Petea nitko ne obavlja nikakve poslove.

Trevor je uz pomfrit iskapio tri piva iz boce. Oni su pili gazirani sok i jeli hamburger.

Prije nego što će izdati klijenta, Trevor je želio u rukama imati sav novac. Oni su pristali isporučiti stotinu tisuća dolara u gotovom tijekom poslijepodneva i odmah započeti prijenos ostatka bankovnim nalogom. Trevor je tražio promjenu banke, no oni su inzistirali na Geneva Trustu u Nassauu. Uvjerili su ga da se njihov pristup ograničava samo na uvid u stanje; ne mogu ništa činiti s novcem. Usto, novac će onamo stići kasno poslije podne. Promijene li banku, sve bi moglo potrajati i dan-dva. Obje strane žele što prije zaključiti posao. Wes i Chap traže punu i trenutačnu zaštitu za svog klijenta. Trevor želi svoje bogatstvo. Nakon tri piva već ga je počeo trošiti.

Chap je izišao ranije kako bi se pobrinuo za novac. Trevor je naručio bocu piva za van i njih dvojica potom su ušli u Wesov automobil kako bi se provezli gradom. Prema planu, trebali su se na određenome mjestu naći s Chapom i uzeti novac. Dok su se autocestom Al A vozili prema jugu, uz obalu, Trevor je počeo pričati.

"Nije li to nevjerojatno", reče, očiju zakrivenih jeftinim sunčanim naočalama, glave položene na naslon. "Što je nevjerojatno?"

"Kakvim su se sve rizicima ljudi voljni izložiti. Taj vaš klijent, na primjer. Bogataš. Može unajmiti koliko god želi mladića, a ipak se javlja na oglas u nekakvom časopisu za homiće i počinje pisati pisma potpuno nepoznatoj osobi."

"Ja to ne razumijem", reče Wes i dva normalna dečka heteroseksualne orijentacije na trenutak osjete povezanost. "Moj posao nije postavljati pitanja."

"Pretpostavljam da se čari kriju u tome što je sve nepoznato", reče Trevor i otpije mali gutljaj.

"Da, vjerojatno. Tko je Ricky?"

"To ću ti reći kada dobijem novac. A koji je vaš klijent?"

"Koji? Na koliko žrtava trenutačno radite?"

"Ricky je u posljednje vrijeme imao puno posla. Vjerojatno dvadesetak ljudi."

"Koliko ste ih ucijenili?"

"Dvojicu- trojicu. Gadan je to posao."

"Kako si se ti upleo u to?"

"Ja sam Rickyjev odvjetnik. On je jako bistar, jako mu je dosadno i nekako je smislio taj plan za ucjenjivanje homića koji se još uvijek skrivaju. Premda sam znao da to nije pametno, pristao sam pomoći mu. "

"Je li i on homić?" upita Wes. Znao je kako se zovu i Beechovi unuci. Znao je Yarberovu krvnu grupu. Znao je s kime Spi cerova žena u Mississippiju izlazi. "Nije", reče Trevor. "Onda je bolestan."

"Nije, dobar je to tip. Onda, tko je vaš klijent?"

"Al Konyers."

Trevor kimne i pokuša se prisjetiti koliko su pisama razmijenili Ricky i Al. "Kakva podudarnost. Upravo sam se spremao otputovati u Washington i malo istražiti podatke o gospodinu Konyersu. To mu, dakako, nije pravo ime."

"Dakako."

"Znaš li mu pravo ime?"

"Ne. Angažirali su nas neki njegovi ljudi."

"Kako je to zanimljivo. Znači, nitko od nas **ne** zna tko je pravi Al Konyers?"

"Tako je. A uvjeren sam da će tako i ostati."

Trevor mu pokaže neko samoposluživanje i reče: "Skreni onamo. Potrebno mi je pivo."

Wes ga je čekao na benzinskoj postaji. Odlučeno je da oni neće spominjati njegov alkohol sve dok ne dođe do isplate novca i dok im on ne ispriča sve. Izgradit će određeni stupanj povjerenja, a onda ga blago pokušati dovesti bliže trezvenosti. Još im samo treba Trevor koji svake večeri odlazi kod Petea i ondje pije i previše priča.

Chap je čekao u jednakom unajmljenom automobilu, ispred jedne praonice rublja osam kilometara južno od Ponte Vedra Beacha. Trevoru je predao tanku, jeftinu aktovku i rekao: "Sve je unutra. Stotinu tisuća. Vidimo se u uredu."

Trevor ga nije čuo. Otvorio je aktovku i počeo brojiti novac. Wes se okrenuo i usmjerio automobil prema sjeveru. Deset svežnjeva po deset tisuća, sve u novčanicama po stotinu dolara.

Trevor zatvori torbu i prijeđe na suprotnu stranu.

27

CHAPOVA PRVA zadaća u ulozi Trevorova novog pisara bila je organizirati prijemni ured i riješiti se svega što je imalo i najmanje veze sa ženama. Janine stvari strpao je u jednu kartonsku kutiju, sve od ruževa za usne i rašpica za nokte do čokoladica s kikirikijem i nekoliko slobodnijih ljubavnih romana. U stolu se nalazila i omotnica s osamdeset dolara i nešto sitniša. Šef je to odmah prisvojio, govoreći kako je riječ o blagajni za tekuće potrebe.

Chap njezine fotografije umota u stare novine i oprezno ih položi u jednu drugu kutiju, zajedno s ostalim lomljivim sitnicama kakvih ima na većini radnih stolova. Kopirao je njezine rokovnike kako bi znali tko bi se po rasporedu trebao pojaviti u bliskijoj budućnosti. Promet neće biti osobit, uvidio je bez iznenađenja. Na obzoru nije bilo ni jednog jedinog zakazanog pojavljivanja pred sudom. Dva zakazana sastanka u uredu tijekom ovog tjedna, dva sljedećeg, a onda opet ništa. Dok je proučavao kalendar, Chapu je postalo jasno da je Trevor u još nižu brzinu ubacio nekako u vrijeme kad je stigao novac od Quincea Garbea.

Znali su da je Trevor posljednjih tjedana počeo intenzivnije kockati, a vjerojatno i piti. Janje nekoliko puta prijateljicama telefonom rekla da Trevor više vremena provodi kod Petea nego u uredu. Dok je Chap tako vrijedno radio u prijemnom uredu, pakirao njezin krš, pospremao stol, brisao prašinu, usisavao i bacao stare časopise, s vremena na vrijeme zazvonio bi telefon. U opisu njegova posla bilo je i javljanje na pozive, tako da je boravio u blizini aparata. Većina pozivatelja tražila je Jan, a on bi im uljudno objasnio da Jan više ne radi u tom uredu. Baš dobro za nju, glasilo je opći dojam.

Agent odjeven kao stolar stigao je rano kako bi zamijenio ulazna vrata. Trevor se divio Chapovoj učinkovitosti. "Kako si tako brzo uspio pronaći majstora?" upita ga.

"Samo treba krenuti od poslovnog imenika", reče Chap.

Jedan drugi agent koji je glumio bravara došao je nakon stolara i promijenio sve brave u kući.

Prema njihovom dogovoru, Trevor još najmanje mjesec dana neće primiti ni

jednog novog klijenta. On se dugo i žestoko protivio toj odredbi, kao da mora štititi zvjezdani ugled. Zamislite samo koliko bi ga ljudi moglo zatrebati, žalio se. No oni su znali koliko je u posljednjih mjesec dana imao malo posla, te su ga pritiskali sve dok nije popustio. Željeli su u uredu biti posve sami. Chap je nazvao klijente koji su već imali zakazan sastanak, te im rekao da će gospodin Carson u to vrijeme biti zauzet na sudu. Pronaći novi termin neće biti lako, objasnio je Chap, no on će ih svakako nazvati čim gužva popusti.

"Nisam znao da odlazi na sud", rekao je jedan od klijenata. "O, da", odgovorio je Chap. "Riječ je o uistinu velikom slučaju."

Pošto su popis klijenata sveli na najmanju moguću mjeru, ostao je samo jedan slučaj koji je zahtijevao dolazak u ured. Bilo je to pitanje skrbnništva nad djetetom koje se povlačilo duže vrijeme, a Trevor je tu ženu zastupao već tri godine. Nije joj mogao jednostavno dati nogu.

Janje svratila kako bi izazvala nove nevolje, sa sobom dovevši i svog dečka, ili nekog takvog. Bio je to snažan mladić s kozjom bradicom, hlačama od sintetskog materijala, bijelom košuljom i kravatom, a Chap je zaključio da se vjerojatno bavi prodajom automobila. Nije uopće bilo sumnje u to da bi mogao premlatiti Trevora, ali Chap ga nije zanimao.

"Željela bih razgovarati s Trevorom", reče Jan, pogledom sijevajući svježe uređenim stolom.

"Žalim. Na sastanku je."

"A tko ste, dovraga, vi?"

"Ja sam njegov pisar."

"Da, no dobro, tražite plaću unaprijed."

"Hvala. Vaše su stvari u onim dvjema kutijama", reče Chap, pokazujući prstom.

Ona tada uoči da su police s časopisima pročišćene i uredne, da je koš za smeće prazan, a namještaj ulašten. Osjećao se miris sredstva za dezinfekciju, kao da su raskužili mjesto na kojem je nekoć sjedila. Više je ne trebaju.

"Recite Trevoru da mi duguje tisuću dolara plaće", reče ona.

"Hoću", odgovori Chap. "Još nešto?"

"Da, onaj novi klijent od jučer, Yates Newman. Recite Trevoru da sam provjerila u novinama. U posljednja dva tjedna nije bilo poginulih u nesrećama na 1-95. Nema nikakvih podataka ni o tome da je neka žena po imenu Newman poginula. Nešto tu smrdi."

"Hvala. Reći ću mu."

Ona sada posljednji put pogleda oko sebe i ponovno se glupo nasmiješi ugledavši nova vrata. Njezin je dečko bijesno gledao Chapa kao da bi mu mogao prići i ipak slomiti vrat, no na kraju je bijesno gledanje završilo i već se vraćao prema vratima. Otišli su ne polomivši ništa, svatko s jednom

kutijom u rukama, te polagano krenuli pločnikom.

Chap ih je gledao kako odlaze, a onda se počeo pripremati za izazov koji se zvao stanka za objed.

PROTEKLOG DANA VEČERALI su u blizini, u pretrpanom novom restoranu s morskim specijalitetima dvije ulice od Sea Turtle Inna. S obzirom na veličinu porcija, cijene su bile upravo nečuvane, a to je i bio razlog zbog kojeg je Trevor, najnoviji milijunaš u Jacksonvilleu, ustrajno zahtijevao da večeraju ondje. Dakako da je cijelu večer častio on i da pritom nije nimalo štedio. Bio je pijan već nakon prvog martinija i nije se sjećao što je jeo. Wes i Chap objasnili su da im njihov klijent ne dopušta da piju. Pili su skupu vodu i brinuli se za to da njegova čaša uvijek bude puna vina.

"Ja bih na vašem mjestu potražio drugog klijenta", rekao je Trevor, smijući se vlastitoj šali.

"Izgleda da ću morati piti za svu trojicu", rekao je negdje u pola večere, a potom postupio upravo tako.

Na njihovo veliko olakšanje, utvrdili su da je miroljubiv pijanac. I dalje su mu točili vino, želeći utvrditi koliko će daleko ići. On se stišao i malko utonuo u stolicu, a dugo nakon deserta poslužitelju je dao tristo dolara napojnice u gotovu. Oni su mu pomogli da uđe u njihov automobil i odvezli ga kući.

Spavao je s novom aktovkom na prsima. Kada je Wes ugasio svjetlo, Trevor je ležao na krevetu u izgužvanim hlačama i bijeloj pamučnoj košulji, odvezane leptir-kravate, s cipelama na nogama, hrkao i objema rukama čvrsto stiskao torbu.

Nalog za prijenos novca proveden je nekoliko minuta prije pet. Novac je sjeo na željeni račun. Klockner im je rekao neka ga napiju, neka utvrde kako se u takvom stanju ponaša, i neka ujutro počnu raditi.

U pola osam došli su po njega, vrata otključali svojim ključem i zatekli ga uglavnom onako kako su ga i ostavili. Jedna je cipela u međuvremenu pala na pod, a on je bio šćućuren, ležeći na boku, s aktovkom pomno skrivenom u naručju, kao da je riječ o lopti u footballu.

"Idemo! Idemo!" povikao je Chap dok je Wes palio svjetla, podizao rolete i bućio koliko je mogao. Trevor je, što mu se mora priznati, istog trena poskočio na noge, odjurio u kupaonicu, brzo se otuširao i dvadeset minuta kasnije u svoju dnevnu sobu ušao s novom leptir-kravatom i bez i jednog jedinog nabora. Oči su mu bile blago otečene, no smiješio se i bio odlučan u nakani da se uhvati u koštac s novim danom.

Onih je milijun dolara svakako pomoglo. Štoviše, još se nikada nije tako brzo oporavio od mamurluka.

Na brzinu su pojeli po kolač i popili jaku kavu u Beach Javi, a potom svom

silom navalili na njegov mali ured. Dok se Chap brinuo za prijemnu sobu, Wes je zadržavao Trevora u njegovu uredu.

Neke su se kockice posložile još za večerom. Iz Trevora su konačno izvukli imena Braće, a Wes i Chap sjajno su odglumili iznenađenost.

"Trojica sudaca?" ponovili su i jedan i drugi u, kako se činilo, krajnjoj nevjeri ci.

Trevor se nasmiješio i, silno ponosan, kimao glavom, kao da je on sam stvorio i organizirao cijeli velemajestorski plan. Želio je da oni povjeruju kako je dovoljno pametan i umješan da trojicu nekadašnjih sudaca uvjeri u to da vrijeme trebaju posvetiti pisanju pisama usamljenim homoseksualnim muškarcima, a sve kako bi on, Trevor, mogao pokupiti trećinu iznuđenog novca. Dovraga, pa on je praktički genijalan.

Ostali dijelovi slagalice ostali su nerazjašnjeni, a Wes je čvrsto odlučio ne puštati Trevora van dok ne dođe do svih odgovora.

"Razgovarajmo o Quinceu Garbeu", reče. "Njegov je pretinac bio iznajmljen jednoj nepostojećoj korporaciji. Kako si doznao njegov pravi identitet?"

"Stvar je bila vrlo jednostavna", reče Trevor, silno se ponoseći sobom. Sada nije samo genij, nego i vrlo bogat genij. Jučer ujutro probudio se s glavoboljom i prvih pola sata proveo u krevetu, zabrinut zbog gubitaka na kladionici, zabrinut zbog odvjetničkog ureda koji sve više propada, zabrinut zbog toga što se sve više oslanja na Braću i njihove ucjene. Dvadeset četiri sata kasnije probudio se uz još goru glavobolju, no sve boljetice tog je jutro izliječio sredstvom vrijednim milijun dolara.

Bio je euforičan, opijen, želio je što prije dovršiti zadaću koja je pred njim, kako bi mogao nastaviti živjeti po želji.

"U Des Moinesu sam pronašao jednog privatnog istražitelja", reče, otpijajući gutljaj kave, s nogama na radnom stolu, gdje im je i bilo mjesto. "Uputio sam ga u malu istragu za tisuću dolara. Proveo je dva dana u Bakersu... jeste li bili u Bakersu?"

"Jesmo."

"Pribojavao sam se da ću i ja morati otići onamo. Plan najbolje funkcionira ako uspiješ uhvatiti nekog uglednog tipa koji ima novac. Takav će čovjek platiti koliko god treba samo da te ušutka. Bilo kako bilo, istražitelj je pronašao neku poštansku službenicu kojoj je trebalo novca. Bila je to samohrana majka, s hrpom djece, starim automobilom, malenim stanom, jasno ti je o kakvoj je situaciji riječ. Nazvao ju je jednom noću i rekao joj da će joj dati pet stotina dolara u gotovu ako mu kaže tko je u ime tvrtke CMT Investments unajmio pretinac 788. Sutradan ujutro nazvao ju je u poštanski ured. Našli su se na parkiralištu kada je ona imala stanku za objed. Dala mu je papirić na

kojem je bilo napisano ime Quincea Garbea, a on njoj omotnicu s pet novčanica po stotinu dolara. Ni u jednom trenutku nije ga upitala tko je i za koga radi."

"Je li to uobičajena metoda?"

"Kod Garbea je upalila. S Curtisom Catesom, tipom iz Dallasa, drugim tipom kojeg smo pritisnuli, situacija je bila ponešto složenija. Mjesni istražitelj kojeg smo angažirali nije mogao pronaći nikoga u pošti, tako da je tri dana morao motriti poštanski ured. To nas je stajalo tisuću osamsto dolara, no on ga je na koncu vidio i zapisao registracijsku oznaku automobila."

"Tko je sljedeći?"

"Vjerojatno taj tip u Upper Darbyju, u Pennsylvaniji. Služi se imenom Brant White i čini se da ima izniman potencijal."

"Čitaš li kada pisma?"

"Nikada. Ne znam o čemu se dopisuju; i ne zanima me. Kada misle da su za nekoga spremni, kažu mi da doznam tko je iza pretinca, da dođem do pravog imena. To se događa u slučaju da se njihov prijatelj služi neakvim lažnim imenom, kao vaš klijent, gospodin Konyers. Ne biste vjerovali koliko se muškaraca služi pravim imenom. Nevjerojatno."

"Znaš li kada šalju pismo kojim nekoga ucjenjuju?"

"O, da. To mi kažu kako bih mogao obavijestiti onu banku na Bahamima, reći im da je pošiljka vjerojatno na putu. Iz banke me nazovu čim novac sjedne na račun."

"Pričaj mi o tom Brantu Whiteu u Upper Darbyju", reče Wes. Ispisivao je stranice i stranice bilježaka, kao da bi bilo moguće nešto propustiti. Svaku riječ snimala su četiri različita uređaja u kući na suprotnoj strani ulice.

"Spremni su pritisnuti ga, to je sve što znam. Čini se da mu se žuri, jer su upravo razmijenili nekoliko pisama. Kod nekih tipova, barem sudeći po broju pisama, stvar ide kao da im vadiš zube."

"Ali ti ne vodiš evidenciju o pismima?"

"Ovdje nema nikakve evidencije. Pribojavao sam se da bi se ovdje jednog dana mogli pojaviti agenti FBI-a, s nalogom za pretres, tako da nisam želio imati nikakve dokaze o umiješanosti."

"Pametno, vrlo pametno."

Trevor se nasmiješi, uživajući u svojoj prepredenosti. "No, da, puno sam se bavio krivičnim zakonom. Nakon nekog vremena čovjek počne razmišljati kao kriminalac. Bilo kako bilo, na području Philadelphije nisam uspio pronaći prikladnog istražitelja. Međutim, još uvijek radim na tome."

Brant White bio je lik stvoren u Langleyju. Trevor je mogao angažirati i sve istražitelje dostupne u sjeveroistočnom dijelu zemlje, a da na koncu ipak ne pronađe stvarnu osobu koja se skriva iza tog pretinca.

"Zapravo," nastavi on tada, "spremao sam se osobno otići onamo kada me nazva Spencer i rekao mi da odem u Washington i otkrijem tko je Al Konyers. A onda ste se pojavili vi i, eto, sve ostalo je povijest." Te njegove riječi ostale su visjeti u zraku i on se još jednom prisjeti novca. Dakako da je to samo podudarnost, to što su Wes i Chap u njegov život ušli samo nekoliko sati nakon što je dobio nalog da krene u potragu za njihovim klijentom. Ali sada mu je bilo svejedno. Čuo je galebove i osjećao vrući pijesak. Čuo je reggae koji se svira na obali i osjećao vjetar koji pokreće njegov brod.

"Postoji li još netko, neka veza izvan zatvora?" upita Wes.

"O, ne", reče Trevor s puno taštine u glasu. "Ne trebam pomoć. Što manje ljudi sudjeluje, to plan lakše funkcionira."

"Vrlo lukavo", reče Wes.

Trevor se još dublje zavalio u naslonjač. Strop nad njim bio je pun pukotina i s njega se ljuštila boja, tako da mu je svakako bio potreban novi sloj boje. Prije dva dana to bi ga još možda i zabrinulo. A sada je znao da taj strop nikada neće dobiti novi sloj boje, ako se od njega očekuje da podmiri račun. Jednog dana, ubrzo, izići će iz tog ureda. Bit će to čim Wes i Chap završe s Braćom. Još dan-dva posvetit će spremanju dokumentacije u kutije kako bi sačuvao spise, premda ni sam nije znao zašto, a zastarjele i neupotrijebljene pravne priručnike će podijeliti. Pronaći će nekog početnika bez prebijene pare, nekoga tko je tek diplomirao i tko traži pokoju mrvicu na Gradskome sudu, te mu za vrlo razumnu cijenu prodati namještaj i računalo. A kada dovrši sve te poslove, on, L. Trevor Carson, odvjetnik i pravni savjetnik, otići će iz ureda i više se ni u jednom trenutku neće osvrnuti.

Kakav će to samo biti veličanstven dan. Chap je to njegovo kratkotrajno sanjarenje prekinuo vrećicom tacoa i bezalkoholnim napicima. Njih trojica još nisu razgovarali o objedu, no Trevor je već bio pogledavao na ručni sat, iščekujući još

jedan dugotrajan obrok kod Petea. Sada je nevoljko uzeo taco, još nekoliko trenutaka bjesneći u sebi. Osjećao je snažnu potrebu za pićem.

"Mislim da ne bi bilo loše kloniti se cuge za vrijeme objeda", reče Chap kada su se natisnuli oko Trevorova stola, nastojeći ne prosuti grah i mljevenu govedinu.

"Kako god želite", reče Trevor.

"Mislio sam na tebe", reče Chap. "Barem u sljedećih mjesec dana."

"To nije bio dio dogovora."

"Sada jest. Moraš biti trijezan i budan."

"A zašto točno?"

"Jer tako želi naš klijent. A on ti je isplatio milijun dolara."

"Želi li i da dvaput na dan koncem čistim zube i redovito jedem špinat?"

"Pitat ću ga. "

"Reci mu neka me poljubi u dupe, kada ste već kod toga."

"Ne pretjeruj, Trevore" reče Wes. "Samo na nekoliko dana smanji cugu. Dobro će ti doći."

Ako mu je novac već podario slobodu, ova su ga dvojica sada sve više gušili. Zajedno su proveli već dvadeset četiri sata, a kod njih nije bilo nikakvih znakova da bi mogli otići. Štoviše, događalo se nešto upravo suprotno. Oni su se useljavali.

Chap je otišao ranije kako bi pokupio poštu. Uvjerili su Trevora da je u svojim navikama dosada bio vrlo nepažljiv i da su ga upravo stoga tako lako pronašli. Što ako negdje vani vrebaju i druge žrtve? Trevor nije imao osobitih poteškoća s pronalaženjem stvarnih imena žrtava. Zašto žrtve ne bi mogle postupiti jednako tako i pronaći osobu koja se krije iza Aladdina Northa i Laurela Ridgea? Odsada će se Wes i Chap izmjenjivati u podizanju pošte. Ispremiješat će raspored, odlaziti u poštanske urede u različito vrijeme, prerušavati se, služiti se svim pravim pomagalicama, kao u kakvom krimiću.

Trevor je na koncu pristao. Činilo se da znaju što čine.

Na pošti u Neptune Beachu nalazila su se četiri pisma za Rickyja, a u Atlantic Beachu dva za Percyja. Chap je obilazak obavio brzo, u pratnji cijele ekipe čiji su članovi pazili na sve koji bi eventualno mogli promatrati njega. Pisma su odnijeli u onu vikendicu preko puta Trevorova ureda, gdje su ih brzo otvorili, kopirali i ponovno stavili u omotnice.

Kopije su pročitale i analizirale agenti željni posla. Pročitao ih je i Klockner. Od šest pisama, pet imena bilo im je poznato otprije. Sve su to bili usamljeni sredovječni muškarci koji su pokušavali smoći hrabrosti za sljedeći korak u vezi s Rickyjem ili Percyjem. Nitko od njih nije se doimao osobito agresivnim.

Jedan zid u preuređenoj spavaćoj sobi vikendice bio je obojen bijelom bojom i na njemu je bio veliki zemljovid svih pedeset saveznih država. Crvenim čavlicima označili su mjesta stanovanja Rickyjevih prijatelja. Zelenim čavlicima Percyjeve. Imena i nazive gradova ispisali su crnom bojom ispod tih oznaka.

Mreže su se širile. Ricky je imao dvadeset trojicu muškaraca s kojima se aktivno dopisivao; Percy osamnaesticu. Bilo je zastupljeno trideset država. Braća su iz tjedna u tjedan sve preciznije namještala klopke. Sada su objavljivali oglase u trima časopisima, barem prema onome što je Klockner dosada uspio utvrditi. Dosljedno su se držali svojih uloga i pravila, pa bi već

kod trećeg pisma obično znali ima li tip novca. Tip ili njegova supruga.

Sa stajališta promatrača, igra je upravo opčinjavala, a sada kada imaju potpun pristup Trevoru, više im neće promaknuti nijedno pismo.

Sadržaj dnevnih pošiljaka saželi su na dvjema stranicama i zatim ih predali agentu koji je otputovao u Langley. Deville je izvještaj imao u ruci prije sedam navečer.

DO PRVOG POZIVA tog poslijepodneva, u tri i deset, došlo je dok je Chap prao prozore. Wes je još uvijek bio u Trevorovu uredu, gdje ga je nemilosrdno ispitivao, opsjedajući ga nizovima pitanja. Trevor je već bio umoran. Propustio je spavanje i osjećao očajničku potrebu za pićem.

"Odvjetnički ured", javi se Chap.

"Je li to Trevorov ured?" upita ga glas s druge strane.

"Jest. Tko ga treba?"

"A tko ste vi?"

"Ja sam Chap, novi pisar."

"Što je bilo s onom djevojkom?"

"Više ne radi ovdje. Kako vam mogu pomoći?"

"Ovdje Joe Roy Spicer. Ja sam Trevorov klijent i zovem iz Trumblea."

"Odakle?"

"Iz Trumblea. To je savezni zatvor. Je li Trevor tu?"

"Nije, gospodine. U Washingtonu je, a ovamo bi se trebao vratiti za koji sat."

"U redu. Recite mu da ću ponovno nazvati u pet."

"U redu, gospodine."

Chap spusti slušalicu i duboko udahne, kao i Klockner na suprotnoj strani ulice. CIA je upravo ostvarila prvu vezu uživo s jednim od Braće.

DRUGI JE PUT NAZVAO točno u pet. Chap se javio i odmah prepoznao glas. Trevor je čekao u svom uredu. "Molim?"

"Trevore, ovdje Joe Roy Spicer."

"Bok, suce."

"Što si doznao u Washingtonu?"

"Još uvijek radimo na tome. Bit će teško, ali već ćemo ga pronaći." Usljedila je duža stanka, budući da se Spiceru takve novosti nisu dopale, a nije znao koliko smije reći. "Dolaziš li sutra?"

"Doći ću u tri."

"Donesi pet tisuća dolara u gotovu."

"Pet tisuća dolara?"

"Da, upravo sam tako rekao. Uzmi novac i donesi ga ovamo. Sve po dvadeset i pedeset. "

"Što ćete..."

"Ne postavljaljaj glupa pitanja, Trevore. Donesi taj prokleti novac. Stavi ga u jednu omotnicu zajedno s ostalom poštom. To si već činio."

"U redu."

Spicer bez riječi prekine vezu. Nakon toga Trevor je još puni sat objašnjavao gospodarski sustav koji vlada u Trumbleu. Gotovina je zabranjena. Svaki zatvorenik ima posao, a plaća mu se upisuje na račun. Troškovi, poput međugradskih telefonskih poziva, računa u samoposluživanju, troškova kopiranja, poštanskih maraka, skidaju se s tog računa.

No gotovog je novca u zatvoru ipak bilo, premda se rijetko viđao. Krijumčario se unutra i skrivao, a njime su se podmirivali kockarski dugovi i podmićivali čuvari koji bi potom pružali sitne usluge. Trevor se toga bojao. Uhvate li njega, odvjetnika, kako potajno unosi novac u zatvor, trajno će mu oduzeti pravo posjeta. Novac je dotada unosio dvaput, oba puta po petsto dolara, u novčanicama od deset i dvadeset.

Nije mogao ni zamisliti za što bi im moglo trebati pet tisuća dolara.

28

NAKON ŠTO JE TRI DANA zaobilazio i prekoračivao Wesa i Chapa, Trevor je morao predahnuti. Oni su zahtijevali da zajedno doručuju, objeduju i večeraju. Tražili su da ga odvoze kući i po njega dolaze prije posla, vrlo rano ujutro. Oni su vodili ono malo što je ostalo od njegova posla - Chap kao pisar, Wes kao voditelj ureda. Obojica su ga rešetali bezbrojnim pitanjima jer odvjetničkog posla baš i nije bilo bogzna koliko.

Stoga se nije nimalo iznenadio kada su mu rekli da će ga odvesti u Trumble. Ne treba mu vozač, objasnio im je. Onamo je već išao nebrojeno puta, u svojoj vjernoj *Bubi*, pa će i sada ići sam. Njih je to uzrujalo, te su zaprijetili da će nazvati svog klijenta i zatražiti savjet.

"Samo ga zovite, živo mi se fućka", poviče Trevor, tako da su se malko smekšali. "Vaš klijent ne upravlja mojim životom."

No njihov je klijent ipak upravljao njegovim životom i to su svi znali. Sada je još bio važan samo novac. Trevor je već odigrao Judinu ulogu.

Bubom je napustio Neptune Beach, sam, dok su ga Wes i Chap pratili u

unajmljenom automobilu, a iza njih se kretao bijeli kombi s ljudima koje Trevor nikada neće vidjeti. Nije ih ni želio vidjeti. Tek tako, bez osobitog razloga, iznenada je skrenuo i zaustavio se pred nekim samoposluživanjem i kupio šest limenki piva, te se nasmijao kada su ostali automobili u povorci naglo zakočili, jedva izbjegavajući sudar. Čim je izišao iz grada, počeo je voziti neizmjereno sporo, pijuckajući pivo, uživajući u miru i samoći, govoreći samome sebi kako ipak može još mjesec dana podnositi te muke. Za milijun dolara izdržao bi bilo što.

Približavajući se Trumbleu, prvi je put osjetio blagu grižnju savjesti. Može li on to izvesti do kraja? Upravo se treba suočiti sa Spicerom, klijentom koji mu vjeruje, zatvorenikom kojem je potreban, suučesnikom u krivičnom djelu. Može li zadržati uobičajen izraz lica i držati se kao da je sve u redu, dok visokofrekventni mikrofon u njegovoj aktovci snima svaku riječ? Može li sa Spicerom razmijeniti pisma kao da se ništa nije promijenilo, svjestan činjenice da se pisma otvaraju i analiziraju? Usto, odbacuje svoju odvjetničku karijeru, nešto što je stekao uz puno muka i čime se nekoć ponosio.

Prodaje svoju etičnost, svoja mjerila, čak i moral, za novac. Vrijedi li njegova duša milijun dolara? Sada je prekasno. Novac je već u banci. On otpije gutljaj piva i njime ispere sve neprimjetniji osjećaj krivnje.

Spicer je lopov, kao i Beech i Yarber, a on, Trevor Carson, jednako je kriv. Među varalicama nema časti, ponavljao je u sebi.

Dok su njih dvojica hodnikom koračali prema prostoru za posjetitelje, Link je nanjušio blag zadah piva koji se širio iz Trevorovih usta. Našavši se pred sobom za odvjetnike, Trevor pogleda unutra. Ugledao je Spicera, djelomično zaklonjenog novinama, i odjednom je osjetio nervozu. Koji to još bijedni odvjetnik nosi prislušni uređaj na povjerljivi sastanak s klijentom? Osjećaj krivnje pogodio je Trevora poput opeke, no sada je već bilo prekasno za povratak. Mikrofon je bio velik gotovo kao loptica za golf, a na dno Trevorove izlizane i prljave crne kožne aktovke pažljivo ga je instalirao Wes. Bio je iznimno osjetljiv i bez poteškoća će sve prenijeti onim momcima bez lica koji sjede u bijelom kombiju. Wes i Chap također su bili unutra, sa slušalicama na ušima, svakako želeći čuti svaku riječ. "Dobar dan, Joe Roy", reče Trevor. "I tebi", odvrati Spicer.

"Da vidim aktovku", reče Link. Potom je letimično pogleda i reče: "Izgleda da je sve u redu." Trevor je upozorio Wesa i Chapa da Link katkada zaviri u aktovku. Mikrofon je pokrivala hrpa papira. "Ovo je pošta", reče Trevor.

"Koliko?" upita Link. "Osam."

"I ti imaš nešto?" upita Link Spicera.

"Ne. Danas nemam", odgovori Spicer.

"Pričekat ću vani", reče Link.

Vrata su se zatvorila; čulo se struganje nogu po podu, a onda je odjednom nastala tišina. Vrlo dugotrajna tišina. Ništa. Ni riječi između odvjetnika i klijenta. Ljudi u bijelom kombiju čekali su cijelu vječnost, sve dok nije postalo očito da je nešto pošlo po zlu.

U TRENUTKU KADA JE Link izlazio iz sobice, Trevor je brzo i okretno postavio aktovku ispred vrata, na pod, gdje je ostala nedužno stajati tijekom preostalog dijela sastanka odvjetnika s klijentom. Link ju je primijetio, premda se na tu činjenicu više uopće nije osvrtao.

"Zašto si to učinio?" upita ga Spicer.

"Prazna je", reče Trevor, sliježući ramenima. "Neka se vidi na sigurnosnim kamerama. Nemamo što skrivati." Trevor je doživio još jedan, posljednji, napadaj etičnosti. Možda će omogućiti prisluškivanje sljedećeg razgovora s klijentom, ali ne i ovaj put. Jednostavno će Wesu i Chapu reći da mu je čuvar oduzeo torbu, do čega povremeno dolazi.

"Kako god..." reče Spicer, brzo pregledavajući omotnice, sve dok nije došao do dviju omotnica koje su bile ponešto deblje. "Je li to novac?"

"Da. Morao sam upotrijebiti i nekoliko stotica."

"Zašto? Lijepo sam rekao dvadesetice i pedesetice."

"Drugo nisam uspio pronaći, shvaćaš? Nisam očekivao da će nam trebati toliko gotovine."

Joe Roy promotri adrese na ostalim pismima. A onda, poprilično zajedljivo, upita: "Onda, što je bilo u Washingtonu?"

"Stvar je poprilično komplicirana. To je jedan od onih ureda koji iznajmljuje pretince u predgrađima, otvoren dvadeset četiri sata, sedam dana u tjednu, netko je uvijek na dužnosti, puno prometa. Strogo osiguranje. Već ćemo nešto smisliti."

"Čijim se uslugama služiš?"

"Imam neku tvrtku u Chevy Chaseu."

"Daj mi ime."

"Kako to misliš, daj mi ime?"

"Reci mi kako se zove istražitelj u Chevy Chaseu."

Trevor ostane bez teksta; mašta ga je posve iznevjerila. Spicer je nešto nanjušio, a tamne vodenaste oči blistale su od intenziteta. "Ne sjećam se", reče Trevor.

"Gdje si odsjeo?"

"Kakva su to pitanja, Joe Roy?"

"Daj mi naziv hotela."

"Zašto?"

"Imam pravo znati. Ja sam klijent. Plaćam tvoje troškove. Gdje si odsjeo?"

"U Ritz-Carltonu."

"Kojem?"

"Ne znam. U Ritz-Carltonu."

"U gradu su dva. U kojem Ritz-Carltonu?"

"Ne znam. Ne u središtu grada."

"Kojim si letom putovao?"

"No, hajde, Joe Roy. Štoje sve ovo?"

"Kojom aviokompanijom?"

"Deltom."

"Broj leta?"

"Ne sjećam se."

"Vratio si se jučer. Prije manje od dvadeset četiri sata. Koji je bio broj leta?"

"Ne sjećam se."

"Jesi li siguran da si bio u Washingtonu?"

"Dakako da jesam", reče Trevor, no glas mu je zbog neiskrenosti blago zadrhtao. Nije unaprijed smislio laži i one su se sada raspadale jednako brzo kao što ih je smislio.

"Ne znaš broj leta, ne znaš u kojem si hotelu odsjeo, kao ni kako se zove istražitelj s kojim si proveo posljednja dva dana. Zacijelo držiš da sam glup."

Trevor mu ne odgovori. Razmišljao je samo o onom mikrofONU u aktovci i tome koliko je sretan što ju je ostavio vani. Bilo mu je silno drago što Wes i Chap ne čuju takvo maltretiranje.

"Pio si, zar ne?" reče Spicer, i dalje napadajući.

"Jesam", reče Trevor, nakratko odustajući od laži. "Zaustavio sam se usput i kupio pivo. "

"Ili dva."

"Da, dva. "

Spicer se nasloni na laktove, s glavom iznad polovice stola. "Imam loše vijesti za tebe, Trevore. Otpušten si."

"Molim?"

"Otkazujemo suradnju s tobom. Dobio su nogu. Trajno."

"Ne možeš me otpustiti."

"To sam upravo učinio. Odluka na snagu stupa odmah. Jednoglasnom odlukom Braće. Obavijestit ćemo upravitelja, tako da tvoje ime uklone s popisa odvjetnika. Kada danas odeš odavde, Trevore, više se ne vraćaj."

"Zašto?"

"Lažeš, previše piješ, neuredan si u navikama, klijenti ti općenito ne

vjeruju."

Sve je zvučalo istinito i uvjerljivo, no Trevora je to ipak pogodilo. Ni u jednom trenutku nije mu palo na pamet da bi oni mogli biti toliko odvažni i otpustiti ga. Stisnuvši zube, sada upita: "A što je s našim malim poslom?"

"Razilazimo se u vrlo čistoj situaciji. Ti ćeš zadržati svoj novac, a mi svoj."

"Tko će stvar voditi vani?"

"O tome ćemo razmišljati mi. A ti možeš početi živjeti pošteno, ako si to uopće u stanju."

"A što ti znaš o poštenom životu?"

"Kako bi bilo da jednostavno odeš, Trevore? Ustani i izađi, bilo mi je više nego drago."

"Svakako", promrmlja on, zamagljenih misli, među kojima su se, međutim, ipak jasno isticale dvije. Kao prvo, Spicer nije donio nijedno pismo, a to se dogodilo prvi put nakon više tjedana. Kao drugo, novac. Za što im treba pet tisuća? Vjerojatno kako bi podmitili novog odvjetnika. Dobro su isplanirali zasjedu, a to je oduvijek bila njihova prednost jer su na raspolaganju imali toliko slobodnog vremena. Trojica vrlo pronicavih muškaraca s puno slobodnog vremena. Stvar jednostavno ne može biti pravedna.

Zbog ponosa je sada ustao. Ispruživši ruku, reče: "Zao mi je što je moralo tako biti."

Spicer nevoljko prihvati ruku. Samo već jednom iziđi, bio bi najradije rekao.

Kada su se posljednji put pogledali u oči, Trevor reče, gotovo šapćući: "Konyers je krupna riba. Vrlo je bogat. Vrlo utjecajan. Zna za vas."

Spicer poskoči poput mačke. Kako su im se lica sada nalazila samo na nekoliko centimetara udaljenosti, on, također šapćući, upita: "Prati te?"

Trevor kimne i namigne. Potom uhvati ručicu vrata. Uzeo je aktovku ne rekavši Linku ni riječi. A i što bi trebao reći čuvaru? Žalim, stari, ali upravo si ostao bez onih tisuću dolara na mjesec koje si dobivao ispod stola. Jesi li zbog toga tužan? U tom slučaju, pitaj suca Spicera zašto je do toga došlo.

Na koncu ipak nije rekao ništa. Od silne navale dojmova i misli gotovo je osjećao vrtoglavicu, a alkohol mu u tome nije pomagao. Što će reći Wesu i Chapu? Bilo je to sada ključno pitanje. Oni će ga pritisnuti čim ga se domognu.

Pozdravio se s Linkom, Vinceom, Mackeyjem i Rufusom na ulazu, jednako kao i uvijek, samo posljednji put, i izišao na vruće sunce.

Wes i Chap sjedili su u automobilu, tri vozila dalje. Željeli su s njim razgovarati, no ipak su odlučili igrati na sigurno. Trevor se nije osvrtao na njih, nego je samo bacio aktovku na suvozačevo sjedalo i ušao u *Bubu*.

Karavan je za njim izišao sa zatvorskog parkirališta i autocestom se polagano uputio prema Jacksonvilleu.

ODLUKU O TREVOROVU OTPUŠTANJU donijeli su uz maksimum sudačkog promišljanja. Satima su se skrivali u svojoj sobici, proučavali Konyersov dosje sve dok napamet nisu naučili svaku riječ u svakom pismu. Kilometrima su šetali stazom, njih trojica sami, razmatrajući scenarij za scenarijem. Zajedno su jeli, kartali i cijelo vrijeme šaputali teorije o tome tko bi mogao presretati njihovu poštu.

Trevor je bio najbliža žrtva i jedini element koji su mogli nadzirati. Ako bi žrtve postale neoprezne, oni u vezi s tim nisu mogli poduzeti ništa. No ako njihov odvjetnik ne pazi na to što mu se događa iza leđa, tada ga treba otpustiti. On ionako nije od onih koji u čovjeku pobuđuju puno povjerenja. Koliko bi dobrih, marljivih odvjetnika bilo voljno ugroziti karijeru radi iznuđivanja novca od homoseksualaca?

Jedino čega su se pribojavali u vezi s Trevorovim otpuštanjem bilo je to što nisu znali što bi on mogao učiniti s njihovim novcem. Najiskrenije govoreći, od njega su očekivali da će ga ukrasti i u tome ga nisu mogli spriječiti. No bili su voljni izložiti se toj opasnosti i zauzvrat se domoći većeg plijena u igri s gospodinom Aaronom Lakeom. A da bi došli do Lakea, činilo im se da moraju ukloniti Trevara.

Spicer im je prenio pojedinosti s njihova sastanka, riječ po riječ. Trevorova prigušena poruka na završetku razgovora upravo ih je osupnula. Konyers prati Trevara. Konyers zna za Braću. Znači li to i da za njih zna i Lake? Tko je sada zapravo Konyers? Zašto im je Trevor to došapnuo i zastoje aktovku ostavio ispred vrata?

Uz pomno promišljanje za kakvo je sposobna samo ekipa sudaca koji se dosađuju, krenula je bujica pitanja. A s njima i mnoštvo strategija.

TREVOR JE PRIPREMAO kavu u svojoj tek uređenoj i ulaštenoj kuhinji kada su Wes i Chap tiho ušli u ured i odmah navalili na njega.

"Što se dogodilo?" upita ga Wes. Mrštili su se i odavali dojam da se već neko vrijeme grizu.

"Kako to misliš?" upita Trevor, kao da je sve u najboljem mogućem redu.

"Što je bilo s mikrofonom?"

"Ah, to... Čuvar je uzeo aktovku i ostavio je vani."

Njih dvojica još su se malo mrštili, pogledavajući se. Trevor ulije vodu u aparat za kavu. Činjenica da je gotovo pet sati a da on kuha kavu agentima nije promaknula.

"Zastoje to učinio?"

"To je uobičajena stvar. Približno jednom u mjesec dana čuvar zadrži aktovku."

"Je li ju pretražio?"

Trevor se posve zaokupi promatranjem kave koja je kapala u šalicu. Apsolutno sve je u redu. "Kao i obično, letimično ju je pogledao, a to, čini mi se, čini zatvorenih očiju. Izvadio je pisma za zatvorenike i potom je uzeo. Mikrofon je u svakom trenutku bio na sigurnom."

"Je li uočio debele omotnice?"

"Dakako da nije. Smirite se."

"I sastanak je protekao dobro?"

"Sve je bilo uobičajeno, osim što Spicer nije imao pošte za van, što s obzirom na situaciju u posljednje vrijeme jest malko neuobičajeno, ali se događa. Onamo ću ponovno otići za dva dana, kada će imati hrpu pisama, a čuvar neće ni dodirnuti aktovku. Čut ćete svaku riječ. Želite li kavu?"

Opustili su se u istom trenutku. "Hvala, ali bit će najbolje da pođemo", reče Chap. Još trebaju napisati izvještaje, odgovoriti na određena pitanja. Već su krenuli prema vratima, međutim Trevor ih zaustavi.

"Čujte, dečki", reče vrlo uljudnim tonom. "Posve sam u stanju sam se odjenuti i na brzinu pojesti zdjelicu žitnih pahuljica, sam, onako kako to činim već godinama. I volio bih ne otvarati ured prije devet. Kako je ipak riječ o mojem uredu, otvarat ćemo ga u devet i ni minute ranije. Slobodno možete boraviti unutra u devet, ali ne i u osam pedeset devet. Klonite se moje kuće i klonite se ovog ureda prije devet. Jasno?"

"Svakako", reče jedan od njih, a potom iziđu. Zapravo im je bilo svejedno. Prislušni uređaji bili su postavljeni posvuda u uredu, kući, automobilu, sada čak i u aktovci. Znali su gdje kupuje pastu za zube.

Trevor je popio čitav vrč kave i tako se pribrao. A zatim se dao u akciju, pri čemu je svaki pokret bio pomno isplaniran. Za to se počeo pripremati čim je izišao iz Trumblea. Pretpostavljao je da ga promatraju, negdje zajedno s onim dečkima iz bijelog kombija. Imaju sve moguće uređaje i igračke, mikrofone i pojačala, a Wes i Chap njima se svakako znaju služiti. Novac nije ni najmanji problem. Samome sebi rekao je kako je najbolje da povjeruje da znaju sve, da pusti maštu na slobodu i pretpostavi da čuju svaku riječ, prate svaki njegov pokret i u svakom trenutku točno znaju gdje se nalazi.

Što se više prepusti paranoji to ima veće izgleda za bijeg.

Odvezao se do jednog trgovačkog centra u blizini Orange Parka, udaljenog dvadeset pet kilometara, još uvijek unutar šireg područja Jacksonvilea. Besciljno je tumarao, razgledavao izloge i pojeo komad pizze u gotovo posve praznom restoranu. Bilo je teško ne pojuriti iza stalaka s odjećom u kakvoj prodavaonici i ne pričekati pratnju da prođe kraj njega. Ipak je odolio

iskušenju. U Radio Shacku je kupio mali mobilni telefon. U paketu je bila i mjesečna pretplata za međugradske pozive kod jedne mjesne tvrtke, tako da je Trevor dobio sve što mu je bilo potrebno.

Kući se vratio nakon devet, uvjeren da ga prate i promatraju. Uključio je televizor i maksimalno pojačao ton, te pripremio još kave. U kupaonici je nagurao gotovinu u džepove.

U ponoć, dok je kućom vladala tama i tišina, dok je Trevor, tako je barem izgledalo, spavao, kroz stražnja se vrata iskrao u noć. Zrak je bio oštar, mjesec pun, a on je davao sve od sebe kako bi izgledao kao da je jednostavno izišao u šetnju obalom. Na sebi je imao široke sportske hlače s divovskim džepovima, dvije traper košulje i veliku vjetrovku u čiju je podstavu također nagurao novac. Dok je tako besciljno tumarao prema jugu, uza samu obalu, kao tek još jedan ponoćni šetač, Trevor je kod sebe skrivao ukupno osamdeset tisuća dolara.

Nakon kojih kilometar i pol ubrzao je korak. Prešavši gotovo pet kilometara već je osjećao iscrpljenost, no sada se očajnički žurio. San i odmor morat će pričekati.

Skrenuo je od obale i ušetao u neuredno predvorje nekog trošnog motela. Na autocesti Al A nije bilo prometa; sve je bilo zatvoreno osim tog motela i jednog samoposluživanja u daljini.

Vrata su bila dovoljno glasna da ožive recepcionara. Negdje straga čuo se zvuk televizora. Nekakav punašan mladić, ne stariji od dvadeset godina, pojavi se i reče: "Dobra večer. Trebate sobu?"

"Ne, gospodine", reče Trevor, polagano vadeći ruku iz džepa i pokazujući debeo svežanj novčanica. Zatim ih počne odvajati ijednu po jednu uredno slagati na pult. "Trebam jednu uslugu."

Motelski je službenik samo piljio u novac, a onda zakolutao očima.

Obala privlači raznovrsne čudake. "Naše sobe nisu tako skupe", reče.

"Kako se zoveš?" upita Trevor. "Oh, ne znam. Recimo Sammy Sosa."

"U redu, Sammy. Ovdje imaš tisuću dolara. Novac je tvoj ako me odvezeš do Davtona Beacha. Za to će ti trebati sat i pol."

"Treat će mi tri sata, jer ću se morati i vratiti."

"Svejedno. To je više od tristo dolara na sat. Kada si još za sat vremena zaradio tri stotine zelembaća?"

"Davno. Ne mogu to učiniti. Znae, odrađujem noćnu smjenu.

Dužnost mi je ovdje biti od deset do osam."

"Tko ti je šef?"

"U Atlanti je."

"Kada je posljednji put svratio?"

"Nisam ga ni upoznao."

"Dakako da nisi. Da si ti vlasnik ovakve rupetine, bi li svraćao ovamo?"

"Ovdje nije tako loše. Imamo besplatne televizore u boji, a u većini soba radi i klimatizacija."

"Ovo je rupa, Sammy. Možeš lijepo zaključati ova vrata, odvesti se, vratiti se tri sata kasnije, a da nitko neće ni primijetiti."

Sammy ponovno pogleda novac. "Bježite od policije ili takvo što?"

"Ne. I nisam naoružan. Samo mi se jako žuri."

"Što se, onda, događa?"

"Preživio sam gadan razvod, Sammy. Imam nešto novca. Moja supruga želi se domoći svega, a ima poprilično gadne odvjetnike. Moram nestati iz grada. "

"Imate novac, ali nemate auto?"

Jedan od najboljih i najpopularnijih igrača baseballa, član Chicago Cubsa, rođen 1968. u Dominikanskoj Republici.

"Čuj, Sammy. Želiš dogovor ili ne? Odbiješ li, otići ću do one prodavaonice i pronaći nekog dovoljno pametnog tko će uzeti moj novac. "

"Dvije tisuće."

"Vozit ćeš me za dvije tisuće?"

"Da."

Automobil je bio lošiji od onoga što je Trevor očekivao. Bila je to neka stara Honda, koju nisu čistili ni Sammy ni petorica prijašnjih vlasnika. No A1A je bio pust, tako da je vožnja do Daytona Beacha trajala točno devedeset osam minuta.

U tri i dvadeset ujutro Honda se zaustavila ispred jednog restorana otvorenog dvadeset četiri sata i Trevor je izišao. Zahvalio je Sammyju, pozdravio se i još ga nekoliko trenutaka gledao kako se udaljava. Unutra je popio kavu i s konobaricom čavrljao tek toliko da je nagovori da mu donese mjesni telefonski imenik. Potom je naručio palačinke i svojim se novim telefonom iz Radio Shacka poslužio kako bi se snašao u novome gradu.

Najbliža je zračna luka bila Daytona Beach International. Nekoliko minuta nakon četiri, taksi se zaustavio ispred glavnog terminala za privatne letjelice. Deseci malih zrakoplova stajali su poredani na asfaltnoj površini. Dok je taksi odlazio, još ih je nekoliko minuta nepomično promatrao. Barem jedan od njih,

govorio je samome sebi, svakako je na raspolaganju za trenutačno unajmljivanje. Treba mu samo jedan mali zrakoplov, po mogućnosti dvomotorac.

29

STRAŽNJA SPAVAĆA SOBA u vikendici bila je uređena kao prostorija za sastanke. Imala je četiri sklopiva stola spojena tako da su činila jedan veliki. On je bio prekriven novinama, časopisima i kutijama za krafne. Svako jutro u pola osam Klockner i njegova ekipa sastajali su se uz kavu i kolače kako bi razmotrili proteklu noć i isplanirali dan koji je bio pred njima. Wes i Chap redovito su bili prisutni na svim sastancima, a obično bi im se pridružilo još šestero – sedmero ljudi, ovisno o tome tko je iz Langleyja boravio u gradu. Na sastancima bi katkada sjedili i tehničari iz prednjih prostorija, premda Klockner nije izričito zahtijevao i njihovu nazočnost. Sada kada je Trevor prešao na njihovu stranu, za praćenje njegovih aktivnosti trebalo je manje ljudi.

Tako su barem mislili. Prislušni uređaji do pola osam u njegovoj kući nisu registrirali nikakve pokrete, što i nije bilo osobito neobično kada je riječ o čovjeku koji tako često na počinak odlazi pijan i budi se kasno. U osam, dok je Klockner još uvijek bio na sastanku, u stražnjoj sobi, jedan je tehničar nazvao broj u njegovoj kući kaneći se opravdati kako je nazvao pogrešan broj. Nakon što je telefon zazvonio tri puta, uključila se snimljena poruka kojom je Trevor objavio da nije kod kuće, moleći osobu koja ga je nazvala da ostavi poruku. To bi se povremeno događalo kada bi se on pokušavao naspavati, no metoda bi najčešće bila dovoljno djelotvorna da ga izvuče iz kreveta. Klocknera su u pola devet izvijestili da kućom vlada potpuni mir; ne čuje se tuš, ne čuje se radio, ni televizor, ni linija, nema nijednog uobičajenog zvuka.

Bilo je posve moguće da se napio kod kuće, posve sam, no znali su da prošle večeri nije bio kod Petea. Otišao je u trgovački centar i kući stigao, koliko su mogli odrediti, trijezan.

"Možda spava", reče Klockner, bez traga zabrinutosti. "Gdje mu je automobil?"

"Ispred kuće."

U devet sati Wes i Chap zakucali su na Trevorova vrata a onda ih, kako se nitko nije javljao, otvorili. Unajmljena vikendica naglo je oživjela kada su njih dvojica dojavili da Trevoru nema ni traga ni glasa, ali da mu je automobil još

uvijek na mjestu. Još uvijek bez panike, Klockner je uputio ljude na obalu, do kafića u blizini Sea Turtlea, čak i u Peteov bar, koji još nije bio otvoren. Pročešljali su područje oko njegove kuće i ureda, pješice i u automobilu, i na koncu ipak nisu doznali ništa.

U deset je Klockner nazvao Devillea u Langley. Odvjetnik je nestao, glasila je poruka.

Provjerili su sve letove prema Nassauu; nisu pronašli ništa, nigdje nije bilo ni traga Trevoru Carsonu. Do Devilleove veze u Carinskoj upravi Bahama trenutačno nisu mogli doći, kao ni do višeg bankovnog dužnosnika kojem su redovito isplaćivali mito.

Teddy Maynard bio je usred sastanka na kojem je primao najnovije podatke o pokretima sjevernokorejskih jedinica kada ga je prekinula hitna poruka da je Trevor Carson, njihov pijani odvjetnik u Neptune Beachu, na Floridi, nestao.

"Kako možete izgubiti trag takvoj budali?" zarežao je Teddy na Devillea, pokazujući bijes, a to je bila prava rijetkost.

"Ne znam."

"Ne mogu vjerovati! "

"Žao mi je, Teddy."

Teddy se premjesti u kolicima i načini bolnu grimasu. "Pronađi ga, dovraga! " prosikće.

ZRAKOPLOV JE BIO TIP A Beech Baron. Bila je to dvomotorna letjelica u vlasništvu nekih liječnika, a zakupio ju je Eddie, pilot kojeg je Trevor u šest ujutro uspio namamiti iz kreveta obećavši mu novac na licu mjesta i još novca za koji nitko ne treba znati. Službena je cijena bila 2.200 dolara za put iz Daytona Beacha u Nassau i natrag - dva sata u jednom smjeru, ukupno četiri po 400 dolara na sat, uz određene pristojbe za slijetanje, carinsku kontrolu i čekanje. Trevor je dodao još dvije tisuće kao napojnicu ako na put krenu odmah.

Poslovnica Geneva Trust Banka u središtu Nassaua otvarala se u devet po vremenu na Istočnoj obali i kada je čuvar otključao vrata Trevor je već čekao ispred ulaza. Uletio je u ured gospodina Brayshearsa i zatražio trenutačnu pomoć. Na svom računu imao je gotovo milijun dolara - 900.000 od gospodina Ala Konyersa posredstvom Wesa i Chapa; oko 68.000 zarade od poslovanja s Braćom.

Jednim okom motreći vrata, zatražio je od Brayshearsa da mu pomogne prebaciti novac i to brzo. Vlasnik novca bio je Trevor Carson i nitko drugi. Brayshears nije imao izbora. Na Bermudima je postojala banka čiji je upravitelj bio njegov prijatelj, a Trevoru je to posve odgovaralo. Nije imao

povjerenja u Brayshearsa, te je kanio premještati novac sve dok ne osjeti potpunu sigurnost.

Trevor je na trenutak pohlepno bacio pogled prema računu Boomer Realtyja, na kojem je trenutačno bilo 189.000 dolara i još nešto sitniša. U tom kratkom trenutku bio je u mogućnosti pokupiti i njihov novac. To su obični kriminalci - Beech, Yarber i onaj odvratni Spicer, sve sami varalice. I još su bili toliko drski da ga otpuste. Natjerali su ga na bijeg. Pokušavao je prema njima osjetiti dovoljno mržnje kako bi im uzeo novac, no dok se tako kolebao, osjetio je i određenu naklonost. Trojica staraca koji trunu u zatvoru.

Milijun mu je dovoljan. Usto, jako mu se žuri. Ne bi se iznenadio da Wes i Chap odjednom nahrupe u sobu s pištoljima. Zahvalivši Brayshearsu, istrčao je iz zgrade.

Kada se Beech Baron uzdignuo s piste zračne luke Nassau International, Trevor nije mogao ne nasmijati se. Nasmijao se lukavom manevru, bijegu, svojoj sreći, Wesu i Chapu i njihovu bogatom klijentu koji je sada ostao bez milijun dolara, svom otrcanom odvjetničkom uredu koji je sada konačno prazan. Nasmijao se svojoj prošlosti i svojoj veličanstvenoj budućnosti.

S visine od tisuću metara pogledao je prema mirnim plavim vodama Kariba. Neka usamljena jedrilica blago se ljuljala na neprimjetnim valovima. Kapetan je bio za kormilom, a nedaleko od njega sjedila je neka oskudno odjevena dama. Za samo nekoliko dana, taj čovjek za kormilom bit će on.

U prijenosnom hladnjaku pronašao je pivo. Popivši ga, čvrsto je zaspao. Spustili su se na otok Eleutheru. Trevor ga je prvi put vidio u nekom turističkom časopisu koji je kupio protekle noći. Otočić je imao lijepe plaže, hotele, prostore i opremu za sve vodene sportove. Eddieja je isplatio u gotovini, a potom sat vremena u maloj zračnoj luci čekao da naiđe taksu.

Odjeću je kupio u nekoj prodavaonici za turiste u Governor's Harbouru, a potom pješice otišao do nekog hotela na obali. Zabavljalo ga je to koliko se brzo prestao osvrutati i tražiti pratnju. Gospodin Konyers svakako ima puno novca, no nitko si ipak ne može priuštiti pravu tajnu vojsku koja bi bila dovoljno velika da nekoga prati i na Bahamima. U budućnosti ga očekuju samo užici. A tu radost neće pokvariti neprekidnim pogledavanjem iza leđa.

Ležao je uz bazen i pio rum onoliko brzo koliko mu ga je poslužiteljica uspijevala donositi. U dobi od četrdeset osam godina Trevor Carson svoj je novi život objeručke prigrlio uglavnom u istom stanju u kojem je napustio nekadašnji.

ODVJETNIČKI URED Trevora Carsona otvorio se na vrijeme i nastavio raditi kao da je sve u najboljem redu. Vlasnik je pobjegao, no pisar i voditelj ureda stigli su na dužnost kako bi se pobrinuli za sve što bi neočekivano moglo

iskrsnuti. Slušali su na svim mjestima na kojima je trebalo slušati i opet nisu doznali ništa. Telefon je prije podneva zazvonio dvaput. Bila su to dva poziva na pogrešan broj : neke izgubljene duše raspitivale su se za nešto što su tražile u poslovnom imeniku. Ni jedan jedini klijent nije zatrebao Trevora. Ni jedan jedini prijatelj nije nazvao kako bi se s njim pozdravio i razmijenio pokoju riječ. Wes i Chap vrijeme su uložili u pregledavanje onih nekoliko preostalih ladica i fascikala koje dotada još nisu pogledali. Nisu pronašli ništa važno.

Jedna druga ekipa pročešljala je svaki kvadratni centimetar Trevorove kuće, prije svega tražeći novac koji mu je isplaćen. Nisu ga pronašli i to ih nije iznenadilo. Ona jeftina aktovka nalazila se u jednom zidnom ormaru, prazna. Nije bilo nikakvog traga. Trevor je jednostavno otišao i ponio novac.

Onog bankovnog dužnosnika s Bahama pronašli su u New Yorku, gdje je boravio u službenom posjetu u ime vlade. Nije baš bio voljan upletati se u stvar s takve udaljenosti, no na koncu je ipak obavio tražene razgovore. Negdje oko jedan iza podneva potvrđeno je da je novac podignut iz banke. Vlasnik ga je prebacio osobno, a dužnosnik nije želio otkriti ništa više.

Kamo je otišao novac? Prebačen je nalogom i to je bilo sve što je čovjek bio spreman reći Devilleu. Bankarski ugled njegove zemlje ovisi upravo o tajnosti, tako da jednostavno ne može reći ništa više. Da, potkupljen je, ali i on ima svoje granice.

Carinska služba Sjedinjenih Država počela je surađivati tek nakon početne neodlučnosti. Trevorovu putovnicu pregledali su u zračnoj luci Nassau International rano ujutro i zasada još nije oputovao s Bahama, barem ne službeno. Njegova putovnica stavljena je na crvenu listu. Posluži li se njome kako bi ušao u neku drugu zemlju, američka će Carinska uprava za to doznati u roku od dva sata.

Deville je o novostima brzo obavijestio Teddyja i Yorka, četvrti put tijekom tog dana, a potom se zadržao uz njih čekajući daljnje upute.

"Negdje će već pogriješiti", reče York. "Negdje će se poslužiti putovnicom, pa ćemo ga uhvatiti. Ne zna tko ga traži."

Teddy je u sebi bjesnio, ali nije rekao ništa. Njegova agencija dosada je rušila vlade i ubijala kraljeve, no unatoč tome nije mogao vjerovati kako u malim stvarima sve često krene neželjenim smjerom. Jedan šepRTLjavi i praznoglavi odvjetnik iz Neptune Beacha provukao se kroz njihovu mrežu dok ga je desetak ljudi navodno pratilo. A Teddy je mislio da ga više ništa ne može iznenaditi.

Taj je odvjetnik trebao biti njihova veza, karika, most koji bi ih vodio izravno do središta Trumblea. Mislili su da mu za milijun dolara mogu vjerovati. U pripremi nisu imali nikakav plan za mogućnost njegova bijega. A sada su se svim silama trudili nešto hitno smisliti.

"Potreban nam je netko u zatvoru", reče Teddy. "Od toga nas dijeli samo nekoliko koraka", reče Deville. "Na tome radimo s Pravosuđem i Upravom za zatvore."

"Koliko je to točno koraka?"

"Pa, s obzirom na to što se dogodilo danas, mislim da svog čovjeka ondje, u Trumbleu, možemo imati za najviše četrdeset osam sati."

"O kome je riječ?"

⁴ Department of Justice u Hrvatskoj se uobičajeno prevodi kao Ministarstvo pravosuđa, premda u hrv. sustavu zapravo točnije odgovara Ministarstvu unutarnjih poslova.

"Zove se Argrow, u agenciji je jedanaest godina, ima trideset devet i vrlo solidne kvalifikacije."

"A njegova priča?"

"U Trumble dolazi iz saveznog zatvora na otočju Virgin. Njegove dokumente odobrit će Uprava ovdje u Washingtonu, tako da upravitelj zatvora neće postavljati nikakva pitanja. To je samo još jedan savezni zatvorenik koji je zatražio premještaj."

"I on je spreman?"

"Gotovo spreman. Četrdeset osam sati."

"Sredi to odmah."

Deville iziđe, ponovno opterećen teškom zadaćom koju je odjednom trebalo obaviti preko noći.

"Moramo doznati koliko znaju", reče Teddy, gotovo mumljajući.

"Da, ali nemamo razloga držati da u nešto uopće sumnjaju", reče York. "Pročitao sam svu njihovu poštu. Ništa ne pokazuje da su osobito uzbuđeni u vezi s Konyersom. On je tek još jedna od potencijalnih žrtava. Potkupili smo onog odvjetnika kako bismo ga spriječili u njuškanju pozadine Konyersova poštanskog pretinca. Sada je negdje na Bahamima, pijan zahvaljujući velikom novcu, tako da ne predstavlja nikakvu opasnost."

"Ali ipak ćemo ga se riješiti", reče Teddy. To nije bilo pitanje.

"Svakako."

"Bit ću mirniji tek kada ga više ne bude bilo", reče Teddy.

JEDAN ČUVAR u odori ali bez pištolja ušao je u pravnu knjižnicu nešto iza podneva. Najprije je naišao na Joesa Roya Spicera, koji se nalazio uz vrata njihove male odaje.

"Upravitelj želi razgovarati s tobom", reče čuvar. "S tobom, Yarberom i Beechom."

"O čemu se radi?" upita Spicer. Čitao je stari primjerak *Field & Streamed*.

"Ne tiče me se. Traži da dođete odmah. Bez zezanja, bez odugovlačenja."

"Reci mu da imamo posla."

²⁵ Časopis koji se bavi temama iz lova i ribolova.

"Neću ja njemu ništa govoriti. Idemo."

Za njim su pošli u upravnu zgradu, a usput su prikupljali i druge čuvare, tako da se iz dizala pojavila uobičajena pratnja koja se sada našla pred upraviteljevom tajnicom. Ona, i to posve sama, uspjela je nekako uvesti Braću u veliki ured u kojem ih je čekao Emmitt Broon. Kada je izišla, on neočekivano reče: "FBI me obavijestio da je vaš odvjetnik nestao."

Kod trojice nije bilo nikakve vidljive reakcije, međutim svi su odreda istog trenutka pomislili na novac skriven na računu u inozemstvu.

On nastavi: "Nestao je jutros, a nestao je i određeni iznos novca. Ne raspoložem pojedinostima."

Čiji novac, bili bi ga najradije upitali. Nitko ne zna za njihovo skriveno blago. Je li Trevor novac ukrao nekom drugom? "Zašto nam to govorite?" upita Beech.

Pravi je razlog bio to što je Ministarstvo pravosuđa iz Washingtona zamolilo Broona da njih trojicu upozna s tom novošću. No on reče: "Samo sam pomislio da bi vas to moglo zanimati, u slučaju da ga trebate nazvati."

Dan ranije Trevora su otpustili, a upravu zatvora još nisu obavijestili o tome da im on više nije službeni pravni zastupnik.

"Što ćemo sada bez odvjetnika?" upita Spicer, kao da se život bez odvjetnika ne može nastaviti.

"To je vaš problem. Iskreno govoreći, rekao bih da ste vi, gospodo, već primili dovoljno pravnih savjeta i za nekoliko godina unaprijed."

"A što ako s nama stupi u vezu?" upita Yarber, posve svjestan činjenice da im se Trevor više nikada neće javiti. "Trebate me istog trenutka obavijestiti." Na to su pristali. Što god upravitelj želi. On im potom reče da mogu otići.

BUSTEROV BUEG bio je jednostavniji od odlaska u dućan. Pričekali su sljedeće jutro, završetak doručka i vrijeme kada je većina zatvorenika zauzeta svojim manualnim poslovima. Yarber i Beech bili su na atletskoj stazi i hodali na dvjestotinjak metara razmaka, tako da je jedan u svakom trenutku na oku imao zatvor, dok bi drugi promatrao šumu u daljini. Spicer je besposleno stajao u blizini košarkaškog igrališta, i pazio na mogući nailazak nekoga od čuvara.

Kako nije bilo ni ograda ni stražarnica ni osobite brige za sigurnost, čuvari u Trumbleu nisu imali presudnu ulogu. Spicer nije vidio nikoga od

njih.

Buster se posve izgubio u zujanju kosilice, kojom se polagano približavao stazi. U jednom je trenutku prekinuo posao kako bi obrisao lice i pogledao oko sebe. Spicer je, s udaljenosti od pedeset metara, začuo da je kosilica prestala raditi. Okrenuo se i brzo mu dao znak uzdignutim palcem. To je značilo da mora brzo krenuti u akciju. Buster stupi na stazu, sustigne Yarbera. Još nekoliko koraka njih su dvojica hodali zajedno.

"Jesi li siguran da se želiš upustiti u to?" upita ga Yarber. "Da.

Posve siguran." Činilo se da je mali smiren i spreman.

"U tom slučaju, kreni. Odredi tempo i hodaj ravnomjerno. Samo smireno."

"Hvala, Finn."

"I ne dopusti da te uhvate, sine."

"Nema šanse."

Na zavoju je Buster nastavio hodati, silazeći sa staze, preko svježe pokošene trave, stotinjak metara do nekakvog grmlja, a onda je nestao. Beech i Yarber vidjeli su ga kako odlazi, a potom su se okrenuli da bi promotrili zatvorski kompleks. Spicer im je smireno prilazio. Nije bilo nikakvih znakova o aktiviranom alarmu u dvorištima, spavaonicama ili nekoj drugoj zgradi. Čuvarima nije bilo ni traga ni glasa.

Prepješačili su pet kilometara, dvanaest krugova, opuštenim ritmom od deset minuta po kilometru, a kada im je bilo dosta, povukli su se u svježinu odaje, kako bi se opustili i osluškivali novosti o bijegu. Još satima neće čuti ništa.

Buster je koračao puno brže. Kada se jednom našao u šumi, počeo je polagano trčati, pritom se ne osvrćući. Ravnajući se prema suncu, pola se sata kretao izravno prema jugu. Suma nije bila gusta; nisko je raslinje bilo rijetko i nije ga usporavalo. Prošao je pokraj čeke za jelene, postavljene na kojih sedam metara visine u krošnji jednog hrasta, i ubrzo pronašao stazu koja je vodila prema jugozapadu.

U lijevom prednjem džepu hlača imao je dvije tisuće u gotovu, a taj je novac dobio od Finna Yarbera. U drugom je prednjem džepu imao zemljovid koji mu je rukom nacrtao Beech. A u stražnjem džepu imao je žutu omotnicu naslovljenu na nekog Ala Konyersa u Chevy Chaseu, u Marylandu. Sve su tri stvari bile važne, no Braća su najviše pozornosti posvetila pismu.

Nakon jednog sata zaustavio se kako bi predahnuo i osluhnuo. Autocesta broj 30 bila je prvi orijentir. Pružala se u smjeru istok-za- pad, a Beech je pretpostavljao da će je pronaći za dva sata. Kako nije čuo ništa, ponovno je potrčao.

Mora uspostaviti nekakav ritam, ne smije previše žuriti. Postojala je

mogućnost da njegovu odsutnost primijete neposredno nakon objeda, kada bi čuvari katkada obilazili zatvorski kompleks i tako obavljali vrlo neobavezan pregled stanja. Sjeti li se netko od njih da bi mogao potražiti Buster a, mogla bi iskrsnuti nova pitanja. No nakon dva tjedna pomnog promatranja čuvara, ni Buster ni Braća takvo što nisu smatrali realnom mogućnošću.

A to znači da ima barem četiri sata. Vjerojatno i puno više jer mu radni dan završava u pet, kada vraća kosilicu. Kada se ne pojavi, početak će ga tražiti na području zatvora. Dva sata kasnije okolne policijske uprave obavijestit će o tome da je još jedan zatvorenik napustio Trumble. A takvi nikada nisu ni naoružani ni opasni, pa se nitko odviše ne uzbuđuje. Nema potrage. Nema pasa tragača. Nema helikoptera koji lebde iznad šume. Okružni šerifi njegovi pomoćnici patrolirat će glavnim prometnicama i upozoravati građane neka zaključavaju vrata.

Ime bjegunca ulazi u savezno računalo. Policija promatra njegovu kuću i djevojku, čeka da on učini neku glupu pogrešku.

Nakon sat i pol slobode, Buster se na trenutak zaustavi i u blizini začuje fijuk velikog tegljača. Suma je naglo završavala kod jarka uz autocestu. Prema Beechovu zemljovidu, najbliži se grad nalazio nekoliko kilometara zapadnije. U skladu s planom, trebao je nastaviti hodati uz autocestu, izbjegavati promet služeći se prokopima i mostovima, sve dok ne dođe do nekog oblika civilizacije.

Buster je na sebi imao uobičajene zatvorske hlače od kepera i košulju kratkih rukava maslinaste boje. Ijedno i drugo bilo je potamnijelo od znoja. Mještani dobro znaju kako su odjeveni zatvorenici, a primijeti li ga netko kako hoda autocestom broj 30, mogao bi pozvati šerifa. Dođi do grada, rekli su mu Beech i Spicer, i pribavi drugu odjeću. Potom gotovinom kupi autobusnu kartu i ne zaustavljaj se.

Tri sata morao se skrivati među drvećem i preskakati prokope uz cestu da bi konačno ugledao prve kuće. Udaljio se od autoceste i uputio se preko neke sjenokoše. Nekakav pas počeo je lajati na njega čim se našao u ulici u kojoj su s obje strane bile poredane trajno postavljene kamp-kućice. Iza jedne od njih primijetio je konopac na kojem je, u nepomičnom zraku, visjelo nečije rublje. Uzeo je crveno-bijeli pulover i odbacio maslinastu košulju.

Središte grada činile su tek dvije ulice s prodavaonicama, dvije benzinske postaje, banka, nekakva gradska vijećnica i poštanski ured. Kupio je kratke hlače od traperera, majicu s kratkim rukavima, visoke cipele u nekom diskontu i preodjenuo se u nužniku za namještenike. Poštanski je ured pronašao u vijećnici. U trenutku kada je njihovu dragocjenu omotnicu ubacio u prorez iznad kojeg je pisalo "Ostali gradovi" nasmiješio se i zahvalio svojim

prijateljima u Trumbleu.

Buster je zatim uhvatio autobus za Gainsville, gdje je za 480 dolara kupio kartu za neograničeno putovanje cijelim područjem Sjedinjenih Država u trajanju od šezdeset dana. Uputio se na zapad. Želio se izgubiti u Meksiku.

30

PRELIMINARNI IZBORI u Pennsylvaniji, 25. travnja, trebali su biti posljednji značajniji pokušaj guvernera Tarryja. Nezastrašen katastrofalnim rezultatima rasprave koja se ondje održala dva tjedna ranije, s velikom se energijom, ali i vrlo malo novca, bacio na nastavak intenzivne kampanje. "Sav je novac kod Lakea", vikao bi na svakom skupu, hineći ponos zbog neimaštine. Punih jedanaest dana za redom nije ni izišao iz te savezne države. Kako je sada morao putovati u velikom Winnebagovu kamp-vozilu, hranio se u kućama pristaša, odsjedao u jeftinim motelima i u beskraj se iscrpljivao rukovanjem i obilaženjem stambenih četvrti.

"Razgovarajmo o pravim problemima", preklinjao je. "Ne o novcu."

I Lake se potrudio oko Pennsylvanije. Njegov je mlažnjak putovao deset puta brže od Tarryjeve kamp-kućice. Lake se rukovao s više ljudi, održao više govora i svakako utrošio više novca.

Rezultat je bio predvidiv. Lake je dobio sedamdeset jedan posto glasova. Bila je to silno nadmoćna pobjeda koja je Tarryja ponizila toliko da je već počeo otvoreno govoriti o odustajanju. No zarekao se da će izdržati još barem tjedan dana, do predizbora u Indiani. Osoblje ga je u međuvremenu napustilo. Imao je jedanaest milijuna dolara duga. Izbacili su ga iz dotadašnjeg sjedišta kampanje u Arlingtonu.

Ipak, želio je da se dobrim ljudima Indiane pruži prilika da na glasačkom listiću vide i njegovo ime.

A tko zna, Lakeov bi se blistavi novi mlažnjak mogao i zapaliti, kao onaj prethodni.

Tarry je viđao poprilično duboke rane, a dan nakon predizbora obećao je nastavak bitke.

Lake ga je već gotovo žalio, i nekako se divio toj odlučnosti da izdrži do stranačke konvencije. No Lake je, kao i svi, znao računati. Lakeu je trebalo još samo četrdeset delegata da bi bio siguran u nominaciju, a još gotovo pet stotina se tek trebalo izabrati. Utrka je završena.

Nakon Pennsylvanije, novine širom zemlje potvrdile su njegovu nominaciju. To sretno i zgodno lice sada se vidjelo posvuda, kao pravo političko čudo. Mnogi su ga slavili kao simbol razloga zbog kojih cijeli sustav i funkcionira - nepoznati čovjek s porukom koji se pojavio niotkuda i privukao pozornost javnosti. Lakeova kampanja ulila je nadu svakom građaninu koji sanjari o kandidiranju za predsjednika. Za to nije potrebno mjesecima klipsati cesticama u zabiti Iowe. Preskoči New Hampshire, to je ionako tako mala država.

A neki su ga i osuđivali jer je navodno kupio nominaciju. Prije Pennsylvanije, procjenjivalo se da je utrošio četrdeset milijuna dolara. Bilo je teško doći do točnijeg iznosa jer se novac trošio na mnogobrojnim frontovima. Dodatnih dvadeset milijuna potrošili su D-PAC i još šest drugih utjecajnih skupina za lobiranje koje su radile u Lakeovo ime.

Nijedan kandidat u povijesti još nije utrošio ni približno toliko novca.

Kritike su ga pekle i mučile ga danju i noću. No bilo mu je draže imati novac i nominaciju nego patiti u obrnutoj situaciji.

Za krupan se novac teško moglo reći da je tabu tema. Mladi poduzetnici na Internetu zarađuju milijarde. Savezna vlada, sve njezine šepRTLjave ustanove i dijelovi, iskazuju proračunski višak! Gotovo svi građani rade, otplaćuju kredite po povoljnim uvjetima i imaju po dva automobila. Rezultati neprestanog anketiranja naveli su Lakea na pomisao da velik novac kod glasača još nije prerastao u važno pitanje. U ogleđ s potpredsjednikom u studenome Lake je sada ulazio praktički s ravnopravnim izgledima.

Još se jednom vratio u Washington, iz ratovanja na Zapadu, kao veliki pobjednik. Aaron Lake, skromni kongresmen iz Arizone, sada je tema dana.

UZ MIRAN I VRLO dugotrajan doručak, Braća su čitala jutarnje novine iz Jacksonvillea, jedine dopuštene u Trumbleu. Bilo im je drago zbog Aarona Lakea. Štoviše, bili su oduševljeni njegovom nominacijom. Sada su već bili među njegovim najgorljivijim pristašama. Naprijed, Aarone, naprijed.

Novost o Busterovu izlasku na slobodu podignula je jedva nekoliko zrnaca prašine. Bravo, govorili su zatvorenici. To je običan klinac osuđen na dugogodišnju kaznu. Naprijed, Bustere, naprijed.

U jutarnjim novinama nije se spominjao bijeg. Davali su novine jedan drugome, čitali riječ po riječ, sve osim oglasa za zapošljavanje i osmrtnica. Sada su u fazi čekanja. Više neće pisati pisma; pisma neće ni dolaziti, jer su ostali bez dostavljača. Njihov je poslić trenutačno u stanju mirovanja, dok im se ne javi gospodin Lake.

WILSON ARGROW stigao je u Trumble u zelenom kombiju bez oznaka, s

liscama na rukama, uz dvojicu saveznih šerifa koji su ga pridržavali za laktove. S tom je pratnjom zrakoplovom doputovao iz Miamija u Jacksonville, dakako, sve na trošak poreznih obveznika. Prema dokumentaciji koja ga je pratila, odslužio je četiri od šezdeset mjeseci dosuđenih zbog financijskih malverzacija. Premještaj je zatražio iz razloga koji nisu bili posve jasni, ali nisu imali veze ni s kim u Trumbleu. Bio je to tek još jedan od bezopasnijih zatvorenika unutar saveznog sustava. A oni se neprestano premještaju.

Bilo mu je trideset devet godina, iza sebe je imao razvod i fakultetsku naobrazbu, a u zatvorskoj dokumentaciji kao prebivalište se navodio Coral Gables na Floridi. Pravo mu je ime bilo Kenny Sands. Bio je to iskusen agent CIA-e s jedanaestogodišnjim stažem i premda još nikada nije vidio zatvor iznutra, iza sebe je imao i neusporedivo težih zadaća od Trumblea. Ondje će provesti mjesec-dva, a onda ponovno zatražiti premještaj.

Dok su ga uvodili u sustav, Argrow je zadržao smiren izraz lica iskusne zatvorske ptičice, premda mu se želudac grčio. Uvjeravali su ga da se nasilje u Trumbleu ne tolerira, a on se svakako zna pobrinuti za sebe. Međutim, zatvor je ipak zatvor. Preživio je jednosatno orijentacijsko predavanje koje mu je održao pomoćnik upravitelja, a potom ubrzano obišao najvažnije objekte. Počeo se opuštati tek kada je Trumble promotrio sam. Čuvari nemaju oružje, a većina zatvorenika izgleda poprilično nedužno.

Cimer mu je bio neki starac s rijetkom sijedom bradom, profesionalni kriminalac koji je iznutra vidio mnoge zatvore i koji je u Trumbleu uživao. Argrowu je ispričao kako ovdje kani i umrijeti. Odveo ga je na objed i objasnio mu hirovitosti jelovnika. Pokazao mu je sobu za rekreaciju, u kojoj su skupine debelih muškaraca sjedile okupljene oko sklopivih stolova i proučavale karte, a svatko od njih u ustima je imao cigaretu. "Kockanje je zabranjeno", reče njegov cimer i namigne mu.

Potom su došli do vanjskog prostora s utezima, gdje su se mlađi muškarci preznojavali na suncu, pomno se brinući za ten, dok su im se mišići širili. Rukom mu je pokazao i atletsku stazu u daljini i rekao: "Čovjek jednostavno mora obožavati saveznu vladu."

Argrowu je pokazao i knjižnicu, mjesto na koje nikada ne odlazi, a pokazujući na jedan kut, reče: "Ono je pravni odjel."

"Tko se njime služi?" upita Argrow.

"Ovdje obično imamo i pokojeg odvjetnika. Trenutačno imamo i nekolicinu sudaca."

"Sudaca?"

"Trojicu."

Starca knjižnica nije zanimala. Argrow je za njim otišao do kapele, a onda

ponovno obišao vanjske prostore.

Zahvalivši mu na pomoći, Argrow se ispričao i vratio se u knjižnicu, u kojoj nije bilo nikoga osim jednog zatvorenika koji je brisao pod. Argrow ode do onog kuta i otvori vrata pravnog odjela.

Joe Roy Spicer podigne pogled sa časopisa i ugleda muškarca kojeg je tada vidio prvi put. "Tražite nešto?" upita, i ne pokušavajući biti uslužan.

Argrow je to lice prepoznao iz dosjea. Nekadašnji mirovni sudac uhvaćen u krađi zarade od lutrije. Kakva ništarija.

"Ja sam ovdje novi", reče, prisiljavajući se na osmijeh. "Upravo sam stigao. Je li ovo pravna knjižnica?"

"Jest."

"Pretpostavljam da se njome mogu služiti svi, ha?"

"Vjerojatno", reče Spicer. "Odvjetnik ste?"

"Ne, bankar."

Prije nekoliko mjeseci Spicer bi ga svakako bio nagovorio da zatraži određene pravne usluge, ispod stola, dakako. Ali sada više ne.

Više im ne trebaju sitne ribe. Argrow pogleda oko sebe i nigdje ne primijeti Beecha i Yarbera. Ispričavši se, vratio se u svoju sobu. Ostvario je prvi kontakt.

LAKEOV PLAN po kojem će se riješiti svih sjećanja na Rickyja i njihovo zlosretno dopisivanje ovisio je o nekom drugom. On, Lake, jednostavno je odviše u strahu i odviše poznat da bi se ponovno iskrao usred noći, prerušen, i taksijem kroz predgrađa odjurio do poštanskog pretinca dostupnog cijelu noć. Opasnosti su prevelike; usto, ozbiljno je sumnjao da bi se sada mogao osloboditi Tajne službe. Nije mogao ni izbrojiti silne agente koji ga sada čuvaju. Izbrojiti? Dovraga, sve ih ne može ni vidjeti.

Mlada se dama zvala Javne. Kampanji je pristupila u Wisconsinu i ubrzo se probila do najužeg kruga. Iako je u početku radila dobrovoljno, sada je zarađivala 55.000 dolara na godinu, kao osobna tajnica gospodina Lakea u koju je on imao potpuno povjerenje. Rijetko bi se odvajala od njega, a već u dvije prilike nakratko su razgovarali o Jayneinu budućem poslu u Bijeloj kući.

U pogodnom trenutku Lake će joj dati ključ onog pretinca unajmljenog na ime gospodina Ala Konyersa te joj naložiti da mu donese poštu, otkáže najam, ne ostavljajući novu primateljovu adresu. Reći će joj da je taj pretinac unajmio u pokušaju da prati prodaju tajnih vojnih ugovora, još u vrijeme kada je bio uvjeren da Iranci kupuju podatke koje nikako ne bi smjeli vidjeti. Već će smisliti nekakvu takvu priču. Ona će mu povjerovati jer mu želi vjerovati.

Bude li imao nevjerojatnu sreću, u pretincu neće biti Rickyjeva pisma. Pretinac će se zauvijek zatvoriti. A ugleda li Javne pismo, pa još pokaže i

najmanji tračak znatiželje, Lake će joj jednostavno reći da nema pojma tko je taj nekakav Ricky. Ona mu više neće postavljati pitanja. Slijepa odanost njezina je jaka strana. Čekao je pravi trenutak. Čekao je predugo.

STIGLO JE BEZ poteškoća, zajedno s milijunima drugih pisama, s tonama papira koje se dopremaju u glavni grad radi održavanja života vlade u novom danu. Pošiljke se odvajaju po poštanskom broju, a zatim po ulicama. Tri dana pošto ga je Buster poslao, Rickyjevo posljednje pismo Alu Konyersu stiglo je u Chevy Chase. Rutinskom provjerom Mailbox Americe pronašla ga je ekipa koja je bila zadužena za nadzor. Ispitali su omotnicu, a potom pismo brzo prebacili u Langley.

Teddy je imao stanku između dvaju sastanaka i nakratko se našao sam u svome uredu kada je u sobu dojurio Deville s tankim fasciklom u ruci. "Ovo smo primili prije pola sata", reče, predajući mu tri lista papira. "Ovo je kopija. Original je u fasciklu."

Direktor namjesti bifokalne naočale i prije nego što će početi čitati pogleda kopije. Na omotnici se, kao i uvijek, nalazio žig iz Jacksonvillea. Rukopis je bio i predobro poznat. I prije nego što je počeo čitati pismo, bilo mu je jasno da su upali u ozbiljne nevolje.

Dragi Al,

posljednjim si pismom pokušao okončati naše dopisivanje. Žalim, ali to neće ići tako lako. Odmah ću prijeći na stvar. Ja nisam Ricky, a ti nisi Al. Ja sam u zatvoru, a ne u nekakvoj skupoj klinici za oporavak.

Znam tko si, gospodine Lake. Znam da proživljavaš vrlo uspješnu godinu, da si upravo osigurao nominaciju i sve to, te da ti novac dotječe u neizmjernim količinama.

Ovdje, u Trumbleu, dobivamo novine i s velikim ponosom već neko vrijeme pratimo tvoj uspjeh.

Sada kada znam tko je zapravo Al Konyers, uvjeren sam da bi ti volio da ja tu našu malu tajnu zadržim daleko od javnosti. Više ću nego rado i dalje šutjeti, no to će te skupo stajati.

Potreban mi je novac i želim izići iz zatvora. Znam čuvati tajne i znam kako pregovarati.

S novcem ćemo lako, jer ga imaš tako puno. S mojim otpuštanjem iz zatvora bit će bitno teže, no ti sada imaš vrlo utjecajne prijatelje. Uvjeren sam da ćeš već nešto smisliti.

Nemam što izgubiti i voljan sam te uništiti ne budeš li sa mnom

pregovarao.

Zovem se Joe Roy Spicer. Zatvorenik sam u saveznom zatvoru Trumble. Ti smisli način na koji ćeš mi se javiti i to brzo.

Jer neću nestati.

S poštovanjem,

Joe Roy Spicer

Sljedeći je sastanak otkazan. Deville je pronašao Yorka i već deset minuta kasnije sjedili su zaključani u bunkeru.

Prva mogućnost o kojoj su razgovarali bila je ubiti ih. Argrow bi to mogao učiniti odgovarajućim pomagalima; tabletama, otrovom i sličnim stvarima. Yarber bi mogao umrijeti u snu. Spicer bi se mogao srušiti i umrijeti na stazi. Hipohondar Beech mogao bi dobiti pogrešan recept u zatvorskoj ljekarni. Nitko od njih nije osobito zdrav i u iznimno dobroj formi, a posve je sigurno da se ne mogu nositi s Argrowom. Gadan pad, slomljen vrat. Načina na koje bi cijela stvar mogla izgledati prirodno ili slučajno bilo je puno.

A sve bi trebalo izvesti brzo, dok još čekaju Lakeov odgovor.

No to bi bilo prljavo i kaotično, nepotrebno komplicirano. Tri lesa odjednom, u nedužnom malom zatvoru kakav je Trumble. A njih su trojica bliski prijatelji koji većinu vremena provode zajedno i sada bi odjednom sva trojica umrli na drukčiji način, u vrlo kratkom razmaku. Sumnje bi poprimile razmjere lavine. Što bi se dogodilo da netko osumnjiči Argrowa? On već ionako ima skrivenu prošlost.

A pribojavali su se i faktora zvanog Trevor. Gdje god se nalazio, postojali su izgledi da dozna za njihovu smrt. Ta bi ga novost još više prestrašila, ali bi zbog nje možda postao i nepredvidiv. Postojali su izgledi da zna više nego što oni misle.

Deville će poraditi na planovima za njihovo uklanjanje, međutim Teddy je u vezi s tim bio vrlo neodlučan. Kada bi ubili onu trojicu, ne bi ga pekla savjest, ali nije bio uvjeren da bi time i zaštitili Lakea.

Što ako su Braća rekla nekom drugom?

U svemu ima previše nepoznanica. Pripremi planove, rekli su Devilleu. Njih će, međutim, aktivirati tek kad ostanu bez svih ostalih mogućnosti.

Svi su scenariji bili na otvorenome. York je, tek tako, teoretski, predložio da pismo vrata u pretinac kako bi ga ondje pronašao Lake. Naposljetku, cijelu je stvar zeznuo upravo on.

"Ne bi znao što da poduzme", rekao je Teddy.

"Znamo li mi?"

"Još ne."

Pomisao na način na koji bi Aaron Lake reagirao na tu zasjedu i nekako pokušao ušutkati Braću bila je gotovo zabavna, ali ona je sadržavala i snažan element pravednosti. Lake je sam stvorio cijelu zbrku; neka je i riješi.

"Zapravo smo mi stvorili taj kaos", reče Teddy, "pa ćemo se mi njime i pozabaviti."

Kako nisu mogli predvidjeti Lakeove poteze, nisu ih mogli ni nadzirati. Taj je glupan nekako dovoljno dugo izbjegavao njihovu mrežu i uspio nešto poslati Rickyju. Bio je toliko glup da Braća sada znaju o kome je riječ.

A da se i ne spominje ono što je očito: Lake je tip osobe koja se potajno dopisuje s nekakvim pederom. Vodi dvostruki život i ne zavrjeđuje osobito povjerenje.

Nekoliko su trenutaka razgovarali o izravnom suočavanju s Lakeom. York je zagovarao obračun još od prvog pisma iz Trumblea, no Teddy nije bio uvjeren da bi to bilo pametno. Za dugotrajnih nesanica tijekom kojih se uzrujavao zbog Lakea uvijek je razmišljao i nadao se da će dopisivanje prekinuti još davno prije ove faze. Neprimjetno srediti problem, a potom popričati s kandidatom.

O, kako bi samo volio izravno se suočiti s Lakeom. Tako bi ga volio posjesti u onaj stolac i početi mu na ekranu pokazivati kopije svih tih prokletih pisama. I kopiju onog oglasa iz *Out and Abouta*. Ispričao bi mu priču o gospodinu Quinceu Garbeu u Bakersu, u Iowi, o još jednom idiotu koji je nasjeo na mamac, i Curtisu Vannu Gate- su u Dallasu. "Kako si mogao biti toliko glup?!?" želio je povikati na Aarona Lakea.

No Teddy je pratio i širi kontekst. Problemi u vezi s Lakeom bili su gotovo beznačajni u usporedbi s hitnim pitanjima nacionalne obrane. Rusi nadolaze, a kada Natty Čenkov i novi režim preuzmu vlast, svijet će se zauvijek promijeniti.

Teddy je već neutralizirao ljude neusporedivo moćnije od trojice osuđenih sudaca koji trunu u nekakvom saveznom zatvoru. Pomno planiranje bilo mu je jaka strana. Strpljivo, dugotrajno planiranje. Sastanak je prekinula poruka iz Devilleova ureda. Putovnica Trevora Carsona provjerena je na izlaznom šalteru zračne luke u Hamiltonu, na Bermudima. Zrakoplovom je otputovao u San Jüan, u Portoriku, kamo treba sletjeti za pedesetak minuta. "Jesmo li znali da je na Bermudima?" upita York. "Ne, nismo", odgovori Deville. "Očito je u zemlju ušao ne posluživši se putovnicom."

"Možda i nije toliko pijan koliko smo mislili."

"Imamo li koga u Portoriku?" upita Teddy, glasom u kojem je bilo tek tračak više uzbuđenja. "Svakako", reče York. "Uđimo mu u trag."

"Jesu li se promijenili planovi u vezi s dobrim starim Trevorom?" upita Deville.

"Ne, nipošto", reče Teddy. "Nipošto."

Deville potom ode kako bi se posvetio najnovijoj krizi u vezi s Trevorom. Teddy je nazvao nekog pomoćnika i naručio čaj od metvice. York je ponovno čitao pismo. Kada su ostali sami, on upita: "A da ih razdvojimo?"

"Da, razmišljao sam o tome. To učinimo brzo, prije nego što se uspiju dogovoriti. Premjestimo ih u tri zatvora, daleko jednog od drugog, na neko ih vrijeme izoliramo, pobrinemo se za to da nemaju mogućnost telefoniranja, dopisivanja. A što onda? I dalje imaju svoju malu tajnu. Gotovo je posve sigurno da bi svatko od njih i sam mogao uništiti Lakea."

"Nisam baš siguran da imamo veze u Upravi za zatvore."

"Stvar je moguće izvesti. Bude li nužno, porazgovarat ću s ministricom pravosuđa."

"Otkada si to prijatelj s ministricom pravosuđa?"

"Riječ je o pitanju nacionalne sigurnosti."

"Trojica lopova, sudaca koji sjede u saveznom zatvoru na Floridi nekako mogu utjecati na nacionalnu sigurnost? Baš bih volio čuti taj razgovor."

Teddy je polako pio čaj zatvorenih očiju, držeći šalicu sa svih deset prstiju. "Stvar je jednostavno preopasna", prošapće. "Razljutimo li ih, postat će još manje predvidivi. U ovom se slučaju ne možemo izlagati rizicima."

"A pretpostavimo da Argrow uspije pronaći njihovu arhivu", reče York. "Razmisli malo... to su prevaranti, osuđeni kriminalci. Nitko neće povjerovati u njihovu priču o Lakeu ne pokažu li dokaze. A dokazi su dokumentacija, papiri, originali i kopije iz korespondencije. Dokaz negdje postoji. Pronađemo li ga, oduzmemo li im ga, tko će ih uopće slušati?"

Još jedan mali gutljaj sa zatvorenim očima, još jedna poduža stanka. Teddy se za nekoliko centimetara premjesti i načini bolnu grimasu. "Istina", reče tiho. "Ali brine me netko vani, netko o kome nemamo pojma. Ti su tipovi korak ispred nas, a tako će i ostati. Mi pokušavamo otkriti nešto što oni već neko vrijeme znaju. Nisam siguran hoćemo li ih uopće uspjeti sustići. Možda su razmišljali o mogućnosti da izgube tu svoju malu kartoteku. Uvjeren sam da zatvor ne dopušta čuvanje takve dokumentacije, tako da oni određene stvari već skrivaju. Lakeova su pisma odviše vrijedna da ih ne bi još jednom kopirali i spremili na sigurno, negdje izvan zatvora."

"Trevor im je bio dostavljač. Vidjeli smo svako pismo koje je u posljednjih

mjesec dana iznio iz Trumblea."

"To samo mislimo. Ali ne znamo pouzdano."

"Ali tko?"

"Spicer ima suprugu. Ona mu je bila u posjetu. Yarber se razvodi, ali tko zna što zapravo rade. Posjetila ga je u posljednja tri mjeseca.

Ili možda podmićuju čuvare kako bi im raznosili poštu. Tim je ljudima dosadno i usto su pametni i vrlo maštoviti. Ne možemo samo tako pretpostaviti da znamo sve što smjeraju. A ako u tome pogriješimo, pretpostavimo li previše toga, gospodin Aaron Lake odjednom će ostati gol pred cijelim svijetom."

"Kako? Kako bi to izveli?"

"Vjerojatno stupili u vezu s nekim novinarom, davali mu pismo po pismo sve dok ga ne bi uvjerali. Stvar bi upalila."

"Novinari bi poludjeli."

"To se ne može dogoditi, York. To jednostavno ne možemo dopustiti."

Deville se vratio u žurbi. Vlasti s Bermuda obavijestile su američku Carinsku upravu deset minuta nakon polijetanja zrakoplova za San Juan. Trevor će sletjeti za osamnaest minuta.

TREVOR JE SAMO pratio novac. Vrlo je brzo svladao osnove prebacivanja novčanih sredstava i sada je samo usavršavao umijeće. S Bermuda je pola novca uputio u jednu banku u Švicarskoj, a drugu polovicu u neku banku na Grand Caymanu. Poći na istok ili na zapad? To je bilo teško pitanje. Prvi let s Bermuda vodio je u London, no pomisao na provlačenje kroz Heathrow u kosti mu je ulijevala strah. Ne traže ga, barem ne vladine ustanove. Nitko ga nije optužio i nitko se to ne sprema učiniti. Ali Britanci su na ulazu u zemlju tako učinkoviti. Krenut će na zapad i okušati sreću na Karibima.

Sletio je u San Juanu i otišao izravno u bar, gdje je naručio veliko točeno pivo te se posvetio proučavanju reda letenja. Nema žurbe, nema pritisaka, džep mu je prepun novca. Može otići bilo kamo, činiti bilo što i kad god i koliko dugo želi. Popio je još jedno pivo, a onda odlučio nekoliko dana provesti na Grand Caymanu, sa svojim novcem. Otišao je na šalter Air Jamaice i kupio kartu, a onda se vratio u bar jer je već bilo gotovo pet i do ulaska u avion imao je samo pola sata.

Dakako da je putovao prvim razredom. U zrakoplov je ušao među prvima, kako bi popio još jedno piće, a dok je promatrao ostale putnike kako ulaze, ugledao je i lice koje je negdje već vidio.

Gdje točno? Prije samo nekoliko trenutaka, negdje u zračnoj luci. Dugačko, mršavo lice, s prosijedom kozjom bradicom i uskim očima zaklonjenim četvrtastim naočalama. Te su ga oči pogledale upravo toliko da se susretnu s

Trevorovima, a čovjek je potom odvratio pogled, niz prolaz, kao da nije ništa primijetio.

Vidio ga je u blizini prodajnog šaltera, u trenutku kada se Trevor već okretao kako bi se udaljio od šaltera na kojem je upravo kupio kartu. To ga je lice promatralo. Muškarac je stajao u blizini i gledao obavijesti o odlasku aviona.

Kada bježi, čovjeku slučajni odlutali pogledi, ponovljeni pogledi i oči koje kruže bez pravog cilja izgledaju sumnjivije. Neko lice vidiš jednom a da toga i nisi svjestan. Ponovno ga ugledaš pola sata kasnije i netko već prati svaki tvoj pokret.

Prestani piti, naredi Trevor samome sebi. Nakon polijetanja, zatražio je kavu i brzo je popio. U Kingstonu je prvi izišao iz zrakoplova i zatim brzo prošao kroz pristanišnu zgradu i kontrolu na izlazu. Iza njega nije bilo ni traga onom muškarcu.

Brzo je pokupio svoje dvije male torbe i pojurio prema stajalištu taksija.

NOVINE IZ JACKSONVILLEA u Trumble su stizale svakog jutra oko sedam. Četiri primjerka odlazila bi u sobu za rekreaciju, gdje ih je trebalo pročitati i ostaviti za eventualne zatvorenike kojima je stalo do toga što se događa u vanjskome svijetu. Joe Roy Spicer najčešće je jedini čekao u sedam, te bi obično prisvojio jedan primjerak jer je morao cijeli dan proučavati predviđanja sportskih prognozera. Prizor bi se rijetko mijenjao: Spicer s velikom čašom od stiropora u kojoj je kava, s nogama na stolu za kartanje, čeka čuvara Rodericka da donese novine.

Itako je Spicer prvi vidio članak. Bio je otisnut pri dnu naslovne stranice. Trevor Carson, mjesni odvjetnik koji je iz posve nejasnih razloga nestao prije nekoliko dana, pronađen je mrtav ispred nekog hotela u Kingstonu, na Jamajci, gdje je sinoć, neposredno po spuštanju mraka, dobio dva metka u glavu. Uz članak nije objavljena i Trevorova fotografija, uočio je Spicer. Zašto bi ga novine imale u arhivi? Zašto bi ikomu bilo stalo do Trevorove smrti?

Prema dužnosnicima u Kingstonu, Carson je bio turist kojeg su, kako se činilo, opljačkali. Jedan neimenovani izvor, blizak mjestu događaja, policiji je odao identitet gospodina Carsona, budući da novčarku nisu pronašli. Činilo se da izvor zna podosta toga.

Odlomak u kojem je sažeta Trevorova odvjetnička karijera bio je vrlo kratak. Nekadašnja tajnica, Jan Ovo-ili-ono, nije željela ništa izjaviti. Članak je napisan i objavljen na prvoj stranici samo zato što je žrtva bio odvjetnik.

Već bez košulje, Finn se nalazio na suprotnoj strani staze, na zavoju, i ubrzano koračao kroz vlažan ranojutarnji zrak. Spicer ga je pričekao kod ciljane ravnine i bez riječi mu pružio novine.

Beecha su zatekli u redu u kantini, gdje je držao plastični pladanj i odsutno piljio u nezgrapne hrpe svježe pečenih jaja. Zajedno su sjeli u jedan kut, daleko od ostalih, poigrali se hranom i razgovarali prigušenim glasovima.

"Ako je bježao, pred kirnje, dovraga, bježao?"

"Možda mu je za petama bio Lake."

"On nije znao da je riječ o Lakeu. Nije imao pojma, zar ne?"

"U redu, onda je bježao od Konyersa. Za posljednjeg posjeta rekao je da je Konyers krupna riba. Rekao je da Konyers zna za nas, a onda je sutradan nestao."

"Možda se samo prestrašio. Konyers ga je pritisnuo, zaprijetio mu da će razotkriti njegovu ulogu u našoj prijevari i stoga je Trevor, koji prije svega ostalog ionako nije bio od stabilnijih ljudi, odlučio ukrasti sve što može i nestati."

"Čiji je novac nedostajao, to mene zanima."

"Za naš novac ne zna nitko. Kako bi mogao nedostajati?"

"Trevor je vjerojatno ukrao novac od svakoga od koga je mogao, a onda ispario. To je uobičajena stvar. Odvjetnik se nade u nevolji, pukne. Opustoši klijentov račun i nestane."

"Doista?" upita Spicer.

Beech se uspio prisjetiti triju slučajeva, a Yarber je, radi uvjerljivosti, pridodao još dva.

"Tko ga je onda ubio?"

"Postoje dobri izgledi da se jednostavno našao u pogrešnom dijelu grada."

"Ispred Sheratona? Ne bih rekao."

"U redu, a što ako ga je sredio Konyers?"

"To je moguće. Konyers je nekako razotkrio Trevora, doznao da je on Rickyjeva veza na slobodi. Pritisnuo gaje, zaprijetio mu, što god, a Trevor je pobjegao na Karibe. Trevor nije znao da je Konyers Aaron Lake."

"A Lake svakako ima dovoljno i novca i moći da pronađe jednog pijanog odvjetnika."

"A što je s nama? Lake sada već zna da Ricky nije Ricky, da se traži naš Joe Roy koji je s prijateljima u zatvoru."

"Pitanje je može li doprijeti do nas?"

"Čini mi se da ću ja to doznati prvi", reče Spicer i nervozno se nasmije.

"A uvijek postoji i mogućnost da se Trevor na Jamajci zadržavao u pogrešnom dijelu grada, vjerojatno pijan, i da je pokušao pokupiti nekakvu ženu, pa su ga tako ustrijelili."

Oko toga su se svi složili: Trevor je više nego u stanju izazvati vlastitu smrt.

Počivao u miru. Ali samo ako nije ukrao njihov novac. Razdvojili su se na malo više od sata. Beech je otišao na stazu, kako bi hodao i razmišljao. Yarber je radio; za dvadeset centa na sat pokušavao je popraviti računalo u kapelanovu uredu. Spicer je otišao u knjižnicu, gdje je zatekao gospodina Argrowa kako čita pravne knjige.

Knjižnica je bila otvorena, nije trebalo zakazati termin, no nepisano je pravilo glasilo da prije služenja knjigama nekoga od Braće treba barem pitati za privolu. Argrow je bio novi i bilo je očito da još nije svladao pravila. Spicer odluči pružiti mu još jednu priliku.

Pozdravili su se kratkim kimanjem glave, a Spicer se onda počeo vrijedno baviti raščišćavanjem stolova i slaganjem knjiga.

"Priča se da vi nudite pravne usluge", reče Argrow sa suprotne strane prostorije. U knjižnici su bili sami. "Ovdje se priča puno toga."

"Očekujem rješavanje žalbe."

"Što se dogodilo na suđenju?"

"Porota me osudila na temelju tri navoda optužnice za pronevjeru i skrivanje novca u inozemstvu, na Bahamima. Sudac mi je odrezao šezdeset mjeseci. Odgulio sam četiri. Nisam baš uvjeren da ću izdržati još pedeset šest. Potrebna mi je pomoć u vezi sa žalbama."

"O kojem je sudu riječ?"

"Otočje Virgin. Radio sam za jednu veliku banku u Miamiju.

Hrpe novca od droge."

"Znači, bankar si?"

Argrow je bio razgovorljiv, brz i silno je želio komunicirati, a to je Spiceru smetalo, premda tek malko. Pozornost mu je privuklo spominjanje Bahama.

"Bio sam. Nekako, ne znam točno zašto, opčinilo me pranje novca. Svakodnevno sam se bavio desecima milijuna dolara i to me nekako omamljivalo. Prljavi sam novac znao premještati brže od bilo kojega bankara na jugu Floride. To još uvijek znam dobro raditi. Ali sprijateljio sam se s nekoliko pogrešnih osoba i donio nekoliko loših odluka."

"Priznaješ da si kriv?"

"Svakako."

"To znači da si ovdje u izrazitoj manjini."

"Ne, pogriješio sam, no držim da je kazna bila prestroga. Netko mi je rekao da vi možete skinuti određeni dio kazne."

Spicera više nisu zanimali neuredni stolovi i neposložene knjige. Privukao je obližnji stolac i odjednom imao vremena za razgovor. "Možemo pregledati tvoje papire", reče, kao da je već riješio tisuće žalbi.

Idiote jedan, bio bi mu najradije rekao Argrow. U drugom si razredu napustio srednju školu i s devetnaest godina ukrao automobil. Tvoj je otac povukao određene veze i ishodio povlačenje optužbe. Namjestio si izbor za mirovnog suca glasovima umrlih ljudi i glasanjem umjesto onih koji nisu izišli na izbore, a sada sjediš u saveznom zatvoru i pokušavaš se igrati velike zvjerke.

I ti, prizna Argrow, gospodine Spiceru, sada imaš mogućnost srušiti sljedećeg predsjednika Sjedinjenih Država.

"Koliko će to stajati?" upita Argrow.

"Koliko imaš?" upita Spicer, baš kao pravi odvjetnik.

"Ne osobito puno."

"Mislio sam da znaš skrivati novac u inozemstvu."

"O, znam, vjerujte mi. I u jednom sam trenutku imao lijepu zalihu, ali sam je nekako ispustio iz ruku."

"Znači ne možeš platiti ništa?"

"Ne mogu puno. Možda tisuću, dvije."

"A što je s tvojim odvjetnikom?"

"Zbog njega su me i osudili. Nemam dovoljno novca za drugog odvjetnika."

Spicer načas razmisli o toj situaciji. Tada uvidi da mu Trevor doista nedostaje. Sve je bilo puno lakše dok im je on vani skupljao novac.

"Još uvijek imaš veze na Bahamima?"

"Imam veze širom Kariba. Zašto?"

"Jer ćeš morati prebaciti novac. Gotovina je ovdje zabranjena."

"Želite da prebacim dvije tisuće dolara?"

"Ne. Želim da prebaciš pet tisuća dolara. To je naša minimalna naknada."

"A gdje vam je banka?"

"Na Bahamima."

Argrow načas stisne kapke. Obrve mu se približe i dok je on intenzivno razmišljao, i Spicer je bio duboko zaokupljen mislima. Njihovi su se umovi upravo upoznivali.

"Zašto na Bahamima?" upita Argrow. "Zbog istog razloga zbog kojeg si se i ti služio Bahamima." U objema glavama pljuštale su nove misli. "Dopusti da te nešto upitam", reče Spicer. "Rekao si da prljavi novac možeš premještati brže od svih."

Argrow kimne i reče: "Nema problema."

"Jesi li to još uvijek u stanju?"

"Mislite, odavde?"

"Da. Odavde."

Argrow se nasmije i slegne ramenima kao da nema ničeg lakšeg od toga. "Svakako. Još uvijek imam nekolicinu prijatelja."

"Naći ćemo se ovdje za sat vremena. Možda ću ti moći nešto ponuditi."

SAT KASNIJE Argrow se vratio u pravnu knjižnicu i ondje već zatekao trojicu sudaca, koji su sjedili za stolom punim papira i pravnih priručnika, kao da za njim zasjeda Vrhovni sud Floride. Spicer ga upozna s Beechom i Yarberom i on sjedne sa suprotne strane stola. Sljedećih nekoliko trenutaka razgovarali su o njegovoj žalbi, a on je o pojedinostima govorio toliko neodređeno da se nisu imali za

što uhvatiti. Njegov je dosje na putu iz onog prethodnog zatvora, a bez dokumenata ne mogu učiniti bogzna što.

Žalba je bila tek uvodna tema razgovora, čega su bile svjesne obje strane.

"Gospodin Spicer nam je rekao da si stručnjak za premještanje prljavog novca", reče Beech.

"Bio sam dok me nisu uhvatili", reče Argrow skromno. "Pretpostavljam da imate nešto takvog novca."

"Imamo jedan mali račun u inozemstvu, novac koji smo stekli pravnim uslugama i još nekim sitnicama o kojima ne možemo govoriti pretjerano otvoreno. Kao što znaš, ne možemo naplaćivati pravne usluge."

'Ali to ipak činimo", pridoda Yarber. "I za to primamo naknadu."

"Koliko je novca na tom računu?" upita Argrow, premda je u cent znao posljednje jučerašnje stanje.

"Pričekajmo s tim", reče Spicer. "Postoje dobri izgledi da je taj novac nestao."

Argrow još nekoliko trenutaka ostane šutjeti, uspijevajući ostaviti dojam o smetenosti. "Kako, molim?" upita.

"Imali smo odvjetnika", reče Beech polagano, odvažujući svaku riječ. "Nestao je i moguće je da nam je uzeo novac."

"Tako... A taj je račun u nekoj banci na Bahamima?"

"Bio je. Pouzdano ne znamo je li još uvijek ondje."

"Sumnjamo da je novac još na računu", primetne Yarber. "Ali to bismo voljeli točno znati", pridoda Beech.

"U kojoj banci?" upita Argrow.

"Geneva Trust, u Nassauu" odgovori Spicer, pogledavajući kolege.

Argrow samodopadno kimne, kao da zna neke prljave male tajne u vezi s tom bankom.

"Znaš tu banku?" upita Beech.

"Svakako", reče on i ponovno ih ostavi da nekoliko dugih trenutaka suspregnuta daha očekuju daljnje riječi.

"I?" upita Spicer.

Argrow je bio obuzet samodopadnošću i tajnim spoznajama, tako da je poprilično dramatičnim pokretima ustao, još nekoliko trenutaka obilazio maleni prostor, duboko zamišljen, i tek potom ponovno prišao stolu. "Čujte, što želite da učinim? Prijeđimo na stvar."

Njih ga trojica pogledaju, a zatim se pogledaju među sobom. Bilo je očito da nisu sigurni u vezi s dvjema stvarima: (a) koliko imaju povjerenja u tog čovjeka kojeg su tek upoznali i (b) što od njega uistinu žele.

No pretpostavljali su da novca više ionako nema, tako da nisu imali što izgubiti. Yarber stoga reče: "Nismo baš previše upućeni u premještanje

prljavog novca. To nam, jasno ti je, nije bila struka. Ispričavamo se na neznanju, ali postoji li način na koji bismo mogli utvrditi je li novac još uvijek gdje je nekoć bio?"

"Jednostavno ne znamo je li ga odvjetnik ukrao", reče Beech.

"Želite da provjerim stanje na tajnom računu?" upita Argrow.

"Da, tako je", reče Yarber.

"Nekako držimo da još imaš pokojeg prijatelja u toj branši", reče Spicer, s mukom se održavajući na površini. "I samo nas zanima postoji li način na koji to možemo utvrditi."

"Imate sreće", reče Argrow, ostavljajući im vremena da uvide značenje tih riječi.

"Kako?" upita Beech.

"Odabrali ste Bahame."

"Bahame je zapravo odabrao odvjetnik", reče Spicer. "U svakom slučaju, banke se ondje baš čvrsto i ne pridržavaju svih pravila. Puno tajnih stvari ne ostaje tajno. Puno dužnosnika prima mito. Većina ozbiljnih perača novca kloni se Bahama. Trenutačno je glavno odredište Panama i, dakako, Grand Cayman i dalje je čvrst kao stijena."

Dakako, dakako, kimala su sva trojica. Inozemstvo je inozemstvo, zar ne? To je samo još jedan primjer temelja za povjerenje u idiota poput Trevora.

Argrow je promatrao ta zbunjena lica i razmišljao kako uistinu nemaju pojma. Kako je bila riječ o trojici muškaraca koji su u stanju posve razoriti američki izborni postupak, za takvu ulogu doimali su se užasno naivnima.

"Nisi nam odgovorio na pitanje", reče Spicer.

"Na Bahamima je sve moguće."

"Znači, to možeš izvesti?"

"Mogu pokušati. Ne mogu ništa jamčiti."

"Evo kako ćemo", reče Spicer. "Ti provjeri stanje na računu, a mi ćemo ti besplatno srediti žalbe."

"To nije loša ponuda", reče Argrow.

"Tako smo i mislili. Dogovoreno?"

"Dogovoreno."

U jednom nelagodnom trenutku još su se samo promatrali, ponosni na sporazum, ali ne znajući tko je sljedeći na potezu. Na koncu Argrow reče: "Treat će mi određeni podaci o računu."

"Na primjer?" upita Beech.

"Na primjer naziv ili broj."

"Naziv je Boomer Realty, Ltd. A broj računa je 144-DXN-9593."

Argrow to zabilježi na komadić papira.

"Samo sam znatiželjan..." reče Spicer dok su ga njih trojica pomno promatrali. "Kako kaniš komunicirati sa svojim vezama izvan zatvora?"

"Telefonom", reče Argrow i ne podižući pogled.

"Ali ne ovim telefonima", reče Beech. "Ovi aparati nisu sigurni", reče Yarber.

"Ne možeš se služiti ovim telefonima", reče Spicer oštrijim glasom.

Argrow se nasmiješi, tako priznajući utemeljenost njihovih briga, a onda se osvrne i iz džepa na hlačama izvadi nekakav uređaj ne puno veći od džepnog nožića. Držeći ga palcem i kažiprstom, reče: "Ovo je telefon, gospodo."

Promatrali su ga u nevjeri ci, a onda još gledali kako ga otvara, odozgo, odozdo i sjedne strane, tako da je i posve otvoren još uvijek izgledao premaleno za bilo kakav konkretan razgovor. "Digitalni telefon", reče. "Vrlo sigurna veza."

"Tko plaća mjesečni račun?" upita Beech. "Imam brata u Boca Ratonu.

On mi je darovao telefon i pretplatu". Tada ga elegantno zaklopi i aparat nestane. A onda rukom pokaže prema maloj konferencijskoj sobi iza njih, prema njihovoj odaji. "Što je ondje unutra?" upita.

"Samo konferencijska soba", reče Spicer.

"Nema prozora, zar ne?"

"Nema, osim ovog malog na vratima."

"U redu. Kako bi bilo da uđem onamo, uključim telefon i dam se na posao. Vas trojica ostanite ovdje i čuvajte stražu. Uđe li netko u knjižnicu pokucajte na vrata."

Braća su se spremno složila, premda nisu vjerovali da Argrow može izvesti željenu operaciju.

ARGROW JE NAZVAO bijeli kombi parkiran na oko dva i pol kilometra od Trumblea, na pošljunčanoj cesti koju bi povremeno održavao okrug. Cesta se nalazila uz nekakvu sjenokošu na brizi čovjeka kojeg dotada još nisu vidjeli. Oznaka granice područja u vlasništvu vlade nalazila se kojih pet stotina metara dalje, no s mjesta na kojem je bio parkiran kombi zatvoru nije bilo ni traga.

U kombiju su sjedila samo dvojica tehničara, jedan je duboko spavao na prednjem sjedalu, a drugi drijemao straga, sa slušalicama na ušima. Kada je Argrow na svom malom silno profinjenom uređaju pritisnuo tipku za odašiljanje, aktivirao se prijemnik u kombiju i obojica tehničara odmah su se razbudili. "Bok", reče on. "Ovdje Argrovv."

"Da, Argrovv, ovdje Chevy Jedan, čujemo te", reče tehničar u stražnjem dijelu kombija.

"Došao sam do trojice komedijasa, širim predstavu, navodno zovem prijatelje u inozemstvu kako bih provjerio stanje na njihovu tajnom računu. Zasada napredujem i brže nego što sam se nadao."

"Tako izgleda."

"Gotov sam. Javit ću se kasnije." Iako je prekinuo vezu, i dalje je držao telefon na uhu, držeći se kao da je posve zaokupljen nekim razgovorom. Sjedio je na rubu stola, a potom još malo koračao amotamo, povremeno pogledavajući prema Braći i prostoru iza njih.

Spicer nije mogao a da načas kriomice ne pogleda kroz prozor navratima. "Telefonira", reče uzbuđeno.

"A što si očekivao?" upita Yarber, koji je čak i čitao neke svježije sudske odluke.

"Smiri se, Joe Roy", reče Beech. "Novac je nestao zajedno s Trevorom."

Prošlo je dvadeset minuta i stvari su postale dosadne kao i obično. Dok je Argrow telefonirao, trojica su sudaca kratili vrijeme, isprva čekajući a ubrzo se vraćajući hitnijim poslovima. Buster je s njihovim pismom otišao prije šest dana. Kako od njega i o njemu nije bilo nikakvih informacija, to je značilo da je pobjegao bez problema, poslao poruku gospodinu Konyersu i sada je negdje daleko. Ostave li tri dana za dostavu pošte u Chevy Chase, prema njihovim proračunima gospodin Aaron Lake sada bi trebao biti na užasnim mukama i smišljati načine na koje će se njima pozabaviti.

Zatvor ih je naučio strpljivosti. Brinuo ih je samo jedan rok. Lake je osigurao nominaciju, a to znači da će njihovoj ucjeni biti podložan do studenoga. Pobijedi li, imat će još četiri godine vremena za mučenje. No izgubi li, brzo će izbljedjeti s političke pozornice, poput svih gubitnika. "Gdje je danas Dukakis¹⁴?" upitao je Beech.

Nisu kanili čekati do studenoga. Strpljenje je jedno, a izlazak na slobodu nešto posve drugo. Lake im je bio jedina i vrlo kratkotrajna prilika da iziđu s dovoljno novca i zauvijek se riješe briga.

Namjera im je bila pričekati još tjedan, a potom napisati još jedno pismo gospodinu Alu Konyersu u Chevy Chaseu. Nisu točno znali kako bi ga mogli iznijeti iz zatvora, no već će nešto smisliti. Link, onaj čuvar kojeg je Trevor potkupljivao mjesecima, bio im je prva izgledna mogućnost.

Jedna od mogućnosti bio je i Argrowov telefon. "Dopusti li nam da se njime poslužimo," reče Spicer, "nazvat ćemo Lakea, sjedište njegove kampanje, ured u Kongresu, nazvati sve proklete brojeve do kojih uspijemo doći na informacijama. Ostavit ćemo poruku da se Ricky koji je na liječenju doista mora hitno vidjeti s gospodinom Lakeom. To će ga nasmrt prestrašiti."

¹⁴Michael Dukakis (1933. -), demokrat, protukandidat Georgeu Bushu na predsjedničkim izborima 1988.

"Ali Argrow će imati evidenciju o našim pozivima... ili barem njegov brat", reče Yarber.

"Pa što? Platit ćemo mu troškove telefoniranja... Pa što ako doznaju da smo pokušavali nazvati Aarona Lakea. Trenutačno ga telefonom pokušava dobiti pola zemlje. Argrow neće imati pojma zašto to činimo."

Genijalna zamisao, zamisao koju su još dugo razmatrali iz svih perspektiva. Ricky na liječenju mogao bi telefonom ostavljati poruke. To može i Spicer u Trumbleu. Jadni Lake iza sebe će imati krvožedne pse.

Jadni Lake. Tipu novac pristiže toliko brzo da ga ne uspijeva ni izbrojiti.

Nakon jednog sata, Argrow se pojavio iz odaje i objavio da napreduje. "Trebam pričekati još sat, a onda nazvati još nekolicinu ljudi", reče. "Što kažete na objed?"

Željeli su što prije nastaviti raspravu, tako da su to učinili uz začinjenu govedinu u pecivu i salatu od ribanog kupusa s majonezom.

33

PREMA PRECIZNIM uputama gospodina Lakea, Javne se sama odvezla u Chevy Chase. Pronašla je trgovački centar u aveniji Western i parkirala ispred Mailbox Americe. Ključem gospodina Lakea otvorila je pretinac, izvadila osam reklamnih pošiljaka i spremila ih u fascikl. Nije bilo pisama osobne naravi. Prišla je šalteru i rekla da u ime svog poslodavca, gospodina Ala Konyersa, želi zatvoriti pretinac.

Službenica je pritisnula nekoliko tipki. Prema podacima iz računala, neki muškarac po imenu Aaron L. Lake unajmio je pretinac na ime Ala Konyersa prije približno sedam mjeseci. Najamnina je plaćena za dvanaest mjeseci, tako da nema dugovanja.

"To je onaj tip koji se kandidirao za predsjednika?" upita službenica pružajući joj obrazac.

"Da", reče Javne, potpisujući se na mjestu koje joj je ova pokazala.

"Ne ostavlja novu adresu?"

"Ne."

Izišla je s fasciklom u ruci i uputila se prema jugu, vraćajući se u grad. Ni u jednom trenutku nije zastala kako bi u pitanje dovela Lakeovu priču o unajmljivanju pretinca u tajnome pokušaju razotkrivanja prijevare u Pentagonu. To ju nije zanimalo, a usto i nije imala vremena za mnogobrojna pitanja. Lake ih je tjerao da

osamnaest sati na dan trče maksimalnom brzinom, a ona je imala i neusporedivo važnijih briga.

On ju je čekao u uredu u sjedištu kampanje, gdje je na trenutak ostao sam. Uredi i hodnici oko njega bili su zakrčeni pomoćnicima i suradnicima svih mogućih vrsta, a svi su samo trčali amo-tamo kao da na vrata kuca pravi veliki rat. No Lake je uživao u kratkotrajnom zatišju. Ona mu je predala fascikl i otišla.

Lake izbroji osam reklama - dostava tacoa, nova mogućnost pretplate za međugradske razgovore, praonica automobila, kuponi za popust na raznovrsne stvari. I ništa od Rickyja. Pretinac je zatvoren, nema nove adrese. Jadnik će morati pronaći nekog drugog tko će mu pomoći u novom životu. Reklame i potvrdu o zatvaranju pretinca ubaci u maleni aparat za uništavanje papira ispod stola, a onda na trenutak zastane, razmišljajući o tome koliko je imao sreće. U životu je nosio vrlo malo prtljage i počinio tek pokoju pogrešku. Dopisivanje s Rickyjem bila je glupost, ali ipak se izvukao bez ogrebotina. Kakav sretnik!

Sada se nasmiješi i zamalo zahihoće, a onda poskoči iz naslonjača, pokupi sako i skupi pratinju. Kandidata očekuju sastanci, a zatim i objed s predstavnicima tvrtki koje rade za vojsku. Oh, kakav sretnik!

A U ONOM ZAKUTKU pravne knjižnice, uz trojicu novih prijatelja koji su čuvali pristup poput pospanih stražara, Argrow se poigravao telefonom dovoljno dugo da ih uvjeri kako je potezao veze kroz cijeli mračni i mutni svijet međunarodnog bankarstva. Nakon dva sata koračanja amo-tamo, mumljanja u telefon naslonjen na uho, nalik na kakvog izbezumljenog burzovnog mešetara, na koncu je izišao iz sobice.

"Dobre novosti, gospodo", reče uz umoran osmijeh.

Oni se okupe oko njega, želeći što prije doznati ishod.

"Još je uvijek na računu", reče.

A onda ono veliko pitanje, ono koje su dugo planirali, pitanje koje će im pokazati je li Argrow varalica ili veliki igrač.

"Koliko?" upita Spicer.

"Stotinu devedeset tisuća, uz još nešto sitniša", reče, a oni uglas uzdahnu. Spicer se nasmiješi. Beech odvrti pogled. Yarber pogleda Argrovva, mršteći se upitno, ali i poprilično blagonaklono.

Prema njihovoj evidenciji, na računu je trebalo biti 189.000 uz dodatak onih tričavih kamata koje im je isplaćivala banka, koliko god to bilo.

"Nije ga ukrao", promrmlja Beech, i njih se trojica sada s radošću prisjete svog mrtvog odvjetnika koji odjednom više nije bio pokvarenjak kakvim su ga zamišljali.

"Pitam se zašto", reče Spicer zamišljeno, gotovo kao da se obraća samome sebi.

"No, da, novac je u svakom slučaju na računu", reče Argrow. "Pružili ste puno pravnih usluga. "

Tako je svakako izgledalo, a kako nitko od trojice nije uspio smisliti nekakvu

malu laž, preko tih su riječi prešli samo tako, bez komentara.

"Predlažem vam da to prebacite, ako mi ne zamjerate toliku slobodu", reče Argrow. "Taje banka poznata po curenju podataka."

"A kamo da ga prebacimo?" upita Beech.

"Daje novac moj, odmah bih ga prebacio u Panamu."

To je bilo jedno posve novo pitanje, tema o kojoj nisu razmišljali jer su bili toliko zaokupljeni Trevorom i posve izvjesnom krađom. No sada su ipak pomno razmislili, kao da su o tome razgovarali već nebrojeno puta.

"Zašto bi ga prebacio?" upita Beech. "Na sigurnom je, zar ne?"

"Vjerojatno", reče Argrow, odgovarajući odmah. On je znao u kojem se smjeru kreću, a oni nisu. "Ali i sami uviđate koliko povjerljivost podataka može biti slobodno protumačena. Ja se trenutačno ne bih služio bankama na Bahamima, a osobito ne ovom."

"A mi ne znamo je li Trevor kome spomenuo taj novac", reče Spicer, koji je u svakom trenutku vrebao prigodu u kojoj bi mogao nagaziti odvjetnika.

"Želite li novac zaštititi, premjestite ga", reče Argrow. "Za to je potrebno manje od dana, a vi nećete imati nikakve brige. I pokrenite malo taj novac. Ovako vam je neaktivan, donosi samo nekoliko centa kamata. Povjerite ga voditelju nekog fonda, pa ćete dobivati petnaest ili dvadeset posto. Njime se ionako još podosta vremena nećete služiti."

To ti misliš, stari moj, razmišljali su. No to što je govorio bilo je savršeno logično.

"A pretpostavljam da ga ti možeš prebaciti?" upita Yarber.

"Svakako. Sumnjate li sada u mene?"

Sva trojica odmahнули su glavom. Ne, nikako, u njega ne sumnjaju.

"Imam nekoliko odličnih veza u Panami. Razmislite o toj mogućnosti." Argrov pogleda na ručni sat, kao da je izgubio zanimanje za njihov račun i kao da ga negdje drugdje čekaju još stotine problema koje hitno treba riješiti. Spremao se završni potez, a on ih nije želio požurivati.

"Razmislili smo o tome", reče Spicer. "Prebacimo to sada."

On pogleda tri para očiju. Sve su bile usmjerene prema njemu. "Treba voditi računa i o naknadi", reče, poput iskusnog perača novca.

"Kakvoj naknadi?" upita Spicer.

"Deset posto, za prijenos."

"Tko dobiva deset posto?"

"Ja."

"To je poprilično velik dio", reče Beech. "Riječ je o kliznoj skali. Na sve što je ispod milijuna plaća se deset posto. Na sve što je iznad stotinu milijuna plaća se jedan posto. To je poprilično uobičajeno u ovoj djelatnosti i upravo zbog toga nosim maslinasto zatvorsko odijelo umjesto odijela koje stoji tisuću dolara."

"Pa to je poprilično pokvareno", reče Spicer, čovjek koji je ukrao zaradu od

dobrotvorne tombole.

"Nemojmo sada držati propovijedi, može? Govorimo o malome dijelu novca koji već sada nije čist, bilo ovako ili onako. Kako god želite, odluka je vaša." Držao se visoko, kao hladnokrvni veteran koji iza sebe ima i puno veće poslove.

Bila je riječ samo o 19.000 tisuća i to s hrpe za koju su bili uvjereni da je nestala. Nakon njegovih deset posto, još im uvijek ostaje 170.000, približno 60.000 za svakoga, a bilo bi i više da onaj varalica Trevor nije ubirao onoliki honorar. Usto, bili su uvjereni da su na samo nekoliko koraka od puno obilnije zarade. Plijen na Bahamima u usporedbi s tim pravi je sitniš.

"Dogovoreno", reče Spicer, pogledom tražeći potporu od druge dvojice. Ijedan i drugi polagano su kimnuli. Sva trojica sada su mislili na isto. Bude li se ucjena Aarona Lakea razvijala prema planu, očekuju ih ozbiljni iznosi. Bit će im potrebno mjesto na koje će taj novac sakriti, a možda i netko tko će im u tome pomoći. Željeli su imati povjerenja u tog novog tipa, Argrowa. Pružimo mu priliku.

"Usto, sredit ćete mi žalbe", reče Argrov.

"Da, pobrinut ćemo se za žalbe."

Argrow se nasmiješi i reče: "Nije loš posao. Dopustite mi još nekoliko poziva."

"Postoji još jedna stvar koju bi trebao znati", reče Beech.

"U redu."

"Odvjetnik se zvao Trevor Carson. On je otvorio račun, usmjeravao novac, zapravo radio sve. A preksinoć su ga ubili u Kingstonu, na Jamajci."

Argrow je u izrazima njihovih lica tražio još. Yarber mu pruži primjerak novina, koje je ovaj stao čitati vrlo pomno. "Zašto je nestao?" upita nakon poduže tišine.

"Ne znamo", reče Beech. "Otputovao je iz grada, a mi smo posredstvom FBI-a doznali da je nestao. Pretpostavili smo da je ukrao naš novac."

Argrow vrati novine Yarberu i prekriži ruke na prsima. Nagnuvši glavu u stranu, blago stisne kapke, uspijevajući nekako izgledati sumnjičavo. Neka se malko preznojavaju.

"Koliko je taj novac zapravo prljav?" upita, kao da s time na koncu možda ipak i ne želi imati veze.

"Novac nema veze s drogom", reče Spicer brzo, braneći se, kao da je sve ostalo čisto.

"To doista ne možemo reći", odgovori Beech.

"Ponudjen ti je posao", reče Yarber. "Ti ga možeš prihvatiti ili odbiti."

Odličan potez, stari moj, reče Argrow u sebi. "U to je umiješan i FBI?" upita.

"Ima veze samo s odvjetnikovim nestankom", reče Beech. "Agenti nemaju pojma o računu u inozemstvu."

"Samo da razjasnimo jednu stvar. Imate ubijenog odvjetnika, FBI i inozemni

račun na kojem skrivate prljav novac, je li tako? Cime ste se vi to, dečki, bavili?"

"Bolje da ne znaš", reče Beech.

"I meni se čini."

"Nitko te ne prisiljava da preuzimaš posao", reče Yarber. I tako je sada trebalo donijeti odluku. Iz perspektive NVilsona Argrovva, crvene su zastavice bile postavljene, minsko polje detaljno označeno. Bude li išao dalje, raspolagat će dovoljnom količinom upozorenja o tome da bi trojica njegovih novih prijatelja mogli biti opasni. To Argrowu, dakako, nije značilo ništa. No Beechu, Spiceru i Yarberu otvaranje uskog partnerskog kruga, koliko god bilo malo, značilo je da omogućuju pristup još jednom zavjereniku. Nikada mu neće reći za prijevaru i ucjene, a još manje za Aarona Lakea. Neće više imati ni udjela u njihovoj plijenu, osim ako ga ne zaradi vještim prebacivanjem novca. No sada već zna više nego što bi trebao. A oni nisu imali izbora.

Očaj u donošenju njihove odluke nije imao zanemarivu ulogu. Trevor im je omogućavao pristup vanjskome svijetu, nešto što su uzimali zdravo za gotovo. Sada kada njega više nije bilo, svijet im se silno smanjio.

Premda to još nisu priznali, otpuštanje Trevora bila je pogreška. Sada kada su savršeno vidjeli što i kako se sve događalo, bilo im je jasno da su ga trebali upozoriti i ispričati mu sve o Lakeu i pošti koju je netko otvarao. Bio je daleko od savršenstva, no njima je bila potrebna sva dostupna pomoć.

Možda bi ga za dan-dva bili i ponovno angažirali, no za to više nisu imali priliku. Trevor je pobjegao, a sada su zauvijek ostali bez njega.

Argrow ima pristup. Ima telefon i prijatelje; ima hrabrosti i zna kako se što radi. Možda bi im mogao zatrebati, no s njim će ići polako.

On se počese po tjemenu te se namršti, kao da počinje osjećati glavobolju.

"Ne govorite mi ništa više", reče. "Ne zanima me."

Vratio se u konferencijsku sobu i zatvorio vrata, a potom sjeo na rub stola i ponovno odglumio niz energičnih poziva poznanicima na Karibima.

Dvapat su ga začuli kako se smije, vjerojatno se šalio s nekim dugogodišnjim prijateljem koji se iznenadio kada je začuo njegov glas. Jednom su čuli i kako psuje, ali nisu imali pojma ni kome ni zašto. Glas mu se podizao i spuštao i koliko se god trudili čitati sudske odluke, skidati prašinu sa starih knjiga i proučavati izglede u pred-

stojećim sportskim susretima, nisu mogli ne obazirati se na zvukove iz susjedne prostorije.

Argrow je odigrao pravu predstavu i nakon sata beskorisnog blebetanja izišao i rekao: "Mislim da stvar mogu dovršiti sutra, ali trebat će nam izjava koju će netko od vas potpisati i njome ustvrditi da nema drugih vlasnika Boomer Realrvja."

"Tko će vidjeti tu izjavu?" upita Beech.

"Samo banka na Bahamima. Oni će dobiti kopiju članka o gospodinu Carsonu i

žele imati potvrdu o vlasništvu računa."

Već i sama pomisao da bi trebalo stvarno potpisati nekakav dokument kojim bi priznali da imaju određene veze s prljavim novcem upravo ih je užasavala. No zahtjev je bio logičan.

"Postoji li negdje ovdje telefaks?" upita Argrow.

"Za nas ne", odgovori Beech.

"Uvjeren sam da upravitelj ima telefaks", reče Spicer. "Samo lijepo odeš do njega i kažeš mu da trebaš poslati nekakav dokument u svoju banku u inozemstvu."

Bio je to nepotreban sarkazam. Argrow ga bijesno pogleda, a onda samo prijeđe preko toga. "U redu, recite mi kako izjavu odavde poslati na Bahame. Kako funkcionira pošta?"

"Nama je poštu dostavljao taj odvjetnik", reče Yarber. "Sve ostalo podložno je pregledavanju."

"Koliko pažljivo kontroliraju pošiljke pravne prirode?"

"Samo ih pogledaju", reče Spicer. "Ali ne smiju ih otvarati."

Argrow je još nekoliko trenutaka koračao amo-tamo, duboko zamišljen. A onda je zbog svoje publike stao između dviju policajaca s knjigama, kako ga ni slučajno ne bi vidio nitko izvan knjižnice. Zatim je spretno rastvorio onu svoju napravu, utipkao nekoliko brojeva i prislonio je uz uho. Trenutak kasnije reče: "Da, ovdje Wilson Argrow. Je li Jack tu? Da, recite mu da je važno." Sada je čekao.

"Tkoje, dovraga, Jack?" upita Spicer sa suprotne strane prostorije. Beech i Yarber slušali su ali i pazili na eventualne prolaznike.

"Moj brat u Boci", reče Argrow. "Odvjetnik je i bavi se nekretninama. Sutra mi dolazi u posjet." Zatim u mikrofona reče: "Hej, Jack, ja sam. Dolaziš sutra? Odlično. Možeš li doći ujutro? Odlično. Odlično. Kako je mama? Sutra. Oko deset. Imat ću nešto pošte za van. Vidimo se ujutro."

Treba mi malo svježeg zraka.

TREVOROVA JE MAJKA doputovala iz Scrantona. Bila je u društvu svoje sestre, Trevorove tete Helen. Ijedna i druga imale su više od sedamdeset godina i bile razmjerno dobrog zdravlja. Između zračne luke i Neptune Beacha izgubile su se četiri puta, a potom su još cijeli sat lutale ulicama prije nego što su slučajno naišle na Trevorovu kuću, koju Trevorova majka nije vidjela punih šest godina. Trevera nije vidjela dvije. Teta Helen nije ga vidjela najmanje deset godina, premda se ne može reći da joj je osobito nedostajao.

Njegova je majka unajmljeni automobil parkirala iza njegove male *Bube*. Prije nego što je izišla, ondje se dobro isplakala.

Kakva rupa, primijeti teta Helen u sebi.

Ulazna vrata nisu bila zaključana. Kuća je bila napuštena, no još prije nego što je njezin vlasnik pobjegao, u sudoperu se skupilo posuđe, o smeću se nije brinuo nitko, a usisavač nije ni izišao iz ormara.

Prodoran miris van je najprije istjerao tetu Helen, a Trevorova majka ubrzo je pošla za njom. Nisu imale pojma kamo bi trebale krenuti. Tijelo se još uvijek nalazilo na Jamajci, u nekoj pretrpanoj mrtvačnici, a prema riječima jednog neljubaznog mladića u State Departmentu² s kojim je razgovarala, transport kući stajat će šest stotina dolara. Zračni će prijevoznici surađivati, no papiri su zapeli u Kingstonu.

Nakon pola sata nevjeste vožnje pronašle su njegov ured. U to se vrijeme već znalo za njihov dolazak. Pisar Chap čekao je u prijemnom uredu, trudeći se da istodobno izgleda i tužno i vrlo zaposleno. Voditelj ureda Wes sjedio je u stražnjem uredu, tek tako, da bi slušao i promatrao. Onog dana kada je objavljena novost, telefon je

Američko Ministarstvo vanjskih poslova.

zvonio bez prestanka, no nakon izraza sućuti kolega odvjetnika i tek pokojeg klijenta, ponovno je posve ušutio.

Na ulaznim vratima stajao je jeftin vjenčić, koji je platila CIA. "Nije li to lijepo", reče njegova majka dok su se njih dvije gegale pločnikom.

Još jedna rupa, pomisli teta Helen.

Pozdravivši ih, Chap se predstavi kao Trevorov pisar. Upravo pokušava dovršiti zatvaranje ureda, što je silno teška zadaća.

"Gdje je djevojka?" upita Trevorova majka, očiju crvenih od plača.

"Otišla je prije nekog vremena. Trevor ju je uhvatio u krađi."

"O, Bože sveti."

"Želite li kavu?" upita ih on.

"To bi bilo lijepo, da." Sjele su na prašnjavu i neravnu sofuu, dok je Chap ulijevao tri kave iz posude u kojoj se slučajno našlo puno tek kuhane kave. Sjeo im je nasuprot, u klimavi pleteni naslonjač. Majka je bila posve zbunjena. Teta je bila znatizeljna, pogledom je sijevala na sve strane, tražeći bilo kakav znak bogatstva. Nisu bile siromašne, no s obzirom na dob nikada neće dosegnuti bogatstvo. "Užasno mi je žao zbog Trevora", reče Chap. "To je upravo strašno", reče gospođa Carson uz drhturenje usana. I šalica se zatresla, tako da je kavom zalila haljinu. To nije ni primijetila.

"Je li imao puno klijenata?" upita teta Helen. "Da, imao je puno posla. Bio je dobar odvjetnik. Jedan od najboljih s kojima sam ikada radio."

"A vi ste mu tajnik?" upita gospođa Carson. "Ne, ja sam pravni pisar. Navečer studiram pravo."

"Vi ćete se pobrinuti za njegove poslove?" upita teta Helen.

"Pa, zapravo neću", reče Chap. "Nekako sam se nadao da ste vas dvije došle upravo zbog toga."

"Oh, mi smo prestare", reče Trevorova majka.

"Koliko je ostavio novca?" upita teta.

Chap prebaci u višu brzinu. Taje stara vještica pravi pas tragač. "Nemam pojma. Nisam se bavio njegovim novcem."

"A tko je to radio?"

"Pretpostavljam da je to bio njegov knjigovođa."

"Tko je njegov knjigovođa?"

"Ne znam. Trevor je bio vrlo povučen, u vezi s većinom stvari."

"To je sigurno", reče njegova majka tužno. "Još i kao dječak." Ponovno je prolila kavu, ovaj put na sofuu.

"Vi ovdje plaćate račune, zar ne?" upita teta.

"Ne. Trevor se brinuo za sav novac."

"No, da, poslušajte me, mladiću. Od nas traže šesto dolara da ga dopreme s Jamajke."

"Što je radio na Jamajci?" prekine je njegova majka.

"Bio je to kratkotrajan odmor", reče Chap. "A ona nema šesto dolara", dovrši Helen.

"Imam."

"Oh, ovdje ima nešto malo gotovine", reče Chap, a na licu tete Helen pojavi se zadovoljan izraz.

"Koliko?" upita.

"Malko više od devet stotina dolara. Trevor je volio u svakom trenutku imati dovoljno gotovine za svakodnevne sitne potrebe."

"Dajte to meni", reče teta Helen odlučno.

"Mislite li da bismo to trebali uzeti?" upita Trevorova majka.

"Bit će najbolje da uzmete taj novac", reče Chap silno ozbiljnim tonom. "U protivnom, ući će u njegovu ostavštinu, pa će ga se domoći poreznici."

"Što će još ući u njegovu ostavštinu?" upita teta.

"Sve ovo", reče Chap, širokim pokretom ruke pokazujući ured dok je prilazio stolu. Iz njega tada izvadi izgužvanu omotnicu prepunu novčanica svih mogućih apoeni, novca koji su maločas donijeli iz kuće na suprotnoj strani ulice. On je sada preda Helen, koja je brzo ščepa i stane brojiti novac.

"Devetsto dvadeset i još nešto kovanica", reče Chap.

"U kojoj je banci držao novac?" upita Helen.

"Nemam pojma. Kao što sam već rekao, u vezi s novcem bio je vrlo oprezan." I, u određenom smislu, Chap je govorio istinu. Trevor je 900.000 dolara prebacio s Bahama na Bermude, a ondje se gubio svaki trag tom novcu. Sada je skriven negdje, u nekoj banci, na tajnom računu koji je dostupan jedino Trevoru Carsonu. Znali su da je krenuo na Grand Cavman, no tamošnji su bankari bili na glasu po tajnovitosti. Nakon dva dana intenzivnog traženja nisu došli ni do kakve nove informacije. Muškarac koji ga je ustrijelio uzeo mu je novčarku i ključ od sobe, a dok je policija istraživala mjesto zločina, ubojica je pretražio hotelsku sobu. U jednoj ladici skrivao je oko osam tisuća gotovine i ništa drugo što bi bilo imalo važno. Ni najmanjeg traga o tome kamo je spremio novac.

U Langleyju se općenito držalo da je Trevor, zbog nekog razloga, pretpostavljao da ga pomno prate. Najveći je dio novca nestao, premda ga je mogao uložiti u neku banku na Bermudima. Hotelsku sobu uzeo je bez prethodne rezervacije -jednostavno je s ulice ušao u hotel i gotovinom platio sobu za jednu noć.

Čovjek koji je u bijegu, koji s otoka na otok prati 900.000 dolara, trebao bi imati negdje kod sebe, ili među svojim stvarima, određene potvrde o novčanim aktivnostima. Kod Trevora nije bilo ničeg sličnog.

I dok je teta Helen pregledavala ono što će svakako biti jedini novac koji će izvući iz Trevorove ostavštine, Wes je razmišljao o pravom malom bogatstvu koje se izgubilo negdje na Karibima. "Što ćemo sada?" upita Trevorova majka. Chap slegne ramenima i reče: "Pretpostavljam da ga trebate pokopati."

"Možete li nam pomoći?"

"To doista nije moj posao. Ja sam..."

"Trebamo li ga prebaciti u Scranton?" upita Helen.

"To ovisi o vama."

"Koliko bi to stajalo?" upita Helen.

"Nemam pojma. Još nikada nisam radio nešto slično."

"Ali ovdje su mu svi prijatelji", reče majka, otirući suze papirnatim rupčićem.

"Davno je otišao iz Scrantona", reče Helen, dok je brzo pogledavala na sve strane, kao da se iza Trevorova odlaska iz Scrantona krije cijela jedna duga priča. U to nema ni najmanje sumnje, pomisli Chap.

"Uvjerena sam da bi njegovi prijatelji voljeli da se održi nešto njemu u spomen", reče gospođa Carson.

"Jedan je takav događaj zapravo već u planu", reče Chap.

"Doista?!" reče ona oduševljeno.

"Da, sutra u četiri."

"Gdje?"

"Kod Petea, odmah ovdje, nekoliko ulica dalje."

"Kod Petea?" ponovi Helen.

"Pa, da, to je, recimo, restoran."

"Restoran. A što je s crkvom?"

"Ne bih rekao da je odlazio u crkvu."

"Kao dječak je išao u crkvu", reče njegova majka, braneći ga.

U sjećanje na Trevora, *happy hour* koji obično počinje u pet tog će dana početi u četiri i trajati do ponoći. Pivo u boci, Trevorovo omiljeno piće, za pola dolara.

"Bismo li trebale otići onamo?" upita Helen, sluteći nevolje.

"Ne bih rekao."

"Zašto?" upita gospođa Carson.

"Društvo bi moglo biti prebučno. Hrpa odvjetnika i sudaca, znate već kako to izgleda." Tada se namršti prema Helen, a ona shvati poruku.

Još su se neko vrijeme raspitivale za pogrebna poduzeća i grobna mjesta, a Chap je osjećao kako sve više i više tone u njihove probleme. Trevora je ubila CIA. Očekuje li se od nje i da ga otpremi uz pristojan pogreb?

Klockner nije bio tog mišljenja.

Pošto su dame otišle, Wes i Chap dovršili su uklanjanje kamera, žica, mikrofona i prislusnih uređaja na telefonima. Zatim su pospremili prostor, a kada su posljednji put zaključali vrata, Trevorov ured bio je najuredniji u svojoj dugoj povijesti.

Polovica Klocknerove ekipe već je bila otputovala. Druga je polovica pratila Wilsona Argrowa u Trumbleu. Oni su još čekali.

KADA SU KRIVOTVORITELJI u Langleyju dovršili sudski dosje Wilsona Argrowa, smjestili su ga u kartonsku kutiju i malenim mlaznim zrakoplovom, u pratnji trojice agenata, prebacili u Jacksonville. U njemu se, među brojnim drugim stvarima, nalazila i optužnica ispisana na pedeset jednoj stranici, a koju je odobrila velika porota okruga Dade, fascikl s korespondencijom prepun pisama Argrowljeva

branitelja i ureda javnog tužitelja, debeo fascikl s prijedlozima i ostalim pokušajima manevriranja prije početka samog suđenja, sažecima istražene građe, popisom svjedoka i sažecima njihovih iskaza, prikazom suđenja, analizom porotnika, sažetkom suđenja, izvještajima nastalima prije donošenja presude te samom konačnom presudom. Sve je bilo razmjerno dobro organizirano, premda ne odviše uredno, kako ne bi izazvalo sumnju. Kopije su bile umrljane, a gdjegdje je nedostajala i pokoja stranica, neke su se klamerice jedva držale za papir, a sve to bili su mali simboli stvarnosti koje su promišljeno, kao ukrase, dodali oni dobri ljudi iz Dokumentacije kako bi sve izgledalo uvjerljivije.

Devedeset posto toga Beechu i Yarberu neće trebati, no već i zbog same težine, dosje je izgledao više nego dojmljivo. Čak je i kartonska kutija izgledala staro.

U Trumble ju je donio Jack Argrow, napola umirovljeni odvjetnik za nekretnine u Boca Ratonu, na Floridi, i zatvorenikov brat. Državna odvjetnička svjedodžba odvjetnika Argrowa telefaksom je upućena odgovarajućem birokratu u Trumbleu, tako da se njegovo ime našlo na odobrenom popisu odvjetnika.

Jack Argrow bio je Roger Lyter, čovjek s odvjetničkom diplomom iz Teksasa i s trinaestogodišnjim stažem u CIA-i. Nije poznao Kennvja Sandsa, koji je bio Wilson Argrow. Njih dvojica su se rukovali i pozdravili dok je Link sumnjičavo promatrao kartonsku kutiju ostavljenu na stolu. "Što je unutra?" upita.

"To su moji dokumenti sa suda", reče Wilson.

"Najobičnija papirologija", reče Jack.

Link uvuče ruku u kutiju i pomakne nekoliko fascikala. Pretraživanje je završio već za nekoliko sekundi i zatim izišao iz sobe. Wilson odgurne list papira na suprotnu stranu stola i reče: "Ovo je službena izjava. Prebaci novac u banku u Panami, a onda mi dostavi pisanu potvrdu kako bih im mogao nešto pokazati."

"Minus deset posto."

"Da, tako oni misle."

CIA nije stupila u vezu s Geneva Trust Bankom u Nassauu. To bi bilo uzaludno i opasno. Nema te banke koja bi novac isplatila u okolnostima kakve je oblikovao Argrow. A pri svakom pokušaju banka bi postavljala raznovrsna pitanja.

U Panamu će biti prebačen svjež novac.

'Langley je poprilično nervozan", reče odvjetnik.

'Napredujem brže od plana", odvrati bankar.

KUTIJU SU ISPRAZNILI na stol u pravnoj knjižnici. Beech i Yarber počeli su

pregledavati sadržaj dok ih je Argrow, njihov najnoviji klijent, promatrao hineći zanimanje. Spicer je imao pametnijeg posla. Upravo je bio usred svoje tjedne partije pokera.

"Gdje je izvještaj o donošenju presude?" upita Beech, pretražujući jednu hrpu dokumenata.

"Mene zanima optužnica", promrmlja Yarber sebi u bradu.

Pronašli su što ih je zanimalo i potom su se, i jedan i drugi, udobno smjestili, pripremajući se za dugo poslijepodne ispunjeno čitanjem. Beechov je izbor bio vrlo dosadan. Yarberov, međutim, nije.

Optužba je izgledala poput kakvog krimića. Argrow je, zajedno s još sedmoricom bankara, petoricom knjigovođa, petoricom brokera specijaliziranih za vrijednosnice, dvojicom odvjetnika i jedanaesticom muškaraca zbirno svrstanih u kategoriju krijumčara droge, te šestoricom gospode iz Kolumbije, oformio i vodio složenu organizaciju kojoj je cilj bio uzimati zaradu od droge u gotovini i pretvarati je u legalnu imovinu. Prije nego što je došlo do infiltracije u njihov krug, oprali su najmanje četiri stotine milijuna dolara, a činilo se da je njihov prijatelj Argrow bio u samome središtu svih tih zbivanja. Yarber mu se divio. Ako je i pola navoda bilo istinito, Argrow je vrlo pametan i nadaren čovjek od novca.

Argrowu je tišina dosadila, tako da je otišao u šetnju zatvorskim kompleksom. Kada je završio s čitanjem optužnice, Yarber je prekinuo Beecha i naveo ga na čitanje tog dokumenta. I Beech je uživao. "Siguran sam", reče, "daje dio njegova udjela još uvijek negdje na sigurnom."

"Svakako", složi se Yarber. "Četiri stotine milijuna zelembaća, a to je samo ono što su uspjeli pronaći. Što je sa žalbom?"

"Ne izgleda mi dobro. Sudac se držao uputa. Ne vidim nikakvih pogrešaka."

"Jadnik."

"Jadnik malo sutra. Izići će četiri godine prije mene."

"Ne bih rekao, gospodine Beech. Posljednji zatvorski Božić već je iza nas."

"Uistinu vjeruješ u to?" upita ga Hatlee.

"Doista vjerujem."

Beech vrati optužnicu na stol, a onda ustane, protegne se i stane koračati amo-tamo. "Dosada smo već trebali nešto doznati", reče, vrlo tiho, premda su bili sami.

"Strpljenja..."

"Ali predizbori su gotovo završili. Ponovno je najveći dio vremena u Washingtonu. Pismo je kod njega već cijeli tjedan."

"Ne može ne obazirati se na pismo, Hatelee. Pokušava smisliti kako je najpametnije postupiti. Ništa više."

POSljednji DOPIS iz Uprave za zatvore u Washingtonu upravitelja je posve zbunio. Tko to ondje gore, za ime svijeta, nema pametnijeg posla nego gleda u zemljovid s ucrtanim saveznm zatvorima i odlučuje s kim će se taj dan zavitlavati? Njegov brat prodaje rabljene automobile i na godinu zarađuje 150.000. On zarađuje upola manje i to na čelu jednog zatvora, gdje čita idiotske dopise od najobičnijih birokrata koji zarađuju stotinu tisuća a ne učine ni jednu jedinu produktivnu stvar. Već mu je tako muka od toga!

Predmet: Posjeti odvjetnika, savezni zatvor Trumble
Poništava se prethodni nalog, prema kojem je posjete odvjetnika trebalo ograničiti na utorke, četvrtke i subote, od 15 do 18 sati.

Odvjetnici sada mogu posjećivati klijente sedam dana u tjednu, od 9 do 19 sati.

"Da bi se promijenila pravila, netko od odvjetnika mora umrijeti", promrmlja on sebi u bradu.

35

DUBOKO U PODRUMSKOJ garaži, kolica Teddyja Maynarda ugurali su u njegov kombi i zaključali vrata. York i Devile sjedili su s njim. Vozač i jedan tjelohranitelj upravljali su vozilom, koje je bilo opremljeno televizorom, glazbenom linijom i malim barom s vodom u bocama i bezalkoholnim pićima. Na sve to Teddy se uopće nije obazirao. Bio je zamišljen i s užasom je očekivao sljedeći sat. Bio je umoran - umoran od svog posla, umoran od borbe, umoran od toga na što se mora prisiljavati i preživjeti još jedan dan, pa potom još jedan. Izdrži još šest mjeseci, neprestano je ponavljao samome sebi, a onda digni ruke i brigu o spašavanju svijeta prepusti nekom drugom. U miru će se povući na svoju malu farmu u Zapadnoj Virginiji, gdje će sjediti uz jezero, promatrati lišće kako pada na površinu, i čekati kraj. Tako je umoran od boli.

Ispred njih se nalazio jedan crni, a iza njih jedan sivi automobil. Maleni konvoj prošao je kružnom autocestom, a onda skrenuo na istok, preko mosta Roosevelt i stigao u aveniju Constitution.

Teddy je šutio, pa se stoga nisu javljali ni York i Deville. Znali su koliko mrzi to što se sprema učiniti.

Jednom na tjedan razgovarao bi s predsjednikom, najčešće srijedom ujutro, i redovito telefonom ako bi bilo po Teddyjevu. Posljednji su se put vidjeli prije devet mjeseci, kada je Teddy bio u bolnici, a predsjednika je

trebalo izvijestiti o novostima.

S uslugama su obično bili tu negdje, ravnopravni, no Teddy je mrzio biti na istoj razini s predsjednikom. Doći će do željene usluge, ali poniženje je osjećao zbog traženja.

U trideset godina preživio je šestoricu predsjednika a njegovo tajno oružje bile su upravo usluge. Skupljaj podatke, gomilaj ih, a predsjedniku tek rijetko iznesi sve, pa onda s vremena na vrijeme pripremi čudo u zlatnom omotu i dostavi ga u Bijelu kuću.

Predsjednik se još uvijek durio zbog sramotne propasti sporazuma o zabrani nuklearnih pokusa, čijoj je sabotaži pripomogao i Teddy. Dan prije nego što je Senat glasao protiv prijedloga, CIA je svojim kanalima u javnost dostavila tajni izvještaj u kojem se iznosila utemeljena zabrinutost u vezi s tim sporazumom i tako je predsjednika pregazio pravi stampedo. On odlazi s dužnosti, samo čeka izbor novog predsjednika i više ga zanima naslijeđe koje ostavlja povijesti nego aktualni problemi koji muče zemlju.

Teddy je već i ranije imao posla s predsjednicima kojima istječe drugi mandat i svi su bili nemogući. Kako se više neće naći pred glasačima, bave se nekakvim širim kontekstom. Posljednjih dana na dužnosti vole putovati, s puno prijatelja, u zemlje u kojima održavaju sastanke na vrhu s drugim predsjednicima na odlasku. Brinu se za svoje predsjedničke knjižnice. I za portrete. I za životopise, tako da vrijeme provode s povjesničarima. Kako bi vrijeme prolazilo, postajali bi sve mudriji i skloniji filozofiranju, a govori bi bili sve veličanstveniji. Govorili su o budućnosti, o izazovima i o tome kako bi što trebalo biti i izgledati, posve se prikladno ne obazirući na činjenicu da su imali osam godina tijekom kojih su mogli učiniti sve što je trebalo učiniti.

Nema gore stvari od predsjednika na izmaku mandata. A i s Lakeom će biti jednako samo ako i kada mu se ukaže prigoda.

Lake. Jedini razlog zbog kojeg Teddy sada odlazi u Bijelu kuću, ponizno, i sprema se za puzanje.

Propustili su ih u Zapadno krilo, gdje je Teddy morao podnijeti ponižavanje od strane agenta Tajne službe koji mu je pregledao invalidska kolica. Potom su ga odvezli u jedan mali ured pokraj kabineta. Užurbana tajnica zadužena za termine bez isprika im je objasnila da predsjednik kasni. Teddy se nasmiješio i otprio je pokretom ruke, mumljajući nešto o tome kako predsjednik nikada nije došao na vrijeme. Preživio je i desetak sitničavih tajnica poput ove, na jednakom položaju, a tih drugih već odavno nije bilo. Ona je sada Yorka, Devillea i ostale odvela dolje, u blagovaonicu, gdje će nasamo jesti.

Teddy je čekao, kao što je i očekivao. Čitao je nekakav debeli izvještaj, kao da vrijeme ne znači baš ništa. Prošlo je deset minuta. Donijeli su mu kavu. Prije

dvije godine predsjednik je došao u Langley, a Teddy ga je ostavio da ga čeka točno dvadeset jednu minutu. Tada mu je bila potrebna usluga, predsjedniku, trebao je zataškavanje jedne stvari.

Jedina prednost invalidnosti bila je to što nije morao poskočiti na noge kada bi predsjednik ušao u sobu. Konačno je stigao, sav užurban, dok su pomoćnici jurili iza njega, kao da će se to nekako dojmiti Teddyja Maynarda. Rukovali su se i razmijenili uobičajene pozdrave, dok su se pomoćnici razilazili i nestajali. Tada se pojavio i neki poslužitelj koji je pred njih stavio zdjelice sa salatam.

"Drago mi je što vas vidim", reče predsjednik tihim glasom i uz konvencionalan osmijeh. Čuvaj to za televiziju, pomisli Teddy, ne uspijevajući se prisiliti da uzvрати također lažnom izjavom. "Dobro izgledate", reče, samo zato što je to bilo djelomično točno. Predsjednik je imao svježju boju kose i izgledao je mlađe. Počeli su jesti salatu i tako ih je obavila tišina.

Nijedan ni drugi nisu priželjkivali poduži objed. "Francuzi ponovno prodaju igračke Sjevernokorejcima", reče Teddy, nudeći tek mrvicu.

"Kakve igračke?" upita predsjednik, premda je točno znao za to krijumčarenje. I Teddy je znao da zna.

"To je njihova inačica nevidljivog radara, što je poprilično glupo jer ga još nisu usavršili. No Sjevernokorejci su vjerojatno još gluplji jer to plaćaju. Od Francuske će kupiti bilo što, osobito ako Francuzi to pokušaju sakriti. Francuzi to, dakako, znaju, tako da je sve vrlo tajnovito i melodramatično, a Sjevernokorejci plaćaju pravo malo bogatstvo."

Predsjednik pritisne neko puce i poslužitelj se pojavi i ukloni zdjelice. Jedan drugi donio im je piletinu i tjesteninu.

"Kako je zdravlje?" upita predsjednik.

"Manje-više isto. Vjerojatno ću se povući kada i vi."

To im je obojici bilo drago, pomisao na odlazak onog drugog. Bez ikakvog očitog razloga predsjednik je tada razvezao dugačku priču o svom potpredsjedniku, o tome kako bi bio izvanredan u Ovalnom uredu. Nije se obazirao na jelo i postao je vrlo otvoren u svojim

stavovima o tome kakav je to divan čovjek, genijalan mislilac i sposoban vođa. Teddy se poigravao piletinom.

"Što mislite o predizornoj utrci?" upita predsjednik. "Posve iskreno, uopće me ne zanima", reče Teddy, ponovno la-žući. "Kao što sam vam rekao, Washington napuštam kada i vi, gospodine predsjedniče. Povlačim se na svoju malu farmu gdje nema televizije, nema novina, a ostaje mi samo malo ribolova i puno odmora. Umoran sam, gospodine."

"Aaron Lake me užasno plaši", reče predsjednik. Ne znate ni pola cijele priče, pomisli Teddy.

"Zašto?" upita, hvatajući mamac.

Sjedi a neka on priča.

"Samo jedno jedino pitanje. Ne govori ni o čemu nego o obrani. Samo dajte Pentagonu neograničena sredstva i uludo će utrošiti novac kojim bi se mogao nahraniti Treći svijet. Brine me i sav taj novac."

Prije vas nije brinuo. Teddyju je još samo trebao dugotrajan, beskoristan razgovor o politici. Samo gube vrijeme. Što prije završi s poslom, to će se prije moći vratiti u sigurnost Langleyja. "Došao sam vas nešto zamoliti, zatražiti jednu uslugu", reče polako.

"Da, znam. Kako vam mogu pomoći?" Predsjednik se smijehio i žvakao, uživajući i u piletini i u rijetkome trenutku nadmoći.

"Stvar je malko neuobičajena. Želio bih zatražiti pomilovanje za trojicu saveznih zatvorenika."

Predsjednik više nije ni žvakao, a nije se ni smijehio, ne zato što su ga te riječi šokirale, nego jer je bio zbunjen. Oprost je obično vrlo jednostavna stvar, osim ako nije riječ o špijunima, teroristima ili ozloglašanim političarima. "Špijuni?" upita predsjednik.

"Ne. Suci. Jedan iz Kalifornije, drugi iz Teksasa, treći iz Missisippija. Zajedno odslužuju kaznu u jednom saveznom zatvoru na Floridi."

"Suci?"

"Tako je, gospodine predsjedniče."

"Poznajem li te ljude?"

"Sumnjam. Sudac iz Kalifornije nekoć je bio predsjednik Vrhovnog suda te države. Zaradio je opoziv, a onda je imao i određenih poteškoća s Poreznom upravom."

"Čini mi se da se toga sjećam."

"Osudili su ga zbog utaje poreza i odrezali mu sedam godina. Odležao je dvije. Tip iz Teksasa bio je savezni sudac, imenovao ga je Reagan. Napio se i usmrtio dvoje izletnika u Yellowstoneu."

"Toga se sjećam, ali nejasno."

"Bilo je to prije nekoliko godina. Tip iz Missisippija bio je mirovni sudac kojeg su uhvatili u pronevjeri zarade od lutrije."

"To mi je zacijelo promaklo."

Usljedila je poduža stanka tijekom koje su razmišljali o pitanjima. Predsjednik je bio posve zbunjen i nije znao odakle bi počeo. Teddy nije točno znao što mu se sprema, tako da su objed dovršili u tišini. Nijedan ni drugi nije želio desert.

Zahtjev je bio jednostavan, barem za predsjednika. Prijestupnici su praktički nepoznati, kao i žrtve. Sve eventualne posljedice proći će brzo i bezbolno, osobito za političara kojem do konca karijere preostaje još manje od

sedam mjeseci. Pod pritiskom je potpisivao i puno teža pomilovanja. Rusi uvijek imaju pokojeg špijuna na čijem povratku intenzivno rade. U Iđahu su zbog krijumčarenja droge bila zatvorena i dva meksička poslovna čovjeka, a kad god bi trebalo potpisati nekakav sporazum, pojavljivalo bi se i pitanje njihova pomilovanja. Jedan je kanadski Židov kažnjen doživotnim zatvorom zbog špijuniranja, a Izraelci su čvrsto nakanili izvući ga.

Trojica nepoznatih sudaca? Predsjednik se može tri puta potpisati i stvar će biti riješena. Teddy će mu dugovati uslugu.

Bila bi to posve jednostavna stvar, ali zbog toga nije bilo nužno Teddyju olakšavati položaj.

"Uvjeren sam da za to postoji valjan razlog", reče.

"Svakako."

"Ozbiljno pitanje nacionalne sigurnosti?"

"Zapravo i nije. To su samo sitne usluge za dugogodišnje prijatelje."

"Dugogodišnje prijatelje? Poznajete te ljude?"

"Ne. Ali poznajem njihove prijatelje."

Laž je bila toliko očita da se predsjednik zamalo dohvatio te teme. Kako Teddy može poznavati prijatelje trojice sudaca koji slučajno zajedno odslužuju kaznu?

Ispitivanjem Teddyja Maynarda neće postići ništa, to mu može donijeti samo frustracije. A predsjednik se ipak neće spustiti toliko nisko. Neće moliti informacije koje nikada ne bi dobio. Kakvi god bili njegovi motivi, Teddy će ih ponijeti u grob.

"To me pomalo zbunjuje", reče predsjednik sliježući ramenima.

"Znam. Neka ostane na tome."

"Kakve reakcije možemo očekivati?"

"Ništa osobito. Obitelji ono dvoje stradalih u Yellowstoneu mogle bi se pobuniti, što im ne bih zamjerio."

"Koliko davno je to bilo?"

"Prije tri i pol godine."

"Želite da pomilujem saveznog suca republikanca?"

"Sada nije republikanac, gospodine predsjedniče. Kada dođu na mjesto suca, moraju se odreći politike. Nakon presude više ne može ni glasati. Uvjeren sam da će, udijelite li mu oprost, postati vašim velikim pobornikom."

"U to nema sumnje."

"Ako će to olakšati stvar, ta će gospoda pristati otići iz zemlje najmanje na dvije godine."

"Zašto?"

"Možda ne bi izgledalo najbolje da se vrate kući. Ljudi će znati da su nekako izišli prerano. Sve to moguće je obaviti vrlo nenametljivo."

"Je li taj sudac iz Kalifornije platio poreze koje je pokušao izbjeći?"

"Jest."

"A je li tip iz Mississippija vratio ukradeni novac?"

"Jest, gospodine."

Sva su pitanja bila površna. Morao je nešto pitati.

Posljednja u nizu usluga odnosila se na špijuniranje na području nuklearne tehnologije. CIA je raspolagala izvještajem u kojem je dokumentirano masovno infiltriranje kineskih špijuna praktički u sve razine američkog programa proizvodnje nuklearnog oružja. Predsjednik je za taj izvještaj doznao samo nekoliko dana prije odlaska u Kinu, na silno propagirani susret na vrhu. Pozvao je Teddyja da dođe na objed i uz jednaku piletinu i tijesto zamolio ga da izvještaj zadrži u tajnosti još dva tjedna. Teddy je pristao. Kasnije je poželio da se izvještaj promijeni tako da se više krivnje pripiše prethodnim predsjednicima i njihovim vladama. Teddy je izvještaj izmijenio osobno. Kada je konačno objavljen, predsjednik je otklonio najveći dio odgovornosti.

Kineski špijuni i nacionalna sigurnost u usporedbi s trojicom opskurnih bivših sudaca. Teddy je znao da će ishoditi oprost.

"Ako napuste zemlju, kamo će otići?" upita predsjednik.

"To još točno ne znamo."

Poslužitelj je donio kavu. Kada je izišao, predsjednik upita: "Hoće li to nekako naškoditi potpredsjedniku?"

A Teddy uz isto ono bezizražajno lice reče: "Ne. Kako bi to i moglo utjecati na njega?"

"To vi recite meni. Nemam pojma što radite."

"Zbog toga se ne trebate brinuti, gospodine predsjedniče. Tražim samo malu uslugu. Uz malo sreće, o tome nigdje neće biti objavljena ni riječ."

Polako su pili kavu, ijedan i drugi želeći što prije krenuti dalje. Predsjednika je očekivalo cijelo poslijepodne ispunjeno ugodnijim stvarima. Teddy je morao odrijetati. Predsjednik je zbog tako bezazlene molbe osjetio olakšanje. Teddy je mislio: kad bi samo znao.

"Dajte mi nekoliko dana da priprelim stvari", reče predsjednik. "Takvim zahtjevima, kao što možete pretpostaviti, zatrpavaju nas svakodnevno. Čini se da sada, kada su mi dani na izmaku, svatko treba nešto."

"Posljednji mjesec bit će vam najsretniji", reče Teddy uz rijedak osmijeh. "Vidio sam dovoljno predsjednika da bih to znao posve pouzdano."

Nakon četrdeset zajedničkih minuta, rukovali su se i dogovorili da će razgovarati za nekoliko dana.

U TRUMBLEU SU SE NALAZILA petorica nekadašnjih odvjetnika, a najnoviji

se upravo služio knjižnicom kada je u nju ušao Argrow. Jadnik je do grla bio u spisima i notesima te grozničavo radio, nesumnjivo pripremajući najnoviju u nizu klimavih žalbi.

Slagao je pravne priručnike i uspijevao izgledati dolično

"Upravo sam se vidio s odvjetnikom"

"Što je to?" upita Spicer uzimajući papir.

JOE ROY SKINUO je još tri i pol kilograma, cigarete smanjio na deset na dan i tjedno u prosjeku pješačio četrdeset kilometara. Argrow ga je zatekao upravo na stazi, gdje je hodao obavijen vrućinom kasnog poslijepodneva.

"Gospodine Spicer, trebali bismo razgovarati", reče Argrow.

"Još dva kruga", reče Joe Roy, ne usporavajući.

Argrow ga je promatrao još nekoliko trenutaka, a onda potrčao pedesetak metara kako bi ga sustigao. "Smijem li vam se pridružiti?" upita.

"Svakako."

Ušli su u prvi zavoj, usklađenim korakom. "Upravo sam se ponovno vidio sa svojim odvjetnikom", reče Argrow.

"S bratom?" upita Spicer zadihano. Njegovi koraci nisu bili ni približno toliko gipki kao koraci dvadeset godina mlađeg muškarca. "Da. A on je razgovarao s Aaronom Lakeom."

Spicer se zaustavi, kao da je iznenada udario o nekakav nevidljiv zid. Intenzivno se zagledao u Argrowa a onda pogledao nešto u daljini.

"Kao što sam rekao, trebali bismo razgovarati."

"Vjerojatno imaš pravo", reče Spicer.

"Vidjet ćemo se za pola sata u pravnoj knjižnici", reče Argrow i udalji se. Spicer ga je promatrao sve dok se nije izgubio.

NA POSLOVNIM STRANICAMA telefonskog imenika za područje Boca Raton nije bilo nikakvog odvjetnika po imenu Jack Argrow i to je u početku izazvalo zabrinutost. Finn Yarber mahnilo se dao na telefoniranje neosiguranom linijom, tražeći informacije širom južne Floride. Kada je zatražio Pompano Beach, službenica na odjelu informacija rekla je: "Trenutak, molim", a Finn se čak i nasmiješio. Zapisao je broj i odmah ga nazvao. Nečiji snimljeni glas rekao je: "Dobili ste odvjetnički ured Jacka Argrowa. Gospodin Argrow stranke prima samo po dogovoru, stoga molimo da ostavite ime i broj, uz kratak opis nekretnina koje vas zanimaju, pa ćemo vam se javiti." Finn spusti slušalicu i travnjakom brzo dođe do pravne knjižnice gdje su ga čekali kolege. Argrow je kasnio već deset minuta.

Trenutak prije njegova dolaska stigao je i onaj isti nekadašnji odvjetnik s podebljim fasciklom. Bilo je očito da se sprema sate i sate posvetiti spašavanju samog sebe. Zamole li ga da ode, izazvat će svađu i stvoriti sumnju, a ionako je bila riječ o tipu koji nema poštovanja prema sucima. Jedan po jedan povukli su se u malu konferencijsku sobu, gdje im

se pridružio i Argrow. Sobica je bila pretijesna i kada su Beech i Yarber u njoj pokušavali raditi, pisati pisma. Uz Argrowa, kao četvrtog čovjeka, koji je, usto, u atmosferu unosio i znatnu količinu pritiska, u sobi nikada nije bilo toliko tijesno. Sjeli su za mali stol, tako da je svatko od njih mogao dodirnuti ostalu trojicu.

"Znam samo što sam čuo", započne Argrow. "Moj je brat napola umirovljeni odvjetnik u Boca Ratonu. Ima nešto novca i već godinama aktivno sudjeluje u radu Republikanske stranke na jugu Floride. Jučer su mu pristupili neki ljudi koji rade za Aarona Lakea. Istražili su situaciju i znaju da sam mu brat, te da sam ovdje, u Trumbleu, zajedno s gospodinom Spicerom. Dali su mu određena obećanja, a on je njima prisegnuo da će sve držati u tajnosti. Potom je on od mene zatražio i dobio jednaku takvu prisegu. Sada kada je sve lijepo sređeno i povjerljivo, mislim da ste u stanju povezati točkice."

Spicer se nije stigao otuširati. Košulja i lice bili su mu još uvijek mokri, no sada je disao pravilnije i sporije. Ni najmanjeg zvuka od strane Beecha i Yarbera. Braća su se našla u kolektivnom transu. Samo nastavi, govorili su pogledom.

Argrow pogleda ta tri lica i krene dalje. Uvukavši ruku u džep, izvadio je list papira koji je rastvorio i položio na stol. Bila je to kopija njihova posljednjeg pisma upućenog Alu Konyersu, pisma razotkrivanja, ucjene, zahtjeva koji je potpisao Joe Roy Spicer, s trenutačnom adresom u saveznom zatvoru Trumble. Riječi su znali napamet, tako da nije bilo potrebno ponovno ih čitati. Prepoznali su rukopis, slova jadnog malog Rickyja i uvidjeli da je pismo sada prešlo puni krug. Od Braće do gospodina Lakea, od Lakea do odvjetnika Argrowa, od kojeg se vratilo u Trumble, a sve to za trinaest dana.

Spicer ga naposljetku uzme i pogleda riječi. "Pretpostavljam da znaš sve, zar ne?" upita.

"Ne znam koliko znam."

"Ispričaj nam što su ti rekli."

"Imate cijeli sustav ucjenjivanja, vas trojica. Objavljujete oglase u časopisima za homoseksualce, razvijate odnose sa starijim muškarcima, poštom, nekako doznajete njihov pravi identitet, a potom od njih iznuđujete novac."

"To je poprilično vjeran prikaz cijele igre", reče Beech.

"A gospodin Lake pogriješio je javivši se na jedan od vaših oglasa. Ne znam kada je to učinio i ne znam kako ste doznali o kome je zapravo riječ. Iz moje perspektive, u priči postoje određene rupe."

"Najbolje je da tako i ostane", reče Yarber.

"U redu. Nisam se dobrovoljno prijavio za tu dužnost."

"Što ti u svemu tome dobivaš?" upita Spicer.

"Raniji otpust. Ovdje ću provesti još koji tjedan, a onda će me ponovno preseliti. Do kraja godine bit ću na slobodi, a postane li gospodin Lake predsjednikom, dobivam i potpuno pomilovanje. To i nije tako loš sporazum. Moj brat od budućeg predsjednika u svakom trenutku može zatražiti veliku uslugu."

"Ti si, znači, pregovarač?" reče Beech.

"Ne, ja sam glasnik."

"Onda, da počnemo?"

"Prvi potez vučete vi."

"Ti imaš pismo. Tražimo novac i izlazak odavde."

"Koliko novca?"

"Dva milijuna po osobi", reče Spicer. Bilo je očito da su o tome razgovarali već nebrojeno puta. Svih šest očiju sada je promatralo Argrowa, čekalo neki trzaj, mrštenje, zaprepaštenost. No kod njega nije bilo reakcije, samo stanka dok im je uzvraćao jednako intenzivan pogled. "Ja ovdje nemam nikakve ovlasti, shvaćate? Na vaše zahtjeve ne mogu reći ni da ni ne. Ja samo prenosim pojedinosti bratu."

"Svakodnevno čitamo novine", reče Beech. "Gospodin Lake trenutačno ima više novca nego što može potrošiti. Šest milijuna prava je kap u moru."

"Ima sedamdeset osam milijuna, bez ikakvih dugovanja", pridoda Yarber.

"Kako god bilo..." reče Argrow. "Ja sam samo glasnik, poštar, nešto poput Trevora."

Na spominjanje njihova mrtvog odvjetnika ponovno su se sledili. Samo su piljili u Argrowa, čiju su pozornost nekako privukli njegovi vlastiti nokti, i pitali se je li im Trevora spomenuo kao svojevrsnu prijetnju. Koliko je njihova igra postala smrtonosnom? Osjećali su vrtoglavicu od silnih pomisli o novcu i slobodi, no koliko su sada sigurni? Koliko će biti sigurni u budućnosti?

Zauvijek će znati Lakeovu tajnu.

"A uvjeti u vezi s novcem?" upita Argrov.

"Vrlo jednostavno", odgovori Spicer. "Cijeli iznos unaprijed, sve prebačeno na neko zgodno mjesto, vjerojatno u Panamu."

"U redu. A sada, kako ćemo s vašim otpuštanjem?" upita Argrow.

"Što, kako ćemo?" upita Beech.

"Ima li kakvih prijedloga?"

"Zapravo i ne. Nekako smo mislili da bi se za to mogao pobrinuti gospodin Lake. On u posljednje vrijeme ima mnoštvo prijatelja."

"Da, ali još nije predsjednik. Još se ne može osloniti na prave ljude."

"Nećemo čekati siječanj i inauguraciju", reče Yarber. "Štoviše, nećemo

čekati ni studeni, da vidimo hoće li pobijediti."

"Znači, želite da vas puste sada?"

"Vraški brzo", reče Spicer.

"Je li važno kako će vas pustiti?"

Nekoliko su trenutaka razmišljali a Beech onda reče: "Stvar mora biti čista. Ne želimo do kraja života bježati. Ne želimo se osvrutati."

"Odlazite li zajedno?"

"Da", reče Yarber. "I imamo poprilično određene planove u vezi s tim kako to želimo izvesti. Najprije se, međutim, trebamo dogovoriti o važnim stvarima... o novcu i tome kada točno izlazimo."

"Pošteno. Što se tiče zahtjeva druge strane, oni će tražiti vašu kartoteku, sva pisma, poruke i podatke o vašoj prijeveri. Gospodin Lake svakako se mora uvjeriti da će tajne zauvijek ostati daleko od očiju javnosti."

"Dobijemo li što tražimo", reče Beech, "nema razloga za zabrinutost. Više ćemo nego rado zaboraviti da smo uopće čuli za nekakvog Aarona Lakea. Ali moramo vas upozoriti, kako biste vi mogli upozoriti gospodina Lakea: dogodi li nam se nešto, njegova će priča ipak izići u javnost."

"Imamo jednu vezu koja nije u zatvoru", reče Yarber.

"Bit će to tek odgođena reakcija", pridoda Spicer, kao da pomaže objasniti nešto što nije moguće objasniti. "Nešto nam se dogodi, primjerice isto ono što se dogodilo Trevoru, i nekoliko dana kasnije eksplodirat će tempirana bomba. Istina o gospodinu Lakeu izići će na vidjelo."

"Do toga neće doći", reče Argrow.

"Ti si samo glasnik. Ti ne znaš što se hoće ili što se neće dogoditi", reče Beech, poučavajući ga. "To su isti ljudi koji su ubili Trevora."

"U to ne možete biti sigurni."

"Ne, ali imamo određene poglede na stvar."

"Ne prepirimo se o nečemu što ne možemo dokazati, gospodo", reče Argrow, zaključujući sastanak. "S bratom ću se vidjeti u devet ujutro. Nađimo se ovdje u deset."

Argrow iziđe iz sobe, ostavljajući ih posve omamljene, duboko zamišljene, da broje novac premda se još uvijek ne usude početi ga i trošiti. Uputio se prema atletskoj stazi, ali je skrenuo čim je ondje ugledao skupinu zatvorenika koji su trčali. Još je neko vrijeme tumarao zatvorskim kompleksom, sve dok nije pronašao neko skrovito mjesto iza kantine, odakle je nazvao Klocknera.

Sat kasnije Teddy je već raspolagao svim informacijama.

JUTARNJE ZVONO u šest je sati prodorno odjeknulo Trumbleom, hodnicima zgrada, travnjacima, oko zdanja i proširilo se okolnim šumama. Trajalo je točno trideset pet sekundi, to vam je mogla reći većina zatvorenika, a kada je utihnulo, više nitko nije spavao. Prodrmalo je sve prisutne, kao da su za taj dan u planu nekakvi važni događaji, pa moraju požuriti i spremati se. No jedino što je pred njima bilo važno bio je doručak.

Beech, Spicer i Yarber na taj su se zvuk trgnuli, ali ne i probudili. San im je uglavnom izmicao i to iz očitih razloga. Živjeli su u različitim zgradama, no našli su se, što nije bilo nimalo neuobičajeno, u redu za kavu, u šest i deset. S velikim čašama i bez riječi otišli su na košarkaško igralište gdje su sjeli na klupu i polako pili kavu uz svitanje. Promatrali su zatvorski kompleks; staza im je bila za leđima.

Koliko će još dana nositi maslinaste košulje i sjediti na južnjačkoj vrućini, dobivati nekoliko centi na sat nizašto, samo čekati, sanjariti i u beskraj piti kavu? Hoće li to još potrajati mjesec, dva? Je li sada već riječ i o danima? Zbog svih tih mogućnosti više nisu mogli spavati.

"Postoje samo dva realno izvediva načina", reče im Beech. Bio je savezni sudac, tako da su ostala dvojica pažljivo slušali, premda je bila riječ o poznatim stvarima. "Prva je mogućnost vratiti stvar u jurisdikciju u kojoj je izrečena kazna i podnijeti zahtjev za skraćanjem kazne. U vrlo ograničenim uvjetima, sudac ima ovlasti po kojima može osloboditi zatvorenika. Međutim, to se radi vrlo rijetko."

"Jesi li to ti kada učinio?" upita Spicer.

"Nisam."

"Peder."

"Koji su mogući razlozi?" upita Yarber.

"Samo kada zatvorenik iznese nove informacije o starim prijestupima. Ako zatvorenik na konkretan način pomogne vlastima, tada mu mogu skinuti pokoju godinu."

"To baš i ne ohrabruje", reče Yarber.

"Koja je druga mogućnost?" upita Spicer.

"Prebace nas u neki dom za resocijalizaciju, nešto uistinu lijepo, gdje od nas neće očekivati da živimo prema pravilima. Uprava za zatvore jedina ima ovlasti za razmještaj zatvorenika. Pritisnu li naši novi prijatelji u Washingtonu dovoljno jako i na ispravna mjesta, Uprava bi nas mogla jednostavno prebaciti van i u biti na nas zaboraviti."

"Zar u takvom domu ne moraš živjeti?" upita Spicer.

"Da, u većini njih. Ali svi se oni među sobom razlikuju. Neki su noću zaključani i imaju stroga pravila. Drugima vlada vrlo opuštena atmosfera. Možeš se javiti telefonom, jednom na dan ili jednom na tjedan. Sve ovisi o Upravi."

"Ali i dalje ćemo biti osuđeni kriminalci", reče Spicer.

"Mene to ne muči", reče Yarber. "Ja više neću glasati."

"Imam jednu zamisao", reče Beech. "Na pamet mi je pala noćas. U sklopu pregovora, zatražit ćemo od Lakea da nas pomiluje izaberu li ga za predsjednika."

"I meni je to palo na pamet", reče Spicer.

"I meni", reče Yarber. "Ali koga još zanima hoćemo li imati dosjee? Važno je jedino da iziđemo odavde."

"Neće biti zgoroga pitati", odgovori Beech. Sljedećih nekoliko minuta koncentrirali su se na kavu.

"Nervozan sam zbog Argrowa", reče Finn na koncu.

"Kako to?"

"Pa, tako, ovamo je uskočio iz vedra neba i odjednom postao našim najboljim prijateljem. Izvodi čarolije s našim novcem, prebacuje ga u sigurniju banku. A sada je glavni pregovarač Aarona Lakea. Ne zaboravite da je netko čitao našu poštu, a to nije bio Lake."

"Mene on ne muči", reče Spicer. "Lake je morao pronaći nekoga tko će razgovarati s nama. Povukao je određene veze, malo istražio stvar i otkrio da je Argrow ovdje i da ima brata s kojim može razgovarati."

"To je nekako užasno zgodno, tako se fino poklapa, zar ne?"

upita Beech.

"I ti, ha?"

"Moguće. Finn je možda nešto i nanjušio. Pouzdano znamo da u cijeloj situaciji sudjeluje još netko."

"Tko?"

"E, to je sada veliko pitanje", reče Finn. "Zato i ne spavam već cijeli tjedan. Svaki naš korak prati još netko."

"Je li nam do toga uopće stalo?" upita Spicer. "Ako nas Lake može izvući odavde, odlično. Ako nas može izvući netko drugi, što je u tome loše?"

"Nemoj zaboraviti Trevora", reče Beech. "Dva metka u zatiljak."

"Ovdje je možda sigurnije nego što mislimo."

Spicer se nije dao uvjeriti. Popivši kavu, reče: "Mislite li doista da bi Aaron Lake, čovjek koji samo što nije postao predsjednikom Sjedinjenih Država, naložio ubojstvo nekakvog bezvrijednog odvjetnika kakav je

bio Trevor?"

"Ne", odgovori Yarber. "To ne bi učinio. To je preopasno. I on nas ne bi ubio. Ali taj netko tko je toliko zagonetan bi. Isti onaj tip koji je ubio Trevora čitao je našu poštu."

"Niste me uvjerali."

BILI SU ZAJEDNO, na mjestu na kojem ih je Argrow i očekivao, u pravnoj knjižnici, i činilo se da ga čekaju. Ušao je užurbano, a kada se uvjerio da su posve sami, rekao je: "Upravo sam se ponovno sastao s bratom. Moramo razgovarati."

Požurili su u malu konferencijsku sobu, zatvorili vrata i natisnuli se oko stola.

"Stvari će se razvijati vrlo brzo", reče Argrow nervozno. "Lake će isplatiti novac. Bit će vam prebačen kamo god želite. Mogu vam pomoći, ako želite; u protivnom, s njim možete činiti što god i kako god želite."

Spicer se nakašlje. "Govorimo o dva milijuna svakome?"

"Toliko ste tražili. Ne poznajem gospodina Lakea, no očito je da radi brzo." Argrow pogleda na ručni sat, a zatim se osvrne prema vratima. "Ovamo su došli neki ljudi iz Washingtona koji će se naći s vama. Velike zvjerke." Tada iz džepa izvuče nekoliko papira, rastvori ih i pred svakog od njih položi po jedan dokument. "Ovo su predsjednička pomilovanja. Potpisana su jučer."

Silno suzdržano sva trojica posegnuli su za papirima i pokušali ih pročitati. Kopije su posve sigurno izgledale službeno. Piljili su u masna slova u zaglavlju, u odlomke sitničave pravničke argumentacije, u paraf predsjednika Sjedinjenih Država, i nisu uspijevali izgovoriti ni jednu jedinu riječ. Bili su jednostavno preneraženi.

"Pomilovao nas je?" uspije konačno kroz osušeno grlo protisnuti Yarber.

"Da. Osobno predsjednik Sjedinjenih Država."

Nastavili su čitati. Vrpaljili su se i grickali usne, stiskali vilice i pokušavali neprimjetno skrivati šokiranost.

"Doći će po vas, odvesti vas u upraviteljev ured, gdje će vam velike zvjerke iz Washingtona priopćiti radosne novosti. Držite se kao da ste iznenađeni, može?"

"Nema problema."

"To ne bi trebalo biti teško."

"Gdje si pribavio ove kopije?" upita ga Yarber.

"Dali su ih mojem bratu. Nemam pojma kako. Lake ima utjecajne prijatelje. Bilo kako bilo, evo i plana. Oslobodit će vas u idućih sat vremena."

Jednim kombijem prevest će vas u Jacksonville, u hotel u kojem će se s vama naći moj brat. Ondje ćete čekati dok ne dobijete potvrdu o prebacivanju novca, a onda ćete njemu predati sve svoje male prljave dokumente, cijelu arhivu. Sve. Jesmo li se razumjeli?"

Kimnuli su istovremeno. Za dva milijuna pristat će na bilo što.

"Obvezat ćete se i da ćete odmah otputovati iz zemlje te da se nećete vraćati barem dvije godine."

"Kako možemo otputovati iz zemlje", reče Beech, "kada nemamo ni putovnice ni bilo kakve dokumente?"

"Moj će vam brat donijeti sve. Dobit ćete nov identitet, s kompletom dokumenata, pa i kreditnih kartica. Sve vas već čeka."

"Dvije godine?" upita Spicer, a Yarber ga pogleda kao da je skrenuo.

"Tako je. Dvije godine. To je dio sporazuma. Dogovoreno?"

"Ne znam", reče Spicer drhtavim glasom. Još nikada nije stupio nogom izvan granica Sjedinjenih Država.

"Ne budi glup", otrese se Yarber na njega. "Potpuni oprost, milijun dolara na godinu za dvije godine života u inozemstvu. Dovraga, da, svakako prihvaćam sporazum."

Iznenadno kucanje na vratima upravo ih je užasnulo. Dvojica čuvara zagledavali su se unutra. Argrow ščepa kopije odluka o pomilovanju i nagura ih u džep. "Jesmo li se dogovorili, gospodo?" Kimnuli su glavom a zatim su se sva trojica s njim i rukovali. "Odlično", reče on. "Zapamtite, glumite da ste iznenađeni." Za čuvarima su pošli u upravitelj ev ured, gdje su se upoznali s dvojicom muškaraca iz Washingtona, ljudima vrlo stroga izraza lica. Jedan je bio iz Ministarstva pravosuđa, a drugi iz Uprave za zatvore. Upravitelj je nelagodno upoznavanje dovršio ne pogriješivši ni s jednim jedinim imenom, a onda je svakom od njih trojice predao po jedan dokument. Bili su to originali dokumenata koje im je maločas pokazao Argrow.

"Gospodo," objavi upravitelj koliko je mogao dramatičnijim glasom, "upravo vas je pomilovao predsjednik Sjedinjenih Američkih Država." Srdačno se nasmiješio kao da je osobno zaslužan za tako dobre vijesti.

Oni su samo piljili u odluke, još uvijek u šoku, još uvijek osjećajući vrtoglavicu od tisuća pitanja, među kojima je najveće glasilo: Kako je, dobijesa, Argrow preduhitrio upravitelja i njima prvima pokazao dokumente?

"Ne znam što bih rekao", uspije nekako promumljati Spicer, a druga dvojica tada promumljaju nešto drugo.

Onaj tip iz Pravosuđa reče: "Predsjednik je preispitao vaše slučajeve i zaključio da ste odslužili dovoljno. Čvrsto je uvjeren da svojoj zemlji i

zajednici možete ponuditi puno više postanete li ponovno produktivnim građanima. "

Promatrali su ga omamljeno, bez razumijevanja. Ta budala ne zna da će oni uskoro imati nova imena i najmanje na dvije godine pobjeći i od zemlje i od zajednice? Tko je ovdje na čijoj strani?

I zašto im predsjednik da je pomilovanje kada imaju dovoljno prljavog rublja kojim mogu uništiti Aarona Lakea, čovjeka koji samo što nije porazio potpredsjednika? Njih želi ušutkati Lake, a ne predsjednik? Nije li tako?

Kako je Lake mogao uvjeriti predsjednika da ih pomiluje?

Kako je Lake mogao uvjeriti predsjednika da učini bilo što, sada, u ovoj fazi kampanje?

Čvrsto su držali dokumente o pomilovanju i sjedili bez riječi, posve bezizražajnih lica, dok su ih iznutra izjedale tisuće novih pitanja.

Onaj čovjek iz Uprave za zatvore tada reče: "Trebali biste biti počašćeni. Pomilovanje je vrlo rijetka stvar."

Yarber je tu činjenicu uspio potvrditi kratkim pokretom glave, no čak i tada razmišljao je: tko nas čeka vani?

"Mislim da smo u šoku", reče Beech.

Bio je to prvi takav slučaj u Trumbleu, zatvorenici koji su toliko važni da ih je predsjednik odlučio pomilovati. Upravitelj se sada ponosio njima trojicom, no nije bio siguran kako bi taj događaj točno trebalo obilježiti. "Kada biste željeli otići?" upita ih, kao da bi možda voljeli ostati na nekakvoj oproštajnoj zabavi.

"Odmah", reče Spicer.

"U redu. Mi ćemo vas prebaciti do Jacksonvillea."

"Ne, hvala. Netko će doći po nas."

"U redu. No, dobro, za vas imamo još samo malo papirologije."

"Samo neka bude brzo", reče Spicer.

Svaki od njih dobio je platnenu torbu u koju su pospremili osobne stvari. Dok su poprilično žustro koračali travnjakom, vrlo blizu jedan drugome i savršeno usklađena koraka, u pratnji jednog čuvara, Beech ispod glasa reče: "Onda, tko nam je ishodio ta prokleta pomilovanja?"

"To nije bio Lake", reče Beech. "Predsjednik na Lakeovu molbu ne bi pomaknuo ni malim prstom."

Počeli su koračati još brže.

"Zar je to važno?" upita Spicer.

"To uopće nema smisla", reče Yarber.

"Onda, što ćeš učiniti, Finn?" upita Spicer, ne podižući pogled. "Ostati ovdje nekoliko dana i dobro razmisliti o svemu? A onda,

prokljuviš li tko je sredio pomilovanje, možda ćeš se predomisli, pa ga nećeš prihvatiti? No, hajde, molim te..."

"Iza toga stoji netko drugi", reče Beech.

"U tom slučaju volim tog nekog drugog, u redu?" reče Spicer. "Ja ne ostajem kako bih se raspitivao tko što radi."

U izbezumljenoj žurbi pretražili su svoje sobe, ni u jednom trenutku ne usporavajući kako bi se s nekim oprostili. Većina prijatelja ionako je bila razbacana po raznim dijelovima kompleksa.

Moraju požuriti prije nego što san završi, ili prije nego što se predsjednik predomisli.

U JEDANAEST I PETNAEST izišli su na glavna vrata upravne zgrade, ista ona vrata kroz koja su prije više godina ušli, te na užarenom pločniku stali čekati prijevoz. Ni jedan se nije ni u jednom trenutku osvrnuo.

Na prednjim sjedalima kombija sjedili su Wes i Chap, premda su se predstavili drukčije. Služili su se tolikim različitim imenima.

Joe Roy Spicer ispružio se na stražnjem sjedalu, rukom pokrivši oči, čvrsto odlučivši ne vidjeti ništa sve dok se ne nađe daleko od Trumblea. Želio je vikati i želio je vrištati, no bio je omamljen od euforije - čiste, nesputane, bestidne euforije. Skrivao je oči i budalasto se smijesho. Priželjkivao je samo pivo i neku ženu, po mogućnosti vlastitu suprugu. Ubrzo će je nazvati. Kombije sada već jurio.

Neočekivano brz izlazak posve ih je zbunio. Većina zatvorenika broji dane i stoga uz određenu mjeru točnosti zna kada će kucnuti taj trenutak. I svi uglavnom znaju kamo idu i tko ih ondje čeka.

Međutim, Braća su znala tako malo. A i u ono malo što su znali nisu istinski vjerovali. Pomilovanja su tek zamka. Novac je tek mamac. Odvoze ih kako bi ih negdje ucmekali. Kombi samo što se nije zaustavio. A onda će im ona dvojica nasilnika koji sjede naprijed pretražiti torbe, pronaći arhivu s prljavim dokumentima i potom ih ubiti i ostaviti u jarku pokraj ceste.

Moguće. No u tom trenutku nije im nedostajala sigurnost Trumblea.

Finn Yarber sjedio je iza vozača, zagledan u cestu pred njima. U ruci je držao odluku o pomilovanju, pripravan u svakom trenutku pokazati je svakome tko bi ih mogao zaustaviti i reći im je da je san završio. Pokraj njega sjedio je Hatlee Beech, koji je nakon nekoliko minuta puta počeo plakati, ne glasno, ali čvrsto stisnutih očiju i drhtavih usana.

Beech je imao razloga za plakanje. Kako je pred njim bilo još gotovo osam i pol godina, pomilovanje je njemu značilo više nego Yarberu i Spiceru

zajedno.

Od Trumblea do Jacksonvillea nitko nije izustio ni riječi. Dok su se primicali gradu i kako su prometnice postajale sve šire, a promet sve gušći, njih su trojica krajobraz promatrali s velikim zanimanjem. Ljudi su se vozili, kretali. Iznad glave letjeli su zrakoplovi. Na rijekama su se vidjeli čamci. Sve je ponovno normalno.

Polagano su se probijali kroz promet u Atlantic Boulevardu, silno uživajući u svakom zastajkivanju, u svakom prometnom čepu. Vani je bilo vruće, turisti su već bili u akciji, dame s dugačkim brončanim nogama. Vidjeli su restorane s morskim specijalitetima i barove s natpisima kojima su reklamirali hladno pivo i jeftine kamenice. Na završetku ulice počinjala je plaža i ondje su se zaustavili pod trijemom malog hotela Sea Turtle. Za jednim od svojih vođa krenuli su predvorjem, gdje su privukli nekoliko pogleda jer su još uvijek bili odjeveni napadno slično. Uspeli su se do četvrtog kata i izišli iz dizala, a Chap je tek onda rekao: "Ovdje su vaše sobe, ove tri." Rukom je pokazivao niz hodnik. "Gospodin Argrow s vama bi se volio vidjeti što je prije moguće."

"Gdje je?" upita Spicer.

Chap ponovno pokaže rukom. "Ondje, u apartmanu u kutu. Čeka vas."

"Idemo", reče Spicer i njih trojica pođu za Chapom prema kutu, sudarajući se platnenim torbama.

Jack Argrow nije bio nimalo sličan bratu. Bio je puno niži, a i kosa mu je bila plava i valovita, dok je u njegova brata bila tamna i sve rjeđa. Bilo je to tek usputno opažanje, no njih su trojica tu činjenicu primijetili i kasnije ju spomenuli. On se s njima brzo rukovao, no samo iz uljudnosti. Bio je nervozan i govorio je vrlo brzo. "Kako je moj brat?" upitao je.

"Dobro je", reče Beech.

"S njim smo se vidjeli jutros", dometne Yarber.

"Želim da iziđe iz zatvora", reče Jack ljutitim glasom, kao da su ga onamo strpali oni. "To je ono što ću ja ishoditi iz cijelog ovog posla, znate. Izvući ću brata iz zatvora."

Oni su se samo pogledali, nisu imali što reći. "Sjednite", reče Argrow. "Čujte, ne znam ni kako ni zašto sam se našao usred svega ovoga, to vam je jasno. Zbog toga sam vrlo nervozan. Ovdje sam u ime gospodina Aarona Lakea, čovjeka za kojeg držim da će biti izabran i da će biti izvrstan predsjednik. Pretpostavljam da ću tada nekako moći izvući brata iz zatvora. U svakom slučaju, ja gospodina Lakea nikada nisam vidio uživo. Neki njegovi ljudi pristupili su mi prije približno tjedan dana i zamolili me da se uključim u jedan vrlo tajan i osjetljiv posao. Upravo sam se zato i našao ovdje. Riječ je o usluzi, shvaćate? Ne znam sve, je li vam to jasno?" Rečenice su mu bile

odsječne i brze. Govorio je i rukama i ustima, nikako ne uspijevajući biti miran.

Braća na to nisu imala odgovora, a od njih se ništa i nije očekivalo.

Dvije skrivene kamere snimale su prizor i uživo ga prenosile izravno u Langley, gdje su ga Teddy, York i Deville gledali na širokom ekranu u bunkeru. Nekadašnji suci, a sada nekadašnji zatvorenici, izgledali su poput tek puštenih ratnih zarobljenika, omamljeni i usporeni, još uvijek u odorama, još uvijek u nevjeri ci. Sjedili su na malome razmaku i gledali veličanstvenu predstavu agenta Lytera.

Nakon što su ih tri mjeseca pokušavali nadmudriti i nadigrati, bilo je upravo fascinantno konačno ih i vidjeti. Teddy je pomno promatrao lica i nevoljko priznao da im se čak i malko divi. Bili su dovoljno lukavi i imali dovoljno sreće da uhvate pravu žrtvu; sada su slobodni i za koji će trenutak za svoju domišljatost dobiti i više nego dobru naknadu.

"U redu, čujte, prva je stvar novac" poviče grubim tonom Argrow. "Po dva milijuna svakome. Kamo želite da vam ga dostavimo?" S takvim pitanjima baš i nisu imali osobitog iskustva. "Kakve su mogućnosti?" upita Spicer.

"Morate ga nekamo prebaciti", odvrati Argrow ljutito.

"Može London?" upita Yarber.

"London?"

"Željeli bismo da novac, cijeli iznos, šest milijuna, prebacite odjednom, na jedan račun, u neku banku u Londonu", reče Yarber.

"Možemo ga prebaciti bilo kamo. U koju banku?"

"Možete li nam pomoći s pojedinostima?" upita Yarber.

"Rekli su mi da možemo učiniti što god želite. Morat ću nazvati nekoliko ljudi. Kako bi bilo da odete u svoje sobe, otuširate se, preodjenete. Dajte mi petnaest minuta."

"Nemamo drugu odjeću", reče Beech.

"U sobama vas čekaju stvari."

Chap ih povede niz hodnik i preda im ključeve.

Spicer se ispruži na velikom krevetu i zagleda u strop. Beech je stajao kraj prozora svoje sobe i gledao prema sjeveru, još kilometrima uz obalu, gdje je plava voda blago oplakivala bijeli pijesak. Djeca su se igrala uz majke. Parovi su šetali držeći se za ruke. Neki ribarski brodić polagano je klizio obzorom. Konačno na slobodi, reče samome sebi. Konačno na slobodi.

Yarber se dugo tuširao vrućom vodom - posve sam, bez vremenskih ograničenja, uz obilje sapuna i debele ručnike. Netko je na policu u kupaonici postavio raznovrsne kozmetičke proizvode - de- zodorans, kremu za brijanje, britvice, pastu za zube, četkicu, konac. Nije se žurio, a kada je završio, odjenuo je bermude, sandale i bijelu majicu s kratkim rukavima. On će otići

prvi, tako da mora pronaći nekakvu prodavaonicu odjeće.

Dvadeset minuta kasnije ponovno su se okupili kod Argrovva, a sa sobom su donijeli i svoju zbirku dosjea, uredno umotanih u jastučnicu. Argrow je bio jednako nervozan kao i ranije. "U Londonu postoji jedna velika banka pod nazivom Metropolitan Trust. Novac možemo prebaciti onamo, a onda dalje možete činiti što vas je volja."

"U redu", reče Yarber. "Račun će glasiti samo na moje ime."

Argrow pogleda Beecha i Spicera, a oni kimanjem potvrde slaganje. "U redu. Pretpostavljam da imate određeni plan."

"Imamo", reče Spicer. "Gospodin Yarber danas poslije podne otkupovat će u London, a kada stigne, otići će u banku i pobrinuti se za novac. Prođe li sve u redu, mi na put krećemo ubrzo."

"Uvjeravam vas da će sve biti u redu."

"I mi vam vjerujemo. Samo smo na oprezu."

Argrow Finnu preda dva obrasca. "Potreban mi je vaš potpis kako bih počeo prebacivati novac i otvorio račun." Yarber nažvrlja potpis.

"Jeste li objedovali?" upita ih.

Oni odmahnu glavama. O objedu su svakako razmišljali, ah nisu znali kako u vezi s tim dalje postupiti.

"Sada ste slobodni građani. Na samo nekoliko ulica odavde imate nekoliko zgodnih restorana. Idite i uživajte. Dajte mi sat vremena da pokrenem prebacivanje novca. Nađimo se ovdje u pola tri."

Spicer je još uvijek držao onu jastučnicu. Njome je sada man- nuo prema Argrowu i rekao: "Ovdje je sva dokumentacija.

"Odlično. Sve samo bacite na sofu."

HOTEL SU NAPUSTILI pješice, bez pratnje, bez ograničenja, ali s odlukama o pomilovanju u džepu, za svaki slučaj. I premda je sunce u blizini obale bilo toplije, zrak je svakako bio lakši. Nebo vedrije. Svijet je opet bio lijep. Atmosfera ispunjena nadom. Smiješili su se i smijali gotovo svemu. Šetali su Atlantic Boulevardom i neobavezno se miješali s turistima.

Objedovali su odrezak i pivo u nekom restoranu s terasom na pločniku, pod suncobranom, kako bi mogli promatrati prolaznike. Dok su jeli i pili, gotovo uopće nisu razgovarali. Međutim, nije im promicalo ništa, a osobito mlađe dame u kratkim hlačama i oskudnim gornjim dijelovima. U zatvoru su se pretvorili u starce. Sada su osjećali silnu potrebu za zabavom.

Osobito Hatlee Beech. On je nekoć imao položaj i ambicije, a kao savezni sudac imao je i ono što je bilo praktički nemoguće izgubiti - doživotnu sudačku dužnost. Doživio je težak pad, izgubio sve i tijekom prve dvije godine u Trumbleu vegetirao u stanju duboke depresije. Bio se posve pomirio s činjenicom da će ondje umrijeti i ozbiljno je razmišljao o samoubojstvu. Sada, u dobi od pedeset šest godina, iz tame se pojavio u poprilično čudesnom izdanju. Imao je sedam kilograma manje, bio je lijepo preplanuo, dobra zdravlja, razveden od žene koja je imala novac ali nije nudila puno više od toga, i upravo se spremao pokupiti pravo malo bogatstvo. Nije loše za jednog sredovječnog gospodina, reče samome sebi. Nedostajala su mu djeca, no odmah su se priklonila novcu, a njega zaboravila.

Hatlee Beech bio je spreman za malo zabave.

Spicer se također radovao zabavljanju, po mogućnosti u kakvom kasinu. Njegova supruga nema putovnicu, tako da će mu se u Londonu, ili kamo već ode, moći pridružiti tek za nekoliko tjedana.

Ima li i u Europi kasina? Beech misli da ima. Yarber nema pojma, a i ne zanima ga.

Finn je od njih trojice bio najpovučeniji. Pio je gazirani sok umjesto piva i nije ga zanimalo razgolićeno meso u prolazu. Finn je već bio u Europi. Nikada neće otići odande, nikada se neće vratiti u domovinu. Šezdeset mu je godina, u odličnoj je kondiciji, a sada ima i puno novca. Sljedećih deset godina tumarat će Italijom i Grčkom.

Na suprotnoj strani ulice pronašli su malenu knjižaru i kupili nekoliko turističkih vodiča. U prodavaonici specijaliziranoj za odjeću za plažu pronašli su sunčane naočale upravo kakve su željeli. A onda je došlo vrijeme za ponovni

susret s Jackom Argrowom i zaključivanje posla.

KLOCKNER I DRUŠTVO promatrali su ih kako se pješice vraćaju prema Sea Turtleu. Klockneru i društvu već je bilo dosta Neptune Beacha i Peteova bara, Sea Turtlea i one prenapučene vikendice. Šestorica agenata, među njima i Chap i Wes, još su uvijek bili ondje i svi su jedva čekali novi zadatak. Ta je jedinica otkrila Braću, izvukla ih iz Trumblea, dovela na obalu i sada je samo iščekivala da konačno otputuju iz zemlje.

Jack Argrow nije ni dotaknuo dosjee, odnosno, barem su izgledali netaknuto. I dalje su bili umotani u jastučnicu, na sofi, točno na mjestu na kojem ih je ostavio Spicer.

"Prijenos novca je u tijeku", reče Argrow kada su se smjestili u njegovu apartmanu.

Teddy ih je i dalje gledao iz Langleyja. Njih trojica sada su nosili raznovrsnu ljetnu odjeću. Yarber je imao ribičku kapu sa zaslonom od petnaestak centimetara. Spicer je nosio slamnati šešir i nekakvu žutu majicu s kratkim rukavima. Beech, onaj republikanac, nosio je kratke hlače od kepera, pleteni pulover i kapu za golf.

Na stolu u blagovaonici nalazile su se tri velike omotnice. Argrow preda po jednu svakome od Braće. "Unutra je sve što vam je potrebno za novi identitet. Rodni listovi, kreditne kartice, iskaznice socijalnog osiguranja."

"A putovnice?" upita Yarber.

"U susjednoj sobi već je postavljen fotoaparat. Za putovnice i vozačke dozvole trebat ćemo fotografije. Trajat će najviše pola sata.

U onim malim omotnicama imate i po pet tisuća dolara."

"Ja sam Harvey Moss?" upita Spicer pogledavši rodni list.

"Da. To ti se ne sviđa, Harvey?"

"Bit će da mi se upravo počelo sviđati."

"I izgledaš kao pravi Harvey", reče Beech.

"A tko si ti?"

"Pa... ja sam James Nunley."

"Drago mi je, James."

Argrow se nije ni nasmiješio, nije se opustio ni na djelić sekunde. "Moram znati kako točno planirate putovati. Oni ljudi u Washingtonu doista žele da napustite zemlju."

"Moram provjeriti veze za London", reče Yarber.

"To smo već učinili. Veza za Atlantu iz Jacksonvillea polazi za dva sata. U sedam i deset navečer zrakoplov iz Atlante polazi za London i na Heathrow dolazi sutra rano ujutro."

"Možete li mi rezervirati kartu?"

"To smo već učinili. Prvi razred."

Finn zatvori oči i nasmiješi se.

"A vi?" reče Argrow, promatrajući drugu dvojicu.

"Meni se nekako sviđa ovdje", reče Spicer.

"Žalim. Dogovorili smo se."

"Krenut ćemo istom vezom sutra poslije podne", reče Beech. "Pod uvjetom da kod gospodina Yarbera sve bude u redu."

"Želite li da mi sredimo rezervacije?"

"Da, molimo vas."

Chap bešumno uđe u sobu i sa sofe uzme jastučnicu. Potom iziđe s dokumentacijom.

"Idemo na fotografiranje", reče Argrow.

FINN YARBER, koji je sada putovao pod imenom gospodina Williama McCoyja iz San Josea, u Kaliforniji, do Atlante je stigao bez ikakvih poteškoća. Cijeli sat ondje je šetao čekaonicama i predvorjima, vozio se aerodromskim autobusima i silno uživao u toj žurbi i kaosu, u činjenici da se nalazi među milijun ljudi kojima se nekamo žuri.

U prvom razredu dočekao ga je masivan kožni naslonjač. Nakon dvije čaše pjenušca počeo je tonuti u san. Pribojavao se spavanja, jer se užasavao buđenja. Bio je posve uvjeren da će se ponovno naći na svom ležaju na katu, zagledan u strop, kako u mislima precrtava još jedan dan u Trumbleu.

S GOVORNICE U BLIZINI Beach Jave, Joe Roy konačno je uspio uhvatiti suprugu. Isprva je mislila da se netko s njom šali, te je odbila prihvatiti troškove poziva. "Tko je to?" pitala je.

"Ja sam, srce. Više nisam u zatvoru."

"Joe Roy?"

"Da, a sada me poslušaj. Izišao sam iz zatvora, shvaćaš? Jesi li tu?"

"Valjda. A gdje si ti?"

"Odsjeo sam u jednom hotelu u blizini Jacksonvillea, na Floridi. Jutros su me pustili iz zatvora."

"Pustili? Ali kako..."

"Ništa ne pitaj, može? Sve ću ti objasniti kasnije. Sutra odlazim u London. Želim da sutra, odmah ujutro, odeš na poštu i uzmeš obrazac za izradu putovnice."

"London? Jesi li rekao u London?"

"Da."

"U Engleskoj?"

"Tako je, da. Moram na neko vrijeme otići onamo. To je dio dogovora. "

"Na koliko dugo?"

"Dvije godine. Čuj, znam da je teško u to povjerovati, ali slobodan sam i nekoliko godina živjet ćemo u inozemstvu."

"Kakav je to dogovor? Jesi li pobjegao, Joe Roy? Rekao si da to uopće ne bi bilo teško."

"Ne. Pustili su me."

"Ali još imaš više od dvadeset mjeseci."

"Više nemam. Čuj, uzmi prijavu za putovnicu i drži se uputa."

"Zašto mi treba putovnica?"

"Kako bismo se mogli naći u Europi."

"Na dvije godine?"

"Da, tako je."

"Ali maj ka je bolesna. Ne mogu samo tako pobjeći i ostaviti je."

Na pamet su mu pale sve stvari koje je želio reći o njezinoj majci, no onda je ipak samo prešao preko toga. Duboko je udahnuo i pogledao niz ulicu. "Ja odlazim", reče. "Ne mogu birati."

"Samo se vrati kući", reče ona.

"Ne mogu. Objasnit ću ti kasnije."

"To bi bilo lijepo."

"Nazvat ću te sutra."

Beech i Spicer jeli su morska jela u restoranu pretrpanom znatno mlađim ljudima. Tumarali su ulicama i na koncu se našli u Peteovu Bar & Grillu, gdje su gledali Braves¹⁵ i uživali u halabuci.

Finn je već bio negdje iznad Atlantika, slijedeći njihov novac.

SLUŽBENIK NA HEATHROWU jedva je i pogledao Finnovu putovnicu, koja je bila pravo čudo krivotvorenja. Bila je valjano izlizana i dosada je gospodina Williama McCovja pratila širom svijeta. Aaron Lake uistinu ima moćne prijatelje.

Finn se taksijem odvezao do hotela Basil Street u Knightsbridgeu i gotovinom platio najmanju moguću sobu. On i Beech taj su hotel odabrali nasumice u jednom vodiču. Bilo je to staromodno zdanje, prepuno antikviteta, koje se labirintom hodnika širilo na sve strane, s kata na kat. U malenom restoranu na katu naručio je doručak: kavu, jaja i krvavicu, a potom izišao u šetnju. U deset se njegov taksi zaustavio ispred zgrade Metropolitan Trusta u Cityju¹⁶. Službenici na ulazu nije se dopala njegova odjeća - traperice i pulover - no kada je uvidjela da je Amerikanac,

¹⁵Baseballska momčad iz Atlante.

²⁹Skupo

središte Londona.

samo je slegnula ramenima, tolerirajući mu, činilo se, takav propust.

Morao je čekati puni sat, ali to mu nije ni najmanje smetalo. Finn je bio nervozan, što, međutim, nije ničim pokazivao. Čekao bi i danima, tjednima, mjesecima samo da se domogne tog novca. Dobro se naučio strpljenju. Gospodin MacGregor koji je bio zadužen za prijenos njihova novca konačno je došao po njega. Novac je upravo stigao, oprostite na čekanju. Svih šest milijuna zelembaća bez poteškoća je prešlo Atlantik i sada se nalazi na britanskom tlu.

Ali ne zadugo. "Novac bih želio prebaciti u Švicarsku", reče Finn, uz primjerenu količinu samopouzdanja i iskustva u glasu.

TOG POSLIJEPODNEVA Beech i Spicer otputovali su zrakoplovom u Atlantu. Kao i Yarber, nesputani i slobodni lutali su zračnom lukom dok su čekali let za London. Sjedili su zajedno u prvom razredu, satima jeli i pili, gledali filmove i pokušavali spavati dok su letjeli iznad Atlantika.

Na njihovo veliko iznenađenje, Yarber ih je dočekaao čim su prešli carinsku kontrolu. Prenio im je divne novosti o tome da je novac stigao i da ga je već proslijedio dalje. Sada je skriven u Švicarskoj. Zatim ih je iznenadio još jednom: prema njegovoj zamisli trebaju odmah krenuti na put.

"Znaju da smo ovdje", rekao im je uz kavu u jednom aerodromskom baru. "Otresimo ih se."

"Misliš da nas prate?" upita Beech.

"Pretpostavimo da je tako."

"Ali zašto?" upita Spicer.

O tome su razgovarali još kojih pola sata, a onda su počeli gledati koji su im letovi na raspolaganju. Pozornost im je privukao Alitalijin let do Rima. Prvim razredom, dakako.

"Govore li u Rimu engleski?" upita Spicer dok su ulazili u zrakoplov.

"Zapravo govore talijanski", reče Yarber.

"Misliš li da će nas Papa primiti?"

"Vjerojatno ima previše obaveza."

BUSTER JE JOŠ DANIMA vijugao prema zapadu, sve dok se nije konačno zaustavio u San Diegu. More ga je privlačilo, jer vodu nije vidio već mjesecima. Tumarao je pristaništem tražeći kakav poslić, čavrljajući sa stalnim stanovnicima marine. Kapetan jednog broda za iznajmljivanje angažirao ga je kao pomagača, a on je s broda pobjegao u Los Cabosu, u Meksiku, na južnome vršku Baje¹⁷. Luka je ondje bila prepuna skupih brodica za ribolov, puno ljepših od onih kojima su nekad trgovali on i njegov otac. Upoznao se s nekolicinom kapetana, i već dva dana kasnije imao posao kao mornar. Mušterije su bili bogati Amerikanci iz Teksasa i Kalifornije koji su više vremena provodili pijuci nego loveći ribe. Nije dobivao plaću, nego je radio za napojnice, koje su se neizostavno povećavale što bi klijenti više pili. Za loših dana ubrao bi po dvjesto, a za dobrih i petsto dolara, isključivo u gotovini. Živio je u nekom jeftinom motelu i nakon nekoliko dana prestao se osvrutati. Cabos mu je ubrzo postao domom.

WILSONA ARGROWA odjednom su premjestili iz Trumblea i uputili u neki dom za resocijalizaciju u Mihvaukeeju, gdje je ostao točno jednu noć, a onda nestao. Kako nije postojao, nisu ga ni mogli pronaći. Jack Argrow dočekao ga je u zračnoj luci s kartama i njih su dvojica tako zajedno otputovali u Washington. Dva dana nakon odlaska s Floride braća Argrow, Kenny Sands i Roger Lyter, javili su se u Langley kako bi preuzeli sljedeću zadaću.

TRI DANA PRIJE nego što je trebao iz Washingtona otputovati na konvenciju u Denver, Aaron Lake stigao je u Langley na objed s direktorom agencije. Bila je to radosna prigoda i kandidat pred kojim je bila posve sigurna pobjeda još je jednom zahvalio genijalnome umu koji ga je nagovorio na kandidaturu. Već mjesec dana imao je pripremljen govor za prihvaćanje službene nominacije u ime svoje stranke, no Teddy je imao nekoliko prijedloga o kojima je želio razgovarati.

Uveli su ga u Teddyjev ured, gdje je starac, kao i uvijek, čekao pod pokrivačem. Lakeu se učinilo da izgleda užasno blijedo i umorno. Pomoćnici su se učas izgubili, vrata su bila zatvorena, a Lake primijeti da nijedan stol nije postavljen za objed. Sjeli su dalje od radnog stola, gledali se oči u oči, na samo nekoliko desetaka centimetara razmaka.

Teddyju se govor dopao i imao je samo nekoliko primjedbi. "Govori vam postaju predugi", reče tiho. No Lake je u posljednje vrijeme imao toliko toga reći. "Još uvijek uređujemo završni tekst", reče. "Ovi su izbori vaši, gospodine

¹⁷ Poluotok u Meksiku, dijeli Kalifornijski zaljev od Tihog oceana.

Lake", reče Teddy, vrlo slabašnim glasom.

"Osjećam se dobro, no bit će to velika bitka."

"Pobijedit ćete uz razliku od petnaest postotaka." Lake se prestane smiješiti i stane pomno oslušivati. "Pa to je, ovaj... poprilična prednost."

"Popularnost vam je u anketama blago porasla i imate malu prednost. Sljedeći mjesec malu će prednost imati potpredsjednik. Takvo će se natezanje nastaviti sve negdje do sredine listopada. A onda će doći do jedne nuklearne krize koja će užasniti svijet. A vi, gospodine Lake, vi ćete biti mesija."

Takav razvoj događaja užasnua je čak i mesiju. "Rat?" upita Lake tiho.

"Ne. Bit će poginulih, ali ne Amerikanaca. Krivnju će snositi Natty Čenkov, a čestiti glasači ove republike upravo će opsjesti glasačka mjesta. Moguće je da ćete pobijediti i uz razliku od dvadeset postotaka."

Lake duboko udahne. Želio je postaviti još pokoje pitanje, možda se čak i usprotiviti krvoproliću. No to bi bilo uzaludno. Kakav god užas Teddy planirao za listopad, stvar je već zasigurno u pripremi. Što god Lake govorio ili činio, ne može to spriječiti.

"Samo udarajte u isti bubanj, gospodine Lake. Poruka ostaje ista. Svijet će postati još luđi, a mi moramo biti snažni kako bismo zaštitili svoj način života."

"Taje poruka dosada davala željene rezultate."

"Vaš će protivnik postati očajan. Napadat će vas zbog samo jedne teme i cendrat će zbog novca. Neće vas nimalo štedjeti i pritom će postići pokoji bod. Ne prepuštajte se panici. Svijet će se u listopadu okrenuti naglavce, vjerujte mi."

"Vjerujem vam."

"Pobjeda vam je osigurana, gospodine Lake. Samo nastavite propovijedati istu poruku."

"Oh, hoću, svakako."

"Odlično", reče Teddy i na trenutak sklopi oči, kao da treba načas odrijeti. Potom ih otvori i reče: "A sada, jedna posve drukčija tema... Malko sam znatiželjan u vezi s vašim planovima kada se jednom nađete u Bijeloj kući."

Lake je ostao zbunjen, što se jasno odražavalo na njegovu licu.

Teddy nastavi prepad iz zasjede: "Potrebna vam je partnerica, gospodine Lake, prva dama, netko tko će svojom nazočnošću uljepšati Bijelu kuću. Netko tko će dočekivati goste i ukrašavati prostor, zgodna, žena dovoljno mlada da rodi djecu. U Bijeloj kući već dugo nije bilo djece, gospodine Lake."

"Zacijelo se šalite." Lake je bio zabezeknut.

"Sviđa mi se ta vaša Jayne Cordell. Trideset osam joj je godina, pametna je, suvislo se izražava, poprilično je zgodna, premda bi trebala skinuti šest-sedam kilograma. Razvela se prije dvanaest godina i cijelu stvar zaboravila. Čini mi se da bi bila odlična prva dama."

Lake nagne glavu u stranu, odjednom osjećajući ljutnju. Želio se iskaliti na

Teddyju, no u tom trenutku nekako je ostao bez riječi. Uspio je samo promrmljati: "Jeste li vi skrenuli?"

"Znamo za Rickyja", reče Teddy, posve hladnokrvno, prodorno gledajući Lakea u oči.

Lake načas ostane bez zraka, a kada je uspio ponovno malko udahnuti i izdahnuti, rekao je samo: "O, Bože moj". Još nekoliko trenutaka pomno je proučavao vlastite cipele, dok mu je čitavo tijelo bilo paralizirano od šoka.

Kako ne bi ostali na tome, Teddy mu uruči jedan papir. Lake ga uzme i istog trenutka prepozna kopiju svoje posljednje poruke upućene Rickyju.

Dragi Ricky,

držim da je najbolje da prekinemo dopisivanje.

Želim Ti puno sreće s oporavkom.

Sa štovanjem, Al

Lake zamalo reče kako sve može objasniti; kako sve to nije onako kako izgleda. No ipak je odlučio ne reći ništa, barem zasada. Misli su mu preplavila pitanja - Koliko znaju? Kako su, dovraga, uspjeli presretati poštu? Tko još zna?

Teddy ga je puštao da pati u tišini. Nema mjesta žurbi.

Kada su mu se misli malko razbistrile, na površinu je u Lakeu isplivao onaj rođeni političar. Teddy mu nudi izlaz. Teddy mu zapravo govori: "Samo igray moju igru, sinko, i sve će biti u redu. Radi što ti kažem."

I tako je Lake s mukom progutao slinu i rekao: "Zapravo mi je vrlo draga."

"Dakako. Savršena je za taj posao."

"Da, vrlo je odana."

"Spavate li s njom?"

"Ne. Još ne."

"Počnite, ubrzo. Držite se za ruku za vrijeme konvencije. Neka se počnu širiti glasine, neka se sve razvija prirodnim tokom. Tjedan dana prije izbora objavite božićno vjenčanje."

"Veliko ili malo?"

"Divovsko. Neka to bude društveni događaj godine u Washingtonu. "

"To mi se sviđa."

"I neka brzo zatrudni. Neposredno prije inauguracije, objavite da prva dama očekuje dijete. Bit će to čudesna novost. A nakon toliko vremena bit će divno u Bijeloj kući ponovno vidjeti malu djecu."

Lake se nasmiješi i kimne. Činilo se da mu se ta pomisao sviđa, no onda se odjednom namršti. "Hoće li itko ikada doznati za Rickyja?" upita.

"Ne. Neutralizirali smo ga."

"Neutralizirali?"

"Više nikada u životu neće napisati pismo, gospodine Lake. A vi ćete imati toliko posla zabavljajući se sa svojom malom djecom da nećete imati vremena razmišljati o ljudima poput Rickyja."

"Kojeg Rickyja?"

"Tako je, Lake. Bravo."

"Jako mi je žao, gospodine Maynard. Uistinu užasno žalim. Takvo što neće se ponoviti."

"Dakako da neće. Dosje je kod mene, gospodine Lake. To nemojte smetnuti s uma." Teddy počne gurati kolica unatrag, kao da želi reći da je sastanak završio.

"Bio je to jedan jedini trenutak slabosti", reče Lake.

"Nema veze, Lake. Pobrinite se za Javne. Nabavite joj novu garderobu. Previše radi i izgleda umorno. Malko je rasteretite. Bit će to divna prva dama."

"Točno, gospodine."

Teddy je već bio na vratima. "Više neće biti iznenađenja, Lake."

"Neće, gospodine." Teddy otvori vrata i iziđe.

KONCEM STUDENOG već su se bili skrasili u Monte Carlu, prvenstveno zbog ljepote grada i tople klime, ali i zato što je puno ljudi ondje govorilo engleski. A bilo je i kasina, što je Spiceru bilo jedino važno. Ni Beech ni Yarber nisu znali odrediti dobiva li ili ne, no jedno je bilo sigurno: Joe Roy Spicer svakako uživa. Njegova se supruga još uvijek brinula za majku, koja još nije umrla. Situacija je bila napeta jer se Joe Roy nije želio vratiti kući, a ona nije željela otići iz Mississippija.

Živjeli su u istom malom ali zgodnom hotelu na samome rubu grada i obično su, prije nego što bi se raspršili, dvaput na tjedan za-

jedno doručkovali. Kako su mjeseci prolazili, posve su se priviknuli na novi život, te su se viđali sve manje. Imali su različite interese. Spicer je želio kockati i piti, provoditi što više vremena s damama. Beech je više volio more i uživao u ribolovu. Yarber je putovao i proučavao povijest južne Francuske i sjeverne Italije.

No svatko je u svakom trenutku znao gdje su druga dvojica. Ako bi jedan nestao, ostalu dvojicu to bi svakako zanimalo.

O svojim pomilovanjima nigdje nisu pročitali ni slova. Neposredno nakon bijega Beech i Yarber su u jednoj knjižnici u Rimu proveli sate i sate, čitali američke novine. Ni retka o njima. Nisu imali veze ni s kim kod kuće. Spicerova supruga navodno nikome nije rekla da je on izišao iz zatvora. I dalje je držala da je pobjegao.

Na Dan zahvalnosti, Finn Yarber uživao je u espressu na terasi jednog kafića u središtu Monte Carla. Bilo je toplo i sunčano, a on je bio tek neodređeno svjestan činjenice da je kod kuće važan blagdan. Bilo mu je svejedno, jer se onamo više neće vraćati. Beech je spavao u svojoj hotelskoj sobi.

Spicer je bio u nekom kasinu tri ulice dalje.

Kao iz vedra neba, pred njim se u trenutku pojavilo neko nejasno poznato lice. U djeliću sekunde taj muškarac sjedne nasuprot Yarberu i reče: "Bok, Finn. Sjećate se?"

Yarber smireno otpije gutljaj kave i pomno promotri to lice. Posljednji put vidio ga je u Trumbleu.

"Wilson Argrow, iz zatvora", reče taj muškarac, a Yarber odloži šalicu kako mu ne bi ispala iz ruke.

"Dobro jutro, gospodine Argrow", reče Finn polagano, smireno, premda to nije bilo jedino što je želio reći.

"Pretpostavljam da ste iznenađeni što me vidite."

"Da, zapravo i jesam."

"Nisu li to bile upravo uzbudljive vijesti, sve to o velikoj pobjedi Aarona Lakea?"

"Vjerojatno. Kako vam mogu pomoći?"

"Samo vam želim reći da smo uvijek u blizini, u slučaju da nas zatrebate."

Finn se čak i nasmije, a onda reče: "Ne bih rekao da ima izgleda za takvo što." Iz zatvora su izišli prije pet mjeseci. U međuvremenu su se selili iz zemlje u zemlju, od Grčke do Švedske, od Poljske do Portugala, s vremenskim se promjenama polako premještajući prema jugu. Kako ih je, za ime svijeta, Argrow uspio pronaći?

To je jednostavno nemoguće.

Argrow iz sakoa izvadi neki časopis. "Na ovo sam naišao prošli tjedan", reče, predajući mu ga. Časopis je bio otvoren na jednoj od stražnjih stranica, gdje je crvenim markerom bio zaokružen jedan oglas osobne prirode:

SBM 20-ih godina traži ljubaznog i diskretnog
Amerikanca 40-ih ili 50-ih godina radi dopisivanja.

Yarber taj oglas posve sigurno nije vidio prvi put, no samo je slegnuo ramenima, kao da s tim nema blage veze.

"Izgleda poznato, zar ne?" upita Argrow.

"Meni svi izgledaju jednako", reče Finn. Potom odloži časopis na stol. Bilo je to europsko izdanje publikacije *Out and About*.

"Potražili smo adresu i došli do poštanskog ureda ovdje, u Monte Carlu", reče Argrow. "Tek unajmljeni poštanski pretinac, s lažnim imenom i svim ostalim. Kakva podudarnost."

"Čujte, ne znam za koga radite, ali imam jak predosjećaj da nismo u vašoj jurisdikciji. Nismo prekršili ni jedan jedini zakon. Zašto se jednostavno lijepo ne izgubite?"

"Svakako, Finn, ali dva milijuna dolara nije dovoljno?"

Finn se nasmiješi i pogleda oko sebe, uživajući u ljepoti kafića. Otpivši gutljaj kave, reče: "Čovjek mora nešto raditi."

"Vidimo se", reče Argrow, a onda naglo ustane i udalji se.

Yarber u miru popije kavu, kao da se nije dogodilo baš ništa. Još je neko vrijeme promatrao ulicu i promet, a zatim je otišao po kolege.

KPKA